Mini Bibel

Översikt

Detta är ett noggrant utvalt urval av antika grekiska texter avsedda att på bästa sätt fånga Jesu undervisning och de skrifter Han undervisade om, hänvisade till och uppfyllde. Vårt mål är att förse dig med en så exakt representation som möjligt av den ursprungliga grekiskan i ett modernt, lättläst format.

Ansvarsfriskrivning

Denna översättning skapades från den ursprungliga grekiska Septuaginta och bysantinska texter med stora språkmodeller. Av denna anledning innehåller den många artefakter från det ursprungliga språkets kultur och grammatik, men kan också innehålla fel. Om något ser konstigt ut, vänligen kontrollera den ursprungliga grekiska texten. Om du hittar ett fel, vänligen skicka det via e-post till jesusislord@joshuabible.com.

Licensiering

Du har tillstånd att reproducera och distribuera denna översättning helt eller delvis. Du får inte modifiera eller sälja den. Om du hittar ett fel, vänligen skicka ett e-postmeddelande till jesusislord@joshuabible.com så att vi kan rätta till det och förse dig med en uppdaterad utgåva.

Matteusevangeliet

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21 | 22 | 23 | 24 | 25 | 26 | 27 | 28

Markusevangeliet

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16

Johannesevangeliet

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21

Johannes första brev

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5

Ursprunget

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21 | 22 | 23 | 24 | 25 | 26 | 27 | 28 | 29 | 30 | 31 | 32 | 33 | 34 | 35 | 36 | 37 | 38 | 39 | 40 | 41 | 42 | 43 | 44 | 45 | 46 | 47 | 48 | 49 | 50

Uttåget

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21 | 22 | 23 | 24 | 25 | 26 | 27 | 28 | 29 | 30 | 31 | 32 | 33 | 34 | 35 | 36 | 37 | 38 | 39 | 40

Talen

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21 | 22 | 23 | 24 | 25 | 26 | 27 | 28 | 29 | 30 | 31 | 32 | 33 | 34 | 35 | 36

Andra Lagen

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21 | 22 | 23 | 24 | 25 | 26 | 27 | 28 | 29 | 30 | 31 | 32 | 33 | 34

Josua

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21 | 22 | 23 | 24

Matteusevangeliet

1

Bok om Jesu Kristi härkomst, son av David, son av Abraham. Abraham födde Isak, och Isak födde Jakob, och Jakob födde Juda och hans bröder, och Juda födde Peres och Sera från Tamar, och Peres födde Hesron, och Hesron födde Aram, och Aram födde Amminadab, och Amminadab födde Nahshon, och Nahshon födde Salmon, och Salmon födde Boas från Rahab, och Boas födde Obed från Rut, och Obed födde Isai, och Isai födde David kungen. David kungen avlade Salomo från Urias hustru, och Salomo avlade Rehabeam, och Rehabeam avlade Abia, och Abia avlade Asa, och Asa avlade Josafat, och Josafat avlade Joram, och Joram avlade Ussia, och Ussia avlade Jotam, och Jotam avlade Ahas, och Ahas avlade Hiskia, och Hiskia avlade Manasse, och Manasse avlade Amon, och Amon avlade Josia, och Josia avlade Jekonia och hans bröder vid deportationen till Babylon. Efter deportationen till Babylon födde Jekonias Shealtiel, och Shealtiel födde Zerubbabel, och Zerubbabel födde Abihu, och Abihu födde Eliakim, och Eliakim födde Azor, och Azor födde Sadok,

och Sadok födde Achim, och Achim födde Eliud, och Eliud födde Eleasar, och Eleasar födde Matthan, och Matthan födde Jakob, och Jakob födde Josef, Marias man, av vilken föddes Jesus, den som kallas Kristus. Alla generationer från Abraham till David är därför fjorton generationer, och från David till den babyloniska fördrivningen fjorton generationer, och från den babyloniska fördrivningen till Kristus fjorton generationer. Jesu Kristi födelse var på detta sätt. För när hans moder Maria hade blivit trolovad med Josef, innan de kom tillsammans, blev hon funnen havande i magen från den Helige Ande. Joseph men hennes man, som var rättfärdig och inte ville vanära henne offentligt, önskade att hemligt skilja sig från henne. Men när han hade övervägt dessa saker, se, visade sig Herrens ängel för honom i en dröm och sade: Josef, Davids son, frukta inte att ta emot Maria, din hustru, ty det som har blivit avlat i henne är av den Helige Ande. Hon kommer att föda en son och du skall kalla hans namn Jesus, ty han skall frälsa sitt folk från deras synder. Men detta hela har hänt så att det som sades av Herren genom profeten skulle uppfyllas, när han sade: se, jungfrun skall bli havande och skall föda en son, och de skall kalla hans namn Immanuel, vilket översatt betyder Gud med oss. Uppvaknad från sömnen gjorde Josef som Herrens budbärare befallde honom och tog emot sin hustru, och kände henne inte förrän hon födde sin förstfödde son, och han kallade hans namn Jesus.

2

När Jesus hade blivit född i Betlehem i Judeen under Herodes kungens dagar, se, vise män från öster anlände till Jerusalem och sade: Var är den som har blivit född, judarnas kung? För vi såg hans stjärna i öster och vi kom för att tillbedja honom. Efter att ha hört detta blev kung Herodes oroad och hela Jerusalem med honom, och efter att ha samlat alla översteprästerna och de skriftlärda av folket frågade han dem var Kristus föds. De sade till honom: I Betlehem i Judeen, ty så har det blivit skrivet genom profeten: Och du Betlehem, land Juda, på intet sätt är du minst bland ledarna i Juda, ty från dig skall gå ut en ledare, som skall vallhärda mitt folk Israel. Då Herodes hemligt hade kallat de vise männen fastställde han exakt från dem tiden för den synliga stjärnan, och när han hade sänt dem till Betlehem sade han: gå och undersök noggrant angående barnet, men när ni finner det, rapportera till mig, så att också jag, när jag kommit, ska tillbe honom. De och efter att ha hört kungen gick de, och se stjärnan som de såg i öster gick framför dem, tills den kom och stod ovanför där barnet var, och efter att ha sett stjärnan gladde de sig med mycket stor glädje, och efter att ha kommit in i huset såg de barnet med Maria hans mor, och efter att ha fallit ner tillbad de honom, och efter att ha öppnat sina skatter bar de fram till honom gåvor, guld och rökelse och myrra, och efter att ha blivit varnade i en dröm att inte återvända till Herodes, drog de sig tillbaka genom en annan väg till sitt land. När de hade dragit sig tillbaka, se, en budbärare av Herren visade sig i en dröm för Josef och sade: res dig, ta barnet och hans mor och fly till Egypten, och var där tills jag säger till dig; för Herodes är på väg att söka barnet för att förstöra det. Och efter att ha stigit upp

tog han barnet och hans moder om natten och drog sig tillbaka till Egypten, och var där till Herodes död, så att det skulle uppfyllas som var sagt av Herren genom profeten som sade: från Egypten kallade jag min son. Då Herodes hade sett att han var bespottad av de vise männen, blev han mycket arg, och han sände och dödade alla barn i Betlehem och i alla dess gränser från två år och yngre, enligt den tid som han hade fastställt exakt från de vise männen. Då uppfylldes det som sagts av profeten Jeremia som sade: en röst hördes i Rama, klagan och gråt och stor sorg; Rakel gråter över sina barn, och ville inte låta sig tröstas, eftersom de inte finns. När Herodes hade dött, se, en budbärare från Herren visar sig för Josef i en dröm i Egypten och säger: Stig upp, ta med dig barnet och hans moder och gå till Israels land, för de som söker barnets själ har dött. Men han reste sig och tog barnet och dess mor och kom till Israels land. Men när han hörde att Arkelaos regerade över Judeen i stället för Herodes hans far, var han rädd att gå dit; men efter att ha blivit varnad i en dröm drog han sig tillbaka till Galileens trakter, och efter att ha kommit bosatte han sig i en stad som kallades Nasaret, så att det som var talat genom profeterna skulle uppfyllas att han ska kallas nasaré.

3

Under de dagarna kommer Johannes Döparen, predikande i Judeens öken och sägande: Ångra er, för himlarnas rike har kommit nära. Ty denne är den som talades om av profeten

Jesaja som sade: En röst av en som ropar i öknen, bered Herrens väg, gör hans stigar raka. Själv hade Johannes sin klädsel av kamelhår och ett läderbälte om sin midja, och hans föda var gräshoppor och vild honung. Då gick Jerusalem och hela Judeen och hela den omgivande regionen av Jordan ut till honom, och de blev döpta i Jordan av honom medan de bekände sina synder. Men när han såg många av fariseerna och saddukeerna komma till hans dop, sade han till dem: Ni huggormsyngel, vem visade er att fly från den kommande vreden? Gör därför frukt värdig av ångern, och tro inte att ni kan säga till er själva: vi har Abraham till fader. Jag säger för er att Gud kan från dessa stenar väcka upp barn åt Abraham. Redan ligger yxan mot trädens rot, varje träd därför som inte bär god frukt hugges ner och kastas i elden. Jag döper er sannerligen i vatten till ånger, men den som kommer efter mig är starkare än jag, vars sandaler jag inte är värdig att bära, han själv skall döpa er i helig Ande och eld. Hans kastskyffel är i hans hand och han kommer grundligt rengöra sin tröskplats, och han kommer samla sin säd i ladan, men agnarna kommer han bränna i osläcklig eld. Då kommer Jesus från Galileen till Jordan, till Johannes för att bli döpt av honom. Men John hindrade honom och sade: Jag har behov av att bli döpt av dig, och du kommer till mig? Men Jesus svarade och sade till honom: Låt nu, ty så är det passande för oss att uppfylla all rättfärdighet. Då släpper han honom; och efter att ha blivit döpt gick Jesus upp omedelbart från vattnet; och se, himlarna öppnades för honom, och han såg Guds Ande nedstigande som en duva och kommande över honom; och se, en röst från himlarna sägande: denne är min son den älskade, i vilken jag

fann behag.

4

Då fördes Jesus ut i öknen av Anden för att frestas av djävulen, och efter att ha fastat fyrtio dagar och fyrtio nätter blev han senare hungrig. Och när frestaren hade närmat sig honom sade han: Om du är Guds son, säg så att dessa stenar blir bröd. Men han svarade och sade: Det är skrivet: Inte på bröd ensamt skall människan leva, utan på varje ord som utgår genom Guds mun. Då tar djävulen honom med sig in i den heliga staden, och ställer honom på templets tinne och säger till honom: om du är Guds son, kasta dig själv ner; för det har skrivits att han kommer att befalla sina budbärare angående dig, och på händer kommer de att bära dig, så att du inte stöter din fot mot en sten. Jesus sa till honom: Återigen är det skrivet: Du skall inte fresta Herren, din Gud. Igen tar djävulen honom med till ett mycket högt berg, och visar honom alla världens riken och deras härlighet och säger till honom: allt detta ska jag ge dig, om du faller ner och tillber mig. Då säger Jesus till honom: Gå bort, satan, ty det är skrivet: Herren, din Gud, skall du tillbedja och honom allena skall du tjäna. Då släppte djävulen honom, och se, budbärare kom fram och tjänade honom. När Jesus hörde att Johannes blivit överlämnad, drog han sig tillbaka till Galileen, och efter att ha lämnat Nasaret kom han och bosatte sig i Kapernaum vid havet i gränsområdena för Sebulon och Naftali, så att det som var talat genom profeten Jesaja skulle uppfyllas, som sade: Sebulons land

och Naftalis land, vägen vid havet, på andra sidan Jordan, hedningarnas Galileen, folket som satt i mörker såg ett stort ljus, och för dem som satt i dödens land och skugga gick ett ljus upp för dem. Från den tiden började Jesus förkunna och säga: Ångra er, för himmelriket har kommit nära. När han gick vid havet i Galileen såg han två bröder, Simon den kallade Petrus och Andreas hans broder, kastande nät i havet; de var nämligen fiskare; och han säger till dem: kom efter mig och jag skall göra er till människofiskare. De lämnade omedelbart näten och följde honom. Och efter att ha gått vidare därifrån såg han två andra bröder, Jakob, Sebedaios son, och Johannes, hans broder, i båten med Sebedaios, deras fader, lagande sina nät, och han kallade dem. Men de lämnade omedelbart båten och sin far och följde honom. Och Jesus gick omkring i hela Galileen, undervisande i deras församlingar och förkunnande rikets goda budskap och botande all sjukdom och alla krämpor bland folket. Och ryktet om honom spred sig till hela Syrien, och de förde fram till honom alla de som mådde dåligt med olika sjukdomar och plågor, och de demonbesatta och de månsjuka och de förlamade, och han botade dem, och många folkmassor följde honom från Galileen och Dekapolis och Jerusalem och Judeen och från andra sidan Jordan.

5

Efter att ha sett folkskarorna gick han upp på berget, och när han hade satt sig ner kom hans lärjungar fram till honom, och

han öppnade sin mun och undervisade dem och sade: Saliga är de fattiga i anden, för deras är himmelriket. Välsignade är de som sörjer, ty de skall bli tröstade. Saliga är de ödmjuka, ty de skall ärva jorden. Saliga är de som hungrar och törstar efter rättfärdighet, ty de skall bli mättade. Välsignade är de barmhärtiga, ty de skall få barmhärtighet. Välsignade är de rena i hjärtat, eftersom de själva skall se Gud. Välsignade är fredsskaparna, ty de skall kallas Guds söner. Välsignade är de förföljda för rättfärdighetens skull, ty deras är himmelriket. Välsignade är ni när de smädar er och förföljer er och säger allt ont om er och ljuger på grund av mig. Glädjens och fröjdas, ty er lön är stor i himlarna, för så förföljde de profeterna före er. Ni är jordens salt; men om saltet blir smaklöst, med vad ska det saltas? Det duger till ingenting längre förutom att bli kastat ut och bli trampad på av människorna. Ni är världens ljus. En stad kan inte gömmas som ligger ovanpå ett berg, inte heller tänder de en lampa och placerar den under skäppan, utan på ljusstaken, och den lyser för alla dem i huset. Så låt ert ljus lysa inför människorna, så att de ser era goda gärningar och förhärligar er fader i himlen. Tänk inte att jag kom för att förstöra lagen eller profeterna, jag kom inte för att förstöra, utan för att uppfylla. Sannerligen säger jag er: tills himlen och jorden förgår, skall inte ett jota eller ett streck förgå från lagen, förrän allt har blivit till. Den som därför upphäver ett av dessa minsta bud och lär människorna så, han skall kallas minst i himmelriket, men den som gör och lär, denne skall kallas stor i himmelriket. Jag säger till er att om inte er rättfärdighet överflödar mer än de skriftlärdas och fariséernas, så skall ni inte

gå in i himlarnas kungadöme. Ni har hört att det sades till de gamla: Du skall inte mörda, och den som mördar skall vara skyldig inför domen. Jag säger er att var och en som är arg på sin broder utan anledning kommer att vara skyldig till domen, men den som säger till sin broder raka kommer att vara skyldig inför rådet, och den som säger dåre kommer att vara skyldig till gehennas eld. Om du därför offrar din gåva på altaret och där kommer ihåg att din bror har något emot dig, lämna där din gåva framför altaret, och gå först och försona dig med din bror, och sedan, efter att ha kommit, offra din gåva. Var välvilligt inställd till din motståndare snabbt medan du är på vägen med honom, annars kan motståndaren lämna över dig till domaren och domaren lämnar över dig till tjänaren, och du blir kastad i fängelse; sannerligen säger jag dig, du kommer inte att gå ut därifrån förrän du betalar tillbaka den sista quadransen. Ni har hört att det sades till de gamla: Du skall inte begå äktenskapsbrott. Jag säger er att var och en som ser på en kvinna för att begära henne redan har begått äktenskapsbrott med henne i sitt hjärta. Om men ditt högra öga får dig att snubbla, rycka ut det och kasta det från dig, för det är fördelaktigt för dig att en av dina lemmar förgås och inte hela din kropp kastas in i gehenna. Och om din högra hand får dig att snubbla, hugga av den och kasta den från dig, för det är fördelaktigt för dig att en av dina lemmar förgås och inte hela din kropp kastas i gehenna. Det sades: Den som skiljer sig från sin hustru, låt honom ge henne ett skilsmässobrev. Jag säger er att den som skiljer sig från sin hustru utom på grund av otukt, gör henne till äktenskapsbryterska, och den som gifter sig med

en frånskild kvinna begår äktenskapsbrott. Igen har ni hört att det blev sagt till de forntida: Du skall inte svära falskt, utan du skall hålla dina eder till Herren. Men jag säger er att inte svära överhuvudtaget: varken vid himlen, eftersom den är Guds tron; varken vid jorden, eftersom den är fotpall för hans fötter; varken vid Jerusalem, eftersom den är den store kungens stad; varken vid ditt huvud ska du svära, eftersom du inte kan göra ett hår vitt eller svart. Låt ert ord vara ja ja, nej nej, men det som är mer än detta kommer från det onda. Ni hörde att det sades: öga i stället för öga och tand i stället för tand. Men jag säger er att inte stå emot den onde, utan vem som helst som slår dig på den högra kinden, vänd åt honom också den andra, och åt den som vill stämma dig och ta din tunika, lämna åt honom också manteln, och vem som helst som tvingar dig en mil, gå med honom två. Ge åt den som ber dig, och den som vill låna från dig, vänd dig inte bort från. Ni har hört att det blev sagt: Du skall älska din nästa och du skall hata din fiende. Men jag säger er, älska era fiender, välsigna dem som förbannar er, gör gott åt dem som hatar er och be för dem som misshandlar er och förföljer er, så att ni blir söner av er fader i himlen, eftersom han låter sin sol gå upp över onda och goda och låter det regna över rättfärdiga och orättfärdiga. För om ni älskar dem som älskar er, vilken lön har ni? Gör inte tulltjänstemännen också detsamma? Och om ni endast hälsar era vänner, vad gör ni för överflödigt? Gör inte även tullindrivarna så? Ni skall därför vara fullkomliga, precis som er fader i himlarna är fullkomlig.

6

Ge akt på er allmosa att inte ge den framför människorna för att bli sedda av dem, ty annars har ni ingen lön hos er Fader som är i himlarna. När du därför ger allmosor, skall du inte låta blåsa i trumpet framför dig, precis som hycklarna gör i församlingarna och på gatorna, för att de må bli förhärligade av människorna. Sannerligen säger jag er, de har redan fått sin lön. Men när du ger allmosor, låt inte din vänstra hand veta vad din högra hand gör, så att din allmosgåva är i det fördolda, och din fader som ser i det fördolda ska ge tillbaka till dig i det öppna. Och när du ber, ska du inte vara som hycklarna, därför att de älskar att stå och be i församlingarna och i gathörnen, så att de må framträda för människorna. Sannerligen säger jag er att de har mottagit sin lön. Men du, när du ber, gå in i ditt inre rum, och stäng din dörr och be till din fader i det fördolda, och din fader som ser i det fördolda skall ge tillbaka till dig i det synliga. När ni ber, babbla inte som hedningarna, för de tror att de kommer att bli hörda genom sin mångordighethet. Var därför inte lika dem, för er fader vet vad ni behöver innan ni ber honom. Så därför, be ni: Vår Fader som är i himlarna, låt ditt namn helgas, låt ditt rike komma, låt din vilja ske, som i himlen så ock på jorden, ge oss idag vårt dagliga bröd, och förlåt oss våra skulder, som också vi förlåter våra gäldenärer, och led oss inte in i frestelse, utan rädda oss från det onda. För att ditt är riket och makten och äran i evigheterna, amen. Om ni förlåter människorna deras överträdelser, ska er himmelske fader också förlåta er; men om

ni inte förlåter människorna deras överträdelser, ska inte heller er fader förlåta era överträdelser. När ni fastar, bli inte som hykklarna dystra, för de vanställer sina ansikten så att de må synas för människorna fastande, sannerligen säger jag er att de har fått sin lön. Men du som fastar, smörj ditt huvud och tvätta ditt ansikte, så att du inte framstår som fastande för människorna, utan för din fader som är i det fördolda, och din fader som ser i det fördolda ska ge tillbaka till dig i det synliga. Samla inte skatter åt er på jorden, där mal och rost förstör, och där tjuvar bryter sig igenom och stjäl; men samla skatter åt er i himlen, där varken mal eller rost förstör, och där tjuvar inte bryter sig igenom och inte stjäl; för där er skatt är, där kommer också ert hjärta att vara. Lampan av kroppen är ögat; om därför ditt öga är enkelt, kommer hela din kropp att vara ljusfull; men om ditt öga är ont, kommer hela din kropp att vara mörk. Om därför ljuset i dig är mörker, hur stort är då mörkret? Ingen kan tjäna två herrar; för antingen kommer han att hata den ena och älska den andra, eller så kommer han att hålla fast vid den ena och förakta den andra. Ni kan inte tjäna Gud och mammon. Därför säger jag till er: oroa er inte för ert liv, vad ni ska äta och vad ni ska dricka, inte heller för er kropp, vad ni ska klä er i. Är inte själen mer än födan och kroppen mer än kläderna? Se på himmelens fåglar, att de inte sår och inte skördar och inte samlar i lador, och er himmelske fader föder dem, är inte ni värda mer än de? Vem av er kan genom att oroa sig lägga till en enda aln på sin livslängd? Och varför är ni oroliga för kläder? Lär er grundligt av liljorna på fältet hur de växer; de arbetar inte och inte heller spinner; men jag säger er att inte heller

Salomo i all sin härlighet klädde sig som en av dessa. Om men Gud således kläder gräset på fältet, som finns idag och imorgon kastas i ugnen, klär han inte mycket mer er, ni av liten tro? Var därför inte oroliga och säg: Vad skall vi äta, eller vad skall vi dricka, eller vad skall vi ha på oss? Alla dessa söker ju nationerna, för er himmelske fader vet att ni behöver allt detta. Sök men först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall allt detta läggas till er. Var därför inte oroliga för morgondagen, för morgondagen skall vara orolig för sig själv, tillräckligt för dagen är dess ondska.

7

Döm inte, så att ni inte blir dömda; för i vilken dom ni dömer kommer ni att bli dömda, och i vilket mått ni mäter kommer det att bli mätt åt er. Varför ser du fliset i din broders öga, men balken i ditt eget öga uppfattar du inte? Eller hur kan du säga till din broder: Låt mig kasta ut splinten från ditt öga, och se, bjälken är i ditt öga? Hyklerska, kasta ut först bjälken från ditt öga, och då kommer du att se klart för att kasta ut splinten från din broders öga. Ge inte det heliga till hundarna, och kasta inte era pärlor framför svinen, för att de inte ska trampa dem under sina fötter och sedan vända sig om och slita sönder er. Be, och det kommer att ges till er, sök, och ni kommer att finna, knacka, och det kommer att öppnas för er; för var och en som ber tar emot och den som söker finner och för den som knackar kommer det att öppnas. Eller vem är den man bland er som, om

hans son ber honom om bröd, kommer att ge honom en sten? Och om han ber om fisk, kommer han väl inte ge honom en orm? Om därför ni, som är onda, vet hur man ger goda gåvor till era barn, hur mycket mer skall er fader i himlarna ge goda gåvor till dem som ber honom? Allt därför, så mycket som ni vill att människorna ska göra för er, så gör också ni för dem, ty detta är lagen och profeterna. Gå in genom den smala porten, därför att porten är bred och vägen som leder till förstörelsen är rymlig, och många är de som går in genom den. Vad trång är grinden och trängd är vägen som leder till livet, och få är de som finner den. Ge akt men för de falska profeterna, vilka kommer till er i fårkläder, men inifrån är de rovgiriga vargar. Från deras frukter ska ni känna igen dem. Samlar de väl inte från törnen druvor eller från tistlar fikon? Således gör varje gott träd goda frukter, men det ruttna trädet gör onda frukter. Ett gott träd kan inte bära onda frukter, inte heller kan ett ruttet träd bära goda frukter. Varje träd som inte producerar god frukt hugges ner och kastas i elden. Därför kommer ni att känna igen dem från deras frukter. Inte alla som säger till mig Herre, Herre, kommer att inträda i himmelriket, utan den som gör min faders vilja som är i himlen. Många kommer att säga till mig på den dagen: Herre, Herre, profeterade vi inte i ditt namn, och i ditt namn drev vi ut demoner, och i ditt namn gjorde vi många kraftgärningar? Och då kommer jag att bekänna för dem att jag aldrig kände er, avlägsna er från mig ni som arbetar laglösheten. Var och en därför som hör dessa mina ord och gör dem, jag kommer att likna honom vid en vis man, som byggde sitt hus på klippan; och regnet föll och floderna kom och vindarna blåste och de kastade

sig mot det huset, och det föll inte; det hade grundats på klippan. Och var och en som hör dessa mina ord och inte gör dem kommer att liknas vid en dåraktig man, som byggde sitt hus på sanden; och regnet föll och floderna kom och vindarna blåste och slog mot det huset, och det föll, och dess fall var stort. Och det skedde att när Jesus fullbordade dessa ord, blev folkskarorna häpna över hans undervisning, för han undervisade dem som en som hade auktoritet, och inte som de skriftlärda.

8

Men när han hade kommit ner från berget följde många folkmassor honom. Och se, en spetälsk kom och tillbad honom och sade: Herre, om du vill kan du rena mig. Och efter att ha sträckt ut handen rörde Jesus vid honom och sade: Jag vill det, bli renad. Och omedelbart renades hans spetälska. Och Jesus säger till honom: Se till att du inte säger något till någon, utan gå och visa dig själv för prästen och offra den gåva som Moses befallde, till vittnesbörd för dem. När han hade gått in i Kapernaum närmade sig en officer honom och bad honom och sade: Herre, min son ligger hemma förlamad och plågas fruktansvärt. Och Jesus säger till honom: Jag skall komma och hela honom. Och centurionen svarade och sade: Herre, jag är inte värdig att du ska gå in under mitt tak; men säg endast ett ord, och min son kommer att bli botad. För även jag är en man under auktoritet, som har soldater under mig, och jag säger till

denne, gå, och han går, och till en annan, kom, och han kommer, och till min slav, gör detta, och han gör det. Men när Jesus hörde detta förundrade han sig och sade till dem som följde honom: Sannerligen säger jag er, inte ens i Israel har jag funnit en så stor tro. Jag säger till er att många från öster och väster kommer att komma och ligga till bords med Abraham och Isak och Jakob i himlarnas rike, men rikets söner kommer att kastas ut i det yttre mörkret, där kommer det att vara gråt och tandagnissling. Och Jesus sa till officeren: Gå, och som du har trott, så ska det ske för dig. Och hans son blev botad i samma stund. Och när Jesus hade kommit in i Petrus hus såg han hans svärmor liggande och med feber, och han rörde vid hennes hand och febern släppte henne och hon reste sig och började tjäna honom. När kvällen hade kommit förde de fram till honom många besatta av demoner, och han drev ut andarna med ett ord och botade alla som hade det illa, så att det skulle uppfyllas som var talat genom profeten Jesaja som sade: han själv tog våra svagheter och bar våra sjukdomar. Då Jesus såg många folkmassor omkring sig befallde han att gå bort till andra sidan. Och en skriftlärd närmade sig och sade till honom: Lärare, jag kommer att följa dig vart du än går. Och Jesus säger till honom: Rävarna har hålor och himmelens fåglar har bon, men Människosonen har ingenstans att luta sitt huvud. En annan av hans lärjungar sade till honom: Herre, tillåt mig att först gå och begrava min fader. Men Jesus sade till honom: Följ mig, och låt de döda begrava sina egna döda. Och när han hade gått ombord på båten följde hans lärjungar honom. Och se, en stor storm uppstod på havet, så att båten täcktes av vågorna, men han själv sov. Och hans lärjungar

närmade sig och väckte honom och sade: Herre, rädda oss, vi förgås. Och han säger till dem: Varför är ni rädda, ni som har så liten tro? Då reste han sig och tillrättavisade vindarna och havet, och det blev ett stort lugn. Men människorna förundrade sig och sade: Vad är detta för en, eftersom även vindarna och havet lyder honom? Och när han hade kommit till andra sidan, in i Gergesenernas land, mötte honom två demonbesatta som kom ut från gravarna, mycket farliga, så att ingen var stark nog att passera genom den vägen. Och se, de ropade: Vad har vi med dig att göra, Jesus, Guds son? Kom du hit före tiden för att plåga oss? Det var en hjord av många svin som betade långt ifrån dem. Men demonerna uppmanade honom och sade: Om du kastar ut oss, tillåt oss att gå bort in i svinhjorden. Och han sa till dem: Gå. Och de som hade gått ut gick bort in i hjorden av svin, och se, hela hjorden av svin rusade ner för klippan in i havet och dog i vattnet. Men herdsmännen flydde, och efter att ha gått till staden rapporterade de allt och det som hänt de demonbesatta männen. Och se, hela staden gick ut för att möta Jesus, och när de hade sett honom bad de att han skulle avlägsna sig från deras gränser.

9

Och efter att ha gått ombord i en båt korsade han över och kom till sin egen stad. Och se, de förde fram till honom en förlamad som låg på en säng, och när Jesus såg deras tro sade han till den förlamade: Fatta mod, barn, dina synder är förlåtna dig. Och se,

några av de skriftlärda sade inom sig själva: Denne hädar. Och Jesus, som hade sett deras tankar, sade: Varför tänker ni onda tankar i era hjärtan? Vad är lättare, att säga: dina synder är förlåtna, eller att säga: res dig upp och gå? Men så att ni må veta att Människosonen har auktoritet på jorden att förlåta synder, då säger han till den paralytiske: Res dig upp, tag din säng och gå till ditt hus. Och efter att ha rest sig gick han bort till sitt hus. Men när folkmassorna såg detta förundrade de sig och prisade Gud som hade givit sådan auktoritet åt människorna. Och när Jesus gick förbi därifrån såg han en man som satt vid tullhuset, kallad Matteus, och han säger till honom: följ mig. Och efter att ha rest sig upp följde han honom. Och det hände när han låg till bords i huset, och se, många tullindrivare och syndare som hade kommit låg till bords tillsammans med Jesus och hans lärjungar. Och när fariséerna såg detta sade de till hans lärjungar: Varför äter er lärare med tulltjänare och syndare? Men Jesus, som hade hört detta, sade till dem: De starka har inte behov av läkare, utan de som har det dåligt. Men gå och lär er vad detta är: barmhärtighet vill jag och inte offer. Jag kom inte för att kalla rättfärdiga, utan syndare till omvändelse. Då närmar sig Johannes lärjungar honom och säger: Varför fastar vi och fariséerna mycket, men dina lärjungar fastar inte? Och Jesus sade till dem: Kan inte bröllopsgästerna sörja så länge brudgummen är med dem? Men dagar kommer när brudgummen tas bort från dem, och då kommer de att fasta. Ingen sätter en lapp av okrympt tyg på ett gammalt plagg, för lappen river bort från plagget och en värre reva uppstår. Inte heller kastar de ungt vin i gamla vinsäckar, för annars brister

vinsäckarna, och vinet spills ut och vinsäckarna förgås, utan ungt vin kastar de i nya vinsäckar, och båda bevaras. Medan han talade detta till dem, se, en härskare som hade närmat sig tillbad honom och sade att min dotter just nu dog, men kom och lägg din hand på henne så kommer hon att leva. Och Jesus reste sig och följde honom, och hans lärjungar följde med. Och se, en kvinna som hade blött i tolv år närmade sig bakifrån och rörde vid fransen på hans klädesplagg. Hon sa för sig själv: Om jag endast rör vid hans mantel, ska jag bli frälst. Men Jesus vände sig om och såg henne och sade: Mod, dotter, din tro har räddat dig. Och kvinnan blev räddad från den timmen. Och när Jesus hade kommit in i ledarens hus och sett flöjtspelarna och folkmassan som var orolig, säger han till dem: Dra er tillbaka, för flickan dog inte, utan hon sover. Och de skrattade åt honom. När folkskaran hade drivits ut, gick han in och grep hennes hand, och flickan reste sig upp. Och detta rykte gick ut i hela det landet. Och när Jesus passerade därifrån följde två blinda honom, ropande och sägande: Förbarma dig över oss, Davids son. När han hade kommit in i huset kom de blinda till honom, och Jesus säger till dem: Tror ni att jag kan göra detta? De säger till honom: Ja, Herre. Då rörde han vid deras ögon och sade: Enligt er tro ske er. Och deras ögon öppnades, och Jesus varnade dem strängt och sade: Se till att ingen får veta. Men de som hade gått ut spred nyheterna om honom i hela det landet. Men när de gick ut, se, förde de fram till honom en stum man som var besatt av en demon, och när demonen hade blivit utkastad talade den stumme, och folkskarorna förundrade sig och sade att aldrig har det visat sig så här i Israel. Men fariseerna sade: Genom

demonernas härskare kastar han ut demonerna. Och Jesus gick omkring i alla städer och byar, undervisande i deras församlingar och predikande rikets goda budskap och botande all sjukdom och alla krämpor bland folket. När han såg folkskarorna kände han medkänsla för dem, eftersom de var utmattade och nedslagna som får som inte hade någon herde. Då säger han till sina lärjungar: Skörden är visserligen stor, men arbetarna är få. Bedja därför herren över skörden att han må sända ut arbetare till sin skörd.

10

Och efter att ha kallat sina tolv lärjungar gav han dem auktoritet över orena andar så att de kunde kasta ut dem och hela all sjukdom och all svaghet. De tolv apostlarnas namn är dessa: först Simon den som kallas Petrus och Andreas hans bror, Jakob Sebedaios son och Johannes hans bror, Filippus och Bartolomeus, Tomas och Matteus skatteuppbördaren, Jakob Alfaios son och Lebbaios den som tillkallades Taddaios, Simon Kananaiten och Judas Iskariot som också överlämnade honom. Dessa tolv sände Jesus ut efter att ha befallt dem och sagt: Gå inte in på hedningarnas väg och gå inte in i samariternas stad; gå istället snarare till de förlorade fåren av Israels hus. Gå och förkunna och säg att himlarnas rike har kommit nära. Hela de sjuka, rena de spetälska, väck upp de döda, kasta ut demoner; ni fick fritt, ge fritt. Ni ska inte skaffa guld, inte heller silver, inte heller brons i era bälten, inte väska för vägen, inte heller två

tunikor, inte heller sandaler, inte heller stav; för arbetaren är värdig sin föda. I vilken stad eller by ni än går in, undersök vem där som är värdig, och stanna där tills ni lämnar. Men när ni går in i huset, hälsa det och säg: Frid åt detta hus. Och om huset sannerligen är värdigt, låt er frid komma över det, men om det inte är värdigt, låt er frid vända tillbaka till er. Och den som inte tar emot er och inte heller hör era ord, när ni går ut från det huset eller den staden, skaka av dammet från era fötter. Sannerligen säger jag er, det kommer att vara mer uthärdligt för Sodoms och Gomorras land på domens dag än för den staden. Se, jag sänder er som får mitt ibland vargar; bliven därför kloka som ormarna och oskyldiga som duvorna. Akta er men för människorna; för de kommer att överlämna er till råd och i deras sammankomster kommer de att gissla er; och inför ledare och kungar kommer ni att föras på grund av mig till vittnesbörd för dem och folken. När de överlämnar er, var inte oroliga för hur eller vad ni ska tala, ty det kommer att ges er i den timmen vad ni ska tala. Ty inte ni är de som talar, utan er faders Ande är den som talar i er. Bror kommer att förråda bror till döden och far sitt barn, och barn kommer att resa sig upp mot föräldrar och döda dem, och ni kommer att vara hatade av alla på grund av mitt namn, men den som uthärdar till slutet, denne kommer att bli räddad. Men när de förföljer er i denna stad, fly till den andra, ty sannerligen säger jag er, ni skall inte hinna fullborda Israels städer förrän Människosonen kommer. En lärjunge är inte förmer än sin lärare, inte heller en slav förmer än sin herre. Det är tillräckligt för lärjungen att han blir som hans lärare, och för slaven att han blir som hans herre. Om de kallade husets

herre Beelsebul, hur mycket mer hans hushållsmedlemmar? Var därför inte rädda för dem, för ingenting är täckt som inte kommer att avslöjas, och inget dolt som inte kommer att bli känt. Det jag säger till er i mörkret, säg i ljuset, och det ni hör i örat, förkunna på taken. Och frukta inte dem som dödar kroppen, men som inte kan döda själen, utan frukta snarare den som kan förstöra både själen och kroppen i helvetet. Säljs inte två sparvar för en assarion? Och inte en av dem kommer att falla på jorden utan er fader. Men även alla hår på ert huvud är räknade. Var därför inte rädda, ni är värda mer än många sparvar. Var och en därför som bekänner mig inför människorna, ska också jag bekänna honom inför min fader som är i himlarna; men vem som än förnekar mig inför människorna, ska också jag förneka honom inför min fader som är i himlarna. Tro inte att jag kom för att kasta fred på jorden; jag kom inte för att kasta fred, utan svärd. Jag kom för att dela man mot hans far och dotter mot hennes mor och brud mot hennes svärmor och mannens fiender är hans hushållsmedlemmar. Den som älskar far eller mor mer än mig är inte värdig mig; och den som älskar son eller dotter mer än mig är inte värdig mig; och den som inte tar sitt kors och följer efter mig är inte värdig mig. Den som har funnit sin själ kommer att förlora den, och den som har förlorat sin själ för min skull kommer att finna den. Den som tar emot er tar emot mig, och den som tar emot mig tar emot honom som har sänt mig. Den som tar emot en profet i en profets namn skall få en profets lön, och den som tar emot en rättfärdig i en rättfärdigs namn skall få en rättfärdigs lön. Och den som ger en av dessa små en kopp

kallt vatten endast i en lärjunges namn, sannerligen säger jag er, han skall ingalunda förlora sin lön.

11

Och det hände att när Jesus hade avslutat att instruera sina tolv lärjungar, avvek han därifrån för att undervisa och förkunna i deras städer. Johannes, som hade hört i fängelset om Kristi gärningar, skickade två av sina lärjungar och sa till honom: Är du den som kommer eller ska vi vänta på en annan? Och Jesus svarade och sa till dem: gå och rapportera till Johannes vad ni hör och ser: blinda ser igen och lama går, spetälska renas och döva hör, döda väcks upp och fattiga får goda nyheter förkunnade; och salig är den som inte blir stött i mig. När dessa gick började Jesus säga till folkskarorna om Johannes: Vad gick ni ut i öknen för att se? Ett vass som skakas av vinden? Men vad gick ni ut för att se? En människa klädd i mjuka kläder? Se, de som bär de mjuka kläderna är i kungarnas hus. Men vad gick ni ut för att se? Profet? Ja, jag säger er, och mer än en profet. Ty denne är den om vilken det är skrivet: Se, jag sänder min budbärare framför ditt ansikte, som skall bereda din väg framför dig. Sannerligen säger jag er: bland dem som är födda av kvinnor har ingen större uppstått än Johannes Döparen, men den minste i himmelriket är större än han. Från Johannes döparens dagar till just nu tvingas himmelriket, och våldsamma människor griper det. Alla profeter och lagen profeterade ju fram till Johannes. Och om ni vill ta emot det, så är han Elias

som skall komma. Den som har öron att höra, låt honom höra. Men vem ska jag likna detta släkte vid? Det är likt barn som sitter på torg, vilka ropar till sina kamrater och säger: vi spelade flöjt för er, och ni dansade inte, vi sörjde för er, och ni slog er inte för bröstet. Ty Johannes kom varken ätande eller drickande, och de säger att han har en demon. Människosonen kom ätande och drickande, och de säger: se, en man, en frossare och vindrickare, en vän till tullindrivare och syndare. Och visdomen blev rättfärdigad av sina barn. Då började han klandra de städer i vilka de flesta av hans kraftgärningar skedde, eftersom de inte ångrade sig. Ve dig, Korasin, ve dig, Betsaida, för om de kraftgärningar som skedde hos er hade skett i Tyros och Sidon, skulle de för länge sedan ha ångrat sig sittande i säck och aska. Utom jag säger er, det kommer att vara mer uthärdligt för Tyrus och Sidon på domens dag än för er. Och du Kapernaum, som har blivit upphöjd till himlen, du kommer att bli nedförd till dödsriket, därför att om de under som har skett i dig hade skett i Sodom, skulle staden ha förblivit kvar till denna dag. Men jag säger er att det kommer att vara mer uthärdligt för Sodoms land på domens dag än för dig. I den tiden svarade Jesus och sade: Jag bekänner för dig, Fader, herre över himlen och jorden, att du har gömt dessa saker från visa och förståndiga, och uppenbarat dem för spädbarn. Ja, Fader, för så blev det till gott behag inför dig. Allt har överlämnats till mig av min fader, och ingen känner sonen utom fadern, inte heller känner någon fadern utom sonen och den åt vem sonen önskar att uppenbara. Kom till mig, alla ni som arbetar och är betungade, och jag skall ge er vila. Ta upp mitt ok på er och lär av mig, eftersom jag är mild och ödmjuk i

hjärtat, och ni kommer att finna vila för era själar; för mitt ok är gott och min börda är lätt.

12

I den tiden gick Jesus på sabbaten genom sädesfälten, och hans lärjungar hungrade och började plocka ax och äta. Men fariseerna, som hade sett detta, sade till honom: Se, dina lärjungar gör det som inte är tillåtet att göra på sabbaten. Men han sade till dem: Har ni inte läst vad David gjorde när han själv och de som var med honom var hungriga? Hur han gick in i Guds hus och åt skådebröden, vilka det inte var tillåtet för honom att äta, inte heller för dem som var med honom, utan endast för prästerna? Eller har ni inte läst i lagen att prästerna på sabbaten profanerar sabbaten i templet och är oskyldiga? Jag säger er att något större än templet är här. Om ni hade känt till vad det är: barmhärtighet vill jag och inte offer, så skulle ni inte ha fördömt de oskyldiga. Ty Människosonen är herre även över sabbaten. Och efter att ha avvikit därifrån kom han in i deras församling. Och se, där var en man som hade en förtorkad hand, och de frågade honom och sade: Är det tillåtet att bota på sabbaten? Så att de kunde anklaga honom. Men han sade till dem: Vem bland er är den man som har ett får, och om detta faller i en grop på sabbaten, kommer han inte att gripa tag i det och lyfta upp det? Hur mycket skiljer sig då en människa från ett får? Så att det är tillåtet att göra gott på sabbaten. Då säger han till mannen: Sträck ut din hand, och han sträckte ut den, och den

blev återställd frisk som den andra. Men fariséerna gick ut och höll råd mot honom för att förgöra honom. Men Jesus, efter att ha fått veta detta, drog sig tillbaka därifrån, och många folkmassor följde honom, och han botade dem alla, och han tillrättavisade dem så att de inte skulle göra honom uppenbar, så att det som var talat genom profeten Jesaja som sade skulle uppfyllas: se min son som jag har utvalt, min älskade i vilken min själ fann behag, jag ska lägga min ande på honom och han ska förkunna dom åt nationerna, han ska inte tvista eller ropa, och ingen ska höra hans röst på gatorna. Ett krossat rör ska han inte bryta av och ett pyrande lin ska han inte släcka, tills han kastar domen till seger; och i hans namn ska folken hoppas. Då fördes till honom en demonbesatt blind och stum man, och han botade honom, så att den blinde och stumme både talade och såg; och alla folkskarorna blev häpna och sa: Är väl inte denne Kristus, Davids son? Men fariseerna, som hade hört detta, sade: Denne kastar inte ut demonerna utom genom Beelzebul, demonernas härskare. Men Jesus, som kände deras tankar, sade till dem: Varje kungarike som är delat mot sig självt ödeläggs, och varje stad eller hus som är delat mot sig självt skall inte bestå. Och om satan kastar ut satan, så har han blivit delad mot sig själv, hur ska därför hans rike kunna bestå? Och om jag genom Beelsebul kastar ut demonerna, genom vem kommer era söner att kasta ut dem? Därför kommer de själva att vara era domare. Om men jag i Guds Ande driver ut demonerna, då har Guds rike nått er. Eller hur kan någon gå in i den starkes hus och ta hans kärl, om han inte först binder den starke? Och då kommer han att plundra hans hus. Den som inte är med mig är

emot mig, och den som inte samlar med mig skingrar. På grund av detta säger jag er, all synd och hädelse kommer att förlåtas människorna, men hädelsen mot Anden kommer inte att förlåtas människorna; och den som säger ett ord mot Människosonen, det kommer att förlåtas honom; men den som säger mot den Helige Anden, det kommer inte att förlåtas honom varken i denna tidsålder eller i den kommande. Antingen gör trädet gott och dess frukt god, eller gör trädet ruttet och dess frukt rutten, för av frukten blir trädet känt. Avkomma av huggormar, hur kan ni tala goda saker när ni är onda? För från hjärtats överflöd talar munnen. Den goda mannen kastar ut goda saker från den goda skattkammaren, och den onda mannen kastar ut onda saker från den onda skattkammaren. Jag säger er att för varje overksamt ord som människorna må tala, kommer de att ge redogörelse om det på domens dag; för från dina ord kommer du att rättfärdigas och från dina ord kommer du att fördömas. Då svarade några av de skriftlärda och fariséerna och sade: Lärare, vi vill se ett tecken från dig. Men han svarade och sade till dem: Ett ont och äktenskapsbrytande släkte söker ett tecken, och inget tecken kommer att ges det utom profeten Jonas tecken. Precis såsom profeten Jona var i den stora fiskens buk tre dagar och tre nätter, så skall ock Människosonen vara i jordens hjärta tre dagar och tre nätter. Män från Nineve kommer att uppstå i domen tillsammans med denna generation och de kommer att fördöma den, eftersom de ångrade sig vid Jona förkunnelse, och se, mer än Jona är här. Drottningen av södern kommer att uppstå i domen med denna generation och kommer att fördöma den,

eftersom hon kom från jordens ändar för att höra Salomos visdom, och se, mer än Salomo är här. Men när den orena anden går ut från människan, passerar den genom vattenlösa platser och söker vila, och finner inte. Då säger den: Till mitt hus ska jag återvända varifrån jag gick ut, och när den har kommit finner den det obebott och sopat och prydd. Då går han och tar med sig sju andra andar som är mer onda än han själv, och efter att ha gått in bor de där, och de sista sakerna för den mannen blir sämre än de första. Således kommer det att vara även med denna onda generation. Medan han ännu talade till folkmassorna, se, hans moder och hans bröder stod utanför och sökte att tala till honom. Men någon sade till honom: Se, din moder och dina bröder står utanför och söker att få se dig. Men han svarade och sade till den som talade till honom: Vem är min moder och vilka är mina bröder? Och efter att ha sträckt ut sin hand mot sina lärjungar sade han: se min mor och mina bröder; ty den som gör min faders vilja, han som är i himlen, han är min bror och syster och mor.

13

Under den dagen, och efter att ha gått ut från huset, satt Jesus vid havet; och många folkmassor samlades till honom, så att han gick ombord i en båt och satte sig, och hela folkmassan stod på stranden. Och han talade till dem mycket i liknelser och sade: Se, såningsmannen gick ut för att så. Och när han sådde föll en del vid vägen, och fåglarna kom och åt upp dem; men andra föll på

stenig mark, där det inte fanns mycket jord, och de sköt genast upp eftersom de inte hade djup jord, men när solen gick upp blev de brända, och eftersom de inte hade rot blev de uttorkade; men andra föll bland törnena, och törnena växte upp och kvävde dem; men andra föll på den goda jorden och gav frukt, en del hundra, en del sextio, en del trettio. Den som har öron att höra, låt honom höra. Och lärjungarna närmade sig och sade till honom: Varför talar du till dem i liknelser? Men han svarade och sade till dem, att åt er har det blivit givet att veta himmelrikets mysterier, men åt dem har det inte blivit givet. Ty den som har, åt honom skall ges och han skall ha överflöd, men den som inte har, även det han har skall tas bort från honom. Därför talar jag till dem i liknelser, så att de ser men inte ser och hör men inte hör och inte heller förstår, så att de inte vänder om; och då kommer profetian av Jesaja som säger att uppfyllas för dem: med hörande kommer ni att höra och inte alls förstå, och seende kommer ni att se och inte alls se; för detta folks hjärta har blivit tjockt, och med öronen har de hört tungt, och sina ögon har de slutit, så att de inte ser med ögonen och med öronen hör och med hjärtat förstår och vänder om, och jag helar dem. Era ögon är välsignade, därför att de ser, och era öron, därför att de hör. Sannerligen, för jag säger er att många profeter och rättfärdiga önskade se det som ni ser, och såg det inte, och höra det som ni hör, och hörde det inte. Ni ska därför höra liknelsen om såningsmannen. Av alla som hör rikets ord och inte förstår, kommer den onde och tar bort det som är sått i hans hjärta, denna är den som är sådd vid vägen. Men den som såddes på det steniga, detta är den som hör ordet och genast med glädje tar

emot det; men han har inte rot i sig själv, utan är tillfällig, och när bedrövelse eller förföljelse sker på grund av ordet snubblar han genast. Den som är sådd bland törnena, denne är den som hör ordet, och oron för denna tidsålder och rikedomens bedrägeri kväver ordet, och han blir ofruktbar. Men den som såddes på den goda jorden, denna är den som hör ordet och förstår, som verkligen bär frukt och ger den ena hundra, den andra sextio, den tredje trettio. En annan liknelse lade han fram för dem och sade: himmelriket blev liknat vid en man som sådde god säd i sin åker; men medan människorna sov kom hans fiende och sådde ogräs mitt ibland vetet och gick bort. Men när gräset spirade och bar frukt, då framträdde också ogräset. Och efter att ha kommit fram sade husets herres tjänare till honom: herre, sådde du inte gott frö i din åker? Varifrån har den därför ogräs? Han sa till dem: En fientlig man gjorde detta. Men slavarna sade till honom: Vill du därför att vi ska gå iväg och samla dem? Men han sade: nej, för att ni inte när ni samlar ogräset kanske rycker upp säden tillsammans med det; låt båda växa tillsammans tills skörden, och vid skördetiden ska jag säga till skördemännen: samla först ogräset och bind det i knippen för att bränna det, men samla in säden i mitt lager. En annan liknelse satte han fram för dem och sade: himmelriket är likt ett senapskorn, som en man tog och sådde på sin åker; det är mindre än alla frön, men när det har vuxit, är det större än alla grönsaker och blir ett träd, så att himmelens fåglar kommer och bor i dess grenar. En annan liknelse talade han till dem: Himmelriket är likt jäst, som en kvinna tog och gömde i tre mått mjöl, tills alltsammans blev syrat. Alla dessa saker talade Jesus i

liknelser till folkskarorna, och utan liknelse talade han ingenting till dem, så att det som var sagt genom profeten skulle uppfyllas, som sade: jag kommer att öppna min mun i liknelser, jag kommer att yttra dolda saker från världens grundläggning. Då han hade lämnat folkskarorna kom han in i sitt hus. Och hans lärjungar kom till honom och sade: Förklara för oss liknelsen om ogräsen på fältet. Men han svarade och sade till dem: den som sår den goda säden är människosonen, och åkern är världen, och den goda säden, dessa är rikets söner, och ogräset är den ondes söner, och fienden som sådde det är djävulen, och skörden är tidens fullbordan, och skördemännen är budbärare. Precis som ogräsen därför samlas och bränns i eld, så kommer det att vara vid slutet av denna tidsålder. Människosonen kommer att sända ut sina änglar, och de kommer att samla från hans rike alla anstötsstenar och de som gör laglöshet, och de kommer att kasta dem i eldens ugn; där kommer det att vara gråt och tandgnissling. Då kommer de rättfärdiga att lysa fram som solen i deras faders rike. Den som har öron att höra, låt honom höra. Igen är himmelriket likt en skatt gömd i fältet, vilken en man fann och gömde, och av sin glädje går han och säljer allt vad han har och köper det fältet. Igen är himlarnas rike likt en man, en köpman som söker vackra pärlor; som efter att ha funnit en mycket dyrbar pärla gick bort och sålde allt som han hade och köpte den. Igen är himlarnas rike likt ett nät som kastats i havet och samlat från varje sort, vilket, när det fylldes, de drog upp det på stranden och satte sig ner och samlade de goda i kärl, men de ruttna kastade de ut. Så ska det vara vid tidens slut. Budbärarna kommer att gå ut och de kommer att avskilja de onda från de

rättfärdiga, och de kommer att kasta dem i eldens ugn; där kommer det att vara gråt och tandagnissling. Jesus säger till dem: Har ni förstått allt detta? De säger till honom: Ja, Herre. Men han sade till dem: Därför är varje skriftlärd som blivit tränad för himmelriket lik en husbonde, vilken tar fram ur sin skattkammare nytt och gammalt. Och det skedde när Jesus avslutade dessa liknelser, att han reste därifrån, och efter att ha kommit till sitt hemland undervisade han dem i deras församling, så att de blev häpna och sa: Varifrån kommer denne denna vishet och dessa krafter? Är inte denne timmermannen son? Är inte hans mor kallad Maria och hans bröder Jakob och Josef och Simon och Juda? Och är inte alla hans systrar hos oss? Varifrån har då denne fått allt detta? Och de tog anstöt av honom. Men Jesus sa till dem: en profet är inte utan heder utom i sitt eget fädernesland och i sitt eget hus. Och han gjorde inte många kraftgärningar där på grund av deras otro.

14

Vid den tiden hörde Herodes tetrarken om Jesus och sade till sina tjänare: denne är Johannes Döparen; han har blivit uppväckt från de döda, och därför verkar krafterna i honom. För Herodes hade gripit Johannes, bundit honom och placerat honom i fängelse på grund av Herodias, hustrun till hans broder Filippus. Johannes sade nämligen till honom: Det är inte tillåtet för dig att ha henne. Och fastän han ville döda honom, fruktade han folkmassan, eftersom de ansåg honom som en profet. När

Herodes födelsedag hölls dansade Herodias dotter i mitten och behagade Herodes; därför lovade han med ed att ge henne vad hon än skulle begära. Men hon, efter att ha blivit uppmanad av sin moder, säger: Giv mig här på ett fat Johannes döparens huvud. Och kungen blev bedrövad, men på grund av ederna och de som låg till bords tillsammans befallde han att det skulle ges, och han sände och halshögg Johannes i fängelset. Och hans huvud bars på ett fat och gavs till flickan, och hon bar det till sin moder. Och hans lärjungar närmade sig, hämtade kroppen och begravde den, och sedan kom de och rapporterade till Jesus. Men när Jesus hörde detta drog han sig tillbaka därifrån i en båt till en öde plats för att vara ensam, och när folkskarorna hörde det följde de honom till fots från städerna. Och när Jesus hade gått ut såg han en stor folkmassa, och han blev rörd av medkänsla över dem och botade deras sjuka. När kvällen hade inträffat kom hans lärjungar till honom och sade: Platsen är öde och timmen har redan gått förbi, skicka bort folkmassorna, så att de kan gå till byarna och köpa mat åt sig själva. Men Jesus sade till dem: De behöver inte gå bort, ge dem ni att äta. Men de säger till honom: Vi har inte här annat än fem bröd och två fiskar. Men han sade: Bring dem hit till mig. Och efter att ha beordrat folkskarorna att lägga sig ner på gräset, tog han de fem bröden och de två fiskarna, såg upp mot himlen och välsignade, och efter att ha brutit dem gav han bröden till lärjungarna, och lärjungarna till folkskarorna. Och alla åt och blev mättade, och de tog upp det som blev över av styckena, tolv fulla korgar. De som åt var män, ungefär femtusen, förutom kvinnor och barn. Och omedelbart tvingade Jesus sina lärjungar att gå ombord i

båten och gå före honom till andra sidan, tills han skickade iväg folkskarorna. Och efter att ha skickat iväg folkskarorna gick han upp på berget för sig själv för att be. När kvällen hade kommit var han ensam där. Men fartyget var redan mitt på havet, plågat av vågorna, för vinden var motsatt. Under den fjärde nattväkten gick Jesus mot dem, vandrande på havet. Och när lärjungarna såg honom gå på havet blev de oroade och sade att det är en uppenbarelse, och av rädsla ropade de. Omedelbart talade Jesus till dem och sade: Ta mod, det är jag, var inte rädda. Men Petrus svarade honom: Herre, om det är du, befalla mig att komma till dig på vattnet. Men han sa: Kom. Och efter att ha gått ner från båten gick Petrus på vattnet för att komma till Jesus. Men när han såg den starka vinden blev han rädd, och när han började sjunka ropade han och sade: Herre, rädda mig. Men omedelbart sträckte Jesus ut handen och tog tag i honom och sade till honom: O du av liten tro, varför tvivlade du? Och när de hade gått ombord i båten upphörde vinden, och de i båten tillbad honom och sade: Verkligen är du Guds son. Och efter att ha korsat över kom de till landet Gennesaret. Och männen från den platsen, efter att ha känt igen honom, skickade bud i hela den omgivande regionen, och de förde fram till honom alla de som hade det dåligt, och de bad honom att de åtminstone bara fick röra vid kanten av hans kläder, och alla som rörde vid blev räddade.

15

Då kommer de skriftlärda och fariséerna från Jerusalem till Jesus och säger: Varför överträder dina lärjungar de äldres tradition? För de tvättar inte sina händer när de äter bröd. Men den svarande sade till dem: Varför överträder även ni Guds bud genom er tradition? Ty Gud befallde och sade: Ära din fader och din moder, och den som talar ont om fader eller moder skall dö. Men ni säger: den som skulle säga till fadern eller modern, det är en gåva det som du skulle få hjälp av från mig, och han ska inte hedra sin fader eller sin moder; och ni har ogiltigförklarat Guds bud på grund av er tradition. Hycklare, väl profeterade Jesaja om er och sade: detta folk närmar sig mig med sin mun och hedrar mig med sina läppar, men deras hjärta är långt borta från mig; fåfängt dyrkar de mig, när de undervisar läror som är människors bud. Och efter att ha kallat till sig folkmassan sade han till dem: Hör och förstå; inte det som går in i munnen gör människan oren, utan det som kommer ut från munnen, detta gör människan oren. Då hans lärjungar närmade sig sade de till honom: Vet du att fariséerna blev förolämpade när de hörde ordet? Men han svarade och sade: All plantering som min himmelske fader inte har planterat kommer att ryckas upp med rötterna. Låt dem vara, de är blinda guider för blinda, men om en blind guidar en blind, kommer båda att falla i gropen. Men Peter svarade och sade till honom: Förklara denna liknelse för oss. Men Jesus sade: Är även ni fortfarande utan förstånd? Förstår ni inte ännu att allt som går in i munnen går in i magen och kastas ut i latrinen? Det som utgår ur munnen kommer från hjärtat, och det orenar människan. Ty från hjärtat går ut onda tankar, mord, äktenskapsbrott, otukt, stölder, falska vittnesmål,

hädelser. Dessa är de som förorena människan, men att äta med otvättade händer förorena inte människan. Och efter att ha gått ut därifrån drog Jesus sig tillbaka till trakterna av Tyrus och Sidon. Och se, en kanaaneisk kvinna från de gränserna, som hade gått ut, ropade till honom och sade: Förbarma dig över mig, Herre, Davids son, min dotter är svårt besatt av en demon. Men han svarade henne inte ett ord. Och hans lärjungar närmade sig och frågade honom och sade: Avvisa henne, eftersom hon ropar bakom oss. Men han svarade och sade: Jag är inte sänd annat än till de förlorade fåren av Israels hus. Men hon kom och böjde sig för honom och sade: Herre, hjälp mig. Men han svarade och sade: Det är inte gott att ta barnens bröd och kasta det till de små hundarna. Hon sade, ja, Herre, för även de små hundarna äter av smulorna som faller från deras herrars bord. Då svarade Jesus och sade till henne: O kvinna, stor är din tro, låt det bli till dig som du vill. Och hennes dotter blev botad från den stunden. Och efter att ha rest därifrån kom Jesus till havet vid Galileen, och efter att ha gått upp på berget satt han där. Och många folkmassor närmade sig honom med halta, blinda, döva, krymplingar och många andra, och de lade dem vid Jesu fötter, och han botade dem, så att folkmassorna förundrades när de såg döva höra, stumma tala, krymplingar friska, halta gå och blinda se, och de ärade Israels Gud. Men Jesus kallade till sig sina lärjungar och sade: Jag har medlidande med folkmassorna, eftersom de redan har stannat hos mig i tre dagar och inte har något att äta, och jag vill inte släppa dem hungriga, så att de inte svimmar på vägen. Och hans lärjungar säger till honom: Varifrån ska vi i ödemarken få så många bröd

att vi kan mätta en så stor folkmassa? Och Jesus säger till dem: Hur många bröd har ni? De sade: sju, och några små fiskar. Och han beordrade folkmassorna att lägga sig ner på marken. Och han tog de sju bröden och fiskarna, tackade, bröt dem och gav åt sina lärjungar, och lärjungarna gav åt folkskarorna. Och alla åt och blev mätta, och de tog upp det överskjutande av bitarna, sju fulla korgar; och de som åt var fyratusen män förutom kvinnor och barn. Och efter att ha skickat iväg folkskarorna gick han ombord på båten och kom till Magdalas område.

16

Och fariséerna och sadducéerna närmade sig och frågade honom på prov att visa dem ett tecken från himlen. Men han svarade och sade till dem: när det har blivit kväll säger ni: vackert väder, för himlen är röd, och på morgonen: idag storm, för himlen är röd och mörk. Ni hycklare, ni vet hur man ska urskilja himlens ansikte, men tidernas tecken kan ni inte känna igen? En ond och äktenskapsbrytande generation söker ett tecken, och ett tecken kommer inte att ges till den utom tecknet av profeten Jona. Och efter att ha lämnat dem gick han bort. Och när hans lärjungar hade kommit till andra sidan glömde de att ta med sig bröd. Men Jesus sade till dem: Se till och ge akt på fariseernas och sadduceernas surdeg. Men de resonerade sinsemellan och sade att de inte hade tagit med sig bröd. Men Jesus, som visste detta, sade till dem: Varför resonerar ni inom er själva, ni av liten tro, över att ni inte tog bröd med er? Förstår

ni inte ännu, och minns ni inte heller de fem bröden till de femtusen och hur många korgar ni tog? Inte heller de sju bröden för de fyra tusen och hur många korgar ni tog upp? Hur förstår ni inte att det inte var om bröd jag talade till er när jag sade att ni skulle ge akt på fariséernas och sadducéernas surdeg? Då förstod de att han inte sa att de skulle akta sig från jästen i brödet, utan från fariséernas och sadducéernas lära. Och när Jesus hade kommit in i delarna av Caesarea Filippi, frågade han sina lärjungar och sade: Vem säger människorna att Människosonen är? De svarade: Somliga säger Johannes Döparen, andra Elias, andra Jeremias eller en av profeterna. Han säger till dem: Men ni, vem säger ni att jag är? Simon Petrus svarade och sade: Du är Kristus, den levande Gudens son. Och Jesus svarade och sade till honom: Salig är du, Simon Bar Jona, eftersom kött och blod inte har avslöjat detta för dig, utan min fader som är i himlarna. Och jag säger till dig att du är Petrus, och på denna klippa kommer jag att bygga min församling, och Hades portar kommer inte att övermanna den. Och jag kommer att ge dig nycklarna till himmelriket, och det du binder på jorden kommer att vara bundet i himlarna, och det du löser på jorden kommer att vara löst i himlarna. Då befallde han sina lärjungar att de inte skulle säga till någon att han är Jesus Kristus. Från då började Jesus visa sina lärjungar att det var nödvändigt för honom att gå till Jerusalem och lida mycket från de äldste och översteprästerna och de skriftlärde och att bli dödad, och den tredje dagen uppstå. Och Petrus tog honom åt sidan och började tillrättavisa honom och sade: Gud förbjude, Herre, detta kommer aldrig att hända dig. Den som hade vänt

sig sade till Peter: gå efter mig, satan, du är min snubbelsten, eftersom du inte tänker på Guds saker, utan på människornas. Då sade Jesus till sina lärjungar: Om någon vill komma efter mig, låt honom förneka sig själv och ta upp sitt kors och följa mig. Den som vill rädda sin själ kommer att förlora den, men den som förlorar sin själ för min skull kommer att finna den. Vad hjälps det en människa om hon vinner hela världen men förlorar sin själ? Eller vad kommer en människa att ge i utbyte för sin själ? Ty Människosonen skall komma i sin Faders härlighet med sina änglar, och då skall han vedergälla var och en enligt hans gärning. Sannerligen säger jag er: det är några av dem som står här, vilka inte skall smaka döden förrän de ser Människosonen komma i sitt rike.

17

Och efter sex dagar tar Jesus med sig Petrus och Jakob och Johannes hans bror och för upp dem till ett högt berg för sig själva, och han förvandlades framför dem, och hans ansikte lyste som solen, och hans kläder blev vita som ljuset. Och se, Moses och Elias syntes för dem, samtalande med honom. Men Petrus svarade och sade till Jesus: Herre, det är gott för oss att vara här. Om du vill, låt oss göra tre tält här: ett till dig, ett till Moses och ett till Elia. Medan han fortfarande talade, se, ett ljust moln överskuggade dem, och se, en röst från molnet sade: Denne är min son, den älskade, i vilken jag var välbehaglig; lyssna på honom; och lärjungarna som hörde föll på sina

ansikten och de blev mycket rädda. Och Jesus närmade sig, rörde vid dem och sade: Res er upp och frukta inte. Men när de lyfte upp sina ögon såg de ingen annan än Jesus ensam. Och när de gick ner från berget befallde Jesus dem och sade: Säg synen till ingen förrän Människosonen har uppstått från de döda. Och hans lärjungar frågade honom och sade: Varför säger då de skriftlärde att Elias måste komma först? Men Jesus svarade och sa till dem: Elias kommer verkligen först och kommer att återställa alla ting; men jag säger er att Elias redan har kommit, och de kände inte igen honom, utan de gjorde med honom vad de ville; på samma sätt kommer också Människosonen att lida genom dem. Då förstod lärjungarna att han talade till dem om Johannes Döparen. Och när de hade kommit till folkmassan närmade sig en man honom som knäböjde för honom och sade: Herre, förbarma dig över min son, eftersom han är månadssjuk och lider svårt; för ofta faller han i elden och ofta i vattnet. och jag förde honom till dina lärjungar, och de kunde inte bota honom. Men Jesus svarade och sade: O otrogen och perverterad generation, hur länge ska jag vara med er? Hur länge ska jag uthärda er? Ta med honom hit. Och Jesus tillrättavisade honom, och demonen gick ut från honom och pojken blev botad från den stunden. Då närmade sig lärjungarna Jesus enskilt och sade: Varför kunde vi inte driva ut det? Men Jesus sade till dem: På grund av er otro. Sannerligen, för jag säger er, om ni har tro som ett senapsfrö, kommer ni att säga till det här berget, flytta härifrån dit, och det kommer att flytta, och ingenting kommer att vara omöjligt för er. Detta släkte går inte ut om inte genom bön och fasta. När de vände tillbaka till Galileen sa Jesus till

dem: Människosonen är på väg att bli överlämnad i händerna på människor och de kommer att döda honom, och på den tredje dagen kommer han att uppväckas. Och de blev mycket bedrövade. När de hade kommit till Kapernaum närmade sig de som tog emot didrakmen Petrus och sade: Betalar inte er lärare didrakmen? Han säger ja. Och när han gick in i huset, föregick Jesus honom och sa: vad tycker du, Simon? Kungarna på jorden, från vilka tar de skatter eller skatt? Från deras söner eller från andra? Petrus säger till honom: Från de främmande. Jesus sa till honom: Då är sönerna fria. Men för att inte stöta dem, gå till havet och kasta ut en krok, och ta upp den första fisken som kommer upp, och när du öppnar dess mun kommer du att finna en stater, ta den och ge den till dem i stället för mig och dig.

18

I den timmen kom lärjungarna till Jesus och sade: Vem är då störst i himmelriket? Och efter att ha kallat till sig ett barn ställde Jesus det i mitten av dem och sade: Sannerligen säger jag er, om ni inte vänder om och blir som barnen, kommer ni inte att gå in i himlarnas rike. Den som därför ödmjukar sig själv som detta barn, denne är den störste i himmelriket. Och den som tar emot ett sådant barn i mitt namn, tar emot mig; men den som får en av dessa små som tror på mig att snubbla, det är bättre för honom att en åsnekvarn hängs om hans hals och han dränks i havets djup. Ve över världen på grund av anledningarna till fall, för det är nödvändigt att anledningarna

till fall kommer, men ve den mannen genom vilken anledningen till fall kommer. Om din hand eller din fot får dig att snubbla, hugga av dem och kasta bort dem från dig. Det är bättre för dig att gå in i livet halt eller stympad, än att ha två händer eller två fötter och kastas in i den eviga elden. Och om ditt öga får dig att snubbla, rycka ut det och kasta det från dig. Det är bättre för dig att gå in i livet enögd, än att ha två ögon och kastas i eldets gehenna. Se till att ni inte föraktar en enda av dessa små, ty jag säger er att deras änglar i himlen alltid ser min Faders ansikte, han som är i himlen. Ty Människosonen kom för att rädda det som var förlorat. Vad tycker ni? Om en viss man har hundra får och ett av dem går vilse, lämnar han inte de nittionio på bergen, går och söker det som vandrar vilse? Och om det blir så att han finner det, sannerligen säger jag er att han gläds mer över det än över de nittionio som inte har gått vilse. Således är det inte viljan inför er Fader i himlarna att en enda av dessa små ska förgås. Om din broder syndar mot dig, gå och tillrättavisa honom mellan dig och honom ensam; om han lyssnar på dig, har du vunnit din broder; om han inte lyssnar, ta med dig ännu en eller två, så att varje ord ska stå fast på två eller tre vittnens mun. Om han inte lyssnar till dem, säg till församlingen, men om han inte heller lyssnar till församlingen, låt honom vara för dig såsom hedningen och publikanen. Sannerligen säger jag er: allt som ni binder på jorden ska vara bundet i himlen, och allt som ni löser på jorden ska vara löst i himlen. Igen, sannerligen säger jag till er att om två av er kommer överens på jorden om vilken sak som helst som de ber om, så skall det ske för dem från min Fader i himlen. För där två eller tre är samlade i mitt namn,

där är jag mitt ibland dem. Då närmade sig Petrus honom och sade: Herre, hur många gånger kommer min broder att synda mot mig och ska jag förlåta honom? Upp till sju gånger? Jesus säger till honom: Jag säger dig inte till sju gånger, utan till sjuttio gånger sju. Därför blev himmelriket liknat vid en man, en kung, som ville göra upp räkning med sina tjänare. När han hade börjat göra upp räkenskaper blev en gäldenär av otaliga talenter förd fram till honom. Men eftersom han inte hade något att betala tillbaka, beordrade hans herre att han skulle bli såld och hans hustru och barnen och allt som han hade, och att det skulle bli betalt. Därför föll slaven ner och dyrkade honom och sade: Herre, ha tålamod med mig och jag skall betala dig allt. Men herren över den slaven, fylld av medkänsla, frigav honom och efterskänkte honom lånet. Men när den slaven hade gått ut, fann han en av sina medslavor som var skyldig honom hundra denarer, och han grep honom och kvävde honom och sade: Betala tillbaka till mig om du är skyldig något. Därför föll hans medslav ner vid hans fötter och uppmanade honom och sade: Var tålmodig med mig, så skall jag betala dig. Men han ville inte, utan gick i väg och kastade honom i fängelse tills han skulle betala tillbaka det som skuldades. Men när hans medslavar såg vad som hade hänt blev de mycket bedrövade, och de kom och förklarade tydligt för sin herre allt som hade hänt. Då kallade hans herre honom till sig och sade till honom: Du onde slav, hela den skulden lät jag gå dig, eftersom du bad mig. Var det inte nödvändigt att även du förbarmade dig över din medtjänare, liksom även jag förbarmade mig över dig? Och hans herre blev arg och överlämnade honom till plågarna tills han skulle betala

tillbaka allt som var skyldat. Således skall ock min himmelske fader göra med er, om ni inte var och en förlåter sin broder från era hjärtan hans överträdelser.

19

Och det hände att när Jesus hade avslutat dessa ord, begav han sig från Galileen och kom till Judeens gränser bortom Jordan. Och många folkmassor följde honom, och han helade dem där. Och fariséerna kom till honom och testade honom och sade till honom: Är det tillåtet för en man att skilja sig från sin hustru av vilken orsak som helst? Men han svarade och sade till dem: Har ni inte läst att den som gjorde från början gjorde dem man och kvinna och sade, på grund av detta kommer en människa lämna sin fader och sin moder och foga sig till sin hustru, och de två kommer vara till ett kött? Så de är inte längre två, utan ett kött. Det som Gud har sammanfogat, låt inte människan skilja åt. De säger till honom: Varför befallde då Mose att ge en skilsmässobok och att skilja sig från henne? Han säger till dem att Moses med hänsyn till ert hjärtas hårdhet tillät er att skilja er från era hustrur, men från början har det inte varit så. Jag säger er att den som skiljer sig från sin hustru, inte på grund av otukt, och gifter sig med en annan, begår äktenskapsbrott, och den som gifter sig med den frånskilda begår äktenskapsbrott. Hans lärjungar säger till honom: Om det är så med orsaken mellan mannen och kvinnan, så är det inte fördelaktigt att gifta sig. Han sade till dem: Inte alla tar emot detta ord, utan de åt vilka det

har blivit givet; för det finns eunucker som blev födda så från moders liv. Och det finns eunucker som gjordes till eunucker av människor, och det finns eunucker som gjorde sig själva till eunucker på grund av himmelriket. Den som kan ta emot, låt honom ta emot. Då fördes barn till honom, så att han skulle lägga händerna på dem och be; men lärjungarna tillrättavisade dem. Men Jesus sa: Låt barnen vara och hindra inte dem från att komma till mig, för av sådana är himlarnas rike. Och efter att ha lagt händerna på dem gick han därifrån. Och se, en som hade närmat sig sade till honom: Gode lärare, vad gott skall jag göra så att jag får evigt liv? Men han sade till honom: varför kallar du mig god? Ingen är god utom en, nämligen Gud. Om du vill gå in i livet, håll buden. Han säger till honom: Vilka? Men Jesus sa: Du ska inte mörda, du ska inte begå äktenskapsbrott, du ska inte stjäla, du ska inte bära falskt vittnesbörd, hedra fadern och modern, och du ska älska din nästa som dig själv. Den unge mannen säger till honom: Allt detta har jag hållit från min ungdom, vad fattas mig ännu? Jesus sade till honom: Om du vill vara fullkomlig, gå och sälj dina ägodelar och ge åt de fattiga, och du skall ha en skatt i himlen, och kom och följ mig. Men den unge mannen gick bort sörjande efter att ha hört ordet, för han hade många ägodelar. Men Jesus sade till sina lärjungar, sannerligen säger jag er att en rik med svårighet kommer att gå in i himlarnas rike. Igen säger jag er, det är lättare för en kamel att gå genom ett nålsöga än för en rik att gå in i Guds rike. Men när hans lärjungar hörde detta blev de mycket häpna och sade: Vem kan då bli räddad? Men Jesus såg på dem och sade till dem: För människor är detta omöjligt, men för Gud är allt möjligt. Då

svarade Petrus och sade till honom: Se, vi har lämnat allt och har följt dig. Vad kommer därför att bli vår del? Men Jesus sade till dem: Sannerligen säger jag er att ni som har följt mig, i pånyttfödelsen, när Människosonen sitter på sin härlighets tron, skall också ni sitta på tolv troner och döma Israels tolv stammar. Och var och en som har lämnat hus eller bröder eller systrar eller fader eller moder eller hustru eller barn eller fält för mitt namns skull, skall få hundrafaldig ersättning och ärva evigt liv. Många som är första kommer att bli sista och sista kommer att bli första.

20

Liknande är nämligen himmelriket en man som är husbonde, vilken gick ut tidigt på morgonen för att hyra arbetare till sin vingård. Och efter att ha kommit överens med arbetarna om en denarie för dagen, sände han dem in i sin vingård. Och efter att ha gått ut omkring den tredje timmen såg han andra stående på torget sysslolösa, och till dem sa han: Gå också ni in i vingården, och vad som är rättvist ska jag ge er. Men de gick bort. Igen, efter att ha gått ut omkring den sjätte och nionde timmen, gjorde han likaså. Vid den elfte timmen gick han ut och fann andra stående overksamma, och han säger till dem: Varför står ni här hela dagen overksamma? De säger till honom: Ingen har hyrt oss. Han säger till dem: Gå ni också in i vingården, och ni kommer att få vad som är rättvist. När kvällen hade inträffat säger vingårdens herre till sin förvaltare: kalla på arbetarna och ge

dem lönen, med början från de sista till de första. Och de som kom vid den elfte timmen tog var sin denarius. Men när de första kom trodde de att de skulle få mer, och de tog också själva en denarius var. Men efter att ha tagit det klagade de mot husets herre och sade att dessa sista arbetade en timme, och du har gjort dem lika med oss som har burit dagens börda och den brännande hettan. Men han svarade och sade till en av dem: Kamrat, jag gör dig inte orätt. Kom du inte överens med mig om en denarie? Ta upp ditt och gå; jag vill ge åt denne den siste lika mycket som åt dig; eller är det inte tillåtet mig att göra vad jag vill med mitt eget? Är ditt öga ont därför att jag är god? Således kommer de sista att vara första och de första sista, för många är kallade, men få utvalda. Och när Jesus gick upp till Jerusalem tog han de tolv lärjungarna avsides på vägen och sade till dem: se, vi går upp till Jerusalem, och Människosonen kommer att överlämnas till översteprästerna och de skriftlärda och de kommer att döma honom till döden, och de kommer att överlämna honom till hedningarna för att håna och gissla och korsfästa, och på den tredje dagen kommer han att uppstå. Då närmade sig Sebedaios söners moder honom med sina söner, tillbedjande och begärande något av honom. Han sa till henne: Vad vill du? Hon säger till honom: säg så att dessa mina två söner sitter ner, en på din högra sida och en på din vänstra sida i ditt kungadöme. Men Jesus svarade och sade: Ni vet inte vad ni ber om. Kan ni dricka den bägare som jag är på väg att dricka, eller döpas med det dop som jag döps med? De säger till honom: Vi kan. Och han säger till dem: Den bägare som är min skall ni dricka, och det dop som jag döps med skall ni döpas med, men

att sitta på min högra sida och på min vänstra sida är inte mitt att ge, utan det tillhör dem för vilka det har blivit förberett av min fader. Och när de tio hörde detta blev de indignerade över de två bröderna. Men Jesus kallade dem till sig och sade: Ni vet att härskarna över folken herrar över dem och de stora utövar makt över dem. Inte så kommer det att vara bland er, men den som vill bli stor bland er, han kommer att vara er tjänare, och den som vill vara först bland er, han kommer att vara er slav; precis som människans son inte kom för att bli tjänad, utan för att tjäna och ge sin själ som lösensumma i stället för många. Och när de gick ut från Jeriko följde en stor folkmassa honom. Och se, två blinda som satt vid vägen, när de hörde att Jesus passerade förbi, ropade de och sade: Ha barmhärtighet med oss, Herre, Davids son. Men folkmassan tillrättavisade dem så att de skulle vara tysta, men de ropade ännu högre och sade: Förbarma dig över oss, Herre, Davids son. Och Jesus stannade och ropade på dem och sade: Vad vill ni att jag ska göra för er? De säger till honom: Herre, låt våra ögon öppnas. Men Jesus, fylld av medlidande, rörde vid deras ögon, och omedelbart fick de sin syn tillbaka, och de följde honom.

21

Och när de närmade sig Jerusalem och kom till Betfage vid Olivberget, då sände Jesus två lärjungar och sade till dem: Gå till byn som är mittemot er, och genast kommer ni att finna en åsna bunden och en föl med henne; lossa dem och för dem till mig.

Och om någon säger något till er, ska ni säga att Herren behöver dem, men han skickar tillbaka dem omedelbart. Detta hela har hänt så att det skulle uppfyllas som sades genom profeten som säger: säg till dottern Sion, se, din kung kommer till dig, mild och ridande på en åsna och ett föl, son av ett lastdjur. Lärjungarna gick och gjorde precis som Jesus hade befallt dem, de förde åsnan och fölet, och de lade sina kläder ovanpå dem, och han satt ovanpå dem. Men den största folkmassan bredde sina egna kläder på vägen, andra högg grenar från träden och bredde dem på vägen. Men folkmassorna som gick framför och de som följde ropade och sade: Hosianna Davids son, välsignad är den som kommer i Herrens namn, hosianna i höjden. Och när han gick in i Jerusalem skakades hela staden och sade: Vem är denne? Men folkmassorna sade: Denne är Jesus, profeten från Nasaret i Galileen. Och Jesus gick in i Guds tempel, och han drev ut alla de som sålde och köpte i templet, och han välte penningväxlarnas bord och stolarna av de som sålde duvorna, och han säger till dem: det har blivit skrivet, mitt hus ska kallas bönens hus, men ni har gjort det till rövares håla. Och lama och blinda kom till honom i templet, och han botade dem. Men när överstepräster och de skriftlärda hade sett undren som han gjorde och barnen som ropade i templet och sa: Hosianna åt Davids son, blev de indignerade och sa till honom: Hör du vad dessa säger? Men Jesus säger till dem: Ja, har ni aldrig läst att du har berett lovsång från spädbarn och diandes munnar? Och efter att ha lämnat dem gick han ut utanför staden till Betania och övernattade där. På morgonen, när han vände tillbaka till staden, blev han hungrig, och när han hade sett ett fikonträd på

vägen kom han till det, och han fann ingenting i det utom bara löv, och han säger till det: må aldrig mer frukt bli från dig till evigheten. Och fikonträdet torkade upp omedelbart. Och när lärjungarna såg detta förundrade de sig och sade: Hur kunde fikonträdet torka bort omedelbart? Svarande sa Jesus till dem: Sannerligen säger jag er, om ni har tro och inte tvivlar, kommer ni inte bara göra det med fikonträdet, utan även om ni säger till detta berg, bli upplyft och bli kastad i havet, så kommer det att ske; och allt vad ni ber om i bönen troende, kommer ni att få. Och när han hade kommit in i templet närmade sig översteprästerna och folkets äldste honom medan han undervisade, och sade: Med vilken auktoritet gör du dessa saker, och vem gav dig denna auktoritet? Men Jesus svarade och sade till dem: Jag ska fråga er ett ord, vilket om ni säger till mig, så ska jag säga till er i vilken auktoritet jag gör dessa saker. Johannes dop, varifrån var det, från himlen eller från människor? Men de resonerade bland sig själva och sade: Om vi säger från himlen, kommer han att säga till oss, varför trodde ni då inte på honom; men om vi säger från människor, fruktar vi folkhopen; för alla anser Johannes vara en profet. Och de svarade Jesus och sa: Vi vet inte. Han sa också själv till dem: Inte heller jag säger er med vilken myndighet jag gör dessa saker. Vad tycker ni? En man hade två barn, och han gick fram till den första och sa: Barn, gå idag och arbeta i min vingård. Men han svarade och sade: Jag vill inte. Senare ångrade han sig och gick. Och efter att ha närmat sig den andre sade han på samma sätt. Men han svarade och sa: Jag, herre, och han gick inte bort. Vem av de två gjorde faderns vilja? De säger till honom: Den första.

Jesus säger till dem: Sannerligen säger jag till er att tullindrivarna och hororna går före er in i Guds rike. Ty Johannes kom till er på rättfärdighetens väg, och ni trodde inte honom, men tullindrivarna och de prostituerade trodde honom, men ni som såg detta ångrade er inte senare och trodde honom. Hör en annan liknelse. Det var en man som var husherre, som plantade en vingård och satte en mur runt den och grävde en vinpress i den och byggde ett torn, och arrenderade ut den till bönder och reste bort. När tiden för frukterna närmade sig, sände han sina slavar till bönderna för att hämta hans frukter. Och bönderna tog hans slavar och slog den ene, dödade den andre och stenade den tredje. Igen sände han andra slavar, fler än de första, och de gjorde med dem likaså. Senare sände han till dem sin son och sade: De kommer att respektera min son. Men jordbrukarna sade, när de hade sett sonen, till sig själva: Denne är arvtagaren, kom, låt oss döda honom och ta hans arv. Och de tog honom och kastade ut honom utanför vingården och dödade honom. När därför vingårdens herre kommer, vad kommer han att göra med de där bönderna? De säger till honom: De onda kommer han att förstöra på ett förfärligt sätt, och vingården kommer han att hyra ut till andra bönder, som kommer att ge tillbaka till honom frukterna i deras tider. Jesus säger till dem: Har ni aldrig läst i skrifterna: Stenen som byggarna förkastade, den blev till hörnsten. Från Herren kom detta, och det är underbart i våra ögon? På grund av detta säger jag er att Guds rike kommer att tas bort från er och det kommer att ges åt ett folk som gör dess frukter, och den som faller på denna sten kommer att krossas, men på vem den faller kommer den att

krossa honom. Och när översteprästerna och fariséerna hörde hans liknelser visste de att han talade om dem, och när de sökte gripa honom fruktade de folkskarorna, eftersom de hade honom som profet.

22

Och Jesus svarade igen och sade till dem i liknelser: Himmelriket blev liknat vid en man som var kung, vilken gjorde ett bröllop åt sin son. Och han sände sina slavar för att kalla de som hade blivit inbjudna till bröllopet, och de ville inte komma. Igen sände han andra tjänare och sade: Säg till de inbjudna, se, min måltid har jag förberett, mina tjurar och de gödda djuren ha blivit slaktade, och allt är redo, kom till bröllopet. Men de som inte brydde sig gick bort, den ene till sin egen åker, den andre till sin handel, men de återstående grep hans slavar och misshandlade och dödade dem. Men när den kungen hörde detta blev han arg, och han sände sina arméer och förstörde mördarna och brände deras stad. Då säger han till sina slavar: bröllopet är verkligen redo, men de inbjudna var inte värdiga; gå därför till vägkorsningarna, och så många som ni finner, kalla till bröllopet. Och de slavarna gick ut på vägarna och samlade alla som de fann, både onda och goda, och bröllopet blev fyllt av dem som låg till bords. Men när kungen hade kommit in för att se de som låg till bords såg han där en man som inte var klädd i bröllopskläder, och han säger till honom: vän, hur kom du in här utan att ha bröllopskläder? Men han blev tystad. Då sade

kungen till tjänarna: Bind hans fötter och händer, lyft honom och kasta ut honom i det yttre mörkret. Där skall gråten och tandagnisslet vara. Många är kallade, men få är valda. Då gick fariseerna och höll råd för att fånga honom i ord. Och de skickar till honom sina lärjungar med herodianerna och säger: lärare, vi vet att du är sann och att du lär Guds väg i sanning, och att du inte bryr dig om någon; för du ser inte till människors ansikte; säg därför till oss, vad tycker du? Är det tillåtet att ge skatt till Caesar eller inte? Men Jesus, som kände deras ondska, sade: Varför prövar ni mig, hycklare? Visa mig skattemyntet. Men de förde fram en denarius till honom. Och han säger till dem: Vems är denna bild och inskriptionen? De säger till honom: Kejsarens. Då säger han till dem: ge därför tillbaka det som är Caesars till Caesar och det som är Guds till Gud. Och när de hörde detta förundrade de sig, och de lämnade honom och gick bort. På den dagen kom sadducéerna till honom, de som säger att det inte finns någon uppståndelse, och de frågade honom och sade: Lärare, Mose sade, om någon dör utan att ha barn, ska hans bror gifta sig med hans hustru och uppväcka avkomma åt sin bror. Det fanns bland oss sju bröder, och den första gifte sig och dog, och eftersom han inte hade avkomma lämnade han sin hustru till sin bror. Likaledes också den andra och den tredje, ända till alla sju. Senare dog även kvinnan, efter dem alla. I uppståndelsen därför, vems av de sju kommer kvinnan att vara? För alla hade henne. Men Jesus svarade och sade till dem: Ni är vilseledda eftersom ni inte känner till skrifterna och inte heller Guds kraft. I uppståndelsen varken gifter de sig eller blir givna i äktenskap, utan de är som Guds budbärare i himlen. Men om de

dödas uppståndelse, har ni inte läst det som talades till er av Gud som sade: Jag är Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud? Gud är inte de dödas Gud, utan de levandes. Och när folkmassorna hörde detta blev de häpna över hans undervisning. Men fariseerna, efter att ha hört att han hade tystat sadduceerna, samlades på samma ställe, och en av dem, en lagexpert, frågade honom och testade honom och sade: Lärare, vilket bud är det största i lagen? Men Jesus sa till honom: Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt sinne. Detta är det första och stora budordet. Den andra är lik denna: du skall älska din nästa som dig själv. I dessa två bud hänger hela lagen och profeterna. När fariseerna hade samlats frågade Jesus dem och sade: Vad tycker ni om Kristus? Vems son är han? De säger till honom: Davids. Han säger till dem: Hur kan därför David i Anden kalla honom Herre när han säger, Herren sade till min Herre, sitt på min högra sida tills jag placerar dina fiender som fotpall under dina fötter? Om därför David kallar honom Herre, hur är han hans son? Och ingen kunde svara honom ett ord, och ingen vågade från den dagen att fråga honom något mer.

23

Då talade Jesus till folkskarorna och till sina lärjungar och sade: på Moses säte har de skriftlärda och fariséerna satt sig. Allt därför, så mycket som de än säger till er att bevara, det skall ni bevara och göra, men enligt deras gärningar skall ni inte göra,

för de säger men gör inte. De binder för tunga och svårbärliga bördor och lägger dem på människornas axlar, men med sitt eget finger vill de inte röra dem. Alla sina gärningar gör de för att bli sedda av människorna. För de vidgar sina bönekapslar och förstorap sina kläders tofsar, och de älskar hedersplatsen vid middagarna och de främsta sätena i församlingarna och hälsningarna på torgen och att kallas rabbi rabbi av människorna. Men ni ska inte kallas rabbi, för en är er lärare, Kristus, och ni är alla bröder. Och kalla inte någon er fader på jorden, ty en är er fader, han i himlarna. Inte heller ska ni bli kallade lärare, för en är er lärare, Kristus. Den som är störst bland er ska vara er tjänare. Men den som upphöjer sig själv skall bli ödmjukad, och den som ödmjukar sig själv skall bli upphöjd. Ve er, skriftlärda och fariséer, ni hycklare, därför att ni uppäter änkornas hus och som förevändning ber långa böner. På grund av detta skall ni få en svårare dom. Ve er, skriftlärda och fariséer, ni hycklare, därför att ni stänger himmelriket framför människorna, ty ni själva går inte in, och inte heller släpper ni dem som vill gå in att komma in. Ve er, skriftlärde och fariséer, hycklare, därför att ni färdas över havet och det torra landet för att göra en proselyt, och när han blivit det, gör ni honom till en son av gehenna, dubbelt så mycket som er själva. Ve er, blinda guider, som säger: den som svär i templet, det är ingenting, men den som svär vid templets guld, han är skyldig. Dårar och blinda, vem är större: guldet eller templet som helgar guldet? Och den som svär vid altaret, det är ingenting, men den som svär vid gåvan som är ovanpå det, han är skyldig. Dårar och blinda, vad är större, gåvan eller altaret som helgar gåvan? Den

som därför har svurit vid altaret svär vid det och vid allt som är ovanför det; och den som har svurit vid templet svär vid det och vid den som bor i det; och den som har svurit vid himlen svär vid Guds tron och vid den som sitter på den. Ve er, skriftlärda och fariséer, ni hycklare, därför att ni ger tionde av myntan och dillen och kummin, men ni har försummat det tyngre i lagen: domen och barmhärtigheten och tron. Dessa borde ni ha gjort, utan att försumma de andra. Blinda guider, de som silar bort myggan men sväljer kamelen. Ve er, skriftlärde och fariséer hycklare, eftersom ni rengör utsidan av bägaren och fatet, men på insidan är de fulla av plundring och orättfärdighet. Blinde farisé, rensa först det som är inuti bägaren och fatet, så att också utsidan av dem blir ren. Ve er, skriftlärde och fariséer, ni hycklare, därför att ni är lika vitkalkade gravar som visserligen utifrån framstår som vackra, men inifrån är fulla av döda ben och all orenhet. Således framträder ni förvisso från utsidan för människorna som rättfärdiga, men från insidan är ni fulla av hyckleri och laglöshet. Ve er, skriftlärda och fariséer, hycklare, därför att ni bygger profeternas gravar och prydar de rättfärdigas monument, och ni säger: om vi hade levt i våra fäders dagar, skulle vi inte ha varit delaktiga med dem i profeternas blod. Så att ni vittnar mot er själva att ni är söner av dem som mördade profeterna. Och ni, fyll era fäders mått. Ormar, huggormars avkomma, hur ska ni fly från Gehennas dom? På grund av detta, se, jag sänder till er profeter och visa män och skriftlärda, och av dem kommer ni att döda och korsfästa, och av dem kommer ni att gissla i era församlingar och förfölja från stad till stad, så att allt rättfärdigt blod som

utgjuts på jorden ska komma över er, från den rättfärdige Abels blod till Sakarias, Berekias sons, blod, som ni mördade mellan templet och altaret. Sannerligen säger jag er att allt detta kommer att komma över denna generation. Jerusalem, Jerusalem, du som dödar profeterna och stenar dem som är sända till dig, hur många gånger har jag velat samla dina barn på det sätt som en höna samlar sina kycklingar under vingarna, men ni ville inte. Se, ert hus lämnas öde åt er. Jag säger för er, ni skall inte se mig från just nu tills ni säger: Välsignad är den som kommer i Herrens namn.

24

Och när Jesus hade gått ut från templet gick han därifrån, och hans lärjungar kom för att visa honom templets byggnader. Men Jesus sa till dem: Ser ni inte allt detta? Sannerligen säger jag er, det ska inte lämnas här sten på sten som inte ska rivas ner. Men när han satt på olivberget kom lärjungarna till honom enskilt och sade: Säg oss när dessa ting skall ske, och vad som är tecknet på din ankomst och tidens slut? Och Jesus svarade och sade till dem: Se till att ingen vilseleder er. Många kommer att komma i mitt namn och säga: Jag är Kristus, och de kommer att lura många. Ni kommer att höra om krig och rykten om krig, se till att inte bli oroade, för allt måste ske, men slutet är inte här ännu. För nation kommer att resa sig upp mot nation och kungarike mot kungarike, och det kommer att vara hungersnöder och pester och jordbävningar på olika platser;

men alla dessa är början av födslovåndorna. Då kommer de att överlämna er till vedermöda och döda er, och ni kommer att vara hatade av alla nationerna på grund av mitt namn. Och då kommer många att förargas och de kommer att förråda varandra och hata varandra. Och många falska profeter kommer att uppstå och de kommer att vilseleda många, och på grund av att laglösheten mångfaldigas kommer kärleken hos de många att kallna. Men den som har uthärdat till slutet, denne skall bli frälst. Och detta goda budskapet om riket kommer att förkunnas i hela den bebodda världen till vittnesbörd för alla nationerna, och då kommer slutet. När ni därför ser förödelsens styggelse som talades genom profeten Daniel stående på helig plats, låt den som läser förstå, då låt de i Judeen fly till bergen, den som är på taket låt honom inte gå ner för att ta sakerna från sitt hus, och den som är i fältet låt honom inte vända tillbaka för att ta sina kläder. Ve men de som är havande och de som ammar under de dagarna. Be så att er flykt inte sker på vintern och inte heller på sabbaten. Det kommer att vara stor trångmål då, sådan som inte har funnits från världens början till nu, och inte heller någonsin kommer att finnas. Och om inte de dagarna förkortades, skulle inget kött bli räddat, men för de utvaldas skull kommer de dagarna att förkortas. Då om någon säger till er, se här är Kristus eller här, tro inte; för falska kristus och falska profeter kommer att uppstå och de kommer att ge stora tecken och under, så att vilseleda, om möjligt, även de utvalda. Se, jag har förutsagt er detta. Om de därför säger till er: se, han är i öknen, gå inte ut; se, i de inre rummen, tro inte; ty liksom blixten går ut från öster och syns ända till väster, så skall också

Människosonens närvaro vara; ty där kadavret är, där skall örnarna samlas. Omedelbart efter vedermödan under de dagarna kommer solen att förmörkas och månen kommer inte att ge sitt ljus, och stjärnorna kommer att falla från himlen, och himlarnas makter kommer att skakas. Och då kommer Människosonens tecken att visa sig på himlen, och då kommer alla jordens stammar att sörja och de kommer att se Människosonen komma på himlens moln med stor makt och härlighet. Och han kommer att sända sina budbärare med stor basunröst, och de kommer att samla hans utvalda från de fyra vindarna, från himlarnas yttersta gränser till deras yttersta gränser. Från fikonträdet lär er liknelsen. När grenen redan blir mjuk och löven sätter fram, vet ni att sommaren är nära; så också ni, när ni ser allt detta, vet ni att den är nära vid dörrarna. Sannerligen säger jag er, denna generation skall inte gå förbi förrän allt detta har skett. Himlen och jorden skall förgå, men mina ord skall ingalunda förgå. Men om den dagen och timmen vet ingen, inte heller himlens budbärare, utom min fader ensam. Liksom dagarna under Noah, så skall det också vara med Människosonens ankomst. Ty precis som de var under dagarna före översvämningen, ätande och drickande, gifte sig och gav i äktenskap, ända till den dag Noa gick in i arken, och de visste inte förrän översvämningen kom och tog bort alla, så kommer det att vara också med Människosonens ankomst. Då kommer två att vara på fältet, den ene tas emot och den ene lämnas, två malande kvinnor i kvarnen, den ena tas emot och den ena lämnas. Vaka därför, eftersom ni inte vet vid vilken timme er Herre kommer. Det vet ni att om husets herre visste vid vilken

vakt tjuven kommer, skulle han ha vakat och inte tillåtit att hans hus blir uppbrutet. Därför ska också ni vara redo, eftersom Människosonen kommer vid den timme ni inte tror. Vem är då den trogna slaven och vise, vilken hans herre utsatte över hans tjänstefolk för att ge dem födan i rätt tid? Välsignad är den slaven som hans herre, när han kommer, skall finna görande så. Sannerligen säger jag er att han kommer att förordna honom över alla sina ägodelar. Om men den onde slaven säger i sitt hjärta, min herre dröjer att komma, och börjar slå sina medtjänare, och äter och dricker med de berusade, ska herren till den slaven komma på en dag som han inte väntar och i en timme som han inte vet, och ska hugga honom i tu, och ska sätta hans del med hycklarna, där ska vara gråten och tandgnisslet.

25

Då ska himmelriket liknas vid tio jungfrur, vilka tog sina lampor och gick ut för att möta brudgummen. Fem var visa bland dem och fem var dåraktiga. De dåraktiga som hade tagit sina facklor tog inte med sig olja; men de kloka tog olja i sina kärl tillsammans med sina facklor. Men när brudgummen dröjde slumrade alla och sov. Mitt i natten har ett rop höjts, se brudgummen kommer, gå ut för att möta honom. Då reste sig alla dessa jungfrur och prydde sina lampor. De dåraktiga sade till de kloka: Ge oss av er olja, därför att våra facklor släcks. Men de visa svarade och sade: Det kanske inte räcker till för oss och er, gå hellre till dem som säljer och köp åt er själva. Men medan

de gick iväg för att köpa kom brudgummen och de som var redo gick in med honom till bröllopet, och dörren stängdes. Senare kommer även de återstående jungfrurna och säger: Herre, herre, öppna för oss. Men han svarade och sade: Sannerligen säger jag er, jag känner er inte. Vaka därför, ty ni vet inte dagen och inte heller timmen då Människosonen kommer. Ty liksom en man som skulle resa bort kallade sina egna slavar och överlämnade åt dem sina ägodelar, och åt en gav han fem talenter, åt en annan två, åt en annan en, åt var och en enligt hans egen förmåga, och han reste bort genast. Men den som hade tagit de fem talenterna gick och arbetade med dem och gjorde fem andra talenter. Likaså vann den som hade fått de två själv ytterligare två. Men den som hade tagit det ena gick bort, grävde i jorden och gömde sin herres silver. Men efter lång tid kommer de slavarnas herre och gör upp räkning med dem. Och han som hade tagit emot de fem talenterna närmade sig och frambar andra fem talenter och sade: Herre, fem talenter anförtrodde du mig, se, andra fem talenter har jag vunnit på dem. Hans herre sade till honom: Väl så, du gode och trogne tjänare, över lite har du varit trogen, över mycket skall jag sätta dig, inträd i din herres glädje. Den som hade tagit emot de två talenterna närmade sig och sade: Herre, två talenter anförtrodde du mig, se, ytterligare två talenter har jag vunnit på dem. Hans herre sade till honom: Väl så, du gode och trogne tjänare, över lite var du trogen, över mycket skall jag sätta dig, gå in i din herres glädje. Men han som hade tagit emot den ena talenten kom också fram och sade: Herre, jag kände dig att du är en hård man, skördar där du inte sådde och samlar där du inte

strödde ut, och efter att ha blivit rädd gick jag bort och gömde din talent i jorden. Se, du har det som är ditt. Men hans herre svarade och sade till honom: du onde tjänare och late, du visste att jag skördar där jag inte sådde och samlar från där jag inte strödde ut, det var därför nödvändigt för dig att ge mitt silver till bankirer, och när jag kom skulle jag ha fått tillbaka mitt med ränta. Lyft därför talenten från honom och ge den till honom som har de tio talenterna. Ty för den som har allt skall ges och han skall ha överflöd, men från den som inte har skall även det han har tas bort från honom. Och kasta ut den onyttiga slaven i det yttre mörkret, där skall gråten och tandagnisslandet vara. När människosonen kommer i sin härlighet och alla de heliga budbärarna med honom, då kommer han att sitta på sin härlighets tron, och alla folken kommer att samlas framför honom, och han kommer att skilja dem från varandra precis som herden skiljer fåren från killingarna, och han kommer att ställa fåren på sin högra sida och killingarna på vänstra. Då kommer kungen att säga till dem på hans högra sida: Kom, ni välsignade av min fader, ärv det rike som är förberett åt er från världens grundande. För jag var hungrig, och ni gav mig att äta, jag var törstig, och ni gav mig att dricka, jag var en främling, och ni tog in mig, naken, och ni klädde mig, jag var sjuk, och ni besökte mig, jag var i fängelse, och ni kom till mig. Då kommer de rättfärdiga att svara honom och säga: Herre, när såg vi dig hungrig och gav dig mat, eller törstig och gav dig dricka? När såg vi dig som främling och tog emot dig, eller naken och klädde dig? När såg vi dig svag eller i fängelse, och kom till dig? Och kungen ska svara och säga till dem: Sannerligen säger jag er, i

den mån ni gjorde det för en av dessa mina minsta bröder, så gjorde ni det för mig. Då kommer han också att säga till dem på vänster sida: Gå bort från mig, ni förbannade, in i den eviga elden som är förberedd för djävulen och hans budbärare. För jag var hungrig, och ni gav mig inte att äta, jag var törstig, och ni gav mig inte att dricka, jag var en främling, och ni tog inte in mig, naken, och ni klädde inte mig, svag och i fängelse, och ni besökte inte mig. Då kommer de att svara honom och själva säga: Herre, när såg vi dig hungrig eller törstig eller som främling eller naken eller svag eller i fängelse, och inte tjänade vi dig? Då kommer han att svara dem och säga: Sannerligen säger jag er, i den mån ni inte gjorde det för en av dessa minsta, så gjorde ni det inte heller för mig. Och dessa kommer att gå bort till evigt straff, men de rättfärdiga till evigt liv.

26

Och det skedde att när Jesus hade avslutat alla dessa ord, sade han till sina lärjungar: Ni vet att efter två dagar blir det påsk, och Människosonen överlämnas för att korsfästas. Då samlades överstepräster och skriftlärda och de äldste av folket i gården hos översteprästen som kallades Kajafas, och de rådgjorde för att gripa Jesus med list och döda honom. De sade men: Inte under högtiden, så att det inte blir uppror bland folket. När Jesus var i Betania i Simons den spetälskes hus, kom en kvinna till honom som hade en alabasterflaska med mycket dyrbar salva, och hon hällde ut den på hans huvud medan han låg till

bords. Men när hans lärjungar såg detta blev de upprörda och sade: Till vad är denna förödelse? för denna salva kunde säljas för mycket och ges åt de fattiga Men Jesus, som förstod detta, sa till dem: Varför orsakar ni besvär för kvinnan? Hon har gjort en vacker gärning mot mig. De fattiga har ni alltid med er själva, men mig har ni inte alltid. För denna som hällde denna salva på min kropp, gjorde hon det för att begrava mig. Sannerligen säger jag er, var det än predikas detta goda budskap i hela världen, kommer också det hon gjorde att berättas till hennes åminnelse. Då gick en av de tolv, den som kallades Judas Iskariot, till översteprästerna och sa: vad vill ni ge mig, och jag ska överlämna honom till er? Och de betalade honom trettio silverpengar. Och från den tiden sökte han efter ett tillfälle att förråda honom. Den första dagen av de osyrade brödens högtid kom lärjungarna till Jesus och sade till honom: Var vill du att vi skall förbereda åt dig att äta påskmåltiden? Men han sade: Gå in i staden till den och den och säg till honom: Läraren säger: Min tid är nära, hos dig firar jag påsken med mina lärjungar. Och lärjungarna gjorde som Jesus hade befallt dem, och de förberedde påsken. När kvällen hade inträffat, låg han till bords med de tolv. Och medan de åt sade han, sannerligen säger jag er att en av er skall förråda mig. Och mycket bedrövade började var och en av dem säga till honom: Är det väl inte jag, Herre? Men den som svarade sade: Den som har doppat handen med mig i fatet, denne skall förråda mig. Människosonen går visserligen som det är skrivet om honom, men ve den människan genom vilken Människosonen blir förrådd, det vore bättre för honom om den människan aldrig hade blivit född.

Men Judah, den som överlämnade honom, svarade och sa: Det är väl inte jag, rabbi? Han säger till honom: Du sa det. Medan de åt tog Jesus brödet och efter att ha tackat bröt han det och gav åt lärjungarna och sade: ta, ät, detta är min kropp, och efter att ha tagit bägaren och tackat gav han den åt dem och sade: drick från den alla, för detta är mitt blod av det nya förbundet som blir utgjutet för många till förlåtelse av synder. Jag säger till er att jag inte skall dricka från och med nu av denna vinrankans frukt förrän den dagen när jag dricker den ny med er i min Faders rike. Och efter att ha sjungit en hymn gick de ut till Olivberget. Då säger Jesus till dem: Ni alla kommer att förleda er på mig i denna natt; ty det är skrivet, jag skall slå herden, och fåren i hjorden skall bli skingrade; men efter att jag har blivit uppväckt skall jag gå före er in i Galileen. Petrus svarade och sade till honom: Om alla kommer att förargas över dig, så kommer jag aldrig att förargas. Jesus sade till honom: Amen, jag säger dig att du denna natt, innan tuppen gal, tre gånger kommer att förneka mig. Petrus säger till honom: Även om det är nödvändigt för mig att dö med dig, kommer jag inte att förneka dig. Likaså sade också alla lärjungarna. Då kommer Jesus med dem till en plats kallad Getsemane, och säger till lärjungarna: Sitt här tills jag har gått bort och bett där. Och efter att ha tagit med sig Peter och Sebedaios två söner började han vara bedrövad och ångestfull. Då säger Jesus till dem: Min själ är djupt bedrövad ända till döds, stanna här och vaka med mig. Och efter att ha gått fram en liten bit föll han på sitt ansikte bedjande och sägande: Min fader, om det är möjligt, låt denna bägare gå förbi mig, dock inte som jag vill, utan som du. Och han kommer till lärjungarna och

finner dem sovande, och säger till Petrus: Således orkade ni inte vaka en timme med mig? Vaka och be, så att ni inte går in i frestelse; anden är visserligen ivrig, men köttet är svagt. Igen, för andra gången, gick han bort och bad sägande: Min fader, om denna bägare inte kan gå förbi mig utan att jag dricker den, låt din vilja ske. Och när han kom fann han dem återigen sovande, ty deras ögon var tyngda. Och efter att ha lämnat dem och gått bort igen bad han för tredje gången och sade samma ord. Då kommer han till sina lärjungar och säger till dem: Sover ni fortfarande och vilar er? Se, stunden har kommit nära och Människosonen överlämnas i syndares händer. Res er upp, låt oss gå. Se, han som överlämnar mig har kommit nära. Och medan han ännu talade, se, Juda, en av de tolv, kom, och med honom en stor folkmassa med svärd och träklubbor från översteprästerna och folkets äldste. Den som överlämnade honom gav dem ett tecken och sade: Den som jag kysser, han är det, gripa honom. Och omedelbart närmade han sig Jesus och sade: Hälsningar, rabbi, och kysste honom. Men Jesus sa till honom: Vän, gör det du är här för. Då de hade närmat sig lade de händerna på Jesus och grep honom. Och se, en av dem som var med Jesus sträckte ut handen och drog sitt svärd, och slog översteprästens slav och högg av hans öra. Då säger Jesus till honom: Stick tillbaka ditt svärd på dess plats, för alla som tar till svärd ska dö genom svärd. Eller tror du att jag inte just nu kan kalla på min fader, och han kommer att ställa fram åt mig fler än tolv legioner budbärare? Hur skall därför skrifterna uppfyllas, att det således måste ske? I den timmen sade Jesus till folkmassorna: Som mot en rövare har ni gått ut med svärd och

träklubbor för att gripa mig. Varje dag satt jag hos er och undervisade i templet, och ni grep mig inte. Men detta hela har hänt så att profeternas skrifter blir uppfyllda. Då flydde alla lärjungarna och lämnade honom. De som hade gripit Jesus förde honom till översteprästen Kajafas, där de skriftlärda och de äldste var samlade. Men Petrus följde honom på avstånd ända till översteprästens gård, och efter att ha gått in satt han inne med tjänarna för att se slutet. Översteprästerna och de äldste och hela rådet sökte falskt vittnesmål mot Jesus så att de skulle kunna döda honom, och de fann inget; och fastän många falska vittnen kom fram, fann de inget. Senare kom två falska vittnen fram och sa: denne sa, jag kan förstöra Guds tempel och på tre dagar bygga det. Och översteprästen reste sig upp och sa till honom: svarar du ingenting? Vad vittnar dessa mot dig? Men Jesus var tyst. Och översteprästen svarade och sa till honom: jag besvärjer dig vid den levande Guden att du säger oss om du är Kristus, Guds son. Jesus säger till honom: Du har sagt det, men jag säger er: från och med nu skall ni se Människosonen sitta på Maktens högra sida och komma på himmelens moln. Då rev översteprästen sönder sina kläder och sade att han hade hädat: vad behöver vi ännu vittnen till? Se, nu har ni hört hans hädelse. Vad tycker ni? Men de som svarade sa: Han är skyldig till döden. Då spottade de i ansiktet på honom och slog honom med nävar, och de slog honom och sa: profetera för oss, Kristus, vem är den som har slagit dig? Men Petrus satt utanför i gården, och en tjänsteflicka närmade sig honom och sade: Också du var med Jesus från Galileen. Men han nekade framför dem alla och sade: Jag vet inte vad du säger. Men när han hade gått ut till

porten såg en annan honom och säger till dem där: Också denne var med Jesus från Nasaret. och åter nekade han med ed att han inte kände mannen Efter en liten stund närmade sig de som stod där och sade till Petrus: Verkligen, även du är en av dem, för ditt tal gör dig uppenbar. Då började han förbanna och svära att jag inte känner mannen. Och genast galte tuppen. Och Petrus kom ihåg Jesu ord som han hade sagt till honom, att innan tuppen gal tre gånger skulle han förneka honom, och han gick ut och grät bittert.

27

När morgonen hade kommit tog alla överstepräster och de äldste av folket rådslag mot Jesus för att döda honom, och efter att ha bundit honom förde de bort honom och överlämnade honom till Pontius Pilatus, ståthållaren. Då Judah, den som överlämnade honom, såg att han blev dömd, ångrade han sig och återlämnade de trettio silverpengarna till översteprästerna och de äldste och sade: Jag har syndat genom att överlämna oskyldigt blod. De sa: Vad har det med oss att göra? Du kommer att se. Och efter att ha kastat silverpenningarna i templet drog han sig tillbaka, och efter att ha gått bort hängde han sig. Men översteprästerna som hade tagit silverpengarna sade: Det är inte tillåtet att kasta dem i skattkammaren, eftersom det är blodspriset. Och efter att ha tagit råd köpte de från dem krukmäkarens åker till begravning för främlingarna; därför kallades den åkern blodets åker ända till idag. Då uppfylldes det

som var sagt genom profeten Jeremia som sade: och de tog de trettio silvermynten, priset på den värderade som de värderade från Israels söner, och de gav dem till krukmäkarens åker, såsom Herren befallde mig. Men Jesus stod framför ståthållaren, och ståthållaren frågade honom: Är du judarnas kung? Jesus sa till honom: du säger. Och när han anklagades av överstepräster na och de äldste svarade han ingenting. Då säger Pilatus till honom: Hör du inte hur mycket de vittnar emot dig? och han svarade honom inte med ett enda ord, så att ledaren förundrades mycket. Vid festen var ledaren van att släppa en fånge åt folkmassan, vilken de ville. De hade då en utmärkt fånge som kallades Barabbas. När de därför var samlade sa Pilatus till dem: Vem vill ni att jag ska släppa fri åt er? Barabbas eller Jesus den som kallas Kristus? Han visste nämligen att de hade överlämnat honom på grund av avund. Men medan han satt på domarsätet sände hans hustru bud till honom och lät säga: Ha inget att göra med den rättfärdige mannen, ty jag har lidit mycket i dag i en dröm på grund av honom. Men överstepräster na och de äldste övertalade folkmassorna att begära Barabbas och att förstöra Jesus. Ledaren svarade och sade till dem: vilken av de två vill ni att jag ska släppa åt er? Men de sa: Barabbas. Pilatus säger till dem: Vad ska jag därför göra med Jesus som kallas Kristus? Alla säger till honom: Låt honom korsfästas. Men ledaren sa: Vad för ont har han gjort? Men de ropade ännu mer och sa: Låt honom korsfästas. När Pilatus såg att ingenting hjälpte, utan snarare uppror uppstod, tog han vatten och tvättade händerna framför folkmassan och sade: Oskyldig är jag från denne rättfärdiges blod, ni får se till det. Och allt folket svarade och sade: Hans blod

över oss och över våra barn. Då frigav han Barabbas åt dem, men Jesus lät han piska och utlämnade honom för att korsfästas. Då tog ledarens soldater Jesus in i praetorium och samlade hela kohorten kring honom, och efter att ha avklätt honom satte de en scharlakansröd mantel på honom, och efter att ha flätat en krona av törnen satte de den på hans huvud och ett rör i hans högra hand, och de knäböjde framför honom och hånade honom och sade hälsa kungen av judarna, och de spottade på honom och tog röret och slog honom på huvudet. Och när de hade hånat honom, klädde de av honom manteln och klädde på honom hans egna kläder, och förde bort honom för att korsfästa honom. När de gick ut fann de en man från Cyrene vid namn Simon; denne tvingade de att bära hans kors. Och när de hade kommit till en plats kallad Golgata, vilket är kallat dödskalleplats, gav de honom att dricka vinäger blandat med galla, och när han hade smakat ville han inte dricka. Och efter att ha korsfäst honom delade de hans kläder genom att kasta lott, och sittande vaktade de honom där. Och de placerade ovanför hans huvud hans anklagelse skriven: Denne är Jesus, judarnas konung. Då korsfästes två rövare tillsammans med honom, en på högra sidan och en på vänstra. De som gick förbi hädade honom, skakade på sina huvuden och sade: Du som förstör templet och bygger det på tre dagar, rädda dig själv; om du är Guds son, kom ner från korset. Likaså hånades även översteprästerna tillsammans med de skriftlärda och de äldste och fariséerna och sade: andra räddade han, sig själv kan han inte rädda; om han är Israels kung, låt honom stiga ner nu från korset och vi skall tro på honom; han har litat på Gud, låt honom

befria honom nu, om han vill det; han sade ju att jag är Guds son. Det samma och rövarna som hade blivit korsfästa med honom smädade honom. Från den sjätte timmen blev det mörker över hela jorden till den nionde timmen. Omkring den nionde timmen ropade Jesus med hög röst och sade: eli eli, lema sabachthani? Detta är, min Gud min Gud, varför har du övergivit mig? Några av de som stod där och hade hört sade att denne kallar på Elia. Och omedelbart sprang en av dem och tog en svamp, fyllde den med ättika, satte den på ett rör och gav honom att dricka. Men de återstående sade: Låt oss se om Elia kommer för att rädda honom. Men Jesus ropade igen med hög röst och släppte anden. Och se, förhänget i templet rövs itu i två från ovanifrån ända ner, och jorden skakades och klipporna sprack, och gravarna öppnades och många kroppar av de insomnade heliga väcktes upp, och efter att ha gått ut från gravarna, efter hans uppståndelse gick de in i den heliga staden och visade sig för många. Men hundrahövitsmannen och de som var med honom och bevakade Jesus, när de såg jordbävningen och det som hade hänt, blev de mycket rädda och sade: Verkligen var denne Guds son. Det var där också många kvinnor som betraktade från långt håll, vilka hade följt Jesus från Galileen och tjänat honom; bland vilka var Maria Magdalena, och Maria modern till Jakob och Jose, och modern till Zebedaios söner. När kvällen hade inträffat kom en rik man från Arimatea, med namnet Josef, som också själv var lärjunge till Jesus; denne gick fram till Pilatus och bad om Jesu kropp. Då befallde Pilatus att kroppen skulle lämnas tillbaka. Och Josef tog kroppen och lindade den i ren linneduk, och han lade den i sin nya grav som

han hade hugget ut i klippan, och efter att ha rullat en stor sten till gravens dörr gick han bort. Men där var Maria Magdalena och den andra Maria, sittande mittemot graven. Men nästa dag, som är efter förberedelsen, samlades översteprästerna och fariseerna hos Pilatus och sade: herre, vi minns att den bedragaren sade medan han ännu levde, efter tre dagar reser jag mig upp. Befalla därför att graven görs säker till den tredje dagen, så att inte hans lärjungar någonsin kommer om natten och stjäl honom och säger till folket, han blev uppväckt från de döda, och den sista villoläran kommer att vara värre än den första. Pilatus sade till dem: Ni har en vakt, gå och gör det säkert som ni vet. De gick och säkrade graven genom att försegla stenen tillsammans med vakten.

28

Sent på sabbaten, vid gryningen till första dagen i veckan, kom Maria Magdalena och den andra Maria för att se graven. Och se, en stor jordbävning inträffade, för en Herrens ängel hade stigit ner från himlen, närmat sig och rullat bort stenen från dörren, och han satt ovanpå den. Hans utseende var som blixt och hans plagg vitt som snö. Men av rädsla för honom skakade vakterna och blev som döda. Men budbäraren svarade och sa till kvinnorna: Frukta inte ni; jag vet att ni söker Jesus den korsfäste; han är inte här; han uppväcktes precis som han sa. Kom och se den plats där Herren låg. Och gå snabbt och säg till hans lärjungar att han har uppväckts från de döda, och se, han

går före er till Galileen, där skall ni se honom, se, jag har sagt er detta. Och efter att ha gått ut snabbt från graven med fruktan och stor glädje sprang de för att rapportera till hans lärjungar. När de gick för att rapportera till hans lärjungar, och se, mötte Jesus dem och sade: Gläd er. Men de kom fram, grep hans fötter och tillbad honom. Då säger Jesus till dem: Frukta inte, gå och rapportera till mina bröder så att de må gå till Galileen, och där kommer de att se mig. Medan de gick, se, kom några av vakten in i staden och rapporterade till översteprästerna allt som hade hänt. Och efter att ha samlats tillsammans med de äldste och ha tagit råd gav de tillräckligt med silver till soldaterna och sade: Säg att hans lärjungar kom på natten och stal honom medan vi sov. Och om detta blir hört av ledaren, ska vi övertyga honom och göra er bekymmerslösa. De tog silvermynten och gjorde som de blivit tillsagda. Och detta ord spreds bland judarna ända till idag. De elva lärjungarna gick till Galileen, till det berg dit Jesus hade beordrat dem. Och när de hade sett honom tillbad de honom, men några tvivlade. Och Jesus, som hade närmat sig, talade till dem och sade: All auktoritet blev given till mig i himlen och på jorden. Efter att ha gått, gör lärjungar av alla folk, döpande dem i Faderns och Sonens och den Helige Andes namn, lärande dem att hålla allt som jag befallde er; och se, jag är med er alla dagar till tidens fullbordan. Amen.

Markusevangeliet

1

Början av det goda budskapet om Jesus Kristus, Guds son. Som det har blivit skrivet i profeterna: Se, jag sänder min budbärare före ditt ansikte, som skall förbereda din väg framför dig; röst av en ropande i öknen, förbered Herrens väg, gör hans stigar raka, Johannes blev döpande i öknen och förkunnade ångerns dop till befrielse från synder. Och hela Judéens land och Jerusalemiterna gick ut till honom, och de blev alla döpta i floden Jordan av honom, bekännande sina synder. Och Johannes var klädd i kamelhår och läderbälte om sin länd och åt gräshoppor och vild honung. Och han predikade och sade: Den som är starkare än jag kommer efter mig, vars sandalrem jag inte är värdig att böja mig ner och lossa. Jag döpte er verkligen i vatten, men han kommer att döpa er i den Helige Ande. Och det hände i dessa dagar att Jesus kom från Nasaret i Galileen och blev döpt av Johannes i Jordan. Och omedelbart när han gick upp från vattnet såg han himlarna bli splittrade och Anden som en duva nedstigande på honom, och en röst kom från himlarna: Du är

min älskade son, i dig är jag välbehaglig. Och omedelbart kastade Anden ut honom i öknen, och han var där i öknen i fyrtio dagar och frestades av Satan, och han var med de vilda djuren, och budbärarna tjänade honom. Efter att Johannes blivit överlämnad kom Jesus till Galileen och förkunnade det goda budskapet om Guds rike och sade att tiden har blivit uppfylld och Guds rike har kommit nära, omvänd er och tro på det goda budskapet. När han gick vid havet i Galileen såg han Simon och Andreas, Simons broder, kastande nät i havet; de var nämligen fiskare; och Jesus sade till dem: kom efter mig, och jag ska göra er till att bli fiskare av människor. Och omedelbart lämnade de sina nät och följde honom. Och när han hade gått lite längre därifrån såg han Jakob, Sebedaios son, och Johannes, hans bror, och dem i båten som lagade näten, och omedelbart kallade han dem. Och efter att ha lämnat sin far Sebedaios i båten med de anställda gick de efter honom. Och de går in i Kapernaum, och omedelbart på sabbaten gick han in i församlingen och undervisade. Och de var förvånade över hans undervisning, för han undervisade dem som en som hade auktoritet, och inte som de skriftlärda. Och det var i deras församling en man med en oren ande, och han ropade ut och sade: ea, vad har vi och du med varandra att göra, Jesus från Nasaret? Har du kommit för att förstöra oss? Jag vet vem du är, den helige från Gud. Och Jesus tillrättavisade honom och sade: Var tyst och gå ut ur honom. Och den orena anden kramptryckte honom, skrek med hög röst och gick ut ur honom. Och alla blev förvånade, så att de diskuterade med varandra och sa: Vad är detta? Vad är denna nya lära, att han med auktoritet befaller även de orena andarna,

och de lyder honom? Och ryktet om honom spred sig omedelbart över hela den omgivande regionen av Galiléen. Och omedelbart efter att ha gått ut från församlingen kom de till Simons och Andreas hus med Jakob och Johannes. Och Simons svärmor låg sjuk med feber. Och omedelbart säger de till honom om henne. Och han närmade sig och reste upp henne genom att ta tag i hennes hand, och febern lämnade henne omedelbart, och hon tjänade dem. Men när kvällen hade inträffat, när solen hade gått ner, förde de till honom alla de sjuka och de besatta av demoner. Och hela staden var samlad vid dörren, och han botade många som mådde dåligt med olika sjukdomar, och han drev ut många demoner, och han tillät inte demonerna att tala, eftersom de visste att han var Kristus. Och mycket tidigt på morgonen, när det ännu var natt, steg han upp, gick ut och begav sig till en öde plats, och där bad han. Och Simon och de som var med honom förföljde honom, och när de hade funnit honom säger de till honom att alla söker dig. Och han säger till dem: Låt oss gå till de angränsande städerna, så att jag också där kan predika, för det är därför jag har kommit. Och han predikade i deras församlingar i hela Galileen och utdrev demonerna. Och en spetälsk kommer till honom, uppmanar honom och knäfaller för honom och säger till honom: Om du vill, kan du rena mig. Men Jesus, fylld av medkänsla, sträckte ut handen, rörde vid honom och sade till honom: Jag vill, bli renad. Och omedelbart efter att han hade sagt detta gick spetälskan bort från honom, och han blev renad. Och efter att ha strängt varnat honom kastade han omedelbart ut honom och säger till honom: se till att du inte säger något till någon, men gå visa dig

själv för prästen och offra angående din rening det som Mose befallde till ett vittnesbörd för dem. Men han gick ut och började förkunna mycket och sprida ordet, så att han inte längre kunde gå in öppet i staden, utan var ute på ödsliga platser, och de kom till honom från alla håll.

2

Och han gick igen in i Kapernaum efter några dagar, och det blev känt att han var i huset. Och omedelbart samlades många, så att det inte längre fanns plats, inte ens vid dörren, och han talade ordet till dem. Och de kommer till honom bärande en paralytisk, som lyfts upp av fyra, och eftersom de inte kunde närma sig honom på grund av folkmassan, tog de bort taket där han var, och efter att ha grävt igenom firade de ner madrassen på vilken den paralytiske låg. Men när Jesus såg deras tro, säger han till den paralytiske: Barn, dina synder är förlåtna dig. Det var några av de skriftlärda där som satt och resonerade i sina hjärtan: Vad talar denne sådana hädelser? Vem kan förlåta synder utom Gud allena? Och omedelbart insåg Jesus i sin ande att de resonerade så inom sig själva, och sade till dem: Varför resonerar ni om dessa saker i era hjärtan? Vad är lättare, att säga till den paralytiske, dina synder är förlåtna, eller att säga, res dig och lyft din bår och gå? Men så att ni må veta att Människosonen har auktoritet att förlåta synder på jorden, säger han till den paralytiske: Till dig säger jag, res dig och lyft din bädd och gå till ditt hus. Och han reste sig omedelbart, och

lyfte mattan och gick ut framför alla, så att alla blev häpna och prisade Gud och sade att aldrig har vi sett något sådant. Och han gick ut igen vid havet, och hela folkmassan kom till honom, och han undervisade dem. Och när han gick förbi såg han Levi, Alfaios son, sittande vid tullstationen, och han säger till honom: följ mig. Och efter att ha rest sig upp följde han honom. Och det hände när han låg till bords i hans hus, och många tullindrivare och syndare låg till bords tillsammans med Jesus och hans lärjungar, för de var många, och de följde honom. Och de skriftlärda och fariséerna, som hade sett honom äta med tullindrivarna och syndarna, sade till hans lärjungar: Varför äter och dricker han med tullindrivare och syndare? Och när Jesus hörde detta, sade han till dem: De starka behöver inte läkare, utan de som har det dåligt. Jag har inte kommit för att kalla de rättfärdiga, utan syndare till omvändelse. Och Johannes lärjungar och fariséernas lärjungar fastade. Och de kommer och säger till honom: varför fastar Johannes lärjungar och fariseernas lärjungar, men dina lärjungar fastar inte? Och Jesus sade till dem: Kan inte bröllopsgästerna fasta när brudgummen är med dem? Så länge de har brudgummen hos sig, kan de inte fasta. Men dagar kommer när brudgummen tas bort från dem, och då kommer de att fasta under dessa dagar. Ingen syr en lapp av okrympt tyg på ett gammalt plagg, för annars tar det nya bort från det gamla, och en värre reva uppstår. Och ingen häller nytt vin i gamla vinläglar, ty om så sker spricker det nya vinet vinläglarna, och vinet hälls ut och vinläglarna förgås, utan nytt vin måste hällas i nya vinläglar. Och det hände att han passerade genom sädesfälten på sabbaten, och hans lärjungar började

bana väg genom att rycka axen. Och fariseerna sade till honom: Se vad de gör på sabbaten, som inte är tillåtet. Och han själv sade till dem: Har ni aldrig läst vad David gjorde när han hade behov och var hungrig, han själv och de som var med honom? Hur han gick in i Guds hus under översteprästens Abiathars tid och åt skådebröden, vilka det inte är tillåtet att äta utom för prästerna, och även gav åt dem som var med honom? Och han sa till dem: sabbaten blev till för människan, inte människan för sabbaten; så att Människosonen är herre även över sabbaten.

3

Och han inträdde igen i församlingen, och där var en man som hade en förtorkad hand. Och de iakttog honom för att se om han skulle bota honom på sabbaten, så att de kunde anklaga honom. Och han säger till mannen som har den förtorkade handen: Res dig upp och kom fram i mitten. Och han säger till dem: är det tillåtet på sabbaten att göra gott eller att göra ont? Att rädda själen eller att döda den? Men de var tysta. Och efter att ha sett sig omkring på dem med vrede, djupt bedrövad över deras hjärtans hårdhet, säger han till mannen: Sträck ut din hand. Och han sträckte ut den, och hans hand blev frisk igen som den andra. Och fariseerna gick ut och höll omedelbart råd med herodianerna emot honom, för att förgöra honom. Och Jesus drog sig tillbaka med sina lärjungar till havet; och mycket folk från Galileen följde honom, och från Judeen och från Jerusalem och från Idumeen och bortom Jordan och de omkring Tyros och

Sidon, mycket folk, som hade hört allt som han gjorde, kom till honom. Och han sa till sina lärjungar att en liten båt skulle hållas redo för honom på grund av folkmassan, så att de inte skulle tränga på honom; för han hade botat många, så att de föll över honom för att röra vid honom, alla de som hade plågor; och de orena andarna, när de såg honom, föll ner för honom och ropade att du är Guds son. Och han tillrättavisade dem många gånger så att de inte skulle göra honom uppenbar. Och han går upp på berget och kallar till sig dem som han själv ville, och de kom till honom. Och han gjorde tolv, så att de skulle vara med honom och så att han skulle sända ut dem att förkunna och att ha auktoritet att bota sjukdomarna och att driva ut demonerna, och han gav namnet Peter åt Simon, och Jakob, Sebedaios son, och Johannes, Jakobs broder, och han gav åt dem namnen Boanerges, vilket är åskans söner, och Andreas och Filippus och Bartolomeus och Matteus och Tomas och Jakob, Alfaios son, och Thaddeus och Simon Kananiten och Judas Iskariot, som också överlämnade honom. Och de kommer in i ett hus, och folkmassorna samlas igen, så att de inte ens kan äta bröd. Och när de från hans hus hörde detta gick de ut för att gripa honom, för de sade att han hade förlorat förståndet. Och de skriftlärda från Jerusalem som hade kommit ner sade att han har Beelsebul, och att han kastar ut demonerna genom de onda andarnas härskare. Och efter att ha kallat dem till sig talade han till dem i liknelser: Hur kan Satan kasta ut Satan? Och om ett kungarike blir delat mot sig själv, kan det kungarike inte bestå; och om ett hus blir delat mot sig själv, kan det huset inte bestå. Och om Satan har rest sig upp mot sig själv och blivit delad, kan

han inte stå, utan har ett slut. Ingen kan plundra den starkes kärl genom att gå in i hans hus, om han inte först binder den starke, och då kommer han att plundra hans hus. Sannerligen säger jag er att allt kommer att förlåtas människornas söner, synderna och hädelserna, hur många de än hädar; men den som hädar mot den Helige Ande har inte förlåtelse in i evigheten, utan är skyldig till evig dom; eftersom de sade att han har en oren ande. Därför kommer hans moder och hans bröder, och stående utanför sände de bud till honom för att kalla på honom. Och en folkmassa satt omkring honom, och de sade till honom: Se, din moder och dina bröder söker dig utanför. Och han svarade dem och sade: Vem är min moder eller mina bröder? Och efter att ha sett sig omkring i en cirkel på dem som satt omkring honom säger han: se min mor och mina bröder; för den som gör Guds vilja, denne är min bror och min syster och mor.

4

Och igen började han undervisa vid havet, och en stor folkmassa samlades till honom, så att han gick in i båten för att sitta i den på havet, och hela folkmassan var vid havet på land. Och han undervisade dem i många liknelser, och han sade till dem i sin undervisning: lyssna. Se, såningsmannen gick ut för att så. Och det hände när han sådde att en del föll på vägen, och fåglarna kom och åt upp det; och en annan del föll på det steniga, där det inte hade mycket jord, och genast sköt det upp eftersom det inte hade djup jord, men när solen gick upp blev det bränt, och

eftersom det inte hade rot torkade det bort; och en annan del föll bland törnena, och törnena växte upp och kvävde det, och det gav inte frukt; och en annan del föll i den goda jorden och gav frukt som kom upp och växte, och bar trettio och sextio och hundra. Och han sade till dem: Den som har öron att höra, låt honom höra. Men när han var ensam, frågade de som var omkring honom tillsammans med de tolv honom om liknelsen. Och han sade till dem: Åt er har det givits att veta mysterierna om Guds rike; men för dem som är utanför sker allt i liknelser, så att de seende ska se och inte se, och hörande ska höra och inte förstå, så att de inte ska vända om och synderna ska förlåtas dem. Och han säger till dem: Förstår ni inte denna liknelse, och hur ska ni då förstå alla liknelserna? Den som sår, sår ordet. Dessa är de vid vägen där ordet sås, och när de hör det kommer satan omedelbart och tar bort ordet som är sått i deras hjärtan. Och dessa är likaså de som sås på de steniga platserna, vilka när de hör ordet genast tar emot det med glädje, och de har inte rot i sig själva, utan de är tillfälliga; sedan när bedrövelse eller förföljelse har inträffat på grund av ordet, blir de genast förargade. Och dessa är de som sås bland törnena, de som hör ordet, och omsorgerna i denna tidsålder och rikedomens bedrägeri och begären efter de övriga sakerna som kommer in kväver ordet, och det blir ofruktbart. Och dessa är de som är sådda på den goda jorden, vilka hör ordet och tar emot det, och bär frukt i trettio och i sextio och i hundra. Och han sade till dem: Kommer väl inte lampan för att placeras under skäppan eller under sängen? Inte så att den kan placeras på ljusstaken? Ty inget är dolt som inte skall uppenbaras, och inget har blivit

hemligt annat än för att det skall komma i dagen. Om någon har öron att höra, låt honom höra. Och han sa till dem: Se vad ni hör. Med vilket mått ni mäter, ska det mätas åt er, och det ska läggas till åt er som hör. Den som har, till honom skall ges, och den som inte har, även det han har skall tas ifrån honom. Och han sade: så är Guds rike, som när en människa kastar utsädet på jorden och sover och vaknar natt och dag, och utsädet gror och växer utan att han vet det. Av sig själv bär jorden frukt, först gräs, sedan ax, sedan fullt med säd i axet. Men när frukten ger sig, sänder han omedelbart skäran, eftersom skörden har kommit. Och han sa: hur ska vi likna Guds rike? Eller i vilken liknelse ska vi jämföra den? Som ett senapskorn, som när det sås på jorden, är mindre än alla frön på jorden; och när det sås, går det upp och blir större än alla grönsaker, och gör stora grenar, så att fåglarna i himlen kan bo under dess skugga. Och med många sådana liknelser talade han ordet till dem, precis som de kunde höra, men utan liknelse talade han inte ordet till dem; men i enrum till sina lärjungar förklarade han allt. Och han säger till dem när kvällen hade inträffat den dagen: Låt oss gå över till andra sidan. Och efter att ha lämnat folkskaran tar de med honom som han var i båten, och andra båtar var med honom. Och det blev en stor stormvind, och vågorna slog in i båten, så att den redan höll på att fyllas. Och han själv var på aktern och sov på kudden, och de väcker honom och säger till honom: Lärare, bryr du dig inte om att vi förgås? Och efter att ha blivit väckt tillrättavisade han vinden och sade till havet: var tyst, bli munkavlad. Och vinden upphörde, och det blev ett stort lugn. Och han sa till dem: Varför är ni så rädda? Hur har ni inte tro?

Och de fruktade stor fruktan och de sade till varandra: Vem är då denne, att även vinden och sjön lyder honom?

5

Och de kom till andra sidan havet, in i Gergesenernas land. Och när han hade gått ut från båten mötte omedelbart en man honom från gravarna, en man i en oren ande, som hade sin bostad i gravarna, och ingen kunde binda honom med kedjor, eftersom han ofta hade blivit bunden med fotbojor och kedjor, och kedjorna hade blivit slitna sönder av honom och fotbojorna hade blivit krossade, och ingen hade makt att tämja honom, och hela tiden natt och dag var han i gravarna och i bergen ropande och skärande sig själv med stenar. När han hade sett Jesus från långt borta sprang han och böjde sig ner för honom, och efter att ha ropat med hög röst säger han: vad har jag med dig att göra, Jesus, son av den högste Guden? Jag besvärjer dig vid Gud, plåga mig inte. Han sa nämligen till honom: Gå ut, du orena ande, ur mannen. Och han frågade honom: Vad heter du? Och han svarade: Legion är mitt namn, eftersom vi är många. Och han uppmanade honom mycket att han inte skulle sända dem utanför landet. Och det var där en stor hjord av grisar som betade vid berget; och alla demonerna bad honom och sade: sänd oss in i grisarna, så att vi får gå in i dem. Och Jesus tillät dem omedelbart. Och de orena andarna som hade gått ut gick in i grisarna, och hjorden rusade ner för klippan in i havet. De var ungefär tvåtusen, och de drunknade i havet. Och de som

vaktade grisarna flydde och rapporterade in i staden och ut på fälten, och folk gick ut för att se vad som hade hänt. Och de kommer till Jesus, och de ser den demonbesatte sittande och klädd och vid sunt förstånd, han som hade haft legionen, och de blev rädda. Och de som hade sett det berättade för dem hur det hade hänt den demonbesatte mannen och om svinen. Och de började uppmana honom att gå bort från deras gränser. Och när han steg ombord på båten, uppmanade den demonbesatte honom att få vara med honom. Och han tillät honom inte, utan säger till honom: Gå till ditt hus, till dina, och berätta för dem allt vad Herren har gjort för dig och hur han har förbarmat sig över dig. Och han gick bort och började förkunna i Dekapolis allt som Jesus hade gjort för honom, och alla förundrades. Och när Jesus hade korsat över i båten igen till andra sidan, samlades en stor folkmassa kring honom, och han var vid havet. Och en av synagogledarna kommer, med namnet Jairus, och när han ser honom faller han till hans fötter och uppmanade honom mycket och sa att min lilla dotter mår extremt dåligt, så att du kommer och lägger händerna på henne, så att hon blir räddad och kommer leva. Och han gick bort med honom, och en stor folkmassa följde honom, och de trängde sig mot honom. Och en kvinna som hade haft blodflöde i tolv år, och som hade lidit mycket under många läkare och hade spenderat allt hon ägde, och inte blivit hjälpt alls, utan snarare blivit sämre, som hade hört om Jesus, kom i folkmassan bakifrån och rörde vid hans klädesplagg; för hon sade inom sig själv att om jag rör vid även hans kläder, ska jag bli frälst. Och omedelbart torkade blodkällan upp, och hon kände i kroppen att hon var läkt från

plågan. Och omedelbart kände Jesus i sig själv att kraft hade gått ut från honom, vände sig om i folkmassan och sade: Vem rörde vid mina kläder? Och hans lärjungar sade till honom: Du ser folkmassans tryck mot dig, och ändå frågar du vem som rörde vid mig? och han/hon såg sig omkring för att se henne som hade gjort detta. Men kvinnan, rädd och skälvande, som visste vad som hade hänt henne, kom och föll ner framför honom och sade honom hela sanningen. Men han sade till henne: Dotter, din tro har räddat dig, gå i frid och var frisk från din plåga. Medan han ännu talade, kom de från församlingsledaren och sade att din dotter har dött, varför besvär du läraren längre? Men Jesus säger omedelbart efter att ha hört det ord som talades till synagogföreståndaren: frukta inte, tro endast. Och han tillät ingen att följa med honom utom Petrus och Jakob och Johannes, Jakobs broder. Och han kommer in i synagogledaren hus och ser uppror och gråtande och jämrande mycket och efter att ha gått in säger han till dem varför gör ni uppror och gråter Barnet dog inte, utan sover. Och de skrattade åt honom. Men efter att ha drivit ut alla tar han med sig barnets far och mor och de som var med honom, och går in där barnet låg, och efter att ha tagit barnets hand säger han till henne: talitha, koumi; vilket översatt är, flickan, till dig säger jag, res dig. Och omedelbart reste sig flickan och gick omkring; hon var nämligen tolv år. Och de blev häpna med stor häpnad. Och han befallde dem strängt att ingen skulle få veta detta, och han sade att hon skulle ges mat att äta.

6

Och han gick ut därifrån och kom till sitt eget fädernesland, och hans lärjungar följde honom. Och när sabbaten hade kommit började han undervisa i församlingen, och många som hörde blev häpna och sa: Varifrån har denne fått allt detta? Och vad är visheten som givits honom, och sådana krafter som sker genom hans händer? Är inte denna hantverkaren, Marias son, och bror till Jakob och Jose och Juda och Simon? Och är inte hans systrar här hos oss? Och de tog anstöt av honom. Han sade till dem, Jesus, att en profet inte är oärad utom i sitt fädernesland och bland sina släktingar och i sitt hus. Och han var inte i stånd att där göra någon kraftgärning, utom att han helade några få sjuka genom att lägga händerna på dem. Och han förundrades över deras otro. Och han gick omkring i byarna och undervisade. Och han kallar till sig de tolv, och han började sända ut dem två och två, och han gav dem auktoritet över de orena andarna, och han befallde dem att de inte skulle ta med sig någonting på vägen utom en stav endast, inte väska, inte bröd, inte koppar i bältet, men ha sandaler på sig, och inte ha på sig två tunikor. Och han sa till dem: var ni än går in i ett hus, där ska ni stanna tills ni går ut därifrån; och de som inte tar emot er och inte heller hör er, när ni går ut därifrån ska ni skaka av dammet under era fötter till ett vittnesbörd mot dem; sannerligen säger jag er, det kommer att vara mer uthärdligt för Sodom eller Gomorra på domens dag än för den staden. Och efter att ha gått ut predikade de så att de skulle ångra sig, och de kastade ut många demoner, och de smorde många sjuka med olja och botade dem. Och kung Herodes hörde detta, för hans namn hade blivit känt, och han sade att Johannes Döparen hade uppväckts från de döda, och att

därför dessa krafter verkade i honom. Andra sade att han är Elia, men andra sade att han är en profet, som en av profeterna. Men när Herodes hörde detta sade han att Den som jag halshuggit, Johannes, denne är det, han själv har uppväckts från de döda. Ty Herodes själv hade sänt och gripit Johannes och bundit honom i fängelse på grund av Herodias, hustrun till Filippus hans broder, eftersom han hade gift sig med henne. Johannes sade nämligen till Herodes att det inte är tillåtet för dig att ha din broders hustru. Och Herodias höll agg mot honom och ville döda honom, men hon kunde inte; för Herodes fruktade Johannes, eftersom han visste att han var en rättfärdig och helig man, och skyddade honom, och när han hörde honom gjorde han många saker och hörde honom gärna. Och när en lämplig dag hade inträffat, när Herodes på sin födelsedag gjorde en middag för sina stormän och befälhavarna och de förnämsta i Galileen, och när Herodias dotter hade kommit in och dansat och behagat Herodes och dem som låg till bords med honom, sade kungen till flickan: Be mig om vad du vill, och jag ska ge dig det. Och han svor till henne att det som du än ber mig om ska jag ge dig, ända till hälften av mitt kungarike. Men hon som hade gått ut sa till sin mor: Vad ska jag begära? Hon sa: Johannes döparens huvud. Och efter att omedelbart ha gått in med hast till kungen bad hon och sade: Jag vill att du genast ger mig Johannes Döparens huvud på ett fat. Och kungen blev mycket bedrövad, men på grund av ederna och gästerna ville han inte avvisa den. Och kungen sände omedelbart en bödel och befallde att hans huvud skulle bäras fram. Men han gick bort och halshuggade honom i fängelset, och bar hans huvud på ett fat

och gav det till flickan, och flickan gav det till sin mor. Och hans lärjungar, som hade hört detta, kom och lyfte upp hans lik och placerade det i en grav. Och apostlarna samlas till Jesus, och de rapporterade till honom allt, både vad de hade gjort och vad de hade lärt ut. Och han sa till dem: Kom ni själva avsides till en öde plats och vila er lite, för de som kom och de som gick var många, och de hade inte ens tid att äta. Och de gick bort till en öde plats i en båt på egen hand. Och de såg dem gå bort, och många kände igen dem, och till fots från alla städerna sprang de tillsammans dit och gick före dem och kom tillsammans till honom. Och när Jesus hade gått ut såg han en stor folkmassa och han fick medlidande med dem, därför att de var som får som inte hade någon herde, och han började lära dem mycket. Och när mycket tid redan hade gått kom hans lärjungar fram till honom och sa att platsen är öde och det är redan sen tid; släpp iväg dem, så att de kan gå bort till fälten och byarna runt omkring och köpa bröd åt sig själva; för de har inte något att äta. Men han svarade och sa till dem: Ge ni dem att äta. Och de säger till honom: Ska vi gå iväg och köpa bröd för tvåhundra denarer och ge dem att äta? Men han säger till dem: Hur många bröd har ni? Gå och se. Och efter att ha fått veta säger de: fem och två fiskar. Och han befallde dem att låta alla lägga sig ner i grupper på det gröna gräset. Och de lade sig ner i grupper, i grupper om hundra och om femtio. Och efter att ha tagit de fem bröden och de två fiskarna, blickade han upp mot himlen och välsignade dem, och han bröt bröden och gav dem till lärjungarna så att de skulle sätta fram dem till folket, och de två fiskarna delade han åt alla. Och alla åt och blev mätta, och de lyfte tolv korgar fulla

av bitar, och från fiskarna. Och de som hade ätit bröden var femtusen män. Och omedelbart tvingade han sina lärjungar att gå ombord i båten och fara i förväg till andra sidan mot Betsaida, tills han skulle skicka iväg folkmassan; och efter att ha tagit farväl av dem gick han bort till berget för att be. Och när kvällen hade inträffat var båten mitt ute på sjön, och han var ensam på land. Och när han såg dem plågade vid roddandet, ty vinden var emot dem, och vid den fjärde nattväkten kommer han till dem gående på havet, och ville gå förbi dem. Men de som hade sett honom gå på havet trodde att det var ett spöke, och de ropade ut; för alla såg honom och blev oroliga. Och omedelbart talade han med dem och sade till dem: Fatta mod, det är jag, var inte rädda. Och han gick upp i båten till dem, och vinden upphörde, och de blev övermåttan häpna i sig själva och förundrades. För de förstod inte angående bröden, utan deras hjärta var förhärdat. Och efter att ha korsat över gick de till landet Gennesaret och ankrade. Och när de hade gått ut från båten kände de omedelbart igen honom och sprang omkring i hela den omgivande regionen och började bära omkring de som hade det illa på mattor dit de hörde att han var, och var han än gick in i byar eller städer eller på fält, på torgen lade de de sjuka och bad honom att de åtminstone fick röra vid kanten av hans klädesplagg, och alla som rörde vid honom blev frälsta.

7

Och fariseerna och några av de skriftlärda som hade kommit

från Jerusalem samlas till honom, och när de såg några av hans lärjungar äta bröd med orena händer, det vill säga otvättade, klandrade de dem. För fariseerna och alla judarna äter inte om de inte tvättar händerna med näven, eftersom de håller fast vid de äldres tradition, och från torget äter de inte om de inte döper sig, och det finns många andra saker som de har tagit emot att hålla fast vid, tvagningar av bägare och kannor och kopparkärl och sängar. Sedan frågar fariseerna och de skriftlärda honom: Varför vandrar inte dina lärjungar enligt de äldres tradition, utan äter brödet med otvättade händer? Men han svarade och sade till dem att Jesaja profeterade väl om er hycklare, som det är skrivet: detta folk ärar mig med läpparna, men deras hjärta är långt borta från mig; fåfängt dyrkar de mig, när de undervisar läror som är människors bud. Ty ni har lämnat Guds befallning och håller fast vid människornas tradition, tvagningar av kannor och bägare, och många andra liknande sådana saker gör ni. Och han sade till dem: Väl sätter ni åsido Guds befallning för att ni ska kunna hålla er tradition. Mose sade för: hedra din far och din mor; och den som talar ont om far eller mor, låt honom dö genom döden; men ni säger: om en människa säger till sin far eller sin mor, korban, vilket är gåva, det som du skulle kunna få hjälp av från mig, och ni tillåter inte längre honom att göra något för sin far eller sin mor, och ogiltigförklarar Guds ord genom er tradition som ni har överlämnat; och ni gör många liknande sådana saker. Och efter att ha kallat till sig hela folkmassan sade han till dem: Hör mig alla och förstå. Ingenting som kommer utifrån in i människan kan orena henne, utan det som kommer ut är det som orenar

människan. Och när han hade gått in i huset från folkmassan, frågade hans lärjungar honom om liknelsen. Och han säger till dem: är även ni så utan förstånd? Förstår ni inte ännu att allt det som kommer in i människan utifrån inte kan göra honom oren? att den inte går in i hans hjärta, utan i buken, och går ut i latrinen, och renar all mat. Han sa men att det som kommer ut från människan, det orenar människan. Inifrån, för från människornas hjärta går de onda tankarna ut: äktenskapsbrott, otukt, mord, stölder, girighet, ondska, svek, lösaktighet, ont öga, hädelse, högmod, dårskap; alla dessa onda går ut inifrån och orenar människan. Och därifrån, efter att ha rest sig upp, gick han bort till gränserna för Tyros och Sidon. Och efter att ha gått in i ett hus önskade han att ingen skulle veta det, men han kunde inte undgå uppmärksamhet. För en kvinna som hade hört om honom, vars lilla dotter hade en oren ande, kom och föll ned vid hans fötter; och kvinnan var grekisk, syrofeniciansk till börd; och hon bad honom att han skulle driva ut demonen från hennes dotter. Men Jesus sade till henne: Låt först barnen bli mättade, för det är inte gott att ta barnens bröd och kasta det till de små hundarna. Men hon svarade och säger till honom: ja, Herre, och de små hundarna under bordet äter av barnens smulor. Och han sade till henne: På grund av detta ord, gå, demonen har gått ut ur din dotter. Och efter att ha gått hem till sitt hus fann hon barnet liggande på sängen och demonen hade gått ut. Och igen, efter att ha gått ut från gränserna av Tyrus och Sidon, kom han till havet av Galileen genom mitten av gränserna av Dekapolis. Och de för till honom en döv och talskadad man, och de ber honom att han må lägga handen på

honom. Och efter att ha tagit honom åt sidan från folkmassan privat, kastade han sina fingrar in i hans öron, och efter att ha spottat rörde han vid hans tunga, och efter att ha tittat upp mot himlen stönade han och säger till honom: Effata, vilket är bli öppnad. Och omedelbart öppnades hans öron och bandet på hans tunga löstes, och han talade rätt. Och han befallde dem att de inte skulle säga något till någon, men ju mer han befallde dem, desto mer predikade de. Och de var häpna över all måtta och sade: Allt har han gjort väl, och de döva gör han hörande och de stumma talande.

8

I de dagarna igen, när mycket folk var där och inte hade något att äta, kallade Jesus sina lärjungar till sig och sade till dem: Jag har medlidande med folkmassan, eftersom de redan har väntat hos mig i tre dagar och inte har något att äta; och om jag släpper dem fastande till sina hus, kommer de att svikta på vägen; för några av dem har kommit långväga ifrån. Och hans lärjungar svarade honom: Varifrån kommer någon här att kunna mätta dessa med bröd i ödemarken? Och han frågade dem: Hur många bröd har ni? De men sa: sju. Och han befallde folkskaran att lägga sig ner på marken, och efter att ha tagit de sju bröden och tackat bröt han dem och gav till sina lärjungar så att de skulle sätta fram dem, och de satte fram dem till folkskaran. Och de hade några få små fiskar, och efter att ha välsignat dem sade han att även dessa skulle sättas fram. De åt och blev mättade, och de

tog upp sju korgar med rester av fragment. De var omkring fyra tusen, och han släppte dem. Och efter att omedelbart ha gått ombord på skeppet med sina lärjungar kom han till trakterna av Dalmanuta. Och fariseerna gick ut och började diskutera med honom, sökande ett tecken från himlen från honom för att testa honom. Och efter att ha suckat djupt i sin ande säger han: Varför söker denna generation efter ett tecken? Sannerligen säger jag er, om ett tecken kommer att ges åt denna generation. Och efter att ha lämnat dem gick han ombord på skeppet och for iväg igen. Och de glömde att ta med sig bröd, och de hade inte mer än ett bröd med sig i båten. Och han varnade dem och sade: Se till, akta er för fariséernas surdeg och Herodes surdeg. Och de resonerade med varandra och sade: Vi har inte bröd. Och efter att ha känt det säger Jesus till dem: Varför resonerar ni om att ni inte har bröd? Förstår ni fortfarande inte eller begriper ni inte? Har ni fortfarande förhärdat ert hjärta? Ni som har ögon ser inte, och ni som har öron hör inte? Och minns ni inte? När jag bröt de fem bröden åt de femtusen, hur många korgar fulla av brödbitar tog ni upp? De säger till honom: Tolv. När de sju åt fyratusen, hur många korgar fulla av bitar tog ni upp? De men sa: sju. Och han sade till dem: Förstår ni fortfarande inte? Och han kommer till Betsaida. Och de för en blind man till honom och ber honom att han ska röra vid honom. Och han tog tag i den blindes hand och ledde ut honom utanför byn, och spottade i hans ögon, lade händerna på honom och frågade honom om han såg något. Och när han tittade upp sade han: Jag ser människorna som träd som går. Sedan lade han igen händerna på hans ögon och fick honom att se upp, och han blev återställd,

och han såg alla klart. Och han sände honom till hans hus och sade: Gå inte heller in i byn, och säg inte heller till någon i byn. Och Jesus gick ut och hans lärjungar till byarna i Caesarea Filippi, och på vägen frågade han sina lärjungar och sade till dem: Vem säger människorna att jag är? Men de svarade: Johannes döparen, och andra Elias, andra åter en av profeterna. Och han säger till dem: men ni, vem säger ni att jag är? Petrus svarade och sade till honom: du är Kristus. Och han tillrättavisade dem så att de inte skulle säga något till någon om honom. Och han började lära dem att det är nödvändigt att Människosonen lider mycket och blir förkastad av de äldste och översteprästerna och de skriftlärda och blir dödad och efter tre dagar uppstår, och han talade ordet med frimodighet. Och Petrus tog honom åt sidan och började tillrättavisa honom. Men han vände sig om och såg sina lärjungar och tillrättavisade Petrus och sade: Gå efter mig, satan, därför att du inte tänker Guds tankar, utan människornas. Och efter att ha kallat till sig folkskaran tillsammans med sina lärjungar sade han till dem: Den som vill följa efter mig, låt honom förneka sig själv och ta upp sitt kors, och följa mig. Den som vill rädda sin själ kommer att förlora den, men den som förlorar sin egen själ för min skull och det goda budskapet, denne kommer att rädda den. Vad kommer det för att gynna en människa om han vinner hela världen, och förlorar sin själ? Eller vad kommer en människa att ge i utbyte mot sin själ? Ty den som skäms för mig och mina ord i detta äktenskapsbryterska och syndiga släkte, honom skall ock Människosonen skämmas för när han kommer i sin Faders härlighet med de heliga budbärarna.

9

Och han sade till dem: Sannerligen säger jag er att det finns några av dem som står här, vilka inte skall smaka döden förrän de ser Guds rike kommit i kraft. Och efter sex dagar tar Jesus med sig Petrus och Jakob och Johannes och för upp dem till ett högt berg för sig själva ensamma, och han förvandlades framför dem, och hans kläder blev glänsande, mycket vita som snö, sådana som ingen blekare på jorden kan göra så vita. Och Elia visade sig för dem med Mose, och de samtalade med Jesus. Och Petrus svarade och säger till Jesus: rabbi, det är gott för oss att vara här, och låt oss göra tre tält, ett åt dig och ett åt Mose och ett åt Elia. Han visste inte vad han skulle säga, för de var skrämda. Och det hände att ett moln överskuggade dem, och en röst kom från molnet och sade: Denne är min älskade son, hör honom. Och plötsligt när de tittade runt såg de inte längre någon, utan endast Jesus med dem själva. När de gick ner från berget befallde han dem att de inte skulle berätta för någon vad de hade sett, förrän Människosonen uppstod från de döda. Och de grep ordet och diskuterade sinsemellan vad det betydde att uppstå från de döda. Och de frågade honom och sade: Varför säger de skriftlärda att Elia måste komma först? Men han svarade och sade till dem: Elias kommer förvisso först och återställer allt, men hur är det skrivet om Människosonen att han skall lida mycket och bli föraktad? Men jag säger er att Elias har kommit, och de gjorde med honom allt vad de ville, såsom det är skrivet om honom. Och när han hade kommit till

lärjungarna såg han en stor folkmassa omkring dem och skriftlärde som argumenterade med dem. Och omedelbart blev hela folkmassan förvånad när de såg honom, och de sprang fram och hälsade på honom. och frågade de skriftlärda: Vad debatterar ni sinsemellan? Och en från folkmassan svarade och sade: Lärare, jag förde min son till dig, som har en stum ande. och var den än griper honom, kastar den ner honom, och han frådar och gnisslar sina tänder, och han torkar ut, och jag sade till dina lärjungar att de skulle driva ut den, och de kunde inte. Och han svarade honom och sade: o otrogna släkte, hur länge ska jag vara hos er? Hur länge ska jag uthärda er? Ta honom till mig. Och de förde honom till honom. Och när anden såg honom grep den honom omedelbart med kramp, och han föll på marken och rullade omkring skummande. Och han frågade hans far: hur lång tid är det sedan detta hände honom? Han sa: Från barndomen. och ofta har den kastat honom i eld och i vatten, för att förstöra honom, men om du kan något, hjälp oss och ha medlidande med oss. Men Jesus sade till honom: Om du kan tro, är allt möjligt för den som tror. Och omedelbart efter att ha ropat ut sade barnets fader med tårar: jag tror, herre; hjälp min otro. Men när Jesus såg att folkmängden sprang samman, tillrättavisade han den orena anden och sade till honom: Du stumma och döva ande, jag befaller dig, gå ut ur honom och gå aldrig mer in i honom. Och efter att ha skrikit ut och kraftigt krampskadat honom gick det ut, och han blev som död, så att många sa att han hade dött. Men Jesus grep honom vid handen, reste upp honom, och han reste sig upp. Och när han hade gått in i huset frågade hans lärjungar honom enskilt: Varför kunde vi

inte driva ut det? Och han sade till dem: Denna sort kan inte drivas ut på något annat sätt än genom bön och fasta. Och därifrån, efter att ha gått ut, passerade de genom Galileen, och han ville inte att någon skulle veta; för han undervisade sina lärjungar och sade till dem att Människosonen överlämnas i människors händer, och de kommer att döda honom, och efter att ha blivit dödad kommer han att uppstå den tredje dagen. Men de förstod inte ordet, och de var rädda för att fråga honom. Och han kom in i Kapernaum, och när han hade kommit i huset frågade han dem: Vad diskuterade ni med varandra på vägen? De var tysta, för de hade diskuterat med varandra på vägen vem som var störst. Och efter att ha satt sig ner kallade han de tolv och säger till dem: Om någon vill vara först, skall han vara allas sista och allas tjänare. Och efter att ha tagit ett barn ställde han det i mitten av dem, och efter att ha omfamnat det sade han till dem: den som tar emot ett av sådana barn i mitt namn, tar emot mig; och den som tar emot mig, tar inte emot mig, utan den som har sänt mig. Johannes svarade honom och sade: Lärare, vi såg någon som i ditt namn drev ut demoner, som inte följer oss, och vi förbjöd honom, eftersom han inte följer oss. Men Jesus sade: Hindra honom inte, för ingen som gör kraftgärningar i mitt namn kommer snabbt kunna tala ont om mig. Den som inte är emot er, är för er. Den som ger er en kopp vatten att dricka i mitt namn, därför att ni är Kristi, sannerligen säger jag er, han skall ingalunda förlora sin lön. Och den som skulle få en av dessa små troende i mig att snubbla, det vore bättre för honom om en kvarnsten hängdes om hans nacke och han kastades i havet. Och om din hand får dig att snubbla, hugga av den; det är bättre för

dig att gå in i livet stympad, än att ha två händer och gå bort i Gehenna, i den osläckliga elden, där deras mask inte dör och elden inte släcks. Och om din fot får dig att snubbla, hugga av den; det är bättre för dig att gå in i livet halt, än att ha båda fötterna och bli kastad i Gehenna, i den osläckliga elden, där deras mask inte dör och elden inte släcks. Och om ditt öga får dig att snubbla, kasta ut det; det är bättre för dig att gå in i Guds rike enögd, än att ha två ögon och gå bort till eldens gehenna, där deras mask inte dör och elden inte släcks. Ty var och en skall saltas med eld, och varje offer skall saltas med salt. Saltet är gott; men om saltet blir saltlöst, med vad ska ni krydda det? Ni har salt i er själva och var i frid med varandra.

10

Och därifrån reste han sig och kom in i gränserna av Judeen genom det bortom Jordan, och folkmassor kom tillsammans igen till honom, och som han var van, lärde han dem igen. Och fariseerna närmade sig och frågade honom om det är tillåtet för en man att skilja sig från sin hustru, för att sätta honom på prov. Men han svarade och sade till dem: Vad befallde Moses er? Men de sade: Moses tillät att skriva ett skilsmässobrev och att skilja sig. Och Jesus svarade och sade till dem: på grund av ert hjärtas hårdhet skrev han detta bud till er; men från skapelsens begynnelse gjorde Gud dem manliga och kvinnliga; på grund av detta kommer en människa att lämna sin far och sin mor, och bli förenad med sin hustru, och de två kommer att vara ett kött. Så

att de inte längre är två, utan ett kött; vad Gud därför har sammanfogat, låt inte människan skilja åt. Och i huset igen frågade lärjungarna honom om detta, och han säger till dem: den som skiljer sig från sin hustru och gifter sig med en annan, begår äktenskapsbrott mot henne; och om en hustru skiljer sig från sin man och gifter sig med en annan, begår hon äktenskapsbrott. Och de förde fram barn till honom, så att han skulle röra vid dem; men lärjungarna tillrättavisade dem som förde fram dem. När Jesus såg detta blev han indignerad och sade till dem: låt barnen komma till mig, och hindra dem inte; för av sådana är Guds rike. Sannerligen säger jag er, den som inte tar emot Guds rike som ett barn, ska inte gå in i det. Och efter att ha omfamnat dem välsignade han dem och lade händerna på dem. Och när han gick ut på vägen sprang en fram och knäböjde för honom och frågade honom: Gode lärare, vad skall jag göra för att jag skall ärva evigt liv? Men Jesus sade till honom: Varför kallar du mig god? Ingen är god utom en, nämligen Gud. Budorden vet du, du skall inte begå äktenskapsbrott, du skall inte mörda, du skall inte stjäla, du skall inte bära falskt vittnesbörd, du skall inte beröva, ära din fader och din moder. Den svarade och sade till honom: Lärare, alla dessa har jag hållit från min ungdom. Men Jesus blickade på honom, älskade honom och sade till honom: Ett saknar du. Om du vill vara fullkomlig, gå, sälj allt du har och ge åt de fattiga, så kommer du att ha en skatt i himlen. Och kom, följ mig, efter att ha lyft ditt kors. Men han blev dyster över detta ord och gick bort sörjande, för han hade många ägodelar. Och efter att ha tittat omkring säger Jesus till sina lärjungar: hur svårt de som

har pengar ska komma in i Guds rike, men lärjungarna blev häpna över hans ord. Men Jesus svarade igen och säger till dem: Barn, hur svårt är det för de som litar på pengar att gå in i Guds rike! Det är lättare för en kamel att gå igenom ett nålsöga än för en rik att gå in i Guds rike. Men de blev överdrivet häpna och sade till varandra: Vem kan då bli räddad? Efter att ha sett på dem säger Jesus: Hos människor är det omöjligt, men inte hos Gud, ty allt är möjligt hos Gud. Petrus började säga till honom: Se, vi har lämnat allt och har följt dig. Jesus svarade och sa: sannerligen säger jag er, ingen finns som har lämnat hus eller bröder eller systrar eller far eller mor eller hustru eller barn eller åkrar för min skull och för evangeliets skull, som inte tar emot hundrafallt nu i denna tid hus och bröder och systrar och far och mor och barn och åkrar med förföljelser, och i den kommande tidsåldern evigt liv. Många som är första kommer att bli sista och sista kommer att bli första. De var på vägen och gick upp till Jerusalem, och Jesus ledde dem, och de var häpna, och de som följde var rädda. Och efter att ha tagit med sig de tolv igen började han säga till dem vad som skulle hända honom, att se, vi går upp till Jerusalem och Människosonen kommer att överlämnas till översteprästerna och de skriftlärda, och de kommer att döma honom till döden och överlämna honom till hedningarna, och de kommer att håna honom och gissla honom och spotta på honom och döda honom, och den tredje dagen kommer han att uppstå. Och de närmar sig honom, Jakob och Johannes, Sebedaios söner, och säger: Lärare, vi vill att du gör åt oss det som vi ber om. Men han sade till dem: Vad vill ni att jag ska göra för er? Men de sade till honom: Ge oss att en må sitta

vid din högra sida och en vid din vänstra sida i din härlighet. Men Jesus sade till dem: Ni vet inte vad ni ber om. Kan ni dricka den bägare som jag dricker, och bli döpta med det dop som jag blir döpt med? Men de sa till honom: Vi kan. Men Jesus sa till dem: Den bägaren som jag dricker ska ni dricka, och det dopet som jag blir döpt med ska ni bli döpta med; men att sitta på min högra sida och på min vänstra sida är inte mitt att ge, utan åt dem som det har blivit berett för. Och när de tio hörde detta började de bli indignerade över Jakob och Johannes. Men Jesus, efter att ha kallat till sig dem, säger till dem: ni vet att de som verkar härska över folken härskar över dem och deras stora utövar makt över dem; men inte så kommer det att vara bland er, utan den som vill bli stor bland er, kommer att vara er tjänare, och den som vill bli först bland er, kommer att vara allas slav; och för Människosonen kom inte för att bli tjänad, utan för att tjäna, och för att ge sin själ som lösen i stället för många. Och de kommer till Jeriko. Och när han gick ut från Jeriko med sina lärjungar och en stor folkmassa, satt sonen till Timaeus, Bartimeus, blind vid vägen och tiggde. Och när han hörde att det var Jesus från Nasaret, började han ropa och säga: Jesus, Davids son, förbarma dig över mig. Och många tillrättavisade honom så att han skulle vara tyst, men han ropade mycket mer: Son Davids, förbarma dig över mig. Och Jesus stannade och sade: Kalla honom. Och de kallar den blinde och säger till honom: Ta mod, res dig, han kallar dig. Men han kastade bort sin mantel, reste sig och kom till Jesus. Och Jesus svarade och sa till honom: Vad vill du att jag ska göra? Den blinde sa till honom: Rabboni, att jag må kunna se igen. Och Jesus sa till honom: gå, din tro har

räddat dig. Och omedelbart tittade han upp, och han följde Jesus på vägen.

11

Och när de närmar sig Jerusalem till Betfage och Betania mot Olivberget, sänder han två av sina lärjungar och säger till dem: Gå till byn som är mittemot er, och genast när ni går in i den kommer ni att finna en fåle bunden, på vilken ingen människa har suttit; lös honom och för honom hit. Och om någon säger till er: Varför gör ni detta? Säg att Herren behöver honom, och han skickar honom genast hit igen. De gick bort men de fann fölet bundet vid dörren utanför på gatan, och de löste det. Och några av dem som stod där sade till dem: Vad gör ni som löser fölet? Men de sade till dem såsom Jesus hade befallt, och de lät dem gå. Och de förde fölet till Jesus och lade sina kläder på det, och han satt på det. Många bredde sina kläder på vägen, andra högg löviga grenar från träden och bredde dem på vägen. Och de som gick före och de som följde ropade och sade: Hosanna, välsignad är han som kommer i Herrens namn. Välsignat vare det kommande riket i vår fader Davids Herres namn, hosanna i höjden. Och Jesus gick in i Jerusalem och in i templet, och efter att ha sett sig omkring överallt, då timmen redan var kväll, gick han ut till Betania med de tolv. Och nästa dag när de hade gått ut från Betania blev han hungrig, och när han hade sett ett fikonträd på långt håll som hade löv kom han för att se om han kanske skulle finna något på det, och när han hade kommit till

det fann han ingenting utom löv, för det var inte tid för fikon. Och han svarade och sade till den: Må ingen längre någonsin äta frukt från dig. Och hans lärjungar hörde. Och de kommer igen till Jerusalem, och efter att ha gått in i templet började Jesus kasta ut de som sålde och de som köpte i templet, och han störtade om penningväxlarnas bord och sätena av de som sålde duvorna, och han tillät inte att någon skulle bära något kärl genom templet, och han undervisade och sade till dem: Är det inte skrivet att mitt hus skall kallas ett bönens hus för alla folk? Men ni har gjort det till en rövargrotta. Och de skriftlärda och fariséerna och översteprästerna hörde detta, och de sökte efter hur de kunde förstöra honom, för de fruktade honom, eftersom hela folkmassan var häpen över hans undervisning. Och när det blev sent, gick han ut utanför staden. Och när de passerade förbi på morgonen såg de fikonträdet förtorkat från rötterna. Och Petrus, som kom ihåg, säger till honom: Rabbi, se, fikonträdet som du förbannade har vissnat. Och Jesus svarade och sade till dem: Hab tro till Gud. Sannerligen, jag säger er att den som säger till detta berg: Bli upplyft och bli kastad i havet, och inte tvivlar i sitt hjärta, utan tror att det han säger sker, det ska bli honom givet som han säger. Därför säger jag er: allt vad ni ber om i bön, tro att ni tar emot det, och det ska bli ert. Och när ni står och ber, förlåt om ni har något emot någon, så att också er fader i himlarna må förlåta er era överträdelser. Men om ni inte förlåter, kommer inte heller er fader att förlåta era överträdelser. Och de kommer igen till Jerusalem, och i templet när han går omkring kommer överste prästerna och de skriftlärda och de äldste till honom och säger till honom: Med

vilken auktoritet gör du dessa saker? Eller vem gav dig denna auktoritet så att du gör detta? Men Jesus svarade och sade till dem: Jag ska fråga er också en sak, och ni svara mig, så ska jag säga er i vilken auktoritet jag gör dessa saker. Johannes dop, var det från himlen eller från människor? Svara mig. Och de resonerade med sig själva och sade: Om vi säger från himlen, kommer han att säga: Varför trodde ni då inte honom? Men ska vi säga, från människor? De fruktade folket, för alla ansåg att Johannes var en profet. Och de svarar och säger till Jesus: Vi vet inte. Och Jesus svarade och säger till dem: Inte heller jag säger till er med vilken auktoritet jag gör dessa saker.

12

Och han började tala till dem i liknelser: En man planterade en vingård och satte ett staket omkring den och grävde en vinpress och byggde ett torn, och arrenderade den till bönder och reste bort. Och han sände en slav till bönderna vid rätt tid, så att han skulle ta emot av frukten från vingården från bönderna. Och efter att ha tagit honom slog de honom och sände honom tom. Och igen sände han till dem en annan slav, och honom stenade de och sårade i huvudet och sände bort vanärad. Och igen sände han en annan, och honom dödade de, och många andra, somliga misshandlade de, somliga dödade de. Då han fortfarande hade en älskad son, sände han också honom sist till dem och sade att de kommer att respektera min son. Men jordbrukarna, när de såg honom komma, sade till varandra: Denne är arvtagaren.

Kom, låt oss döda honom, så att arvet blir vårt. Och efter att ha tagit honom dödade de honom och kastade ut honom utanför vingården. Vad kommer alltså vingårdens herre att göra? Han kommer att förstöra dessa bönder och ge vingården till andra. Har ni inte ens läst denna skrift: stenen som byggarna förkastade, den blev till hörnsten; från Herren blev detta, och det är underbart i våra ögon? Och de sökte att gripa honom, och de fruktade folkmassan; för de visste att han sade liknelsen mot dem. Och efter att ha lämnat honom gick de bort. Och de sänder några av fariseerna och herodianerna till honom för att fånga honom med ett ord. De som hade kommit säger till honom: lärare, vi vet att du är sann och att ingenting betyder något för dig; för du ser inte på människors ansikte, utan du undervisar Guds väg i sanning. De sa därför till oss: är det tillåtet att ge skatt till Caesar eller inte? Ska vi ge eller ska vi inte ge? Men han som kände till deras hyckleri sade till dem: Varför testar ni mig? Ta hit en denarius till mig så att jag kan se. Och de bar fram det. Och han säger till dem: Vems är denna bild och denna inskription? De svarade: Caesars. Och Jesus svarade och sade till dem: Ge tillbaka det som är Caesars till Caesar och det som är Guds till Gud. Och de förundrades över honom. Och sadducéer kommer till honom, vilka säger att uppståndelse inte finns, och de frågade honom och sade: lärare, Mose skrev till oss att om någons broder dör och lämnar efter sig en hustru och inte lämnar barn, så ska hans broder ta hans hustru och uppväcka säd åt sin broder. Det var därför sju bröder. Och den första tog en hustru, och när han dog lämnade han inga barn. Och den andre tog henne och dog, och inte ens han lämnade säd. Och den

tredje likaså. Och de sju tog henne, och de lämnade inget säd. Sist av alla dog också kvinnan. I uppståndelsen därför, när de uppstår, vems hustru kommer hon att vara? För de sju hade henne som hustru. Och Jesus svarade och sade till dem: Är ni inte vilseledda på grund av detta, att ni inte känner till skrifterna och inte heller Guds kraft? När de uppstår från de döda, gifter de sig varken eller blir bortgifta, utan de är som budbärare i himlarna. Men om de döda, att de uppväcks, har ni inte läst i Moses bok vid busken hur Gud sade till honom: Jag är Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud? Gud är inte de dödas Gud, utan de levandes, ni är därför mycket vilseledda. Och en av de skriftlärda närmade sig, som hade hört dem tvista, och som hade sett att han svarade dem väl, frågade honom: Vilket är det första av alla bud? Men Jesus svarade honom att det första av alla bud: hör, Israel, Herren vår Gud är en Herre, och du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt sinne och av hela din styrka. Detta är det första budet. Och den andra liknande, denna: du skall älska din nästa som dig själv. Det finns inget annat bud som är större än dessa. Och den skriftlärde sade till honom: Väl, lärare, i sanning sade du att det finns en och det inte finns någon annan utom honom, och att älska honom av hela hjärtat och av hela förståndet och av hela själen och av hela styrkan, och att älska nästan som sig själv är mer än alla brännoffren och offren. Och Jesus, som såg att han svarade intelligent, sade till honom: Du är inte långt från Guds rike. Och ingen vågade längre fråga honom. Och Jesus svarade och sade när han undervisade i templet: Hur kan de skriftlärda säga att Kristus är Davids son? Ty David själv

sade i den Helige Ande: Herren säger till min Herre, sitt på min högra sida tills jag placerar dina fiender som fotpall för dina fötter. David själv säger alltså att han är Herre, och hur kan han då vara hans son? Och den stora folkmassan lyssnade gärna på honom. Och han sade till dem i sin undervisning: se upp för de skriftlärda som önskar gå omkring i kläder och få hälsningar på torgen och ha de första sittplatserna i sammankomsterna och hedersplatserna vid middagarna. de som uppäter änkornas hus och under förevändning ber långa böner, dessa ska få en hårdare dom Och Jesus satt ner mittemot skattkammaren och observerade hur folkmängden kastade bronsmynt i skattkammaren. Och många rika kastade mycket, och en fattig änka kom och kastade två små mynt, vilket är en quadrans. Och efter att ha kallat till sig sina lärjungar sade han till dem: Sannerligen säger jag er att denna fattiga änka kastade mer än alla de som kastade in i skattkammaren, för alla kastade från sitt överflöd, men denna kastade från sin brist allt som hon hade, hela sitt liv.

13

Och när han gick ut från templet säger en av hans lärjungar till honom: Lärare, se vilka stenar och vilka byggnader! Och Jesus svarade och sade till honom: Ser du dessa stora byggnader? Det kommer inte att lämnas här sten på sten som inte kommer att kastas ner. Och när han satt på Olivberget mittemot templet, frågade Petrus och Jakob och Johannes och Andreas honom

enskilt: Säg oss när dessa saker kommer att ske, och vad är tecknet när alla dessa saker är på väg att fullbordas? Men Jesus svarade och började säga till dem: Se till att ingen vilseleder er. Många kommer i mitt namn och säger att jag är det, och de kommer att vilseleda många. När ni hör om krig och rykten om krig, bli inte oroade, för det måste ske, men slutet är inte ännu här. För nation skall resa sig mot nation och kungarike mot kungarike, och det skall bli jordbävningar på olika platser, och det skall bli hungersnöd och oroligheter. Detta är början på födslovåndorna. Men ni, se upp för er själva. För de kommer att överlämna er till råd och i deras sammankomster kommer ni att bli slagna, och inför ledare och kungar kommer ni att ställas på grund av mig till ett vittnesbörd för dem. Och det är nödvändigt att de goda nyheterna först blir förkunnande i alla nationer. När de leder er och överlämnar er, var inte oroliga i förväg för vad ni ska säga, och öva inte heller, utan det som blir givet till er i den timmen, detta tala, för det är inte ni som är de talande, utan den Helige Anden. Men broder kommer att förråda broder till döden och fader barn, och barn kommer att resa sig upp mot föräldrar och döda dem. Och ni kommer att vara hatade av alla på grund av mitt namn, men den som uthärdar till slutet kommer att bli räddad. När ni ser förödelsens styggelse som talades om av profeten Daniel stående där den inte bör, den som läser må förstå, då låt de som är i Judeen fly till bergen, och den som är på taket må inte gå ner i huset och inte heller gå in för att ta något från sitt hus, och den som är på fältet må inte vända tillbaka för att ta sin mantel. Ve dem som är havande och de som ammar under de dagarna. Be att er flykt inte sker på vintern. Ty

de dagarna kommer att vara en sådan trångmål som inte har blivit sådan från skapelsens början, vilken Gud skapade, till nu och inte heller kommer att bli. Och om inte Herren hade förkortat dagarna, skulle inget kött ha blivit räddat, men på grund av de utvalda som han valde förkortade han dagarna. Och om då någon säger till er: Se, här är Kristus eller Se, där är han, så tro det inte. För falska kristusar och falska profeter kommer att uppstå och de kommer att ge tecken och under för att vilseleda, om möjligt, även de utvalda. Men ni, se, jag har förutsagt allt för er. Men i de där dagarna, efter den bedrövelsen, kommer solen att förmörkas, och månen kommer inte att ge sitt ljus, och stjärnorna kommer att falla från himlen, och krafterna i himlarna kommer att skakas. Och då kommer de att se Människosonen kommande i moln med stor makt och härlighet. Och då kommer han att sända sina budbärare och samla sina utvalda från de fyra vindarna, från jordens ände till himmelens ände. Från fikonträdet lär er liknelsen. När dess gren redan blir mjuk och sätter ut löven, vet ni att sommaren är nära; så också ni, när ni ser dessa saker hända, vet att den är nära vid dörrarna. Sannerligen säger jag er att denna generation inte skall förgå förrän allt detta sker. Himlen och jorden kommer att förgå, men mina ord kommer aldrig att förgå. Men om den dagen eller den timmen vet ingen, inte heller budbärarna i himlen, inte heller sonen, utom fadern. Se upp, vaka och bedja, ty ni vet inte när tiden är inne. Som en man på resa, som lämnade sitt hus och gav sina slavar auktoritet, och var och en sitt arbete, och befallde dörrvaktaren att vaka. Vaka därför, ni vet ju inte när husets herre kommer, sent eller vid midnatt eller

vid tuppsång eller på morgonen, så att han inte kommer plötsligt och finner er sovande. Det som jag säger till er, säger jag till alla: vaka.

14

Och påsken och de osyrade bröden var efter två dagar. Och översteprästerna och de skriftlärda sökte hur de kunde gripa honom med list och döda. De sade dock inte under festen, för att det inte skulle bli uppror bland folket. Och när han var i Betania i Simon den spetälskes hus, medan han låg till bords, kom en kvinna som hade en alabasterflaska med salva av äkta nardus, mycket dyrbar, och hon krossade alabasterflashan och hällde den över hans huvud. Det var några som var indignerade och sade till sig själva: Till vad har denna förstörelse av salvan skett? Ty denna parfym kunde ha sålts för mer än trehundra denarii och pengarna getts åt de fattiga, och de tillrättavisade henne. Men Jesus sa: Lämna henne; varför orsakar ni henne besvär? Hon har gjort en god gärning i mig. För de fattiga har ni alltid med er själva, och när ni vill kan ni göra dem gott, men mig har ni inte alltid. Vad hon hade gjorde hon, hon föregick att smörja min kropp för begravningen. Sannerligen säger jag er, var som helst det goda budskapet blir förkunnat i hela världen, kommer också det hon gjorde att berättas till hennes minne. Och Judah Iskariot, en av de tolv, gick till översteprästerna för att förråda honom till dem. Men de som hade hört detta gladde sig, och de lovade att ge honom silvermynt, och han sökte hur han vid

lämpligt tillfälle kunde förråda honom. Och på den första dagen av de osyrade bröden, när de offrade påskalammet, säger hans lärjungar till honom: Var vill du att vi ska gå och förbereda så att du kan äta påsken? Och han skickar två av sina lärjungar och säger till dem: gå in i staden, och en man kommer att möta er som bär en vattenkruka; följ honom, och var han än går in, säg till husets herre att läraren säger: var är mitt gästrum där jag äter påsken med mina lärjungar? Och han själv skall visa er ett stort möblerat rum som är färdigt; där skall ni förbereda åt oss. Och hans lärjungar gick ut och kom in i staden, och de fann det som han hade sagt till dem, och de förberedde påskmåltiden. Och när kvällen hade inträffat kommer han med de tolv, och när de låg till bords och åt sa Jesus: Sannerligen säger jag er att en av er kommer att förråda mig, den som äter med mig. De började bli bedrövade och säga till honom en efter en: Inte jag väl? Och en annan: inte jag väl? Men han svarade och sade till dem: En av de tolv, den som doppar med mig i skålen. Människosonen går visserligen bort såsom det är skrivet om honom, men ve den människan genom vilken Människosonen blir förrådd, det vore gott för honom om den människan aldrig hade blivit född. Och medan de åt tog Jesus bröd, välsignade det, bröt det och gav till dem och sade: Tag, ät, detta är min kropp. Och efter att ha tagit bägaren och givit tack gav han den till dem, och alla drack från den. Och han sade till dem: Detta är mitt blod, det nya förbundets blod, som blir utgjutet för många. Sannerligen säger jag er att jag inte längre skall dricka av vinens frukt förrän den dagen när jag dricker den ny i Guds rike. Och efter att ha sjungit en hymn gick de ut till Olivberget. Och Jesus

säger till dem att ni alla kommer att förleda er på mig denna natt, eftersom det har skrivits, jag kommer att slå herden och fåren kommer att skingras, men efter att jag har uppstått kommer jag att gå före er in i Galileen. Men Peter sa till honom: Även om alla kommer att falla bort, så inte jag. Och Jesus säger till honom: Sannerligen säger jag dig att du idag under denna natt, innan tuppen gal två gånger, tre gånger kommer att förneka mig. Men Petrus sa ännu mer ivrigt: om det är nödvändigt för mig att dö tillsammans med dig, kommer jag inte att förneka dig. Och alla sade likaså. Och de kommer till en plats vars namn är Getsemane, och han säger till sina lärjungar, sitt här tills jag ber. Och han tar med sig Petrus och Jakob och Johannes, och han började bli djupt bekymrad och ångestfull och säga till dem: min själ är djupt bedrövad ända till döden; stanna här och vaka. Och efter att ha gått framåt lite föll han på ansiktet mot jorden, och bad att, om det är möjligt, timmen går förbi från honom, och sade: abba, fader, allt är möjligt för dig; ta bort denna bägare från mig; men inte vad jag vill, utan vad du vill. Och han kommer och finner dem sovande, och han säger till Petrus: Simon, sover du? Kunde ni inte vara starka nog att hålla er vakna en timme? Vaka och be, så att ni inte går in i frestelse; anden är visserligen villig, men köttet är svagt. och igen, efter att ha gått bort, bad han och sade samma ord Och när han hade återvänt fann han dem igen sovande, för deras ögon voro tyngda, och de visste inte vad de skulle svara honom. Och han kommer för tredje gången och säger till dem: Sover ni fortfarande och vilar? Det är nog. Timmen har kommit. Se, Människosonen blir överlämnad i syndarnas händer. Res er, låt

oss gå. Se, han som förråder mig har kommit nära. Och omedelbart, medan han fortfarande talade, kom Judah Iskariot, en av de tolv, och med honom en stor folkmassa med svärd och påkar, utsända från översteprästerna och de skriftlärda och de äldste. Men den som överlämnade honom hade givit dem en signal och sagt: Den som jag kysser, han är det. Gripa honom och för bort honom säkert. Och efter att ha kommit närmade han sig omedelbart honom och sade: Hälsningar, rabbi, och kysste honom. De lade sina händer på honom och grep honom. En av de som stod där drog sitt svärd, slog högprestens slav och högg av hans öra. Och Jesus svarade och sa till dem: som mot en rövare gick ni ut med svärd och käppar för att gripa mig; varje dag var jag hos er i templet och undervisade, och ni grep mig inte. Men så att skrifterna blir uppfyllda. Och efter att ha lämnat honom flydde alla. Och en ung man följde honom, klädd i ett linnekläde på sin nakna kropp, och de unga männen grep honom. Men han lämnade linnetyget och flydde naken från dem. Och de ledde bort Jesus till översteprästen, och alla överstepräster och de äldste och de skriftlärde kom tillsammans till honom. Och Petrus följde honom på avstånd ända in i översteprästens gård, och han satt tillsammans med tjänarna och värmde sig vid elden. Översteprästerna och hela rådet sökte vittnesbörd mot Jesus för att döda honom, och de fann inte; för många bar falskt vittne mot honom, och vittnsbörden var inte lika. Och några som hade rest sig upp vittnade falskt mot honom och sade att vi hörde honom säga att jag ska förstöra detta handgjorda templet och efter tre dagar ska jag bygga ett annat som inte är gjort med händer. Och inte heller då var deras

vittnesmål lika. Och överstеprästen stod upp mitt ibland dem och frågade Jesus och sade: Svarar du ingenting? Vad vittnar dessa mot dig? Men han var tyst och svarade ingenting. Igen frågade överstеprästen honom och säger till honom: är du Kristus, sonen av den välsignade? Men Jesus sade: Jag är, och ni ska se Människosonen sitta på Maktens högra sida och komma på himlens moln. Men överstеprästen slet sönder sina kläder och sade: Vad behöver vi ännu vittnen? Ni hörde verkligen hädelsen; vad tycker ni? Men alla fördömde honom att vara skyldig till döden. Och några började spotta på honom och täcka hans ansikte och slå honom med nävar och säga till honom: profetera för oss vem det är som slog dig. Och tjänarna slog honom. Och när Petrus var nere i gården kommer en av överstеprästens tjänstekvinnor, och efter att ha sett Petrus värma sig och tittat noga på honom säger hon: du var också med Jesus från Nasaret. Men han förnekade och sade: Jag vet inte och jag förstår inte heller vad du säger. Och han gick ut till gården, och en tupp gol. Och tjänsteflickan som såg honom igen började säga till de som stod där att denne är en av dem. Men han förnekade igen. Och efter en liten stund sade de som stod där igen till Petrus: Verkligen är du en av dem, för du är från Galileen och ditt tal liknar deras. Men han började förbanna sig och svära: Jag känner inte den här mannen som ni talar om. Och för andra gången gol tuppen. Och Petrus påminnades om det ord som Jesus sade till honom: att innan tuppen gal två gånger, skulle du förneka mig tre gånger, och han kastade sig ned och grät.

15

Och omedelbart på morgonen höll översteprästerna råd tillsammans med de äldste och de skriftlärde och hela rådet, och sedan de hade bundit Jesus förde de bort honom och överlämnade honom till Pilatus. Och Pilatus frågade honom: Är du judarnas kung? Men han svarade och sade till honom: Du säger. Och översteprästerna anklagade honom mycket, men han svarade ingenting. Och Pilatus frågade honom igen och sade: Svarar du inte något? Se hur mycket de vittnar mot dig. Men Jesus svarade inte längre något, så att Pilatus förundrades. Enligt festen frigav han åt dem en fånge, vilken de begärde. Det var och den som kallades Barabbas, bunden med medupprorsmakarna, vilka hade begått mord i upproret. Och folkskaran ropade ut och började begära såsom han alltid gjorde åt dem. Men Pilatus svarade dem och sade: Vill ni att jag ska släppa kungen av judarna till er? Han visste nämligen att översteprästerna hade överlämnat honom på grund av avund. Men översteprästerna uppviggade folkmassan så att han hellre skulle frige Barabbas åt dem. Men Pilatus svarade igen och sade till dem: Vad vill ni därför att jag ska göra med den som ni kallar judarnas kung? Men de ropade igen: Korsfäst honom! Men Pilatus sa till dem: Vad har han då gjort för ont? Men de ropade ännu mer häftigt: korsfäst honom. Men Pilatus, som önskade göra det tillräckliga för folkmassan, frigav åt dem Barabbas och överlämnade Jesus, efter att ha piskat honom, så att han skulle korsfästas. Och soldaterna ledde bort honom innanför gården,

som är pretoriet, och de kallade samman hela kohorten, och de klädde honom i purpur och satte på honom en flätad törnekrona, och de började hälsa honom. Hälsningar kungen av judarna! Och de slog honom på huvudet med ett rör och de spottade på honom, och de lade ner knäna och bugade sig för honom. Och när de hade gycklat med honom, klädde de av honom purpurmanteln och klädde på honom hans egna kläder, och de förde ut honom för att korsfästa honom. Och de tvingar en förbigående, en viss Simon från Kyrene, som kom från fältet, fadern till Alexander och Rufus, att ta upp hans kors. Och de för honom till platsen Golgata, vilket översatt betyder Skallens plats. Och de gav honom vin blandat med myrra att dricka, men han tog det inte. Och efter att ha korsfäst honom delar de hans kläder genom att kasta lott om dem, vem som ska ta vad. Det var den tredje timmen och de korsfäste honom. Och inskriptionen med hans anklagelse var skriven: Judarnas kung. Och med honom korsfäster de två rövare, en på hans högra sida och en på hans vänstra sida. Och skriften som säger detta blev uppfylld: och han blev räknad bland de laglösa. Och de förbipasserande hånade honom, skakande på sina huvuden och sägande: Ve, du som förstör templet och bygger det på tre dagar, rädda dig själv och kom ner från korset. Likaledes hånande även översteprästerna varandra tillsammans med de skriftlärda och sade: Andra räddade han, sig själv kan han inte rädda. Kristus, Israels kung, låt honom komma ner nu från korset, så att vi kan se och tro på honom. Och de som hade blivit korsfästa tillsammans med honom smädade honom. När den sjätte timmen hade inträffat, blev det mörker över hela landet fram till

den nionde timmen, och vid den nionde timmen ropade Jesus med hög röst och sade: Eloi, Eloi, lema sabachthani? Det som översätts är: min Gud, min Gud, varför har du övergett mig? Och några av dem som stod där, som hade hört det, sade: Se, han kallar på Elia. Men en sprang och fyllde en svamp med ättika och satte den runt ett vass och gav honom att dricka, sägande: Låt oss se om Elia kommer för att ta ner honom. Men Jesus lämnade ifrån sig ett högt rop och gav upp andan. Och förlåten i templet revs i två från ovanifrån ända ned. Men när centurionen som stod mitt emot honom såg att han så ropande andades ut sin sista suck, sade han: Sannerligen, denna man var Guds son. Det var också kvinnor från långt borta som tittade på, bland vilka var också Maria Magdalena och Maria modern till Jakob den lille och Jose, och Salome, som också när han var i Galileen följde honom och tjänade honom, och många andra som hade kommit upp med honom till Jerusalem. Och när kvällen redan hade kommit, eftersom det var förberedelsedagen, det vill säga dagen före sabbaten, kom Josef från Arimatea, en anständig rådsledamot, som själv också väntade på Guds rike, och vågade gå in till Pilatus och bad om Jesu kropp. Och Pilatus förundrade sig om han redan hade dött, och efter att ha kallat till sig officeren frågade han honom om han hade dött för länge sedan, och efter att ha fått veta från officeren gav han kroppen till Josef. Och efter att ha köpt linnekläde och tagit ner honom lindade han honom i linnet och lade honom i en grav som var huggen ur klippan, och han rullade en sten framför gravens dörr. Men Maria från Magdala och Maria, Joses mor, såg var han lades.

16

Och när sabbaten hade passerat köpte Maria Magdalena och Maria, Jakobs mor, och Salome kryddor för att komma och smörja honom. Och mycket tidigt på morgonen den första sabbatsdagen kommer de till graven, när solen har gått upp. Och de sade till varandra: Vem skall rulla bort stenen från gravens dörr åt oss? Och när de tittade upp såg de att stenen hade blivit bortrullad, för den var mycket stor. Och när de hade gått in i graven såg de en ung man som satt på högra sidan, klädd i en vit dräkt, och de blev mycket häpna. Men han säger till dem: Bli inte förskräckta, ni söker Jesus Nasaréen, den korsfäste. Han har uppväckts, han är inte här. Se platsen där de lade honom. Men gå och säg till hans lärjungar och till Petrus att han går före er in i Galileen; där skall ni se honom, såsom han sade till er. Och efter att ha gått ut flydde de från graven, ty skälvning och förvirring hade gripit dem, och de sade ingenting till någon, för de var rädda. Efter att ha uppstått på morgonen den första sabbatsdagen framträdde han först för Maria Magdalena, från vilken han hade drivit ut sju demoner. Den rapporterade till dem som hade varit med honom, som sörjde och grät. Och de, som hade hört att han lever och hade blivit sedd av henne, trodde inte. Men efter dessa saker uppenbarade han sig i en annan form för två av dem som gick till ett fält. Och de gick bort och rapporterade till de övriga, men inte heller dem trodde de. Senare uppenbarade han sig för de elva som låg till bords, och förebrådde dem deras otro och hjärthårdhet, därför att de inte

hade trott dem som hade sett honom uppväckt. Och han sade till dem: Gå ut i hela världen och förkunna det glada budskapet för hela skapelsen. Den som har trott och blivit döpt skall bli frälst, men den som inte har trott skall bli fördömd. Och tecken kommer att följa dem som har trott: i mitt namn kommer de att driva ut demoner; de kommer att tala med nya tungor; de kommer att lyfta ormar; och även om de dricker något dödligt, kommer det inte att skada dem; de kommer att lägga händerna på sjuka, och de kommer att må bra. Den Herren blev alltså, efter att ha talat till dem, upptagen till himlen och satte sig på Guds högra sida. Men de gick ut och predikade överallt, medan Herren arbetade med dem och bekräftade ordet genom de medföljande tecknen. Amen.

Johannesevangeliet

1

I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud. Denna var i början hos Gud. Allt blev till genom honom, och utan honom blev inte heller något till som har blivit. I honom var liv, och livet var människornas ljus. Och ljuset lyser i mörkret, och mörkret grep det inte. Det kom en man som hade blivit sänd från Gud, hans namn var Johannes; denne kom för vittnesbörd, för att vittna om ljuset, för att alla skulle tro genom honom. Inte var han det ljuset, utan han skulle vittna om ljuset. Det var det sanna ljuset, som upplyser varje människa som kommer in i världen. I världen var han, och världen blev till genom honom, och världen kände honom inte. Han kom till sitt eget, och hans egna tog inte emot honom. Men så många som tog emot honom, åt dem gav han auktoritet att bli Guds barn, åt de som tror på hans namn, vilka inte föddes från blod, inte heller från köttets vilja, inte heller från en mans vilja, utan från Gud. Och Ordet blev kött och slog upp sitt tält bland oss, och vi såg hans härlighet, härlighet som den enborne från Fadern, full av

nåd och sanning. Johannes vittnar om honom och ropar: Denne var den som jag talade om: han som kommer efter mig har blivit före mig, eftersom han var före mig. Och från hans fullhet har vi alla tagit emot, och nåd i stället för nåd; eftersom lagen gavs genom Moses, blev nåden och sanningen genom Jesus Kristus. Gud har ingen sett någonsin, den enfödde sonen som är i faderns famn, han har förklarat honom. Och detta är Johannes vittnesbörd, när judarna från Jerusalem sände präster och leviter för att fråga honom: Vem är du? Och han bekände och förnekade inte, och han bekände: Jag är inte Kristus. Och de frågade honom: Vad då? Är du Elia? Och han säger: Jag är det inte. Är du profeten? Och han svarade: Nej. De sa därför till honom: vem är du? Så att vi kan ge ett svar till dem som har sänt oss; vad säger du om dig själv? Han sade: Jag är en röst som ropar i öknen: Gör rak Herrens väg, såsom profeten Jesaja sade. Och de som hade blivit skickade var från fariseerna, och de frågade honom och sa till honom: Varför döper du då, om du inte är Kristus, varken Elia eller profeten? Johannes svarade dem och sade: Jag döper i vatten, men mitt ibland er står den som ni inte känner. Han är den som kommer efter mig, som har blivit före mig, vars sandalrem jag inte är värdig att lossa. Dessa saker hände i Betania bortom Jordan, där Johannes döpte. Nästa dag ser Johannes Jesus komma mot honom och säger: Se Guds lamm som bär världens synd. Denne är den om vilken jag sade: Efter mig kommer en man som har blivit före mig, eftersom han var före mig. Och jag kände honom inte, men för att han skulle uppenbaras för Israel, därför kom jag och döpte i vatten. Och Johannes vittnade och sade att jag har sett Anden nedstigande

som en duva från himlen, och den förblev på honom. Och jag kände inte honom, men den som hade sänt mig att döpa i vatten, han sade till mig: På vilken du ser Anden nedstigande och förbliva på honom, denne är den som döper i helig Ande. Och jag har sett och vittnat om att denne är Guds son. Nästa dag stod Johannes igen där med två av hans lärjungar, och efter att ha tittat på Jesus som gick säger han: se Guds lamm. Och de två lärjungarna hörde honom tala, och de följde Jesus. Men Jesus, efter att ha vänt sig och sett dem följa, säger till dem: Vad söker ni? De sa till honom: Rabbi, som översatt betyder lärare, var bor du? Han säger till dem: Kom och se. De kom därför och såg var han stannade, och hos honom stannade de den dagen; klockan var omkring den tionde. Andreas var brodern till Simon Petrus, en av de två som hade hört från Johannes och följt honom. Denne finner först sin egen bror Simon och säger till honom: vi har funnit Messias, vilket översatt är Kristus, och han förde honom till Jesus. Efter att ha tittat på honom sa Jesus: du är Simon, Jonas son, du kommer att kallas Cefas, vilket översätts Petrus. Den nästa dagen ville Jesus gå ut till Galileen, och han finner Filippus och säger till honom: Följ mig. Men Philip var från Bethsaida, från Andrews och Peters stad. Filip finner Natanael och säger till honom: Den som Moses skrev om i lagen och profeterna, honom har vi funnit, Jesus, Josefs son från Nasaret. Och Natanael sade till honom: Kan något gott komma från Nasaret? Filippos säger till honom: Kom och se. Jesus såg Nathanael komma mot honom och säger om honom: Se, verkligen en israelit i vilken det inte finns något svek. Natanael säger till honom: Varifrån känner du mig? Jesus svarade och

sade till honom: Innan Filipus kallade på dig, när du var under fikonträdet, såg jag dig. Natanael svarade och säger till honom: Rabbi, du är Guds son, du är Israels kung. Jesus svarade och sade till honom: Eftersom jag sade till dig att jag såg dig under fikonträdet, tror du? Du kommer att se större saker än dessa. Och han säger till honom: Sannerligen, sannerligen säger jag er, från och med nu skall ni se himlen öppnad och Guds budbärare stiga upp och stiga ner över Människosonen.

2

Och på den tredje dagen var det ett bröllop i Kana i Galileen, och Jesu moder var där; och Jesus och hans lärjungar blev kallade till bröllopet. Och när vinet hade tagit slut säger Jesu moder till honom: De har inget vin. Jesus säger till henne: Vad har det med mig och dig att göra, kvinna? Min tid har inte kommit ännu. Hans moder säger till tjänarna: Vad han än säger till er, gör det. Där stod sex stenkrukor enligt judarnas reningsbruk, som rymde två eller tre mått var. Jesus säger till dem: Fyll vattenkrukorna med vatten. Och de fyllde dem ända upp till kanten. Och han säger till dem: dra upp nu och bär till festmästaren. Och de förde. När värdsmästaren smakade vattnet som hade blivit vin och inte visste varifrån det var, men tjänarna visste, de som hade öst upp vattnet, kallade värdsmästaren på brudgummen och sade till honom: varje människa sätter fram det goda vinet först, och när de har blivit berusade, då det sämre; du har bevarat det goda vinet till just

nu. Denna början av tecknen gjorde Jesus i Kana i Galileen och uppenbarade sin härlighet, och hans lärjungar trodde på honom. Efter detta gick han ner till Kapernaum, han själv och hans moder och hans bröder och hans lärjungar, och där stannade de inte många dagar. Och påsken för judarna var nära, och Jesus gick upp till Jerusalem. Och han fann i templet de som sålde oxar och får och duvor, och penningväxlarna som satt där. Och efter att ha gjort en piska av rep kastade han ut alla från templet, både fåren och oxarna, och han hällde ut penningväxlarnas mynt och vände upp och ner på borden, och till dem som sålde duvorna sade han: ta bort detta härifrån, gör inte min faders hus till ett handelshus. Men hans lärjungar ihågkom att det är skrivet: Nitälskan för ditt hus skall uppsluka mig. Judarna svarade därför och sade till honom: Vad för tecken visar du oss, eftersom du gör dessa saker? Jesus svarade och sa till dem: Förstör detta tempel, och på tre dagar skall jag resa det. Judarna sade därför: I fyrtio och sex år blev detta tempel byggt, och du skall resa det på tre dagar? Men han talade om sin kropps tempel. När han därför var uppväckt från de döda, kom hans lärjungar ihåg att han hade sagt detta, och de trodde på skriften och på ordet som Jesus sade. Som han var i Jerusalem under påsken vid högtiden, trodde många på hans namn, när de såg de tecken som han gjorde. Men Jesus själv anförtrodde inte sig själv åt dem på grund av att han själv kände alla, och att han inte hade behov av att någon skulle vittna om människan; för han själv visste vad som var i människan.

3

Det var en man från fariséerna, Nikodemus till namnet, en ledare bland judarna. Denne kom till honom om natten och sade till honom: Rabbi, vi vet att du har kommit från Gud som lärare, för ingen kan göra dessa tecken som du gör, om inte Gud är med honom. Jesus svarade och sade till honom: Sannerligen, sannerligen säger jag dig, om inte någon blir född från ovan, kan han inte se Guds rike. Nikodemos säger till honom: hur kan en människa bli född när han är gammal? Kan han inte gå in i sin mors mage en andra gång och bli född? Jesus svarade: Sannerligen, sannerligen säger jag dig, om inte någon blir född av vatten och Ande, kan han inte gå in i Guds rike. Det som är fött av köttet är kött, och det som är fött av Anden är ande. Undra inte över att jag sade till dig: det är nödvändigt att ni blir födda ovanifrån. Anden blåser var den vill, och du hör dess röst, men du vet inte varifrån den kommer och vart den går; så är det med var och en som är född av Anden. Nikodemus svarade och sade till honom: Hur kan detta ske? Jesus svarade och sade till honom: Du är Israels lärare och dessa ting känner du inte till? Sannerligen, sannerligen säger jag till dig att det vi vet talar vi, och det vi har sett vittnar vi om, och vårt vittnesbörd tar ni inte emot. Om jag sade er de jordiska sakerna och ni inte tror, hur skall ni då tro om jag säger er de himmelska? Och ingen har uppstigit till himlen utom den som har nedstigit från himlen, Människosonen som är i himlen. Och precis som Moses upphöjde ormen i öknen, så är det nödvändigt att

Människosonen blir upphöjd, så att var och en som tror på honom inte ska förgås, utan må ha evigt liv. Ty så älskade Gud världen, att han gav sin enfödde son, för att var och en som tror på honom inte skall förgås, utan ha evigt liv. Ty Gud sände inte sin son in i världen för att döma världen, utan för att världen skulle bli räddad genom honom. Den som tror på honom blir inte dömd, men den som inte tror är redan dömd, eftersom han inte har trott på den enfödde Guds Sons namn. Detta är domen, att ljuset har kommit in i världen, och människorna älskade mörkret mer än ljuset, för deras gärningar var onda. Ty var och en som gör värdelösa saker hatar ljuset och kommer inte till ljuset, så att hans gärningar inte blir avslöjade; men den som gör sanningen kommer till ljuset, så att hans gärningar blir uppenbarade, eftersom de är gjorda i Gud. Efter dessa saker kom Jesus och hans lärjungar in i Judéens land, och där vistades han med dem och döpte. Och Johannes döpte i Ainon nära Salim, eftersom det fanns mycket vatten där, och de kom och blev döpta; för Johannes var ännu inte kastad i fängelse. Det uppstod därför en diskussion mellan Johannes lärjungar och en jude om rening. Och de kom till Johannes och sa till honom: Rabbi, han som var med dig bortom Jordan, som du har vittnat om, se, denne döper och alla kommer till honom. Johannes svarade och sade: En människa kan inte ta emot någonting, om det inte har givits henne från himlen. Ni själva vittnar för mig att jag sade: jag är inte Kristus, utan jag är sänd framför honom. Den som har bruden är brudgummen; men vännen till brudgummen, den som står och hör honom, gläds med glädje på grund av brudgummens röst. Denna min glädje har därför blivit

uppfylld. Han måste öka, men jag måste minska. Den som kommer från ovan är över alla. Den som är från jorden är från jorden och från jorden talar han; den som kommer från himlen är över alla, och vad han har sett och hört, detta vittnar han om, och hans vittnesbörd tar ingen emot. Den som har tagit emot hans vittnesbörd har beseglat att Gud är sann. Den som Gud sände talar Guds ord, för Gud ger inte Anden med mått. Fadern älskar sonen och har gett allt i hans hand. Den som tror på Sonen har evigt liv, men den som är olydig mot Sonen skall inte se livet, utan Guds vrede förblir över honom.

4

När alltså Herren fick veta att fariseerna hade hört att Jesus gjorde fler lärjungar och döpte än Johannes, fastän Jesus själv inte döpte utan hans lärjungar, lämnade han Judeen och gick bort till Galileen. Det var nödvändigt för honom att passera genom Samaria. Han kommer därför till en stad i Samarien kallad Sykar, nära den plats som Jakob gav åt Josef, hans son; det fanns där en källa som tillhörde Jakob. Jesus, som därför hade blivit trött från resan, satt således vid källan; det var omkring den sjätte timmen. En kvinna från Samaria kommer för att dra vatten. Jesus säger till henne: Ge mig att dricka. För hans lärjungar hade gått in i staden för att köpa mat. Därför säger den samaritiska kvinnan till honom: Hur kan du som är jude be mig om dricka, när jag är en samaritisk kvinna? För judar umgås inte med samariter. Jesus svarade och sade till henne: Om du

kände Guds gåva, och vem det är som säger till dig, ge mig att dricka, så skulle du ha bett honom, och han skulle ha gett dig levande vatten. Kvinnan säger till honom: Herre, du har varken hink och brunnen är djup, varifrån har du därför det levande vattnet? Är du inte större än vår fader Jakob, som gav oss brunnen, och han själv drack från den och hans söner och hans boskap? Jesus svarade och sade till henne: var och en som dricker av detta vatten kommer att törsta igen; men den som dricker av det vatten som jag kommer att ge honom, kommer aldrig att törsta, utan det vatten som jag kommer att ge honom, kommer att bli i honom en källa av vatten som springer upp till evigt liv. Kvinnan säger till honom: Herre, ge mig detta vatten, så att jag inte törstar och inte heller behöver komma hit för att hämta. Jesus säger till henne: Gå och kalla på din man och kom hit. Kvinnan svarade och sa: Jag har ingen man. Jesus säger till henne: Du sa väl att jag inte har en man; för du har haft fem män, och nu är den som du har inte din man; detta sanna har du sagt. Kvinnan säger till honom: Herre, jag ser att du är en profet. Våra fäder tillbad på detta berg, och ni säger att Jerusalem är den plats där man måste tillbe. Jesus säger till henne: Kvinna, tro mig att det kommer en stund när ni varken på detta berg eller i Jerusalem skall tillbe Fadern. Ni tillber det ni inte vet, vi tillber det vi vet, eftersom frälsningen kommer från judarna. Men en timme kommer, och är nu, när de sanna tillbedjarna skall tillbe Fadern i ande och sanning, för Fadern söker sådana som tillber honom. Gud är ande, och de som dyrkar honom måste dyrka i ande och sanning. Kvinnan säger till honom: Jag vet att Messias kommer, han som kallas Kristus; när han

kommer, kommer han att förkunna allt för oss. Jesus säger till henne: Jag är den som talar till dig. Och vid detta kom hans lärjungar, och de förundrade sig över att han talade med en kvinna, men ingen sade: Vad söker du? eller Varför talar du med henne? Kvinnan lämnade därför sin vattenkruka och gick in i staden, och säger till männen: kom och se mannen som sade mig allt som jag gjorde; är inte denne Kristus? De gick därför ut ur staden och kom till honom. Men under tiden bad lärjungarna honom och sade: Rabbi, ät. Men han sade till dem: Jag har mat att äta som ni inte känner till. Sade därför lärjungarna till varandra: Har inte någon fört mat till honom att äta? Jesus säger till dem: Min mat är att jag gör hans vilja som har sänt mig och fullbordar hans verk. Säger inte ni att det fortfarande är fyra månader och skörden kommer? Se, jag säger er, lyft upp era ögon och se på fälten, för de är vita för skörd redan. Och den som skördar tar emot lön och samlar frukt till evigt liv, så att både den som sår och den som skördar gläder sig tillsammans. Ty i detta är ordet det sanna, att en är den som sår och en annan den som skördar. Jag sände er att skörda det ni inte har arbetat för, andra har arbetat, och ni har gått in i deras arbete. Men från den staden trodde många av samariterna på honom genom kvinnans ord, som vittnade att han sade till mig allt som jag gjorde. När samariterna därför kom till honom, bad de honom att stanna hos dem, och han stannade där i två dagar. Och mycket fler trodde på grund av hans ord, och till kvinnan sa de: Inte längre tror vi på grund av ditt tal, för vi själva har hört, och vi vet att denne verkligen är världens frälsare, Kristus. Men efter de två dagarna gick han ut därifrån och begav sig till

Galileen. Själv vittnade Jesus om att en profet inte har ära i sitt eget fosterland. När han därför kom till Galileen, mottog galileerna honom, eftersom de alla hade sett allt som han hade gjort i Jerusalem under högtiden, för de själva hade kommit till högtiden. Kom därför Jesus igen till Kana i Galileen, där han gjorde vattnet till vin. Och det var en kunglig tjänsteman vars son var sjuk i Kapernaum; denne hörde att Jesus hade kommit från Judeen till Galileen, gick till honom och bad honom att han skulle komma ner och bota hans son; han höll nämligen på att dö. Jesus sade därför till honom: Om ni inte ser tecken och under, kommer ni inte att tro. Den kunglige säger till honom: Herre, kom ner innan mitt barn dör. Jesus säger till honom: Gå, din son lever. Och mannen trodde på det ordet som Jesus sa till honom, och gick. Redan medan han gick ner mötte hans slavar honom och rapporterade och sade att hans son lever. Han frågade därför dem vid vilken timme han mådde bättre. Och de sa till honom att febern släppte honom igår vid den sjunde timmen. Fadern insåg därför att det var i den timmen då Jesus sade till honom att din son lever, och han trodde och hela hans hus. Detta andra tecken gjorde Jesus igen när han kom från Judeen till Galileen.

5

Efter detta var det de judars högtid, och Jesus gick upp till Jerusalem. Det finns i Jerusalem vid fårpoolen en bassäng som på hebreiska kallas Betesda, vilken har fem pelargångar. I dessa

låg en stor mängd av de sjuka, blinda, lama, förtvinade, väntande på vattnets rörelse. En budbärare gick nämligen ner i poolen vid en viss tid, och vattnet rördes om, och den förste som steg ner efter vattnets omrörning blev frisk från vilken sjukdom han än led av. Det var en man där som hade haft sin sjukdom i trettioåtta år. Då Jesus såg denne ligga, och visste att han redan hade varit sjuk länge, säger han till honom: Vill du bli frisk? Den sjuke svarade honom: Herre, jag har ingen människa som kan kasta mig i poolen när vattnet blir rört. Men medan jag kommer, går en annan ner före mig. Jesus säger till honom: Res dig, lyft din matta och gå. Och omedelbart blev mannen frisk, och han tog sin matta och gick omkring. Det var sabbat på den dagen. Därför sade judarna till den som hade blivit botad: Det är sabbat, det är inte tillåtet för dig att bära mattan. Han svarade dem: Den som gjorde mig frisk, han sade till mig: Lyft din matta och gå. De frågade därför honom: Vem är den mannen som sade till dig: Lyft upp din matta och gå? Den som hade blivit botad visste inte vem det var, för Jesus hade smugit sig undan eftersom det var en folkmassa på platsen. Efter detta finner Jesus honom i templet och sade till honom: Se, du har blivit frisk, synda inte längre, så att inte något värre drabbar dig. Mannen gick bort och rapporterade till judarna att Jesus är den som hade gjort honom frisk. Och på grund av detta förföljde judarna Jesus och sökte att döda honom, eftersom han gjorde dessa saker på sabbaten. Men Jesus svarade dem: Min fader arbetar intill just nu, och jag arbetar. Därför sökte judarna ännu mer att döda honom, eftersom han inte endast bröt sabbaten, utan också kallade Gud sin egen fader och gjorde sig själv lik Gud. Jesus svarade därför

och sade till dem: Amen, amen säger jag er, sonen kan inte göra något av sig själv, om han inte ser något som fadern gör, ty vad den där gör, det gör också sonen på samma sätt. Ty fadern älskar sonen och visar honom allt som han själv gör, och större verk än dessa kommer han att visa honom, så att ni må förundras. Precis som Fadern uppväcker de döda och ger liv, så ger också Sonen liv åt dem han vill. Ty inte heller dömer fadern någon, utan han har gett all dom åt sonen, så att alla hedrar sonen precis som de hedrar fadern. Den som inte ärar sonen ärar inte fadern som har sänt honom. Sannerligen, sannerligen säger jag er att den som hör mitt ord och tror på honom som sände mig har evigt liv, och kommer inte till dom, utan har övergått från döden till livet. Sannerligen, sannerligen säger jag er att en stund kommer, och nu är, när de döda skall höra Guds sons röst, och de som hört skall leva; liksom fadern har liv i sig själv, så gav han också åt sonen att ha liv i sig själv; och myndighet gav han honom och att utöva dom, eftersom han är människoson. Förundra er inte över detta, eftersom en stund kommer i vilken alla de i gravarna ska höra hans röst, och de som har gjort goda saker ska komma ut till uppståndelse av liv, men de som har gjort onda saker till uppståndelse av dom. Jag kan inte göra något av mig själv. Precis som jag hör dömer jag, och min dom är rättvis, eftersom jag inte söker min vilja, utan viljan av Fadern som har sänt mig. Om jag vittnar om mig själv, är mitt vittnesbörd inte sant. En annan är den som vittnar om mig, och jag vet att det vittnesbörd som han vittnar om mig är sant. Ni har skickat till Johannes, och han har vittnat om sanningen; men jag tar inte emot vittnesbördet från en människa, utan dessa saker säger jag så att ni må bli räddade.

Han var lampan som brände och sken, och ni ville glädjas för en stund i hans ljus. Men jag har ett vittnesbörd som är större än Johannes, ty de gärningar som Fadern gav mig för att jag skulle fullborda dem, just dessa gärningar som jag gör, de vittnar om mig att Fadern har sänt mig. Och fadern som har sänt mig, han själv har vittnat om mig. Varken hans röst har ni någonsin hört, varken hans form har ni sett, och hans ord har ni inte kvarstående i er, eftersom den som han sände, på honom tror ni inte. Ni undersöker skrifterna, eftersom ni tror att ni i dem har evigt liv, och de är de som vittnar om mig, och ni vill inte komma till mig för att ni ska ha liv. Ära från människor tar jag inte; men jag har känt er, att ni inte har Guds kärlek i er själva. Jag har kommit i min faders namn, och ni tar inte emot mig. Om en annan kommer i sitt eget namn, honom kommer ni att ta emot. Hur kan ni tro, när ni tar emot ära från varandra, och den ära som kommer från den ende Guden söker ni inte? Tänk inte att jag kommer att anklaga er inför fadern, det är Moses som anklagar er, han som ni har satt ert hopp till. Om ni trodde Moses, skulle ni tro mig, för han skrev om mig. Om ni men inte tror på hans skrifter, hur ska ni tro på mina ord?

6

Efter detta gick Jesus bort bortom Galileiska havet vid Tiberias, och en stor folkmassa följde honom, eftersom de såg de tecken som han gjorde på de sjuka. Jesus gick upp på berget och där satt han med sina lärjungar. Det var nära påsken, judarnas högtid.

Då Jesus lyfte ögonen och såg att en stor folkmassa kom mot honom, sade han till Filippus: Varifrån ska vi köpa bröd så att dessa kan äta? Detta sade han för att testa honom, för han själv visste vad han skulle göra. Filippos svarade honom: Bröd för två hundra denarer räcker inte till dem, så att var och en av dem kan få något litet. En av hans lärjungar säger till honom, Andreas, Simon Peters bror: det är en liten pojke här, som har fem kornbröd och två fiskar; men vad är dessa för så många? Jesus sa: Få männen att lägga sig ner. Det var mycket gräs på platsen. Männen föll därför tillbaka, till antalet omkring femtusen. Jesus tog bröden och efter att ha givit tack delade han ut dem åt lärjungarna, och lärjungarna åt dem som låg till bords, likaså från fiskarna så mycket som de ville. När de hade blivit mätta, säger han till sina lärjungar: Samla de överblivna bitarna, så att inget går förlorat. De samlade därför och fyllde tolv korgar med fragment från de fem kornbröden som var över från dem som hade ätit. Människorna som hade sett det tecken Jesus gjorde, sade därför att denne sannerligen är profeten som kommer in i världen. Jesus drog sig därför tillbaka ensam upp på berget igen, eftersom han förstod att de var på väg att komma och gripa honom för att göra honom till kung. När det blev kväll gick hans lärjungar ner till havet, och efter att ha gått ombord på båten for de över havet till Kapernaum. Och det hade redan blivit mörkt och Jesus hade inte kommit till dem, och havet var upprörd av en stark vind som blåste. Efter att ha rott omkring tjugofem eller trettio stadier, ser de Jesus gående på havet och kommande nära båten, och de blev rädda. Men han säger till dem: Jag är det, frukta inte. De var därför villiga att ta

honom i båten, och omedelbart blev båten vid den strand dit de var på väg. Nästa dag såg folkmassan som stod på andra sidan havet att det inte fanns någon annan liten båt där utom den där som hans lärjungar gick ombord i, och att Jesus inte gick ombord tillsammans med sina lärjungar i den lilla båten, utan att bara hans lärjungar for iväg; men andra små båtar kom från Tiberias nära platsen där de åt brödet efter att Herren hade tackat; när därför folkmassan såg att Jesus inte var där och inte heller hans lärjungar, gick de själva ombord i båtarna och kom till Kapernaum sökande efter Jesus. Och när de hade funnit honom på andra sidan havet, sade de till honom: Rabbi, när kom du hit? Jesus svarade dem och sa: Sannerligen, sannerligen säger jag er, ni söker mig inte därför att ni såg tecken, utan därför att ni åt av bröden och blev mättade. Arbeta inte för den mat som förgås, utan för den mat som består till evigt liv, vilken Människosonen skall ge er, ty honom har Fadern förseglat, Gud. Jag sade därför till honom: Vad skall vi göra för att vi må utföra Guds verk? Jesus svarade och sa till dem: Detta är Guds verk, att ni tror på den som han har sänt. De sade därför till honom: Vad gör du därför för tecken så att vi kan se och tro dig? Vad arbetar du? Våra fäder åt manna i ödemarken, såsom det är skrivet: bröd från himlen gav han till dem att äta. Jesus sade därför till dem: Sannerligen, sannerligen säger jag er, inte Moses har givit er brödet från himlen, utan min fader ger er det sanna brödet från himlen. Ty Guds bröd är det som kommer ner från himlen och ger liv åt världen. De sade därför till honom: Herre, ge oss alltid detta bröd. Men Jesus sade till dem: Jag är livets bröd. Den som kommer till mig skall aldrig hungra, och den som tror på

mig skall aldrig någonsin törsta. Men jag sa till er att ni har sett mig och ändå inte tror. Allt det fadern ger mig kommer till mig, och den som kommer till mig skall jag inte kasta ut; eftersom jag har kommit ner från himlen inte för att göra min vilja, utan viljan av den som har sänt mig. Detta är viljan av den fader som har sänt mig, så att allt det han har gett mig inte skall jag förlora av det, utan jag skall uppväcka det på den sista dagen. Detta är viljan hos den som har sänt mig, så att var och en som ser Sonen och tror på honom skall ha evigt liv, och jag skall uppväcka honom på den yttersta dagen. Judarna knotade därför om honom eftersom han sa: Jag är brödet som har stigit ner från himlen, och de sa: Är inte denne Jesus, Josefs son, vars far och mor vi känner? Hur säger därför denne att jag har kommit ner från himlen? Jesus svarade därför och sade till dem: Knorra inte sinsemellan. Ingen kan komma till mig, om inte Fadern som har sänt mig drar honom, och jag skall uppväcka honom på den sista dagen. Det är skrivet i profeterna: och alla kommer att vara undervisade av Gud. Var och en som hör från Fadern och har lärt kommer till mig; inte att någon har sett Fadern, utom den som är från Gud, denne har sett Fadern. Sannerligen, sannerligen säger jag er: den som tror på mig har evigt liv. Jag är livets bröd. Era fäder åt manna i öknen och dog; detta är brödet som kommer ner från himlen, så att någon äter av det och inte dör. Jag är det levande brödet som har stigit ner från himlen; om någon äter av detta bröd, kommer han att leva för evigt. Och brödet som jag kommer att ge är mitt kött, som jag kommer att ge för världens liv. Judarna tvistade därför med varandra och sade: Hur kan denne ge oss sitt kött att äta? Jesus sade därför till

dem: Sannerligen, sannerligen säger jag er, om ni inte äter Människosonens kött och dricker hans blod, har ni inte liv i er själva. Den som äter mitt kött och dricker mitt blod har evigt liv, och jag skall uppväcka honom på den sista dagen. Ty mitt kött är verkligen mat, och mitt blod är verkligen dryck. Den som äter mitt kött och dricker mitt blod förblir i mig, och jag i honom. Såsom den levande Fadern sände mig och jag lever genom Fadern, så skall den som äter mig också leva genom mig. Detta är det bröd som har kommit ner från himlen, inte som era fäder åt manna och dog; den som äter detta bröd skall leva till evig tid. Dessa saker sade han i församlingen när han undervisade i Kapernaum. Många av hans lärjungar sade därför, när de hade hört detta: Detta är ett hårt ord, vem kan höra det? Men Jesus, som i sig själv visste att hans lärjungar knorrade om detta, sade till dem: Stöter detta er? Om ni därför ser Människosonen stiga upp dit där han var förut? Anden är den som gör levande, köttet gagnar ingenting, de ord som jag talar till er är ande och är liv. Men det finns bland er några som inte tror. För Jesus visste från början vilka som inte trodde och vem som skulle överlämna honom. Och han sa: Därför har jag sagt er att ingen kan komma till mig, om det inte är givet honom från min fader. Från detta gick många av hans lärjungar bort till det som var bakom och vandrade inte längre med honom. Jesus sade därför till de tolv: Vill inte ni också gå? Simon Petrus svarade därför honom: Herre, till vem ska vi gå? Ord av evigt liv har du; och vi har trott och vi har känt att du är Kristus, den levande Gudens son. Jesus svarade dem: Valde inte jag er, de tolv? Och en av er är en djävul. Men han sade detta om Judah, Simons son från Iskariot,

för denne var i begrepp att överlämna honom, trots att han var en av de tolv.

7

Och Jesus vandrade efter detta i Galileen, för han ville inte vandra i Judeen, eftersom judarna sökte att döda honom. Men nära var judarnas fest, lövhyddorna. Hans bröder sade därför till honom: Flytta härifrån och gå till Judeen, så att även dina lärjungar må se dina gärningar som du gör; för ingen gör något i hemlighet och söker själv vara i öppenhet. Om du gör dessa saker, uppenbara dig själv för världen. Inte heller hans bröder trodde på honom. Jesus säger därför till dem: Min tid är ännu inte kommen, men er tid är alltid redo. Världen kan inte hata er, men mig hatar den, eftersom jag vittnar om den att dess gärningar är onda. Ni går upp till denna högtid, jag går ännu inte upp till denna högtid, eftersom min tid ännu inte har uppfyllts. Men efter att ha sagt dessa saker till dem stannade han i Galileen. Men när hans bröder hade gått upp, då gick även han själv upp till festen, inte öppet, utan som i hemlighet. Judarna sökte därför honom under högtiden och sade: Var är han? Och det var mycket murmrande om honom bland folkskarorna. Några sa att han är god, andra sa: Nej, men han vilseleder folket. Ingen talade dock öppet om honom på grund av rädslan för judarna. Redan när högtiden var i mitten gick Jesus upp i templet och undervisade. Och judarna förundrade sig och sade: Hur kan denne känna till skrifterna utan att ha lärt

sig? Jesus svarade därför dem och sade: Min lära är inte min, utan hans som har sänt mig; om någon önskar att göra hans vilja, kommer han att veta om läran, huruvida den är från Gud eller om jag talar av mig själv. Den som talar från sig själv söker sin egen härlighet, men den som söker härligheten av den som har sänt honom, denne är sann, och orättfärdighet finns inte i honom. Har inte Mose gett er lagen? Och ingen av er håller lagen. Varför försöker ni döda mig? Folkskaran svarade och sade: Du har en demon, vem söker att döda dig? Jesus svarade och sade till dem: Ett verk gjorde jag, och alla förundras över detta. Moses har gett er omskärelsen, inte för att den är från Moses, utan från fäderna, och på sabbaten omskär ni en man. Om en människa tar emot omskärelse på sabbaten så att Mose lag inte bryts, är ni arga på mig för att jag gjorde en hel människa frisk på sabbaten. Döm inte efter utseende, utan döm den rättfärdiga domen. Sade därför några av Jerusalemiterna: Är inte denna den som de söker att döda? Och se, han talar med frimodighet, och de säger ingenting till honom. Har verkligen styresmännen insett att denne verkligen är Kristus? Men denne vet vi varifrån han är, men Kristus, när han kommer, vet ingen varifrån han är. Jesus ropade därför i templet när han undervisade och sade: och mig känner ni, och ni vet varifrån jag är; och från mig själv har jag inte kommit, men sann är den som har sänt mig, vilken ni inte känner; jag känner honom, därför att jag är från honom och han sände mig. De sökte därför att gripa honom, och ingen lade handen på honom, eftersom hans timme ännu inte hade kommit. Många från folkmassan trodde på honom och sade: När Kristus kommer, kommer han väl inte

att göra fler tecken än dessa som denne har gjort? Fariséerna hörde folkmassan murra om honom dessa saker, och fariséerna och översteprästerna sände tjänare för att gripa honom. Jesus sade därför: Ännu en kort tid är jag med er, och sedan går jag till den som har sänt mig. Ni kommer att söka mig och inte finna mig, och där jag är kan ni inte komma. Sade därför judarna till sig själva: Vart är denne i begrepp att gå, eftersom vi inte kommer att finna honom? Är han inte på väg att gå till spridningen av grekerna och undervisa grekerna? Vad är detta för ord som han sade: Ni kommer att söka mig och inte finna mig, och där jag är kan ni inte komma? Men på den sista, stora dagen av högtiden stod Jesus och ropade och sade: Om någon törstar, låt honom komma till mig och dricka. Den som tror på mig, såsom skriften sade, floder av levande vatten kommer att flyta från hans buk. Detta sade han om den Ande som de troende i honom skulle ta emot, ty ännu fanns inte den Helige Ande, eftersom Jesus ännu inte var förhärligad. Många från folkmassan sade därför efter att ha hört ordet: Denne är verkligen profeten. Andra sade: Denne är Kristus. Andra sade: Kommer väl inte Kristus från Galileen? Sade inte skriften att Kristus kommer från Davids säd och från byn Betlehem, där David var? En splittring uppstod därför i folkskaran på grund av honom. Några av dem ville gripa honom, men ingen lade händerna på honom. Tjänarna kom därför till överste prästerna och fariséerna, och dessa sade till dem: Varför förde ni inte hit honom? Assistenterna svarade: Aldrig har en människa talat så som denne man. Fariseerna svarade därför till dem: Har inte även ni blivit vilseledda? Inte någon av härskarna trodde på

honom eller av fariséerna? Men denna folkhop som inte känner till lagen är förbannad, säger Nikodemus till dem, han som kom om natten till honom, en som var av dem: Dömer inte vår lag mannen, om den inte hör från honom först och vet vad han gör? De svarade och sade till honom: Är inte också du från Galileen? Undersök och se att en profet från Galileen inte har uppstått. Och var och en gick hem till sitt hus.

8

Jesus gick till Olivberget; vid gryningen kom han igen till templet, och allt folket började komma till honom; och efter att ha satt sig ner undervisade han dem. Och de skriftlärda och fariséerna för fram en kvinna som har blivit gripen för äktenskapsbrott, och efter att ha ställt henne i mitten säger de till honom: Lärare, denna kvinna har blivit gripen på bar gärning när hon begick äktenskapsbrott, och i vår lag befallde Mose att stena sådana. Vad säger du då? Men detta sa de för att sätta honom på prov, så att de kunde ha en anklagelse mot honom. Men Jesus böjde sig ner och skrev med fingret på marken. Men som de fortsatte fråga honom, rätade han upp sig och sade till dem: den syndfrie bland er må först kasta sten på henne. Och igen böjde han sig ner och skrev på jorden. De som hörde detta gick ut en efter en, med början från de äldste, och Jesus lämnades kvar med kvinnan som stod i mitten. Och Jesus, efter att ha rest sig upp, sade till henne: Kvinna, var är de? Ingen fördömde dig? Hon sa: Ingen, Herre. Och Jesus sa: inte heller jag

fördömer dig; gå och synda inte längre från nu. Igen talade därför Jesus till dem och sade: Jag är världens ljus, den som följer mig skall ingalunda vandra i mörkret, utan skall ha livets ljus. Fariseerna sade därför till honom: Du vittnar om dig själv, ditt vittnesbörd är inte sant. Jesus svarade och sade till dem: Även om jag vittnar om mig själv, är mitt vittnesbörd sant, därför att jag vet varifrån jag kom och vart jag går, men ni vet inte varifrån jag kommer eller vart jag går. Ni dömer enligt köttet, jag dömer ingen. Och om jag dömer, är min dom sann, eftersom jag inte är ensam, utan jag och fadern som har sänt mig. Och i er egen lag står det skrivet att två människors vittnesbörd är sant. Jag är den som vittnar om mig själv, och Fadern som har sänt mig vittnar om mig. De sade därför till honom: Var är din far? Jesus svarade: Ni känner varken mig eller min far; om ni kände mig, skulle ni också ha känt min far. Dessa ord talade Jesus i skattkammaren, när han undervisade i templet, och ingen grep honom, eftersom hans timme ännu inte hade kommit. Jesus sade därför igen till dem: Jag går bort och ni kommer att söka mig, och ni kommer att dö i er synd. Dit jag går kan ni inte komma. Judarna sade därför: Kommer han väl inte att döda sig själv, eftersom han säger: Dit jag går kan ni inte komma? Och han sa till dem: Ni är från det som är nedanför, jag är från det som är ovanför, ni är från denna värld, jag är inte från denna värld. Jag sade därför till er att ni kommer att dö i era synder, ty om ni inte tror att jag är, kommer ni att dö i era synder. De sade därför till honom: vem är du? Och Jesus sade till dem: Från början det som jag också talar till er. Jag har mycket att säga och döma om er, men den som har sänt mig är sann, och

jag säger till världen dessa saker som jag har hört från honom. De förstod inte att han talade till dem om Fadern. Jesus sade därför till dem: När ni lyfter upp Människosonen, då kommer ni att veta att jag är, och att jag inte gör något av mig själv, utan som min Fader har lärt mig, detta talar jag. Och den som har sänt mig är med mig, fadern har inte lämnat mig ensam, eftersom jag alltid gör det som behagar honom. Medan han talade dessa saker trodde många på honom. Jesus sa därför till de judar som hade trott på honom: om ni förblir i mitt ord, är ni verkligen mina lärjungar, och ni ska känna sanningen, och sanningen ska befria er. De svarade honom: Vi är Abrahams säd och har aldrig varit förslavade av någon. Hur kan du säga att ni skall bli fria? Jesus svarade dem: sannerligen, sannerligen säger jag er att var och en som gör synden är slav av synden. Men slaven förblir inte i huset för evigt, sonen förblir för evigt. Om därför Sonen frigör er, kommer ni verkligen att vara fria. Jag vet att ni är Abrahams säd, men ni söker att döda mig, eftersom mitt ord inte ryms i er. Jag talar det jag har sett hos min fader, och ni gör därför det ni har sett hos er fader. De svarade och sa till honom: Vår fader är Abraham. Jesus säger till dem: om ni var Abrahams barn, skulle ni göra Abrahams gärningar. Nu men ni söker att döda mig, en människa som har talat sanningen till er, vilken jag hörde från Gud; detta gjorde Abraham inte. Ni gör er fars gärningar. De sade därför till honom: vi har inte blivit födda ur sexuell omoral; vi har en fader, Gud. Jesus sade därför till dem: Om Gud var er fader, skulle ni älska mig, för jag gick ut från Gud och har kommit, inte heller har jag kommit från mig själv, utan han sände mig. Varför förstår ni inte mitt tal? Därför

att ni inte kan höra mitt ord. Ni är från fadern djävulen, och ni önskar göra er faders begär. Den där var en mördare från början och står inte i sanningen, eftersom det inte finns sanning i honom; när han talar lögnen, talar han från sitt eget, eftersom han är en lögnare och hans fader också. Men eftersom jag säger sanningen tror ni mig inte. Vem av er kan övertyga mig om synd? Om jag säger sanningen, varför tror ni inte mig? Den som är från Gud hör Guds ord; därför hör ni inte, eftersom ni inte är från Gud. Judarna svarade därför och sade till honom: Säger vi inte rätt att du är en samarit och har en demon? Jesus svarade: Jag har ingen demon, men jag ärar min fader, och ni vanärar mig. Jag söker inte min ära, men det finns en som söker och dömer. Sannerligen, sannerligen säger jag er, om någon håller mitt ord, skall han aldrig se döden. Judarna sade därför till honom: Nu vet vi att du har en demon. Abraham dog och profeterna dog, och du säger: om någon håller mitt ord ska han aldrig smaka döden? Är du inte större än vår fader Abraham, som dog? Och profeterna dog; vem utger du dig för att vara? Jesus svarade: Om jag förhärligar mig själv, är min ära ingenting; det är min fader som förhärligar mig, vilken ni säger att er Gud är, och ni har inte känt honom; men jag känner honom. Och om jag säger att jag inte känner honom, kommer jag att vara en lögnare som er; men jag känner honom och jag håller hans ord. Abraham, er fader, jublade över att få se min dag, och han såg den och gladdes. Judarna sade därför till honom: Du har ännu inte femtio år, och du har sett Abraham? Jesus sade till dem: Sannerligen, sannerligen säger jag er, innan Abraham blev är jag. De lyfte därför stenar för att kasta på

honom. Men Jesus gömde sig, och gick ut från templet efter att ha gått genom mitten av dem, och han gick vidare så.

9

Och när han gick förbi såg han en man som var blind från födseln. Och hans lärjungar frågade honom och sade: Rabbi, vem syndade, denne eller hans föräldrar, så att han föddes blind? Jesus svarade: Varken denne syndade eller hans föräldrar, utan så att Guds verk ska uppenbaras i honom. Jag måste arbeta med den som sände migs verk medan det är dag, natten kommer när ingen kan arbeta. Närhelst jag är i världen, är jag världens ljus. Efter att ha sagt dessa saker spottade han på marken och gjorde lera av spotten, och han smorde leran på den blindes ögon och sade till honom: Gå och tvätta dig i Siloams bassäng, vilket tolkas som Utsänd. Han gick därför bort och tvättade sig, och kom seende. Grannarna och de som tidigare hade sett honom, att han var blind, sade därför: Är inte denna den som satt och tiggade? Andra sade att det är han; andra däremot sade att han är lik honom. Den där sa att jag är. De sade därför till honom: Hur blev dina ögon öppnade? Den där svarade och sade: En man kallad Jesus gjorde lera och smorde mina ögon och sade till mig: Gå till Siloams pool och tvätta dig. Jag gick bort och tvättade mig och fick min syn. De sa därför till honom: Var är han? Han säger: Jag vet inte. De leder honom till fariseerna, den som fordom var blind. Det var sabbat när Jesus gjorde leran och öppnade hans ögon. Igen därför frågade

fariséerna honom hur han fick synen tillbaka. Och han sa till dem: Han lade lera på mina ögon, och jag tvättade mig, och jag ser. Därför sade några av fariseerna: Denna man är inte från Gud, eftersom han inte håller sabbaten. Andra sade: hur kan en syndare göra sådana tecken? Och det var splittring bland dem. De säger till den blinde igen: vad säger du om honom, eftersom han öppnade dina ögon? Men han sa att han är en profet. Judarna trodde därför inte om honom att han var blind och fick syn, förrän de kallade på föräldrarna till den som hade fått syn och frågade dem och sade: Är denna er son, som ni säger att han föddes blind? Hur kan han då se nu? Hans föräldrar svarade dem och sa: Vi vet att detta är vår son och att han föddes blind; men hur han nu ser vet vi inte, eller vem som öppnade hans ögon vet vi inte; han är myndig, fråga honom, han kommer att tala om sig själv. Dessa saker sade hans föräldrar, därför att de fruktade judarna, ty judarna hade redan kommit överens om att om någon bekände honom som Kristus, skulle han bli utesluten från synagogan. Därför sade hans föräldrar: Han har ålder, fråga honom. De ropade därför för andra gången på mannen som hade varit blind, och de sade till honom: Ge Gud äran, vi vet att denne man är en syndare. Den där svarade därför och sade: Om han är en syndare vet jag inte, men ett vet jag: att jag som var blind nu ser. De sa till honom igen: vad gjorde han dig? Hur öppnade han dina ögon? Han svarade dem: Jag sa er redan, och ni hörde inte; varför vill ni höra igen? Vill inte även ni bli hans lärjungar? De smädade honom och sade: Du är lärjunge till den där, men vi är Moses lärjungar. Vi vet att Gud har talat till Mose, men denne vet vi inte varifrån han är. Mannen svarade och sade

till dem: I detta är ju underbart, att ni inte vet varifrån han är, och han öppnade mina ögon. Vi vet att Gud inte hör syndare, men om någon är gudfruktande och gör hans vilja, denne hör han. Från tidsålderns början har det inte hörts att någon öppnade ögonen på en som fötts blind. Om denne inte var från Gud, kunde han inte göra någonting. De svarade och sade till honom: du föddes helt och hållet i synder, och du lär oss? Och de kastade ut honom. Jesus hörde att de hade kastat ut honom, och när han hade funnit honom sade han till honom: Tror du på Guds Son? Han svarade och sade: Och vem är han, Herre, så att jag må tro på honom? Jesus sade till honom: Du har sett honom, och den som talar med dig är han. Men han sade: Jag tror, Herre, och han tillbad honom. Och Jesus sade: Till dom kom jag in i denna värld, så att de som inte ser ska se och de som ser ska bli blinda. Och de av fariseerna som var med honom hörde dessa saker, och de sade till honom: Är inte också vi blinda? Jesus sade till dem: Om ni var blinda skulle ni inte ha synd, men nu säger ni att vi ser, därför förblir er synd.

10

Sannerligen, sannerligen säger jag er, den som inte går in genom dörren in i fårhagen, utan klättrar upp från annorstädes, den är tjuv och rövare; men den som går in genom dörren är fårens herde. För denne öppnar dörrvaktaren, och fåren hör hans röst, och han kallar de egna fåren vid namn och leder ut dem. Och när han har fört ut sina egna får, går han framför dem, och

fåren följer honom, eftersom de känner hans röst; men en främling kommer de inte att följa, utan de kommer att fly från honom, eftersom de inte känner de främmandes röst. Denna liknelse sade Jesus till dem, men de förstod inte vad det var som han talade till dem. Sade därför Jesus igen till dem: Sannerligen, sannerligen säger jag er att jag är fårens dörr. Alla som kom före mig är tjuvar och rövare, men fåren hörde dem inte. Jag är dörren, om någon går in genom mig, skall han bli räddad, och han skall gå in och gå ut, och han skall finna bete. Tjuven kommer inte annat än för att stjäla och döda och förstöra, jag kom för att de skulle ha liv och ha det i överflöd. Jag är den gode herden. Den gode herden lägger sin själ för fåren; men den lejde arbetaren som inte är herde, vars fåren inte är hans egna, ser vargen komma och släpper fåren och flyr; och vargen griper dem och skingrar fåren. Men den anställde arbetaren flyr, eftersom han är en anställd arbetare och det inte är angeläget för honom om fåren. Jag är den gode herden, och jag känner de mina och jag är känd av de mina, precis som fadern känner mig och jag känner fadern, och min själ lägger jag för fåren. Och jag har andra får, som inte är från denna gård, och dem måste jag också föra hit, och de kommer att höra min röst, och det kommer att bli en hjord, en herde. Därför älskar fadern mig, eftersom jag lägger ner min själ, för att jag igen skall ta den. Ingen tar bort det från mig, utan jag lägger ner det av mig själv. Jag har auktoritet att lägga ner det, och jag har auktoritet att åter ta det. Detta budord har jag tagit emot från min fader. En delning uppstod därför igen bland judarna på grund av dessa ord. Men många av dem sade: Han har en demon och är galen,

varför lyssnar ni på honom? Andra sade: Dessa ord kommer inte från en demonbesatt man. Kan väl en demon öppna blindas ögon? Invigningen kom att ske i Jerusalem, och det var vinter; och Jesus gick omkring i templet i Salomos pelargång. Judarna omringade därför honom och sade till honom: Hur länge tar du bort vår själ? Om du är Kristus, säg oss det med frimodighet. Jesus svarade dem: Jag sa er, och ni tror inte; de gärningar som jag gör i min faders namn, dessa vittnar om mig; men ni tror inte; för ni är inte av mina får, såsom jag sa er. Mina får hör min röst, och jag känner dem, och de följer mig, och jag ger dem evigt liv, och de skall inte förgås in i evigheten, och ingen skall rycka dem från min hand. Min fader, som har givit åt mig, är större än alla, och ingen kan rycka ur min faders hand. Jag och fadern är ett. Judarna bar därför igen stenar för att stena honom. Jesus svarade dem: Många goda gärningar har jag visat er från min Fader, för vilken av dem stenar ni mig? Judarna svarade honom och sade: För ett gott verks skull stenar vi dig inte, utan för hädelse, och därför att du, som är en människa, gör dig själv till Gud. Svarade Jesus dem: Är det inte skrivet i er lag: Jag sade, ni är gudar? Om han kallade dem gudar, till vilka Guds ord kom, och skriften inte kan upplösas, säger ni om honom som Fadern helgade och sände ut i världen att han hädar, därför att jag sade: Jag är Guds son? Om jag inte gör min fars gärningar, tro inte på mig; men om jag gör dem, även om ni inte tror på mig, tro på gärningarna, så att ni må veta och tro att fadern är i mig och jag i honom. De sökte därför igen att gripa honom, och han gick ut ur deras hand. Och han gick bort igen bortom Jordan, till den plats där Johannes först döpte, och

stannade där. Och många kom till honom och sade att Johannes visserligen inte gjorde något tecken, men allt som Johannes sade om denne var sant. Och många där trodde på honom.

11

Det var en sjuk man, Lasarus från Betania, från byn där Maria och Marta, hennes syster, bodde. Det var Maria som hade smort Herren med salva och torkat hans fötter med hennes hår, vilkens broder Lasarus var sjuk. Därför sände systrarna till honom och sade: Herre, se, den du älskar är sjuk. Men när Jesus hörde detta sade han: Denna sjukdom är inte till döden, utan för Guds härlighet, så att Guds Son må förhärligas genom den. Men Jesus älskade Martha och hennes syster och Lazarus. När han därför hörde att han var sjuk, då stannade han kvar på den plats där han var i två dagar; sedan efter detta säger han till lärjungarna: låt oss åka till Judeen igen. Lärjungarna säger till honom: Rabbi, nyss sökte judarna att stena dig, och du går dit igen? Jesus svarade: Är det inte tolv timmar på dagen? Om någon går på dagen, snubblar han inte, eftersom han ser ljuset i denna värld; men om någon går på natten, snubblar han, eftersom ljuset inte är i honom. Dessa saker sade han, och efter detta säger han till dem: Lasarus, vår vän, har insomnat, men jag går för att väcka honom. Därför sade hans lärjungar: Herre, om han har insomnat kommer han att bli räddad. Men Jesus hade talat om hans död, men de tyckte att han talade om sömnens vila. Då sa därför Jesus till dem med djärvhet: Lasarus

dog, och jag gläder mig för er skull, så att ni må tro, eftersom jag inte var där; men låt oss gå till honom. Därför sade Thomas, den som kallades Tvillingen, till medlärjungarna: Låt oss också gå, så att vi må dö med honom. Då Jesus kom fann han att han redan hade legat fyra dagar i graven. Och Betania var nära Jerusalem, ungefär femton stadier bort, och många av judarna hade kommit till dem kring Marta och Maria för att trösta dem angående deras bror. Martha hörde därför att Jesus kom och mötte honom, men Maria satt kvar i huset. Martha sade därför till Jesus: Herre, om du hade varit här skulle min broder inte ha dött. Men även nu vet jag att allt som du ber Gud om, kommer Gud att ge dig. Jesus säger till henne: Din broder skall uppstå. Martha säger till honom: Jag vet att han kommer att uppstå i uppståndelsen på den sista dagen. Jesus sade till henne: Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig ska leva, även om han dör; och var och en som lever och tror på mig ska aldrig dö. Tror du det här? Hon säger till honom: Ja, Herre, jag har trott att du är Kristus, Guds Son, han som kommer in i världen. Och efter att ha sagt detta gick hon bort och kallade i hemlighet på sin syster Maria och sade: Läraren är här och kallar på dig. Hon, när hon hörde, reser sig snabbt och kommer till honom. Inte ännu hade Jesus kommit in i byn, utan var på den plats där Marta hade mött honom. De judar som var med henne i huset och tröstade henne, såg att Maria snabbt reste sig upp och gick ut, följde henne och sade att hon går till graven för att gråta där. Maria kom därför dit där Jesus var, och när hon såg honom föll hon ned vid hans fötter och sade till honom: Herre, om du hade varit här, skulle min broder inte ha dött. Jesus, när han därför

såg henne gråta och judarna som kommit tillsammans med henne gråta, blev djupt rörd i anden och störde sig själv, och sade: var har ni lagt honom? De säger till honom: Herre, kom och se. Jesus gråt. Judarna sade därför: se hur han älskade honom; men några av dem sade: kunde inte denne, som öppnade den blindes ögon, göra så att även denne inte skulle dö? Jesus, därför igen djupt rörd i sig själv, kommer till graven. Den var en grotta, och en sten låg på den. Jesus säger: Lyft upp stenen. Marta, systern till den som har dött, säger till honom: Herre, han luktar redan, för det är fjärde dagen. Jesus säger till henne: Sade jag inte till dig att om du tror, ska du se Guds härlighet? De lyfte därför stenen där den döde låg. Och Jesus lyfte ögonen uppåt och sade: Fader, jag tackar dig att du hörde mig. Men jag visste att du alltid hör mig, men på grund av folkskaran som stod omkring sade jag det, så att de må tro att du har sänt mig. Och efter att ha sagt detta ropade han med hög röst: Lasarus, kom ut! Och den döde gick ut, bunden om fötterna och händerna med linneremsor, och hans ansikte var ombundet med en duk. Jesus säger till dem: Lös honom och låt honom gå. Många av judarna, som hade kommit till Maria och sett vad Jesus hade gjort, trodde därför på honom. Men några av dem gick bort till fariséerna och sade till dem vad Jesus hade gjort. Översteprästerna och fariséerna samlade därför ett råd och sade: Vad gör vi, eftersom denna man gör många tecken? Om vi låter honom gå på detta sätt, kommer alla att tro på honom, och romarna kommer att komma och ta bort både vår plats och vårt folk. En av dem, Kajafas, som var överstepräst det året, sade till dem: ni vet ingenting, inte heller resonerar ni att det är

fördelaktigt för oss att en människa dör för folket och att inte hela nationen förgås. Men detta sade han inte av sig själv, utan eftersom han var överstepräst det året profeterade han att Jesus skulle dö för nationen, och inte bara för nationen, utan för att han också skulle samla Guds skingrade barn till ett. Från den dagen därför rådgjorde de för att döda honom. Jesus gick därför inte längre öppet bland judarna, utan han begav sig därifrån till det land nära öknen, till en stad som kallades Efraim, och där vistades han med sina lärjungar. Den judiska påsken var nära, och många gick upp till Jerusalem från landet före påsken för att rena sig själva. De sökte därför Jesus och sade med varandra medan de stod i templet: Vad tycks er, kommer han inte till högtiden? Men översteprästerna och fariséerna hade givit befallning att om någon visste var han var, skulle han rapportera det, så att de kunde gripa honom.

12

Därför kom Jesus sex dagar före påsken till Betania, där Lasarus var, den döde som han hade uppväckt från de döda. De gjorde därför en middag för honom där, och Martha tjänade, men Lazarus var en av dem som låg till bords med honom. Därför tog Maria ett pund av ren, dyrbar nardusolja och smorde Jesu fötter och torkade hans fötter med sitt hår, och huset fylldes av doften av oljan. Därför säger en av hans lärjungar, Judah, Simons son, Iskariot, den som var i begrepp att överlämna honom: varför såldes inte denna salva för tre hundra denarer och gavs åt de

fattiga? Han sade men detta inte för att de fattiga var en angelägenhet för honom, utan för att han var en tjuv, och han hade kassan och bar bort det som lades i den. Jesus sade därför: Låt henne, hon har bevarat det för min begravningsdag. De fattiga har ni alltid med er själva, men mig har ni inte alltid. En stor folkmassa av judarna fick därför veta att han var där, och de kom inte bara på grund av Jesus, utan för att också se Lasarus som han hade uppväckt från de döda. Och översteprästerna rådgjorde för att också döda Lasarus, eftersom många av judarna på grund av honom gick bort och trodde på Jesus. Nästa dag tog den stora folkmassan som hade kommit till högtiden, efter att ha hört att Jesus kommer till Jerusalem, palmgrenarna och gick ut för att möta honom, och ropade: Hosianna, välsignad är han som kommer i Herrens namn, Israels kung. Och efter att ha hittat en liten åsna satte Jesus sig på den, precis som det är skrivet: frukta inte, dotter Sion; se, din kung kommer sittande på en åsnas föl. Dessa saker kände hans lärjungar inte till från början, men när Jesus blev förhärligad, då kom de ihåg att dessa saker var skrivna om honom, och att de hade gjort dessa saker åt honom. Folkskaran som var med honom vittnade därför om när han ropade Lasarus ut ur graven och uppväckte honom från de döda. Därför mötte också folkskaran honom, eftersom de hade hört att han hade gjort detta tecken. Fariseerna sa därför till varandra: Ni ser att ni inte uppnår någonting? Se, världen har gått efter honom. Det var några greker bland dem som gick upp för att tillbe vid högtiden. Dessa kom därför till Filippos från Betsaida i Galileen, och de frågade honom och sade: Herre, vi vill se Jesus. Filippus kommer och säger till Andreas, och igen

Andreas och Filippus säger till Jesus; och Jesus svarade dem och sade: timmen har kommit så att Människosonen må förhärligas. Sannerligen, sannerligen säger jag er: om inte vetekornet faller i jorden och dör, förblir det ensamt, men om det dör bär det mycket frukt. Den som älskar sin själ skall förlora den, och den som hatar sin själ i denna världen skall bevara den till evigt liv. Om någon tjänar mig, låt honom följa mig, och där jag är, där kommer också min tjänare att vara, och om någon tjänar mig, kommer Fadern att ära honom. Nu är min själ orolig, och vad ska jag säga? Fader, rädda mig från denna timme. Men det är för detta jag kom till denna stund. Fader, förhärliga ditt namn. Därför kom en röst från himlen: Jag har förhärligat och jag kommer att förhärliga igen. Folkmassan som stod där och hade hört detta sade att det hade varit åska, andra sade att en budbärare hade talat till honom. Jesus svarade och sade: Inte för min skull har denna röst kommit, utan för er skull. Nu är det dom över den här världen, nu kommer härskaren över den här världen att kastas ut; och om jag lyfts upp från jorden, kommer jag att dra alla till mig själv. Men detta sa han för att beteckna vilken död han skulle dö. Folkskaran svarade honom: Vi har hört från lagen att Kristus förblir till evigheten, och hur kan du säga att Människosonen måste bli upphöjd? Vem är denne Människoson? Jesus sade därför till dem: Ännu en liten tid är ljuset med er. Vandra medan ni har ljuset, så att mörkret inte griper er, och den som vandrar i mörkret vet inte vart han går. Medan ni har ljuset, tro på ljuset, så att ni kan bli ljusets söner. Dessa saker talade Jesus, och efter att ha gått bort gömde han sig från dem. Men trots att han hade gjort så många tecken framför

dem trodde de inte på honom, så att profeten Jesajas ord skulle uppfyllas som han sade: Herre, vem har trott vårt budskap? Och till vem har Herrens arm blivit uppenbarad? På grund av detta kunde de inte tro, eftersom Jesaja igen sade: han har förblindat deras ögon och han har förhärdat deras hjärta, så att de inte ser med ögonen och förstår med hjärtat och vänder om, och jag skall hela dem. Dessa saker sade Jesaja när han såg hans härlighet och talade om honom. Ändå dock trodde många av de styrande på honom, men på grund av fariséerna erkände de det inte, så att de inte skulle bli uteslutna från synagogan; för de älskade människornas ära mer än Guds ära. Jesus ropade och sade: Den som tror på mig tror inte på mig, utan på den som har sänt mig, och den som ser mig ser den som har sänt mig. Jag har kommit som ett ljus in i världen, så att var och en som tror på mig inte skall förbli i mörkret. Och om någon hör mina ord och inte tror, dömer jag honom inte, för jag kom inte för att döma världen, utan för att rädda världen. Den som förkastar mig och inte tar emot mina ord, han har den som dömer honom; ordet som jag talade, det kommer att döma honom på den sista dagen; eftersom jag inte talade från mig själv, utan Fadern som sände mig, han själv gav mig befallning om vad jag ska säga och vad jag ska tala; och jag vet att hans befallning är evigt liv. Det som jag därför talar, precis som Fadern har sagt till mig, så talar jag.

13

Före påskhögtiden, vetande att hans timme hade kommit för att

han skulle lämna denna världen och gå till Fadern, älskade Jesus sina egna som var i världen intill slutet. Och när middagen hade skett, då djävulen redan hade kastat in i hjärtat av Juda, Simons son Iskariot, att han skulle förråda honom, visste Jesus att fadern hade gett honom allt i händerna, och att han hade gått ut från Gud och går till Gud, reser han sig från middagen och lägger undan kläderna, och efter att ha tagit en handduk omgjordade han sig själv. Sedan hällde han vatten i handfatet och började tvätta lärjungarnas fötter och torka dem med handuken som han var omgjordad med. Han kommer därför till Simon Petrus, och denne säger till honom: Herre, du tvättar mina fötter? Jesus svarade och sade till honom: Det jag gör vet du inte just nu, men du kommer att veta det efter detta. Petrus säger till honom: Du ska aldrig tvätta mina fötter. Jesus svarade honom: Om jag inte tvättar dig, har du ingen del med mig. Simon Petrus säger till honom: Herre, inte bara mina fötter, utan även händerna och huvudet. Jesus säger till honom: Den som har badat behöver inte tvätta annat än fötterna, utan är helt ren, och ni är rena, men inte alla. Han visste nämligen vem som förrådde honom, därför sade han: Ni är inte alla rena. När han därför hade tvättat deras fötter och tagit sina kläder, lade han sig tillbaka igen och sade till dem: Vet ni vad jag har gjort er? Ni kallar mig Läraren och Herren, och ni har rätt i det ni säger, för det är jag. Om därför jag tvättade era fötter, Herren och Läraren, bör också ni tvätta varandras fötter. För jag har gett er ett exempel, så att precis som jag gjorde åt er, också ni ska göra; sannerligen sannerligen säger jag er, en slav är inte större än sin herre, inte heller en apostel större än den som sände honom.

Om ni vet dessa ting, är ni välsignade om ni gör dem. Jag säger inte om alla av er; jag vet vilka jag har valt; men så att skriften må bli uppfylld, den som äter bröd med mig lyfte upp sin häl mot mig. Från och med nu säger jag er detta innan det sker, så att när det sker skall ni tro att jag är. Sannerligen, sannerligen säger jag er: den som tar emot någon jag sänder, tar emot mig, och den som tar emot mig, tar emot honom som har sänt mig. Dessa saker havande sagt blev Jesus orolig i anden och vittnade och sade: Sannerligen, sannerligen säger jag er att en av er skall förråda mig. Lärjungarna såg därför på varandra, villrådiga om vem han talade om. Det var en av hans lärjungar som låg vid Jesu bröst, som Jesus älskade; Simon Petrus nickar därför till denne att fråga vem det skulle vara som han talar om. Och han föll då över Jesu bröst och sade till honom: Herre, vem är det? Jesus svarar: Det är den som jag kommer att ge brödbiten till efter att jag har doppat den. Och efter att ha doppat brödbiten ger han den till Juda, Simon Iskariots son. Och efter brödbiten gick Satan in i honom. Jesus säger därför till honom: Det du gör, gör snabbare. Men detta visste ingen av dem som låg till bords varför han sa till honom; för några trodde, eftersom Judas hade penningpungen, att Jesus sade till honom, köp det vi behöver till högtiden, eller att han skulle ge något till de fattiga. Efter att ha tagit brödstycket gick han genast ut, och det var natt. När han därför gick ut, säger Jesus: Nu blev Människosonen förhärligad, och Gud blev förhärligad i honom. Om Gud blev förhärligad i honom, så kommer Gud att förhärliga honom i sig själv, och omedelbart kommer han att förhärliga honom. Små barn, jag är ännu en liten stund med er. Ni kommer att söka mig, och precis

som jag sa till judarna att där jag går kan ni inte komma, så säger jag till er just nu. Ett nytt bud ger jag er, att ni skall älska varandra, såsom jag har älskat er, så att också ni älskar varandra. I detta skall alla veta att ni är mina lärjungar, om ni har kärlek till varandra. Simon Petrus säger till honom: Herre, vart går du? Jesus svarade honom: Där jag går bort kan du inte följa mig nu, men senare kommer du att följa mig. Petrus säger till honom: Herre, varför kan jag inte följa dig just nu? Jag kommer att lägga ner min själ för dig. Jesus svarade honom: Din själ ska du placera för mig? Sannerligen, sannerligen säger jag dig, tuppen ska inte gala förrän du har förnekat mig tre gånger.

14

Låt inte era hjärtan vara oroliga; ni tror på Gud, tro också på mig. I min fars hus finns många rum; om inte, skulle jag ha sagt er det; jag går för att förbereda en plats åt er; och om jag går och förbereder en plats åt er, kommer jag igen och tar er till mig själv, så att där jag är, där är också ni. Och ni vet vart jag går, och ni vet vägen. Thomas säger till honom: Herre, vi vet inte vart du går, och hur kan vi veta vägen? Jesus säger till honom: Jag är vägen och sanningen och livet, ingen kommer till Fadern om inte genom mig. Om ni hade känt mig, skulle ni också ha känt min far. Och från och med nu känner ni honom och ni har sett honom. Filippus säger till honom: Herre, visa oss Fadern, och det räcker för oss. Jesus säger till honom: Så lång tid har jag varit med er, och du har inte känt mig, Filippus? Den som har sett mig

har sett fadern; och hur kan du säga, visa oss fadern? Tror du inte att jag är i Fadern och Fadern är i mig? De orden som jag talar till er, från mig själv talar jag inte; men fadern som förblir i mig, han själv gör gärningarna. Tro mig att jag är i Fadern och Fadern i mig, men om inte, så tro mig på grund av gärningarna själva. Sannerligen, sannerligen säger jag er, den som tror på mig, de gärningar som jag gör kommer också han att göra, och större än dessa kommer han att göra, eftersom jag går till min fader, och vad ni än ber om i mitt namn, detta kommer jag att göra, så att fadern må bli förhärligad i sonen. Om ni ber om något i mitt namn, skall jag göra det. Om ni älskar mig, håll mina bud, och jag ska be Fadern och han ska ge er en annan förespråkare, så att han förblir med er in i evigheten, Sanningens Ande, som världen inte kan ta emot, eftersom den inte ser den och inte heller känner den; men ni känner den, eftersom den förblir hos er och ska vara i er. Jag kommer inte att lämna er faderlösa, jag kommer till er. Ännu en liten stund och världen ser mig inte längre, men ni ser mig, eftersom jag lever och ni skall leva. I den dagen ska ni veta att jag är i min fader och ni i mig och jag i er. Den som har mina bud och håller dem, han är den som älskar mig, och den som älskar mig skall bli älskad av min fader, och jag skall älska honom och uppenbara mig själv för honom. Judah, inte Iskariot, säger till honom: Herre, vad har hänt som gör att du är på väg att uppenbara dig själv för oss och inte för världen? Jesus svarade och sade till honom: Om någon älskar mig, kommer han att hålla mitt ord, och min Fader kommer att älska honom, och vi kommer att komma till honom och göra vår bostad hos honom. Den som inte

älskar mig håller inte mina ord, och det ord som ni hör är inte mitt, utan min Faders som har sänt mig. Dessa saker har jag talat till er medan jag förblir hos er; men förespråkaren, den Helige Ande som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära er allt och påminna er om allt som jag sade till er. Frid lämnar jag er, min frid ger jag er; inte såsom världen ger, ger jag er. Låt inte ert hjärta vara oroligt och inte heller rätt. Ni hörde att jag sade till er, jag går och jag kommer till er; om ni älskade mig, skulle ni ha glatt er att jag sade, jag går till fadern; eftersom min fader är större än jag; och nu har jag sagt till er innan det sker, så att när det sker må ni tro. Jag kommer inte längre tala mycket med er; för världens härskare kommer, och i mig har han ingenting; men så att världen må veta att jag älskar fadern, och precis som fadern befallde mig, så gör jag. Res er upp, låt oss gå härifrån.

15

Jag är den sanna vinrankan, och min fader är bonden. Varje gren i mig som inte bär frukt tar han bort, och varje gren som bär frukt rensar han, så att den bär mer frukt. Ni är redan rena genom det ord som jag har talat till er. Förbli i mig, och jag i er. Precis som grenen inte kan bära frukt av sig själv, om den inte förblir i vinstocken, så kan inte heller ni, om ni inte förblir i mig. Jag är vinrankan, ni är grenarna. Den som förblir i mig och jag i honom, denne bär mycket frukt, eftersom ni inte kan göra någonting utan mig. Om inte någon förblir i mig, blev han kastad utanför som grenen och torkade bort, och de samlar dem

och kastar dem i elden, och de bränns. Om ni förblir i mig och mina ord förblir i er, så be om vad ni vill, och det skall ske er. I detta blev min fader förhärligad, så att ni bär mycket frukt, och ni skall bli mina lärjungar. Såsom Fadern har älskat mig, har även jag älskat er; förbliv i min kärlek. Om ni håller mina budord, kommer ni att förbli i min kärlek, liksom jag har hållit min faders budord och förblir i hans kärlek. Dessa ting har jag talat till er, så att min glädje må förbli i er och er glädje må bli fullkomlig. Detta är mitt bud, att ni älskar varandra såsom jag har älskat er. Större kärlek än denna har ingen, att någon lägger sin själ för sina vänner. Ni är mina vänner, om ni gör allt som jag befaller er. Jag säger er inte längre slavar, därför att slaven inte vet vad hans herre gör, men er har jag kallat vänner, därför att allt som jag hörde från min fader har jag gjort känt för er. Inte ni utvalde mig, utan jag utvalde er, och jag satte er så att ni skulle gå och bära frukt, och er frukt förblir, så att vad ni än ber fadern om i mitt namn, han ger er. Dessa saker befaller jag er, så att ni älskar varandra. Om världen hatar er, vet att den har hatat mig först, före er. Om ni var från världen, skulle världen älska sitt eget, men eftersom ni inte är från världen, utan jag utvalde er från världen, därför hatar världen er. Ni minns ordet som jag sade till er: en slav är inte större än sin herre. Om de förföljde mig, kommer de också att förfölja er; om de höll mitt ord, kommer de också att hålla ert. Men alla dessa saker kommer de att göra er på grund av mitt namn, eftersom de inte känner den som har sänt mig. Om jag inte hade kommit och talat till dem, skulle de inte ha haft synd, men nu har de ingen ursäkt för sin synd. Den som hatar mig hatar också min fader. Om jag inte

hade gjort de verk bland dem som ingen annan har gjort, skulle de inte ha haft synd, men nu har de både sett och hatat både mig och min fader. Men så att ordet som är skrivet i deras lag måtte bli uppfyllt, att de hatade mig utan orsak. Men när förespråkaren kommer, som jag kommer att sända er från Fadern, Sanningens Ande som utgår från Fadern, så kommer han att vittna om mig; och ni vittnar också, eftersom ni har varit med mig från begynnelsen.

16

Dessa saker har jag talat till er så att ni inte ska bli förargade. Utkastade kommer de att göra er, men det kommer en stund då var och en som har dödat er tror sig offra en tjänst åt Gud. Och dessa saker kommer de att göra, eftersom de inte kände Fadern och inte heller mig. Men dessa saker har jag talat till er så att när tiden kommer, ni minns dem att jag sade till er. Men dessa saker sa jag inte till er från början, eftersom jag var med er. Men nu går jag till den som har sänt mig, och ingen av er frågar mig vart du går, men eftersom jag har talat dessa saker till er, har sorgen fyllt ert hjärta. Men jag säger sanningen till er: det är fördelaktigt för er att jag går bort. Om jag nämligen inte går bort, kommer förespråkaren inte till er; men om jag går, skall jag sända honom till er; och när han har kommit skall han övertyga världen om synd och om rättfärdighet och om dom. Om synd, att de inte tror på mig; om rättfärdighet, att jag går till min fader och ni inte längre ser mig; om dom, att härskaren av denna

värld har blivit dömd. Jag har fortfarande mycket att säga till er, men ni är inte i stånd att bära det just nu. Men när den där kommer, Sanningens Ande, kommer han att vägleda er in i all sanning, för han kommer inte att tala av sig själv, utan vad han hör kommer han att tala, och de kommande tingen kommer han att förkunna för er. Den där kommer att förhärliga mig, eftersom han kommer att ta från det som är mitt och förkunna det för er. Allt som Fadern har är mitt, därför sade jag att han kommer att ta av det mina och förkunna det för er. En liten stund och ni ser mig inte, och igen en liten stund och ni ska se mig, eftersom jag går till fadern. Därför sade några av hans lärjungar till varandra: Vad är detta som han säger till oss: En liten tid och ni ser mig inte, och åter en liten tid och ni skall se mig, och att jag går till Fadern? De sade därför: Vad är detta som han säger, det lilla? Vi vet inte vad han säger. Därför kände Jesus att de ville fråga honom, och han sade till dem: Söker ni med varandra om detta som jag sade: En liten tid och ni ser mig inte, och igen en liten tid och ni kommer att se mig? Sannerligen sannerligen säger jag er att ni kommer att gråta och ni kommer att sörja, men världen kommer att glädjas; ni kommer att bli bedrövade, men er sorg kommer att bli till glädje; kvinnan när hon föder, har sorg, eftersom hennes timme har kommit; men när hon har fött barnet, minns hon inte längre bedrövelsen på grund av glädjen att en människa har blivit född till världen. Och ni har därför verkligen smärta nu, men jag kommer att se er igen och ert hjärta kommer att glädjas, och er glädje tar ingen ifrån er. Och på den dagen kommer ni inte att fråga mig om någonting, sannerligen, sannerligen säger jag er att allt vad ni ber Fadern

om i mitt namn, skall han ge er. Ända till just nu har ni inte bett om någonting i mitt namn; be och ni kommer att ta emot, så att er glädje blir fylld. Dessa saker har jag talat till er i liknelser, men det kommer en stund då jag inte längre ska tala till er i liknelser, utan i öppenhet ska jag förkunna för er om Fadern. På den dagen kommer ni att be i mitt namn; och jag säger inte till er att jag kommer att be fadern om er; ty fadern själv älskar er, eftersom ni har älskat mig, och har trott att jag gick ut från Gud. Jag gick ut från Fadern och har kommit in i världen. Åter lämnar jag världen och går till Fadern. Hans lärjungar säger till honom: Se, nu talar du öppet och säger inget ordspråk. Nu vet vi att du vet allt och du har inte behov av att någon ska fråga dig. I detta tror vi att du gick ut från Gud. Jesus svarade dem: Tror ni just nu? Se, en stund kommer, och nu har den kommit, så att ni blir skingrade var och en till sitt eget och lämnar mig ensam. Och jag är inte ensam, eftersom Fadern är med mig. Dessa saker har jag talat till er så att ni må ha frid i mig. I världen kommer ni att ha vedermöda; men ta mod, jag har besegrat världen.

17

Dessa saker talade Jesus, och lyfte upp sina ögon till himlen och sade: Fader, timmen har kommit, förhärliga din son, så att också din son förhärligar dig, precis som du gav honom auktoritet över allt kött, så att allt som du har gett honom skall han ge dem evigt liv. Detta är det eviga livet, att de känner dig, den ende sanne Guden, och honom som du har sänt, Jesus Kristus. Jag

förhärligade dig på jorden, jag fullbordade det arbete som du har gett mig för att jag ska göra; och nu förhärliga mig du, fader, hos dig själv med den härlighet som jag hade innan världen var hos dig. Jag har uppenbarat ditt namn för människorna som du har gett mig från världen. De var dina och du har gett dem till mig, och de har hållit ditt ord. Nu har de förstått att allt som du har gett mig är från dig; att de ord som du har gett mig har jag gett dem, och de själva tog emot dem, och de förstod verkligen att jag kom från dig, och de trodde att du sände mig. Jag ber om dem; jag ber inte om världen, utan om dem som du har gett mig, därför att de är dina, och allt mitt är ditt och det dina är mitt, och jag har blivit förhärligad i dem. Och jag är inte längre i världen, och dessa är i världen, och jag kommer till dig. Helige Fader, bevara dem i ditt namn som du har gett mig, så att de må vara ett liksom vi. När jag var med dem i världen höll jag dem i ditt namn; de som du har gett mig bevarade jag, och ingen av dem förgicks utom sonen av förgörelsen, så att skriften skulle uppfyllas. Men nu kommer jag till dig, och detta talar jag i världen så att de må ha min glädje fylld i sig. Jag har gett dem ditt ord, och världen hatade dem, eftersom de inte är av världen, såsom jag inte är av världen. Jag ber inte att du tar bort dem från världen, utan att du håller dem från det onda. Från världen är de inte, såsom jag inte är från världen. Helga dem i din sanning, ditt ord är sanning. Som du sände mig in i världen, så sände jag dem in i världen. Och för deras skull helgar jag mig själv, så att även de själva må vara helgade i sanning. Inte om dessa ber jag endast, utan också om de som tror genom deras ord på mig, så att alla må vara ett, liksom du, fader, i mig och jag

i dig, så att också de själva må vara ett i oss, så att världen må tro att du sände mig. Och jag har gett dem den härlighet som du har gett mig, så att de må vara ett precis som vi är ett, jag i dem och du i mig, så att de må vara fulländade till ett, och så att världen må veta att du har sänt mig och har älskat dem precis som du har älskat mig. Fader, dem som du har givit till mig, jag vill att där jag är, ska också de vara med mig, så att de må se min härlighet som du har givit mig, eftersom du älskade mig före världens grundläggning. Rättfärdige fader, och världen kände inte dig, men jag kände dig, och dessa kände att du sände mig; och jag gjorde ditt namn känt för dem och jag kommer att göra det känt, så att kärleken som du älskade mig med må vara i dem, och jag i dem.

18

Efter att ha sagt dessa saker gick Jesus ut med sina lärjungar bortom Kidrons ström, där det fanns en trädgård, in i vilken han själv och hans lärjungar inträdde. Men Juda, som överlämnade honom, kände också till platsen, eftersom Jesus ofta hade samlats där med sina lärjungar. Judah tog därför kohorten och tjänare från översteprästerna och fariseerna och kom dit med facklor och lampor och vapen. Jesus, som därför visste allt som skulle komma över honom, gick ut och sade till dem: Vem söker ni? De svarade honom: Jesus från Nasaret. Jesus säger till dem: Jag är. Och Judah, den som överlämnade honom, stod också tillsammans med dem. När han därför sade till dem att jag är,

gick de bakåt och föll till marken. Igen frågade han därför dem: Vem söker ni? De sa: Jesus från Nasaret. Jesus svarade: Jag sa er att jag är. Om ni därför söker mig, låt dessa gå bort, så att det ord som han sade må uppfyllas: att av dem som du har gett mig, har jag inte förlorat någon. Simon Petrus, som hade ett svärd, drog det och slog översteprästens slav och högg av hans högra öra, och slavens namn var Malchus Jesus sade därför till Petrus: Kasta svärdet i skidan! Ska jag inte dricka den bägare som Fadern har gett mig? Kohorten och militärtribunen och judarnas tjänare grep därför Jesus och band honom, och förde bort honom till Hannas först; han var nämligen svärfar till Kajafas, som var överstepräst det året. Men Kajafas var den som hade rått judarna att det var fördelaktigt att en man förgicks för folkets skull. Simon Petrus och den andra lärjungen följde Jesus. Men den lärjungen var känd av översteprästen, och gick in tillsammans med Jesus i översteprästens gård; men Petrus stod vid dörren utanför. Den andre lärjungen, som var känd av översteprästen, gick därför ut och talade till dörrvakten och förde in Petrus. Dörrvakterskan säger därför till Petrus: Är inte också du en av den här mannens lärjungar? Han säger: Jag är inte. Men slavarna och assistenterna stod där, eftersom de hade gjort en koleld på grund av att det var kallt, och de värmde sig, och Petrus stod med dem och värmde sig. Översteprästen frågade därför Jesus om hans lärjungar och om hans undervisning. Jesus svarade honom: Jag talade öppet till världen. Jag undervisade alltid i församlingen och i templet, där judarna alltid kommer tillsammans, och i hemlighet talade jag ingenting. Vad frågar du mig? Fråga de som har hört vad jag

talade till dem; se, dessa vet vad jag sade. Men när han hade sagt detta, gav en av tjänarna som stod där Jesus ett slag och sade: Svarar du översteprästen så? Jesus svarade honom: Om jag talade dåligt, vittna om det onda, men om jag talade väl, varför slår du mig? Annas sände honom bunden till Kajafas, översteprästen. Simon Petrus stod och värmde sig. De sade därför till honom: Är inte också du en av hans lärjungar? Han förnekade därför och sade: Det är jag inte. En av översteprästens slavar, som var släkting till den vars öra Petrus högg av, säger: såg inte jag dig i trädgården med honom? Igen därför nekade Petrus, och omedelbart gol en tupp. De leder därför Jesus från Caiafas in i praetorium, det var morgon, och de själva gick inte in i praetorium, så att de inte skulle bli befläckade, utan så att de skulle kunna äta påsken. Pilatus gick därför ut till dem och sade: Vilken anklagelse bär ni fram mot denna man? De svarade och sade till honom: Om denne inte var en brottsling, skulle vi inte ha överlämnat honom till dig. Pilatus sade därför till dem: Ta honom ni själva och döm honom enligt er lag. Judarna sade därför till honom: för oss är det inte tillåtet att döda någon, så att Jesu ord skulle uppfyllas som han sade när han angav vilken död han skulle dö. Pilatus gick därför in i pretoriet igen och kallade på Jesus och sade till honom: Är du judarnas kung? Svarade Jesus till honom: Säger du detta av dig själv, eller har andra sagt dig det om mig? Pilatus svarade: Jag är väl inte jude? Ditt folk och översteprästerna har överlämnat dig till mig; vad har du gjort? Jesus svarade: Mitt rike är inte från denna värld. Om mitt rike var från denna värld, skulle mina tjänare ha kämpat för att jag inte skulle överlämnas till judarna. Men nu är

mitt rike inte härifrån. Pilatus sade därför till honom: Så du är kung? Jesus svarade: du säger att jag är kung. Jag har blivit född för detta och för detta har jag kommit in i världen, för att vittna för sanningen. Var och en som är från sanningen hör min röst. Pilatus säger till honom: Vad är sanning? Och efter att ha sagt detta gick han igen ut till judarna och säger till dem: Jag finner ingen skuld hos honom. Men det är en sed hos er att jag skall frige en åt er vid påsken. Önskar ni därför att jag skall frige åt er judarnas kung? Därför ropade alla ut igen och sade: Inte denne, utan Barabbas. Och Barabbas var en rövare.

19

Då tog därför Pilatus Jesus och piskade honom. Och soldaterna hade flätat en krona av törnen, placerade den på hans huvud, och en purpur mantel kastade de runt honom och sa: hälsningar kungen av judarna, och de gav honom slag. Pilatus gick därför ut igen och sade till dem: Se, jag för honom ut till er, så att ni skall veta att jag inte finner någon skuld hos honom. Jesus gick därför ut bärande törnekronan och den purpurfärgade manteln, och han säger till dem: se mannen. När därför översteprästerna och tjänarna såg honom, ropade de och sade: korsfäst honom, korsfäst honom. Pilatus säger till dem: Ta honom ni och korsfäst, för jag finner ingen orsak i honom. Judarna svarade honom: Vi har en lag, och enligt vår lag bör han dö, eftersom han gjorde sig själv till Guds son. När därför Pilatus hörde detta ordet, blev han mer rädd, och gick in i pretoriet igen och säger till Jesus:

Varifrån är du? Men Jesus gav honom inget svar. Pilatus säger därför till honom: Talar du inte till mig? Vet du inte att jag har auktoritet att korsfästa dig och auktoritet att frige dig? Jesus svarade: Du hade ingen auktoritet över mig, om den inte var given till dig från ovan, därför har den som överlämnar mig till dig större synd. Från detta sökte Pilatus att frisläppa honom; men judarna ropade och sade: om du frisläpper denne, är du inte Caesars vän. Var och en som gör sig själv till kung talar emot kejsaren. Pilatus, efter att ha hört detta ord, förde ut Jesus och satte sig på plattformen på en plats kallad Stenstenlagd, på hebreiska Gabbata; det var förberedelsen av påsken, och timmen var ungefär den sjätte; och han säger till judarna: se er kung. Men de ropade: Ta bort, ta bort, korsfäst honom. Pilatus säger till dem: Ska jag korsfästa er kung? Översteprästerna svarade: Vi har ingen kung utom Caesar. Då överlämnade han därför honom till dem för att han skulle korsfästas. De tog emot Jesus och ledde honom, och bärande sitt kors gick han ut till den plats som kallas Skalleplats, som på hebreiska kallas Golgata, där de korsfäste honom, och med honom två andra på vardera sidan, och Jesus i mitten. Pilatus skrev också en titel och placerade den på korset, och det var skrivet: Jesus från Nasaret, judarnas kung. Denna titel läste därför många av judarna, eftersom platsen där Jesus korsfästes var nära staden, och den var skriven på hebreiska, grekiska och latin. Judarnas överstepräster sade därför till Pilatus: Skriv inte Judarnas kung, utan att han sade Jag är judarnas kung. Pilatus svarade: Vad jag har skrivit, det har jag skrivit. Soldaterna tog därför, när de korsfäste Jesus, hans kläder och gjorde fyra delar, en del till

varje soldat, och tunikan. Men tunikan var sömlös, vävd ovanifrån genom det hela. De sade därför till varandra: Låt oss inte riva sönder den, utan låt oss kasta lott om den vems den ska vara, så att skriften som säger skulle uppfyllas: De delade mina kläder åt sig själva, och på min klädnad kastade de lott. Soldaterna gjorde därför dessa saker. Men de stod vid Jesu kors: hans moder och hans moders syster, Maria från Klopas och Maria Magdalena. Jesus, seende därför modern och lärjungen som stod där, vilken han älskade, säger till sin moder: Kvinna, se din son. Sedan säger han till lärjungen: se din mor. Och från den stunden tog lärjungen henne till sitt eget. Efter detta, då Jesus visste att allt redan hade fullbordats, för att skriften skulle fullbordas, säger han: Jag törstar. Ett kärl fullt av ättika låg därför där, och de fyllde en svamp med ättika, satte den på isop och förde den till hans mun. När Jesus därför hade tagit ättikan sade han: Det är fullbordat, och lutade huvudet och överlämnade anden. Judarna frågade därför Pilatus att deras ben skulle brytas och de skulle tas bort, så att kropparna inte skulle förbli på korset under sabbaten, eftersom det var förberedelsedag, för den sabbatens dag var stor. Soldaterna kom därför, och de bröt benen på den förste och på den andre som hade blivit korsfäst med honom; men när de kom till Jesus, när de såg att han redan var död, bröt de inte hans ben, utan en av soldaterna stack hans sida med ett spjut, och genast kom det ut blod och vatten. Och den som har sett har vittnat, och hans vittnesbörd är sant, och han vet att han säger sanningen, så att också ni må tro. För detta hände, så att skriften skulle uppfyllas: Inget ben av honom ska krossas. Och igen säger en annan skrift:

de ska se på den som de genomborrade. Efter dessa saker frågade Josef från Arimatea Pilatus, som var en lärjunge till Jesus men dold på grund av rädslan för judarna, om han fick ta bort Jesu kropp; och Pilatus tillät det. Han kom därför och tog bort Jesu kropp. Kom också Nikodemus, den som första gången hade kommit till Jesus om natten, bärande en blandning av myrra och aloe, omkring hundra pund. De tog därför Jesu kropp och band den i linnekläder med kryddorna, såsom det är sed bland judarna att begrava. Det var en trädgård på platsen där han korsfästes, och i trädgården en ny grav, i vilken ännu ingen lagts; där därför, på grund av judarnas förberedelse, eftersom graven var nära, lade de Jesus.

20

Men den ena av sabbatsdagarna kommer Maria Magdalena tidigt på morgonen, då det ännu var mörkt, till graven, och ser att stenen var borttagen från graven. Hon springer därför och kommer till Simon Petrus och till den andra lärjungen som Jesus älskade, och säger till dem: De har tagit Herren från graven, och vi vet inte var de har lagt honom. Därför gick Petrus och den andre lärjungen ut och de kom till graven. De två sprang tillsammans, och den andre lärjungen sprang före snabbare än Petrus och kom först till graven, och när han böjde sig ner ser han linnetygerna ligga, men han gick dock inte in. Simon Petrus kommer därför och följer honom, och han gick in i graven och ser linneklädena liggande, och ansiktsduken som var på hans

huvud, inte liggande med linneklädena, utan separat inrullad på en plats. Då gick därför också den andre lärjungen in, den som hade kommit först till graven, och han såg och trodde; för ännu visste de inte skriften att han måste uppstå från de döda. Lärjungarna gick därför åter hem. Mary stod gråtande utanför vid graven. Medan hon därför grät, böjde hon sig ner in i graven och ser två budbärare i vita kläder sittande, en vid huvudet och en vid fötterna, där Jesu kropp låg. Och de säger till henne: kvinna, varför gråter du? Hon säger till dem: att de har tagit min Herre, och jag vet inte var de har lagt honom. Och efter att ha sagt detta vände hon sig om, och ser Jesus stående, och visste inte att det var Jesus. Jesus säger till henne: Kvinna, varför gråter du? Vem söker du? Hon, som trodde att han var trädgårdsmästaren, säger till honom: herre, om du har burit bort honom, säg mig var du har lagt honom, och jag ska ta bort honom. Jesus säger till henne: Maria. Hon vände sig och säger till honom: Rabbuni, vilket betyder lärare. Jesus säger till henne: Rör mig inte, för jag har ännu inte uppstigit till min Fader. Men gå till mina bröder och säg till dem: Jag uppstiger till min Fader och er Fader, och min Gud och er Gud. Maria Magdalena kommer och berättar för lärjungarna att hon har sett Herren, och att han sade henne detta. Eftersom det var kväll den dagen, den första av sabbaterna, och dörrarna var stängda där lärjungarna var samlade på grund av rädslan för judarna, kom Jesus och stod i mitten, och säger till dem: Frid åt er. Och efter att ha sagt detta visade han dem händerna och sin sida. Lärjungarna gladde sig därför när de såg Herren. Jesus sade därför till dem igen: Frid vare med er. Precis som Fadern har

sänt mig, så sänder jag er. Och efter att ha sagt detta andades han och säger till dem: ta emot den Helige Ande; om ni förlåter någras synder, är de förlåtna för dem; om ni behåller någras synder, är de behållna. Men Thomas, en av de tolv, den som kallades Tvillingen, var inte med dem när Jesus kom. De andra lärjungarna sade därför till honom: Vi har sett Herren. Men han sa till dem: om jag inte ser märket av spikarna i hans händer, och lägger mitt finger i märket av spikarna, och lägger min hand i hans sida, kommer jag inte att tro. Och efter åtta dagar var hans lärjungar igen inne och Tomas med dem. Jesus kommer när dörrarna har varit stängda, och han står i mitten och säger: frid åt er. Sedan säger han till Thomas: Kom med ditt finger hit och se mina händer, och kom med din hand och lägg den i min sida, och var inte otro, utan trogen. Och Thomas svarade och sade till honom: Min Herre och min Gud. Jesus säger till honom: Eftersom du har sett mig har du trott. Saliga är de som inte har sett och ändå har trott. Många saker alltså och andra tecken gjorde Jesus inför hans lärjungar, vilka inte är skrivna i denna bok; men dessa saker har skrivits så att ni må tro att Jesus är Kristus, Guds son, och så att ni troende må ha liv i hans namn.

21

Efter detta uppenbarade Jesus sig själv igen för lärjungarna vid Tiberias hav, och han uppenbarade sig så. Tillsammans var Simon Petrus, och Thomas den kallad Tvillingen, och Natanael från Kana i Galileen, och Sebedaios söner, och två andra av hans

lärjungar. Simon Petrus säger till dem: Jag går och fiskar. De säger till honom: Vi kommer också med dig. De gick ut och gick ombord i båten omedelbart, och den natten fångade de ingenting. Men när morgonen redan hade inträffat stod Jesus på stranden, dock visste inte lärjungarna att det var Jesus. Jesus säger därför till dem: Barn, har ni inte något mat? De svarade honom: Nej. Men han sa till dem: Kasta ut nätet på högra sidan av båten, så kommer ni att hitta. De kastade därför, och de kunde inte längre dra upp det på grund av mängden fiskar. Därför säger den lärjungen, som Jesus älskade, till Petrus: Det är Herren. Simon Petrus, när han hörde att det var Herren, band om sig överklädnaden, för han var naken, och kastade sig själv i havet, men de andra lärjungarna kom med båten, för de var inte långt från landet, utan ungefär tvåhundra alnar, dragande nätet med fiskarna. När de därför gick i land, ser de en koleld liggande och fisk placerad på den och bröd. Jesus säger till dem: Ta hit av fisken som ni just har fångat. Simon Petrus gick upp och drog nätet på land, fullt av stora fiskar, hundrafemtiotre, och trots att de var så många rämnade inte nätet. Jesus säger till dem: Kom och ät frukost. Ingen av lärjungarna vågade fråga honom vem är du, eftersom de visste att han är Herren. Jesus kommer därför och tar brödet och ger dem, och fisken likaså. Detta var redan tredje gången Jesus uppenbarade sig för sina lärjungar efter att ha uppstått från de döda. När de därför hade ätit frukost, säger Jesus till Simon Petrus: Simon, Jonas son, älskar du mig mer än dessa? Han säger till honom: Ja, Herre, du vet att jag älskar dig. Han säger till honom: mata mina lamm. Han säger till honom igen en andra gång: Simon, son av Jonas, älskar du mig? Han

säger till honom: Ja, Herre, du vet att jag älskar dig. Han säger till honom: valla mina får. Han säger till honom för tredje gången: Simon, Jonas son, älskar du mig? Petrus blev bedrövad eftersom han sade till honom för tredje gången, Älskar du mig?, och han sade till honom: Herre, du vet allting, du vet att jag älskar dig. Jesus säger till honom: mata mina får. Sannerligen, sannerligen säger jag dig, när du var yngre omgjordade du dig själv och gick var du ville, men när du blir gammal kommer du att sträcka ut dina händer, och en annan kommer att omgjorda dig och föra dig dit du inte vill. Men detta sa han för att antyda med vilken död han skulle förhärliga Gud. Och efter att ha sagt detta säger han till honom: följ mig. Petrus vände sig om och såg lärjungen som Jesus älskade följa efter, han som också hade lutat sig mot hans bröst vid middagen och sagt: Herre, vem är det som förråder dig? Då Petros såg denne sade han till Jesus: Herre, men vad händer med denne? Jesus säger till honom: Om jag vill att han stannar tills jag kommer, vad angår det dig? Du följer mig. Därför gick detta ordet ut bland bröderna att den lärjungen inte dör, och Jesus sade inte till honom att han inte dör, utan om jag vill att han förblir tills jag kommer, vad angår det dig? Detta är den lärjunge som vittnar om dessa ting och som har skrivit dessa ting, och vi vet att hans vittnesbörd är sant. Det finns också många andra saker som Jesus gjorde, vilka om de skrevs en för en, skulle inte ens själva världen, tror jag, kunna rymma de böcker som skrevs. Amen.

Johannes första brev

1

Det som var från begynnelsen, det som vi har hört, det som vi har sett med våra ögon, det som vi har skådat och våra händer har rört, angående livets ord; och livet blev uppenbarat, och vi har sett och vi vittnar och vi förkunnar för er det eviga livet, vilket var hos Fadern och blev uppenbarat för oss; det som vi har sett och har hört, förkunnar vi för er, så att också ni må ha gemenskap med oss; och vår gemenskap är med Fadern och med hans Son Jesus Kristus. Och vi skriver dessa saker till er, så att vår glädje är fylld. Och detta är det budskap som vi har hört från honom och som vi förkunnar till er, att Gud är ljus och inget mörker finns i honom. Om vi säger att vi har gemenskap med honom och vi vandrar i mörkret, ljuger vi och vi gör inte sanningen; men om vi vandrar i ljuset, som han själv är i ljuset, har vi gemenskap med varandra, och blodet av Jesus Kristus hans son renar oss från all synd. Om vi säger att vi inte har synd, bedrar vi oss själva och sanningen är inte i oss. Om vi bekänner våra synder, är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss

synderna och renar oss från all orättfärdighet. Om vi säger att vi inte har syndat, gör vi honom till en lögnare, och hans ord är inte i oss.

2

Mina små barn, dessa saker skriver jag till er så att ni inte syndar; och om någon syndar, har vi en förespråkare hos Fadern, Jesus Kristus den rättfärdige; och han är försoningen för våra synder, inte bara för våra, utan också för hela världens. Och därigenom vet vi att vi har lärt känna honom, om vi håller hans bud. Den som säger, jag har känt honom, och inte håller hans bud, är en lögnare, och i denne är inte sanningen; men vem som än håller hans ord, i denne har verkligen Guds kärlek blivit fullkomnad. I detta vet vi att vi är i honom. Den som säger sig förbli i honom bör själv vandra såsom den där vandrade. Bröder, jag skriver inte ett nytt bud till er, utan ett gammalt bud som ni hade från början; det gamla budet är det ord som ni hörde från början. Igen skriver jag ett nytt bud till er, vilket är sant i honom och i er, eftersom mörkret går förbi och det sanna ljuset redan lyser. Den som säger sig vara i ljuset, och hatar sin broder, är i mörkret intill just nu. Den som älskar sin broder förblir i ljuset, och snubblingsten finns inte i honom; men den som hatar sin broder är i mörkret och vandrar i mörkret, och vet inte vart han går, eftersom mörkret förblindade hans ögon. Jag skriver till er, små barn, att era synder är förlåtna er genom hans namn. Jag skriver till er, fäder, eftersom ni har känt honom

från begynnelsen. Jag skriver till er, unga män, eftersom ni har besegrat den onde. Jag skrev till er, barn, eftersom ni har känt Fadern. Jag skrev till er, fäder, att ni har känt den från begynnelsen. Jag skrev till er, unga män, att ni är starka och Guds ord förblir i er och ni har besegrat den onde. Älska inte världen och inte heller det som är i världen. Om någon älskar världen, är inte faderns kärlek i honom; eftersom allt det i världen, köttets begär och ögonens begär och livets högmod, inte är från fadern, utan är från världen. Och världen förgår och dess begär, men den som gör Guds vilja förblir för evigt. Barn, det är den sista timmen, och precis som ni hörde att Antikrist kommer, och nu har många antikrister uppstått; därav vet vi att det är den sista timmen. Från oss gick de ut, men de var inte från oss, för om de var från oss skulle de ha förblivit med oss, men så att det må bli uppenbarat att inte alla är från oss. Och ni har smörjelse från den helige, och ni vet allt. Jag skrev inte till er därför att ni inte känner sanningen, utan därför att ni känner den, och därför att ingen lögn kommer ur sanningen. Vem är lögnaren om inte den som förnekar att Jesus är Kristus? Denne är antikristen, den som förnekar Fadern och Sonen. Var och en som förnekar sonen har inte heller fadern. Låt därför det ni hörde från början förbli i er. Om det förblir i er som ni hörde från början, kommer också ni att förbli i sonen och i fadern. Och detta är det löfte som han själv lovade oss, det eviga livet. Dessa saker skrev jag till er om dem som vilseleder er. Och ni, den smörjelse som ni mottog från honom förblir i er, och ni har inte behov av att någon lär er, utan såsom smörjelsen själv lär er om allt, och den är sann och är inte lögn, och såsom den lärde er

skall ni förbli i honom. Och nu, små barn, stanna i honom, så att när han uppenbaras vi må ha frimodighet och inte skämmas inför honom vid hans ankomst. Om ni vet att han är rättfärdig, vet att var och en som gör rättfärdighet har blivit född av honom.

3

Se vilken kärlek fadern har gett oss, så att vi må kallas Guds barn. På grund av detta känner världen inte er, eftersom den inte kände honom. Älskade, nu är vi Guds barn, och det har ännu inte uppenbarats vad vi skall vara, men vi vet att om han uppenbaras skall vi vara lika honom, eftersom vi skall se honom såsom han är. Och var och en som har detta hopp på honom renar sig själv, såsom han är ren. Var och en som gör synd gör också laglöshet, och synden är laglösheten. Och ni vet att han uppenbarades för att ta bort våra synder, och synd finns inte i honom. Var och en som förblir i honom syndar inte, var och en som syndar har inte sett honom och inte heller känt honom. Små barn, låt ingen vilseleda er; den som gör rättfärdighet är rättfärdig, precis som han är rättfärdig; den som gör synd är från djävulen, eftersom djävulen syndar från begynnelsen. Till detta uppenbarades Guds son, så att han skulle förstöra djävulens gärningar. Var och en som är född av Gud gör inte synd, därför att hans säd förblir i honom, och han kan inte synda, därför att han har blivit född av Gud. Härigenom är Guds barn och djävulens barn synliga. Var och en som inte gör

rättfärdighet är inte från Gud, och den som inte älskar sin bror. Att detta är det budskap som ni hörde från början, att vi ska älska varandra, inte såsom Kain var av den onde och slaktade sin broder; och för vad slaktade han honom? För att hans gärningar var onda, men hans brors var rättfärdiga. Förundra er inte, mina bröder, om världen hatar er. Vi vet att vi har övergått från döden till livet, därför att vi älskar bröderna. Den som inte älskar brodern förblir i döden. Var och en som hatar sin broder är en mördare, och ni vet att ingen mördare har evigt liv kvarvarande i sig själv. I detta har vi känt kärleken, att han lade sin själ för vår skull, och vi bör lägga våra själar för brödernas skull. Men den som har världens tillgångar och ser sin broder lida nöd och stänger sitt hjärta för honom, hur kan Guds kärlek förbli i honom? Mina små barn, låt oss inte älska med ord eller med tungan, utan i gärning och sanning. Och i detta vet vi att vi är från sanningen, och framför honom kommer vi att övertyga våra hjärtan, att om vårt hjärta fördömer oss, att Gud är större än vårt hjärta och vet allt. Älskade, om vårt hjärta inte fördömer oss, har vi frimodighet inför Gud, och vad vi än ber om tar vi emot från honom, eftersom vi håller hans bud och gör det som är behagligt inför honom. Och detta är hans befallning, att vi skall tro på hans son Jesu Kristi namn och älska varandra, såsom han gav befallning. Och den som håller hans bud förblir i honom och han i honom. Och genom detta vet vi att han förblir i oss, av den Ande som han har gett oss.

4

Älskade, tro inte varje ande, utan pröva andarna om de är från Gud, eftersom många falska profeter har gått ut i världen. I detta känner ni Guds ande: varje ande som bekänner att Jesus Kristus har kommit i kött, är från Gud; och varje ande som inte bekänner att Jesus Kristus har kommit i kött, är inte från Gud; och detta är Antikrists ande som ni har hört att den kommer, och nu är den redan i världen. Ni är från Gud, små barn, och ni har besegrat dem, därför att den som är i er är större än den som är i världen. De själva är från världen, därför talar de från världen och världen hör dem. Vi är från Gud; den som känner Gud hör oss. Den som inte är från Gud hör inte oss. Av detta vet vi sanningens ande och vilsegångens ande. Älskade, låt oss älska varandra, eftersom kärleken är från Gud, och var och en som älskar har blivit född av Gud och känner Gud. Den som inte älskar har inte känt Gud, eftersom Gud är kärlek. I detta uppenbarades Guds kärlek i oss, att Gud har sänt sin enfödde son in i världen så att vi må leva genom honom. I detta är kärleken, inte att vi har älskat Gud, utan att han älskade oss och sände sin son som försoning för våra synder. Älskade, om Gud således älskade oss, bör även vi älska varandra. Gud har ingen någonsin sett; om vi älskar varandra, förblir Gud i oss och hans kärlek är fulländad i oss. I detta vet vi att vi förblir i honom och han i oss, därför att han har gett oss av sin Ande. Och vi har sett och vittnar om att Fadern har sänt sin Son som frälsare för världen. Den som bekänner att Jesus är Guds Son, i honom

förblir Gud och han i Gud. Och vi har känt och trott den kärlek som Gud har i oss. Gud är kärlek, och den som förblir i kärleken förblir i Gud och Gud i honom. I detta har kärleken blivit fullkomnad hos oss, så att vi må ha frimodighet på domens dag, därför att såsom han är, så är också vi i denna värld. Rädsla finns inte i kärleken, utan den fullkomliga kärleken kastar ut rädslan, eftersom rädslan har straff, men den som fruktar har inte blivit fullkomnad i kärleken. Vi älskar honom, därför att han först älskade oss. Om någon säger att jag älskar Gud, och hatar sin broder, är han en lögnare, för den som inte älskar sin broder som han har sett, hur kan han älska Gud som han inte har sett? Och detta bud har vi från honom, att den som älskar Gud också skall älska sin broder.

5

Var och en som tror att Jesus är Kristus har blivit född av Gud, och var och en som älskar honom som har fött älskar också den som har blivit född av honom. I detta vet vi att vi älskar Guds barn, när vi älskar Gud och håller hans bud. För detta är kärleken av Gud, att vi håller hans bud; och hans bud är inte tunga, eftersom allt som är fött av Gud besegrar världen; och detta är segern som har besegrat världen, vår tro. Vem är den som besegrar världen om inte den som tror att Jesus är Guds son? Denne är den som har kommit genom vatten och blod, Jesus Kristus, inte i vattnet endast, utan i vattnet och blodet, och Anden är den som bär vittne, att Anden är sanningen. Att tre är

de som vittnar i himlen, Fadern, Ordet och den Helige Ande, och dessa tre är ett; och tre är de som vittnar på jorden, Anden och vattnet och blodet, och de tre är till det ena. Om vi tar emot människors vittnesbörd, är Guds vittnesbörd större, eftersom detta är Guds vittnesbörd som han har vittnat om sin son. Den som tror på Guds Son har vittnesbördet i sig, den som inte tror på Gud har gjort honom till en lögnare, eftersom han inte har trott på det vittnesbörd som Gud har vittnat om sin Son. Och detta är vittnesbördet, att Gud gav oss evigt liv, och detta liv är i hans son. Den som har Sonen har livet, den som inte har Guds Son har inte livet. Dessa saker skrev jag till er som tror på Guds Sons namn, så att ni må veta att ni har evigt liv, och så att ni må tro på Guds Sons namn. Och detta är den frimodighet som vi har inför honom, att om vi ber om något enligt hans vilja, hör han oss. Och om vi vet att han hör våra böner, vet vi att vi har de begäranden som vi har bett om från honom. Om någon ser sin broder synda en synd som inte leder till döden, ska han be, och han ska ge honom liv, åt dem som syndar men inte till döden. Det finns synd som leder till döden; inte om den säger jag att du ska be. All orätt är synd, och det finns synd som inte leder till döden. Vi vet att var och en som är född av Gud inte syndar, utan den som är född av Gud bevarar sig själv, och den onde rör honom inte. Vi vet att vi är från Gud, och hela världen ligger i det onda. Vi vet att Guds son har kommit och har gett oss förstånd så att vi känner den sanne, och vi är i den sanne, i hans son Jesus Kristus. Denne är den sanne Guden och det eviga livet. Små barn, bevaka er från avgudarna, amen.

Ursprunget

1

I begynnelsen skapade Gud himlen och jorden. Men jorden var osynlig och oformad, och mörker låg över avgrunden, och Guds ande svävade över vattnet. Och Gud sade: Låt det bli ljus, och det blev ljus. Och Gud såg ljuset, att det var gott, och Gud skilde mellan ljuset och mörkret. Och Gud kallade ljuset dag, och mörkret kallade han natt. Och det blev kväll, och det blev morgon, dag ett. Och Gud sade: Låt det bli ett fäste mitt i vattnet, och låt det skilja mellan vatten och vatten, och det blev så. Och Gud gjorde fästet, och Gud skilde mellan vattnet som var under fästet och vattnet som var ovanför fästet. Och Gud kallade fästet himmel, och Gud såg att det var gott, och det blev kväll, och det blev morgon, den andra dagen. Och Gud sade: Låt vattnet under himlen samlas till en samling, och låt det torra synas. Och det blev så, och vattnet under himlen samlades till sina samlingar, och det torra syntes. Och Gud kallade det torra land, och vattnens samlingar kallade han hav, och Gud såg att det var gott. Och Gud sade: Låt jorden gro ört och gräs som sår frö enligt sitt

slag och enligt sin likhet, och fruktbärande träd som bär frukt, vars frö är i sig enligt sitt slag på jorden. Och det blev så. Och jorden framförde ört av gräs, som sådde frö enligt art och enligt likhet, och fruktbärande träd som producerade frukt, vars frö var i det enligt art på jorden, och Gud såg att det var gott. Och det blev kväll, och det blev morgon, dag tre. Och Gud sade: Låt det bli ljus i himmelens fäste till att lysa på jorden, för att skilja mellan dagen och natten, och låt dem vara till tecken och till tider och till dagar och till år. Och låt dem vara till ljus i himlafästet, så att de lyser över jorden, och det blev så. Och Gud gjorde de två stora ljusen, det stora ljuset till att härska över dagen, och det mindre ljuset till att härska över natten, och stjärnorna. Och Gud satte dem i himlens fäste, så att de skulle lysa på jorden, och härska över dagen och natten, och skilja mellan ljuset och mörkret; och Gud såg att det var gott. Och det blev kväll och det blev morgon, den fjärde dagen. Och Gud sade: Låt vattnen bringa fram krypande ting med levande själar, och fåglar som flyger över jorden under himmelens fäste, och det skedde så. Och Gud gjorde de stora havsvarelserna, och varje själ av krälande djur, vilka vattnen ledde ut enligt deras arter, och varje bevingad fågel enligt art, och Gud såg att det var gott. Och Gud välsignade dem och sade: Öka och föröka er, och fyll vattnen i haven, och låt fåglarna föröka sig på jorden. Och det blev kväll och det blev morgon, den femte dagen. Och Gud sade: Låt jorden frambringa levande själ enligt sitt slag, fyrfotadjur och krypande ting och vilddjur av jorden enligt sitt slag, och det skedde så. Och Gud gjorde de vilda djuren på jorden efter deras art, och boskapen efter deras art, och alla kräldjur på jorden

efter deras art, och Gud såg att det var gott. Och Gud sade: Låt oss göra människan efter vår bild och enligt vår likhet, och låt dem härska över havets fiskar och över himmelens fåglar och över boskapen och över hela jorden och över alla kräldjur som kryper på jorden. Och Gud skapade människan till sin avbild, till Guds avbild skapade han henne, till man och kvinna skapade han dem. Och Gud välsignade dem och sade: Öka och föröka er, och fyll jorden, och lägg den under er, och härska över fiskarna i havet, och över fåglarna i himlen, och över all boskap, och över hela jorden, och över alla kräldjur som krälar på jorden. Och Gud sa: Se, jag har gett er allt gräs som sår frö, som finns över hela jorden, och varje träd som har i sig frukt med frö, det ska vara er mat, och åt alla vilda djur på jorden, och åt alla fåglar i himlen, och åt varje kräldjur som kryper på jorden, som har i sig en levande själ, och allt grönt gräs till mat. Och det blev så. Och Gud såg allt som han hade gjort, och se, det var mycket gott, och det blev kväll, och det blev morgon, den sjätte dagen.

2

Och himlen och jorden blev fullbordade, och hela deras värld. Och Gud fullbordade på den sjätte dagen sina verk som han hade gjort, och vilade på den sjunde dagen från alla sina verk som han hade gjort. Och Gud välsignade den sjunde dagen och helgade den, därför att han på denna vilade från alla sina verk, vilka Gud hade börjat göra. Detta är boken om himmelens och jordens ursprung, när det blev, den dag då Herren Gud gjorde

himmelen och jorden, och allt grönt på fältet innan det blev på jorden, och allt gräs på fältet innan det spirade; för Gud hade inte låtit det regna på jorden, och det fanns ingen människa att bruka den. En källa steg upp från jorden och vattnade hela jordens yta. Och Gud formade människan av damm från jorden, och andades in i hans ansikte livets andedräkt, och människan blev en levande själ. Och Gud plantade ett paradis i Eden österut, och där placerade han människan som han hade format. Och Gud lät ännu växa upp från jorden varje träd som var vackert att se på och gott att äta, och livets träd i paradisets mitt, och trädet att känna gott och ont. En flod går ut från Eden för att vattna paradiset, och därifrån delas den i fyra grenar. Namnet på den ena är Pishon, denna som omringar hela landet Havilah, där det finns guld. Men guldet från det landet är gott, och där finns karbunkeln och den gröna stenen. Och namnet på den andra floden är Gihon, denna som omringar hela Etiopiens land. Och den tredje floden, Tigris, denna som går framför mittemot assyrierna, och den fjärde floden, Eufrat. Och Herren Gud tog mannen som han hade format och placerade honom i njutningens paradis för att bruka det och bevaka det. Och Herren Gud befallde Adam och sade: Av alla träd i paradiset skall du äta. Men från kunskapens träd om gott och ont skall ni inte äta, ty den dag ni äter från det skall ni dö. Och Herren Gud sade: Det är inte gott att mannen är ensam, låt oss göra åt honom en hjälpare som motsvarar honom. Och Gud formade ännu ur jorden alla vilddjur på fältet och alla fåglar i himlen, och förde dem till Adam för att se vad han skulle kalla dem, och allt vad Adam kallade en levande själ, detta var dess namn. Och

Adam gav namn åt all boskap, och åt alla himmelens fåglar, och åt alla markens vilddjur, men för Adam blev ingen hjälpare funnen som var lik honom. Och Gud lade en trans över Adam, och han sov, och tog en av hans sidor och fyllde upp kött i dess ställe. Och Gud byggde den sida som han hade tagit från Adam till en kvinna, och förde henne till Adam. Och Adam sade: Detta är nu ben av mina ben och kött av mitt kött, denna skall kallas kvinna, eftersom hon togs från mannen. För denna skull skall en man lämna sin fader och sin moder och bli förenad med sin hustru, och de två skall vara ett kött. Och de två var nakna, både Adam och hans kvinna, och de skämdes inte.

3

Men ormen var den visaste av alla vilda djur på jorden, som Herren Gud hade gjort, och ormen sade till kvinnan: Varför har Gud sagt att ni inte får äta från något träd i paradiset? Och kvinnan sa till ormen: Av frukten från trädena i paradiset får vi äta. Men av frukten från trädet som är i mitten av paradiset sa Gud: Ni skall inte äta av det, inte heller skall ni röra vid det, så att ni inte dör. Och ormen sade till kvinnan: Ni kommer inte att dö. För Gud visste att vilken dag ni äter från det, kommer era ögon att öppnas, och ni kommer att vara som gudar, vetande gott och ont. Och kvinnan såg att trädet var gott till mat och att det var behagligt för ögonen att se och vackert för att förstå, och hon tog av dess frukt och åt, och hon gav också till sin man som var med henne, och de åt. Och de tvås ögon öppnades, och de kände

att de var nakna, och de sydde fikonlöv och gjorde sig höftskynken. Och de hörde Herrens Guds röst som gick i paradiset på kvällen, och de gömde sig, både Adam och hans hustru, från Herrens Guds ansikte bland träden i paradiset. Och Herren Gud kallade Adam och sade till honom: Adam, var är du? Och han sade till honom: Jag hörde din röst när du vandrade i paradiset, och jag blev rädd eftersom jag är naken, och jag gömde mig. Och Gud sa till honom: Vem berättade för dig att du är naken? Har du ätit från det trädet som jag befallde dig att inte äta från? Och Adam sade: Kvinnan, som du gav till mig, hon gav mig från trädet, och jag åt. Och Herren Gud sa till kvinnan: Vad är det här du har gjort? Och kvinnan sa: Ormen lurade mig, och jag åt. Och Herren Gud sade till ormen: Eftersom du gjorde detta, förbannad är du bland all boskap och bland alla vilda djur på jorden; på ditt bröst och din buk skall du gå, och jord skall du äta alla dina livsdagar. Och jag skall sätta fiendskap mellan dig och kvinnan, och mellan din säd och hennes säd; han skall bevaka ditt huvud, och du skall bevaka hans häl. Och till kvinnan sade han: Jag skall mångfaldigt öka dina sorger och din vedermöda; i smärta skall du föda barn, och till din man skall din längtan vara, och han skall härska över dig. Till Adam sade han: Eftersom du hörde din hustrus röst och åt från det träd som jag befallde dig att inte äta från, endast detta, från det åt du, förbannad är jorden i dina gärningar, i sorger skall du äta den alla dina livsdagar. Törnen och tistlar skall växa för dig, och du skall äta gräset på fältet. I ditt anletes svett skall du äta ditt bröd, tills du vänder tillbaka till jorden ur vilken du togs, därför att du är jord, och till jord skall du återgå. Och Adam kallade sin hustru

Liv, eftersom hon är moder till alla levande. Och Herren Gud gjorde åt Adam och hans hustru kläder av skinn och klädde dem. Och Gud sade: Se, Adam har blivit som en av oss i att veta gott och ont, och nu, att han inte någonsin sträcker ut sin hand och tar av livets träd och äter och lever till evig tid. Och Herren Gud sände ut honom från lyxens paradis, för att arbeta jorden från vilken han var tagen. Och han drev ut Adam och bosatte honom mittemot paradiset av lyx, och han placerade keruberna och det flammande svärdet som vänder sig, för att vakta vägen till livets träd.

4

Adam kände Eva, sin hustru, och hon blev havande och födde Kain, och sade: Jag har förvärvat en människa genom Gud. Och hon fortsatte att föda hans broder Abel, och Abel blev en fåraherde, men Kain var en som bearbetade jorden. Och det kom att ske efter dagar bar Kain från jordens frukter ett offer till Herren. Och Abel bar också han själv från de förstfödda av sina får, och från deras fettstycken. Och Gud såg på Abel, och på hans gåvor. Men på Kain och på hans offer fäste han inte uppmärksamhet, och Kain blev mycket bedrövad, och hans ansikte föll. Och Herren Gud sade till Kain: Varför blev du så djupt bedrövad, och varför föll ditt ansikte? Om du offrar rätt men inte delar rätt, har du inte syndat? Var tyst; mot dig är hans vändning, och du ska härska över honom. Och Kain sade till Abel, sin broder: Låt oss gå ut på slätten. Och det hände sig, när

de var ute på slätten, att Kain reste sig upp mot Abel, sin broder, och dödade honom. Och sa Herren Gud till Kain: var är Abel, din bror? Och han sa, jag vet inte; är jag inte min broders väktare? Och Herren sade, vad har du gjort? Rösten av din broders blod ropar till mig från jorden. Och nu är du förbannad från jorden, som öppnade sin mun för att ta emot din broders blod från din hand. När du arbetar jorden kommer den inte längre att ge dig sin styrka, stönande och skälvande kommer du att vara på jorden. Och Kain sade till Herren Gud: Min skuld är större än att jag kan förlåtas. Om du kastar ut mig idag från jordens ansikte, och från ditt ansikte kommer jag att bli gömd, och jag kommer att vara stönande och skälvande på jorden, och var och en som finner mig kommer att döda mig. Och Herren Gud sade till honom: Inte så; var och en som dödar Kain ska hämnas sju gånger. Och Herren Gud satte ett tecken på Kain, så att inte alla som finner honom skulle döda honom. Kain gick ut från Guds ansikte och bodde i landet Naid mittemot Eden. Och Kain kände sin hustru och hon som hade blivit havande födde Enok. Och han byggde en stad och han gav staden namn efter sin sons namn, Enok. Gaidad föddes åt Enok, och Gaidad födde Mahalalel, och Mahalalel födde Metusala, och Metusala födde Lamek. Och Lamech tog åt sig två hustrur, den ena med namnet Ada och den andra med namnet Sella. Och Ada födde Jobel; denne var fader till dem som bodde i tält och skötte boskap. Och namnet på hans broder var Jubal; denne var den som uppfann psaltare och lyra. Zillah själv födde Tubal och han var en smed som hamrade koppar och järn. Thobels syster var Noema. Lamech sade till sina egna hustrur, Ada och Sella: Hör min röst,

Lamechs hustrur, lyssna till mina ord, ty jag har dödat en man för mitt sår, och en ung man för mitt blåmärke. Att sju gånger har blivit hämnad från Kain, men från Lamek sjuttio gånger sju. Men Adam kände Eva, sin hustru, och hon blev havande och födde en son, och han gav honom namnet Set, sägande: Gud har upprest åt mig en annan säd i stället för Abel, vilken Kain dödade. Och för Seth föddes en son, och han gav honom namnet Enos. Denne hoppades att åkalla Herrens, Gudens, namn.

5

Detta är boken om människornas ursprung; den dag Gud gjorde Adam, enligt Guds bild gjorde han honom; Man och kvinna gjorde han dem; och han välsignade dem; och han kallade hans namn Adam, den dag han gjorde dem. Levde men Adam tvåhundratrettio år, och födde enligt sin form och enligt sin bild, och han gav honom namnet Set. Men dagarna blev Adam, vilka han levde efter att ha avlat Seth, sjuhundra år, och han avlade söner och döttrar. Och alla Adams dagar som han levde blev niohundratrettio år, och han dog. Levde men Seth tvåhundrafem år och födde Enos. Och Seth levde efter att han hade avlat Enos sjuhundrasju år, och han avlade söner och döttrar. Och alla Seths dagar blev niohundratolv år, och han dog. Och Enos levde hundranittio år, och födde Kainan. Och Enos levde efter att han hade avlat Kainan, sjuhundrafemton år, och han avlade söner och döttrar. Och alla Enos dagar blev femhundranio år, och han dog. Och Kainan levde hundrasjuttio år och födde Mahalalel.

Och Kainan levde efter att han hade avlat Mahalalel sjuhundrafyrtio år, och han avlade söner och döttrar. Och alla Kainans dagar blev niohundratío år, och han dog. Och Mahalalel levde hundrasextifem år och födde Jared. Och Mahalalel levde efter att han hade avlat Jared, åtta hundra trettio år, och han avlade söner och döttrar. Och alla Mahalalels dagar blev åttahundranittiofem år, och han dog. Och Jared levde hundrasextiotvå år och födde Enok. Och Jared levde efter att han fött Enok åttahundra år, och han födde söner och döttrar. Och alla Jareds dagar blev niohundrasextiotvå år, och han dog. Och Enoch levde hundrasextifem år och födde Metusala. Enok behagade Gud efter att han hade avlat Metusala, i tvåhundra år, och han avlade söner och döttrar. Och alla Enochs dagar blev trehundrasextiofem år. Och Enok behagade Gud, och han kunde inte hittas, därför att Gud hade flyttat honom. Och Methuselah levde hundrasextiosju år och födde Lamech. Och Methuselah levde efter att han fött Lamech två hundra åtta år, och han födde söner och döttrar. Och alla Methuselahs dagar som han levde blev niohundrasextinio år, och han dog. Och Lamech levde hundraåttioåtta år och födde en son. Och han namngav honom Noa och sade: Denne skall ge oss vila från våra verk och från våra händers smärtor och från den jord som Herren Gud förbannade. Och Lamech levde efter att han hade avlat Noah femhundrafemtiofem år, och han avlade söner och döttrar. Och alla Lamechs dagar blev sjuhundrafemtiotre år, och han dog. Och Noah var femhundra år och födde tre söner: Sem, Ham och Jafet.

6

Och det hände när människorna började bli många på jorden, och döttrar föddes åt dem. Sedan Guds söner såg människornas döttrar, att de var sköna, tog de sig hustrur från alla dem som de utvalde. Och Herren Gud sade: Min ande skall icke förbli i dessa människor för evigt, eftersom de är kött, men deras dagar skall vara hundra tjugo år. Men jättarna voro på jorden i de där dagarna, och efter det, när Guds söner gingo in till människornas döttrar, och de födde åt dem, dessa voro jättarna från forntiden, de ryktbara människorna. När Herren Gud hade sett att människornas ondskor hade mångfaldigats på jorden, och var och en tänker i sitt hjärta noggrant på det onda alla dagar; Och Gud övervägde att han hade gjort människan på jorden, och han övervägde. Och Gud sade: Jag skall utplåna människan som jag har skapat från jordens yta, från människan till boskapen, och från kräldjuren till himmelens fåglar, eftersom jag ångrar att jag har skapat dem. Noah fann nåd inför Herren Gud. Detta är Noas släktled. Noa, en rättfärdig man, fullkomlig i sin generation, behagade Gud. Noah födde tre söner: Shem, Ham och Japheth. Jorden förstördes inför Gud, och jorden fylldes av orättfärdighet. Och Herren Gud såg jorden, och den var fördärvad, eftersom allt kött hade fördärvat sin väg på jorden. Och Herren Gud sade till Noa: Tiden för varje människa har kommit inför mig, därför att jorden blev fylld av orättfärdighet från dem, och se, jag kommer att förstöra dem och jorden. Gör därför åt dig själv en ark av fyrkantigt trä, du skall göra bon i

arken, och du skall täcka den med beck både inifrån och utifrån. Och således skall du göra arken: trehundra alnar skall arkens längd vara, och femtio alnar bredden, och trettio alnar dess höjd. Genom att sammanfoga skall du göra arken, och till en aln skall du fullborda den från ovan, och dörren till arken skall du göra från sidan, lägre våningar, andra och tredje skall du göra den. Men se, jag bringar översvämningen, vatten på jorden, för att förstöra allt kött i vilket det finns livets ande under himlen, och allt som finns på jorden kommer att dö. Och jag kommer att upprätta mitt förbund med dig, och du kommer att gå in i arken, du och dina söner och din hustru och dina söners hustrur med dig. Och från all boskap, och från alla kräldjur, och från alla vilddjur, och från allt kött, två och två av alla, skall du föra in i arken, så att du må hålla dem vid liv med dig själv; hane och hona skall de vara. Från alla fåglar enligt deras art, och från all boskap enligt deras art, och från alla kräldjur som krälar på jorden enligt deras art, skall två och två från alla komma in till dig för att bli närda hos dig, hane och hona. Men du ska ta för dig själv från all den föda som ni ska äta, och du ska samla den till dig själv, och den ska vara till dig och till dem att äta. Och Noa gjorde allt som Herren Gud hade befallt honom, således gjorde han.

7

Och Herren Gud sa till Noa: Gå in du och hela ditt hus i arken, eftersom jag såg dig rättfärdig framför mig i denna generation.

Från den rena boskapen för in till dig sju och sju, hane och hona, och från den orena boskapen två och två, hane och hona. Och från himlens rena fåglar sju och sju, hane och hona, och från alla de orena fåglarna två och två, hane och hona, för att bevara säd på hela jorden. Ännu om sju dagar skall jag låta det regna över jorden, fyrtio dagar och fyrtio nätter, och jag skall utplåna alla levande varelser som jag har skapat från hela jordens yta. Och Noah gjorde allt som Herren Gud hade befallt honom. Noah var sexhundra år gammal, och vattenfloden kom över jorden. Noa gick in och hans söner och hans hustru och hans söners hustrur med honom in i arken på grund av flodens vatten. Och från de rena fåglarna, och från de orena fåglarna, och från den rena boskapen, och från den orena boskapen, och från alla krypande djur på jorden, gick de in två och två till Noa in i arken, hane och hona, såsom Gud befallde Noa. Och efter de sju dagarna kom flodens vatten över jorden. I det sexhundrade året i Noas liv, i den andra månaden, på den sjuttonde dagen i månaden, på denna dag brast alla avgrundens källor sönder, och himmelens slussar öppnades. Och regnet föll över jorden i fyrtio dagar och fyrtio nätter. På denna dag inträdde Noa, Sem, Kam, Jafet, Noas söner, och Noas hustru, och de tre hustrurna till hans söner med honom, in i arken. Och alla de vilda djuren enligt sitt slag, och all boskapen enligt sitt slag, och varje kräldjur som rör sig på jorden enligt sitt slag, och varje fågel enligt sitt slag, de gick in till Noa in i arken, två och två, hane och hona, från allt kött i vilket det är livets ande. Och de som gick in, hane och hona från allt kött, inträdde såsom Gud hade befallt Noah, och Herren Gud stängde arken utifrån. Och översvämningen varade i fyrtio

dagar och fyrtio nätter på jorden, och vattnet ökade och lyfte arken, och den lyftes upp från jorden. Och vattnet tilltog och ökade mycket över jorden, och arken bars upp ovanpå vattnet. Men vattnet steg mycket högt över jorden och täckte alla de höga bergen som var under himlen. Femton alnar ovanför steg vattnet, och det täckte alla de höga bergen. Och allt kött som rörde sig på jorden dog, av fåglarna och av boskapen och av vilddjuren och alla kräldjur som rörde sig på jorden och alla människor. Och allt som hade livsandedräkt, och allt som var på det torra, dog. Och han utplånade varje levande varelse som var på jordens ansikte, från människa till boskap, och kräldjur, och himlens fåglar, och de blev utplånade från jorden, och endast Noa blev kvar, och de som var med honom i arken. Och vattnet höjde sig över jorden i hundrafemtio dagar.

8

Och Gud kom ihåg Noa, och alla vilda djur, och all boskap, och alla fåglar, och alla krälande ting som krälade, så många som var med honom i arken, och Gud förde en ande över jorden, och vattnet upphörde. Och källorna i avgrunden täcktes över, och himmelens slussportar, och regnet från himlen hölls tillbaka. Och vattnet som gick bort från jorden gav efter, och vattnet minskade efter etthundrafemtio dagar. Och arken satt i den sjunde månaden, den tjugosjunde av månaden, på Ararats berg. Vattnet minskade fram till den tionde månaden. Och i den tionde månaden, på den första dagen av månaden, syntes

bergens toppar. Och det hände att efter fyrtio dagar öppnade Noa fönstret på arken som han hade gjort. Och han sände ut korpen, och den gick ut men återvände inte förrän vattnet hade torkat upp från jorden. Och han sände ut duvan efter sig för att se om vattnet hade avtagit från jorden. Och eftersom duvan inte hade funnit vila för sina fötter, vände den tillbaka till honom in i arken, därför att vatten var över hela jordens yta, och han sträckte ut handen och tog henne, och förde in henne till sig själv in i arken. Och efter att ha väntat ytterligare sju andra dagar, sände han igen ut duvan från arken. Och duvan återvände till honom mot kvällen, och den hade ett olivträdsblad i sin mun, och Noa visste att vattnet hade avtagit från jorden. Och efter att ha väntat ytterligare sju dagar, sände han igen ut duvan, och den återvände inte mer till honom. Och det skedde i det sexhundraförsta året i Noas liv, den första månaden, den första dagen i månaden, att vattnet försvann från jorden. Och Noa avslöjade taket på arken, som han hade gjort, och såg att vattnet hade försvunnit från jordens yta. I den andra månaden blev jorden uttorkad, den tjugosjunde av månaden. Och Herren Gud sade till Noa: Gå ut från arken, du och din hustru och dina söner och dina söners hustrur med dig. Och alla vilddjur som är med dig, och allt kött från fåglar till boskap, och varje kräldjur som rör sig på jorden, för ut med dig. Och öka er och föröka er på jorden. Och Noa gick ut, och hans hustru, och hans söner, och hans söners hustrur med honom. Och alla vilddjur, och all boskap, och varje fågel, och varje kräldjur som rör sig på jorden enligt deras slag, gick ut från arken. Och Noa byggde ett altare åt Herren, och han tog av all ren boskap och av

alla rena fåglar, och offrade brännofferdjur på altaret. Och Herren Gud luktade doften. Och Herren Gud sade efter att ha tänkt: Jag kommer inte längre att förbanna jorden på grund av människornas gärningar, eftersom människans sinne ligger noggrant på det onda från hans ungdom. Jag kommer därför inte längre att slå allt levande kött, såsom jag gjorde. Alla jordens dagar skall säd och skörd, kyla och hetta, sommar och vår, dag och natt, inte upphöra.

9

Och Gud välsignade Noa och hans söner och sade till dem: Öka och föröka er, och fyll jorden, och härska över den. Och skräcken och fruktan för er skall vila över alla vilda djur på jorden, över alla himlens fåglar, och över allt som rör sig på jorden, och över alla havets fiskar, under era händer har jag gett dem. Och varje krypande sak som är levande skall vara mat åt er, såsom jag har gett er grönsaker och gräs, så har jag gett er allt detta. Undantaget är kött med själens blod, det skall ni inte äta. Och för ert blod av era själar skall jag utkräva det från alla vilddjurs hand, och från människans hand, brodern, skall jag utkräva människans själ. Den som gjuter ut en mans blod, hans blod skall utgjutas, eftersom jag gjorde människan till Guds avbild. Ni men öka och multiplicera och fyll jorden och ha herravälde över den. Och Gud sade till Noa och till hans söner med honom sägande, och se jag upprättar mitt förbund med er, och med er säd efter er, och med varje levande själ med er, från fåglarna och

från boskapen, och till alla jordens vilddjur, så många som är med er från alla de som har gått ut från arken. Och jag ska upprätta mitt förbund med er, och allt kött ska inte mer dö från översvämningens vatten, och det ska inte mer vara en vattenöversvämning för att förstöra hela jorden. Och Herren Gud sade till Noa: Detta är tecknet på det förbund som jag ger mellan mig och er, och mellan varje levande själ som är med er, till eviga generationer. Min båge lägger jag i molnet, och den skall vara till tecken för förbundet mellan mig och jorden. Och det ska ske när jag samlar moln över jorden, att bågen ska synas i molnet. Och jag kommer att minnas mitt förbund, vilket är mellan mig och er, och mellan varje levande själ i allt kött, och vattnet skall inte längre bli en översvämning, så att det utplånar allt kött. Och min båge skall vara i molnet, och jag skall se den för att komma ihåg det eviga förbundet mellan mig och jorden, och mellan varje levande själ i allt kött som är på jorden. Och Gud sade till Noah: Detta är tecknet på det förbund som jag upprättat mellan mig och allt kött som är på jorden. Och Noas söner som hade gått ut från arken var Sem, Ham och Jafet. Ham var Kanaans far. Dessa tre är Noahs söner; från dessa spreds [människorna] över hela jorden. Och Noah, en jordbrukare, började och planterade en vingård. Och han drack av vinet, och blev drucken, och han blottades i sitt hus. Och Ham, Kanaans fader, såg sin faders nakenhet, och efter att ha gått ut berättade han det för sina två bröder utanför. Och Sem och Jafet tog manteln, lade den på sina två ryggar, och gick baklänges, och täckte sin faders nakenhet; och deras ansikte var baklänges, och sin faders nakenhet såg de inte. Noa vaknade upp från vinet och

fick veta vad hans yngste son hade gjort mot honom. Och han sa: Förbannad är Kanaan, barnet; han ska vara tjänare åt sina bröder. Och han sa: Välsignad vare Herren, Sems Gud, och Kanaan ska vara hans tjänare. Må Gud förstora Jafet, och må han bo i Sems hus, och må Kanaan bli hans son. Men Noah levde efter översvämningen trehundra femtio år. Och alla Noas dagar blev niohundrafemtio år, och han dog.

10

Dessa är släktleden av Noas söner, Sem, Ham och Jafet, och söner föddes åt dem efter floden. Jafets söner: Gomer och Magog och Madai och Javan och Elisa och Tubal och Mesech och Tiras. Och Gomers söner: Ashkenaz och Riphath och Togarmah. Och Jovans söner: Elisha och Tharseis, Kittim och Rhodier. Från dessa avskildrades nationernas öar i deras land, var och en enligt sitt tungomål i sina stammar och i sina nationer. Hams söner var Kush, Mesraim, Put och Kanaan. Dusts söner var Sheba, Havilah, Sabatha, Regma och Sabathaka, och Regmas söner var Sheba och Dedan. Kush födde Nimrod, denne började vara en jätte på jorden. Denne var en jättejägare inför Herren Gud, därför skall man säga, såsom Nimrod jättejägare inför Herren. Och början av hans kungadöme blev Babylon, och Orech, och Archad, och Chalanne, i landet Shinar. Från det landet gick Assur ut och han byggde Nineve och staden Rehoboth och Kalach och Resen mellan Nineve och mellan Kalach denna den stora staden. Och Misraim födde luditerna, och naftalitterna, och anamiterna, och

lehabiterna, och patrusiterna, och kasluchiterna, varifrån filistéerna utgick, och kaftoriterna. Kanaan födde Sidon, hans förstfödde, och hettiterna och jebusiterna och amoréerna och girgashiterna och hivéerna och arkiterna och siniterna och arvaditerna och zemariterna och hamatiterna. Och efter detta blev kanaaneernas stammar spridda. Och kananeernas gränser sträckte sig från Sidon till Gerar och Gaza, till Sodom och Gomorra, Adama och Seboim ända till Lasha. Dessa är Hams söner, i deras stammar, enligt deras tungomål, i deras länder, och i deras nationer. Och till Shem föddes barn, och han var fader till alla Ebers söner, broder till Japheth den äldre. Shems söner: Elam och Assyria och Arphaxad och Lud och Aram och Cainan. Och Arams söner: Uz och Ul och Gater och Meshech. Och Arphaxad födde Cainan, och Cainan födde Sala, och Sala födde Eber. Och för Eber föddes två söner, den enes namn var Faleg, eftersom jorden delades under hans dagar, och hans broders namn var Jektan. Joktan födde Elmodad, och Sheleph, och Hazarmaveth, och Jerah, och Hadoram, och Uzal, och Diklah, och Obal, och Abimael, och Sheba, och Ophir, och Havilah, och Jobab; alla dessa var Joktans söner. Och deras bosättning sträckte sig från Masse till Saphera, östberget. Dessa är Sems söner, i deras stammar, enligt deras tungomål, i deras länder, och i deras nationer. Dessa är stammarna av Noas söner enligt deras generationer, enligt deras nationer; från dessa blev nationernas öar skingrade på jorden efter floden.

11

Och hela jorden hade ett språk, och ett tal för alla. Och det hände när de flyttade från öster, att de fann en slätt i landet Senaar, och de bosatte sig där. Och mannen sade till sin granne: Kom, låt oss göra tegel och bränna dem i eld. Och teglet blev för dem till sten, och asfalten var för dem leran. Och de sade: Kom, låt oss bygga åt oss själva en stad och ett torn vars huvud skall nå till himlen, och låt oss göra oss ett namn, innan vi blir skingrade över hela jordens yta. Och Herren gick ner för att se staden och tornet, som människornas söner hade byggt. Och Herren sade: Se, ett folk och ett språk har alla, och detta har de börjat göra, och nu kommer ingenting att misslyckas för dem av allt vad de företar sig att göra. Kom, och efter att ha stigit ner, låt oss förvirra deras tungomål där, så att de inte hör varandras röst. Och Herren skingrade dem därifrån över hela jordens yta, och de upphörde att bygga staden och tornet. Därför blev dess namn kallat Förvirring, eftersom Herren där förvirrade läpparna på hela jorden, och därifrån skingrade Herren dem över hela jordens yta. Och dessa är Sems släktled, och Sem var hundra år gammal när han födde Arfaxad, det andra året efter floden. Och Sem levde, efter att han hade avlat Arfaxad, femhundra år, och han avlade söner och döttrar, och dog. Och Arphaxad levde hundratrettiofem år och födde Kainan. Och Arfaxad levde, efter att han fött Kenan, fyrahundra år, och han födde söner och döttrar, och dog. Och Kenan levde etthundra och trettio år, och födde Sala; och Kenan levde, efter att ha fött Sala, trehundra trettio år, och födde söner och döttrar, och dog. Och Sala levde hundratrettio år och födde Eber. Och Sala levde tre hundra trettio år efter det att han hade avlat Eber, och han

avlade söner och döttrar, och dog. Och Eber levde hundratrettiofyra år och födde Faleg. Och Eber levde, efter att han hade avlat Peleg, tvåhundrasjuttio år, och han avlade söner och döttrar, och dog. Och Phaleg levde hundratrettio år, och födde Ragau. Och Phaleg levde, efter att han hade fött Ragau, nio och tvåhundra år, och han födde söner och döttrar, och dog. Och Ragau levde hundratrettiotvå år och födde Seruch. Och Ragau levde tvåhundrasju år efter att han hade fött Seruk, och han födde söner och döttrar, och dog. Och Seruch levde hundratrettio år och födde Nahor. Och Seruch levde, efter att han hade fött Nahor, tvåhundra år, och han födde söner och döttrar, och dog. Och Nahor levde hundrasjuttionio år och födde Tera. Och Nahor levde, efter att han hade avlat Terah, hundratjugofem år, och han avlade söner och döttrar, och dog. Och Terah levde sjuttio år och födde Abram och Nahor och Haran. Dessa är Teras släktled. Tera födde Abram, Nahor och Haran, och Haran födde Lot. Och Arran dog inför sin fader Tera i det land där han föddes, i kaldeernas land. Och Abram och Nahor tog sig hustrur. Namnet på Abrams hustru var Sara, och namnet på Nahors hustru var Melcha, dotter till Haran, och fader till Melcha, och fader till Ischa. Och Sarai var ofruktbar och hon födde inga barn. Och Terah tog sin son Abram och Lot, son till Haran, sin dotters son, och sin sonhustru Sara, hustru till hans son Abram, och förde dem ut från kaldéernas land för att gå till Kanaans land, och de kom till Haran och bosatte sig där. Och alla Terahs dagar i landet Haran blev två hundra fem år, och Terah dog i Haran.

12

Och Herren sade till Abram: Gå ut från ditt land och från din släkt och från din faders hus, och kom hit in i det land som jag skall visa dig. Och jag skall göra dig till ett stort folk, och jag skall välsigna dig, och jag skall göra ditt namn stort, och du skall vara välsignad. Och jag kommer att välsigna dem som välsignar dig, och dem som förbannar dig kommer jag att förbanna, och alla jordens stammar skall bli välsignade i dig. Och Abram gick, just som Herren talade till honom, och Lot gick med honom. Abram var sjuttiofem år, när han gick ut från Haran. Och Abram tog Sarai, sin hustru, och Lot, sin broders son, och alla deras ägodelar som de hade förvärvat, och all själ som de hade förvärvat från Haran, och de gick ut för att gå in i Kanaans land. Och Abram reste genom landet till dess längd ända till platsen Sikem, till den höga eken, och kananéerna bodde då i landet. Och Herren visade sig för Abram, och sade till honom: Åt din säd skall jag ge detta landet, och Abram byggde där ett altare åt Herren som hade visat sig för honom. Och han vände bort därifrån till berget öster om Betel, och satte upp där sitt tält i Betel mot havet, och Angai mot öster, och byggde där ett altare åt Herren, och åkallade Herrens namn. Och Abram avlägsnade sig, och efter att ha gått slog han läger i öknen. Och det hände att hungersnöd kom över jorden, och Abram drog ner till Egypten för att bo där, eftersom hungersnöden blev svår över jorden. Det hände att när Abram närmade sig att gå in i Egypten, sade Abram till Sarai sin hustru: Jag vet att du är en kvinna med

vackert ansikte. Det kommer därför att vara så att när egyptierna ser dig, kommer de att säga att denna är hans kvinna, och de kommer att döda mig, men dig kommer de att skona. Jag sade därför att jag är hans syster, så att det skulle gå väl för mig genom dig, och min själ kommer att leva för din skull. Det hände att när Abram inträdde i Egypten, såg egyptierna hans hustru, att hon var mycket vacker. Och Faraos härskare såg henne och prisade henne inför Farao, och de förde in henne i Faraos hus. Och de behandlade Abram väl för hennes skull och han fick får och kalvar och åsnor och tjänare och tjänarinnor och mulåsnor och kameler. Och Gud plågade Farao med stora och onda plågor, och hans hus, angående Sarai, Abrams hustru. Men Farao kallade Abram och sade: Vad är detta du har gjort mot mig, att du inte berättade för mig att hon är din hustru? Varför sa du att hon är min syster? Och jag tog henne till hustru åt mig själv, och nu se, din hustru är framför dig, ta henne och spring iväg. Och Farao befallde män angående Abram att sända bort honom, och hans hustru, och allt som var hans.

13

Abram gick upp från Egypten, han själv och hans hustru och allt det hans, och Lot med honom, in i öknen. Abram var mycket rik på boskap, silver och guld. Och han gick från där han kom till öknen till Betel, till den plats där hans tält var tidigare, mellan Betel och Ai, till platsen för altaret som han gjorde där i början, och Abram åkallade där Herrens namn. Och Lot, som reste med

Abram, hade får och oxar och tält. Och landet kunde inte rymma dem så att de bodde tillsammans, därför att deras ägodelar var många, och landet kunde inte rymma dem så att de bodde tillsammans. Och det uppstod strid mellan herdarna över Abrams boskap och herdarna över Lots boskap, men kananéerna och perisséerna bodde då i landet. Abram sade till Lot: Låt det inte vara strid mellan mig och dig, och mellan mina herdar och dina herdar, eftersom vi är bröder. Är inte hela landet framför dig? Separera dig från mig; om du går till vänster, går jag till höger; om du går till höger, går jag till vänster. Och Lot lyfte sina ögon och såg hela Jordans omgivande region, att den hela var vattnad, före Guds förstöring av Sodom och Gomorra, som Guds paradis, och som Egyptens land, ända till Soar. Och Lot valde åt sig hela Jordanslätten, och Lot bröt upp österut, och de skildes åt, var och en från sin broder. Abram bodde i landet Kanaan, men Lot bodde i en stad i den omgivande regionen och slog upp sitt tält i Sodom. Men människorna i Sodom var mycket onda och syndare inför Gud. Och Gud sade till Abram efter att Lot blivit skild från honom, titta upp med dina ögon, och se från platsen där du nu är mot norr och söder och öster och väster; eftersom all den mark som du ser, till dig kommer jag att ge den och till din säd till evighet. Och jag kommer att göra din säd som sanden på jorden; om någon kan räkna sanden på jorden, så ska även din säd bli räknad. Res dig upp och genomkorsa landet på längden och på bredden, ty jag skall ge det åt dig och åt din säd för evigt. Och Abram flyttade sitt tält, kom och bosatte sig vid eken Mamre, som var i Chebron, och byggde där ett altare åt Herren.

14

Det hände under Amraphels, kung av Shinars, rike, och Ariochs, kung av Ellasars, och Chedorlaomers, kung av Elams, och Tidals, kung av nationernas, att de förde krig mot Bera, kung av Sodom, och mot Birsha, kung av Gomorra, och mot Shinab, kung av Admah, och mot Shemeber, kung av Zeboiim, och kungen av Bela; denna är Zoar. Alla dessa kom överens vid den salta ravinen, detta salthavet. Tolv år tjänade de Chedorlaomer, men det trettonde året avföll de. I det fjortonde året kom Chedorlaomer och kungarna med honom, och de slog ner jättarna i Ashtaroth och Karnaim, och starka folk tillsammans med dem, och ommaéerna i staden Saue. Och horiterna i bergen Seir, ända till terebinten vid Paran, som ligger i öknen. Och efter att ha vänt tillbaka kom de till källan av domen, denna är Kadesh, och de högg ner alla härskarna av Amalek och amoreerna som bodde i Hazazon-Tamar. Och kungen av Sodom gick ut och kungen av Gomorra och kungen av Adma och kungen av Seboim och kungen av Balak, denna är Soar, och de ställde upp sig till krig mot dem i dalen, den salta, mot Kedorlaomer kungen av Elam och Tidgal kungen av folken och Amrafel kungen av Sinear och Ariok kungen av Ellasar, de fyra kungarna mot de fem. Men dalen var salt med brunnar av asfalt, och kungen av Sodom och kungen av Gomorra flydde och föll in där, men de som lämnades kvar flydde in i bergslandet. De tog alla hästar från Sodom och Gomorra och all deras mat och gick bort. De tog också Lot, son till Abrams broder, och hans bagage,

och de avlägsnade sig, för han bodde i Sodom. Någon av de räddade anlände och rapporterade till Abram, hebréen. Han bodde vid eken Mamre, amoriten, brodern till Eschol och brodern till Onan, som var allierade med Abram. När Abram hade hört att Lot, hans bror, hade blivit tillfångatagen, räknade han sina egna hushållsmedlemmar, trehundra arton, och förföljde dem ända till Dan. Och han föll på dem under natten, han själv och hans tjänare, och han slog dem och förföljde dem ända till Koba, som ligger norr om Damaskus. Och han förde tillbaka alla hästar från Sodom, och Lot, hans brorson, förde han tillbaka, och alla hans ägodelar, och kvinnorna, och folket. Kungen av Sodom gick ut för att möta honom, efter att han hade återvänt från segern över Kedor-Laomer och de kungar som var med honom, in i Shavehs dal, detta var kungarnas slätt. Och Melkisedek, kung av Salem, frambar bröd och vin, och han var präst åt den högste Guden. Och han välsignade Abram, och sade: Välsignad vare Abram av den högste Gud, som skapade himlen och jorden. Och välsignad vare den högste Guden, som överlämnade dina fiender i dina händer, och Abram gav till honom tionde av allt. Kungen av Sodom sade till Abram: Ge mig männen, men ta hästen för dig själv. Abram sa till kungen av Sodom, jag kommer att sträcka ut min hand till Herren Gud den högste, som skapade himlen och jorden, om jag kommer att ta från en tråd till en sandalrem från allt som är ditt, så att du inte ska säga att jag gjorde Abram rik. Utom det som de unga männen åt, och andelen av de män som gick tillsammans med mig - Eschol, Onan, Mamre - dessa skall ta sin andel.

15

Efter dessa ord blev Herrens ord till Abram i en syn, sägande: Frukta inte, Abram, jag är din sköld, din lön kommer att vara mycket stor. Och Abram säger: Herre Gud, vad kommer du att ge mig? Jag däremot dör barnlös; och sonen till Masek i mitt hushåll, denne Damaskus-Eliezer. Och Abram sade: Eftersom du inte gav mig någon avkomma, kommer min hemfödde tjänare att ärva mig. Och omedelbart kom Herrens röst till honom och sade: Denne kommer inte att ärva dig, utan den som kommer att gå ut från dig, denne kommer att ärva dig. Han ledde honom ut, och sade till honom: Titta upp mot himlen och räkna stjärnorna, om du kan räkna dem. Och han sade: Så skall din säd vara. Och Abram trodde Gud, och det räknades honom till rättfärdighet. Men han sade till honom: Jag är den Gud som ledde ut dig från kaldéernas land, för att ge dig detta land att ärva. Han sade: Herre Gud, varigenom skall jag veta att jag skall ärva det? Han sade till honom: Ta åt mig en treårig kviga, en treårig get, en treårig bagge, en turturduva och en duva. Han tog alla dessa till sig och delade dem på mitten och placerade dem mitt emot varandra, men fåglarna delade han inte. Men fåglar kom ner på kropparna, på deras delade halvor, och Abram satt ner vid dem. Vid solnedgången föll Abram i extas, och se, en stor mörk fruktan föll över honom. Och det sades till Abram: Du skall veta med visshet att din säd ska vara främlingar i ett land som inte är deras eget, och de ska göra dem till trälar, och de ska misshandla dem, och de ska ödmjuka dem, i fyrahundra år. Men den nation

som de ska tjäna, ska jag döma, och efter detta ska de gå ut härifrån med mycket bagage. Men du ska gå bort till dina fäder i frid, efter att ha blivit uppfödd i god ålderdom. Men i fjärde generationen ska de vända tillbaka hit, för amoréernas synder har ännu inte blivit uppfyllda fram till nu. Eftersom solen gick mot väster, uppstod en flamma, och se, en rykande ugn och eldfacklor, som gick igenom mellan dessa delade stycken. På den dagen upprättade Herren ett förbund med Abram och sade: Åt din säd skall jag ge detta land, från Egyptens flod till den stora floden Eufrat: Keniterna och Kenisiterna och Kadmoniterna och Hetiterna och Feresiterna och Refaiterna och Amoreerna och Kanaaneerna och Heviterna och Girgasiterna och Jebusiterna.

16

Sarai, Abrams hustru, födde inte barn åt honom, men hon hade en egyptisk tjänsteflicka vid namn Hagar. Sarai sade till Abram: Se, Herren har stängt mig från att föda barn. Gå därför in till min tjänstekvinna, så att jag må få barn genom henne. Och Abram lyssnade till Sarais röst. Och Sara, Abrams hustru, tog Hagar den egyptiska, sin egen tjänstekvinna, efter tio år som Abram hade bott i Kanaans land, och gav henne åt Abram, sin man, till hustru. Och han gick in till Hagar, och hon blev havande, och hon såg att hon var med barn, och härskarinnan blev vanärad inför henne. Sara sa till Abram, jag blir orättvist behandlad av dig; jag har gett min tjänstekvinna till din famn, men när hon såg att hon var havande blev jag föraktad av

henne. Må Gud döma mellan mig och dig. Abram sa till Sarai: Se, din tjänsteflicka är i dina händer, använd henne som det är behagligt för dig. Och Sara plågade henne, och hon flydde från hennes ansikte. Men Herrens budbärare fann henne vid vattenkällan i öknen, vid källan på vägen till Shur. Och budbäraren från Herren sade till henne: Hagar, Saras tjänsteflicka, varifrån kommer du? Och vart går du? Och hon sa: Jag flyr från min härskarinna Saras ansikte. Men Herrens budbärare sade till henne: Vänd tillbaka till din härskarinna och ödmjuka dig under hennes händer. Och Herrens ängel sade till henne: Jag skall föröka din säd, och den skall inte kunna räknas på grund av mängden. Och Herrens ängel sade till henne: Se, du är havande och skall föda en son, och du skall kalla hans namn Ismael, eftersom Herren har hört din förnedring. Denne kommer att vara en lantlig människa, hans händer mot alla, och allas händer mot honom, och inför alla sina bröder kommer han att bo. Och hon kallade namnet på Herren som talade till henne: Du är Guden som ser mig, eftersom hon sade, för framför mig såg jag den som hade visat sig för mig. På grund av detta kallade hon brunnen, brunnen där jag såg; se, den ligger mellan Kadesh och Barad. Och Hagar födde en son till Abram, och Abram kallade namnet på sin son, som Hagar födde till honom, Ismael. Abram var åttiosex år gammal när Hagar födde Ismael åt Abram.

17

Abram blev nittionio år gammal. Och Herren visade sig för Abram och sade till honom: Jag är din Gud; var välbehaglig inför mig och bli oklanderlig. Och jag ska upprätta mitt förbund mellan mig och dig, och jag ska föröka dig storligen. Och Abram föll på sitt ansikte. Och Gud talade till honom och sade: Och jag, se, mitt förbund är med dig, och du skall vara fader till en mängd nationer. Och ditt namn skall inte längre kallas Abram, utan ditt namn skall vara Abraham, eftersom jag har gjort dig till fader för många nationer. Och jag kommer att öka dig mycket, mycket, och jag kommer att göra dig till nationer, och kungar skall gå ut från dig. Och jag kommer att upprätta mitt förbund mellan dig och ditt säd efter dig, genom deras generationer, till ett evigt förbund, att vara din Gud och din säds Gud efter dig. Och jag kommer att ge till dig och till din säd efter dig det land som du bor i, hela landet Kanaan, till evig besittning, och jag kommer att vara deras Gud. Och Gud sade till Abraham: Men du den. Du ska hålla mitt förbund, du och din säd efter dig in i deras generationer. Och detta är det förbund som du skall bevara mellan mig och er, och mellan din säd med dig in i deras generationer: varje manlig av er skall omskäras. Och ni skall omskäras på förhudsköttet, och det skall vara ett tecken på förbundet mellan mig och er. Och barn åtta dagar gammalt skall omskäras hos er, varje mankön i era generationer, och hemmafödd och den som är köpt med silver från varje främmande son, som inte är från din säd. Med omskärelse skall den hemmafödd i ditt hus omskäras, och den som är köpt med silver, och mitt förbund skall vara på ert kött till ett evigt förbund. Och den oomskurne mannen, som inte omskärs på

förhuden hans kött den åttonde dagen, skall den själen utrotas från hennes släkt, eftersom han har brutit mitt förbund. Och Gud sade till Abraham: Sarai, din hustru, skall inte kallas med namnet Sarai, Sara skall hennes namn vara. Jag ska välsigna henne, och jag ska ge dig ett barn från henne, och jag ska välsigna det, och det ska bli till folkslag, och kungar över folkslag ska komma från honom. Och Abraham föll på sitt ansikte och skrattade, och sade i sitt sinne, sägande: om den hundraårige ska få en son? Och om Sara vid nittio års ålder kommer att föda? Sade men Abraham till Gud: Må denne Ishmael leva inför dig. Sade men Gud till Abraham: Ja, se, Sara din hustru kommer att föda dig en son, och du skall kalla hans namn Isak, och jag skall upprätta mitt förbund med honom, till ett evigt förbund, att vara hans Gud och hans säds Gud efter honom. Om Ismael men, se, jag har hört dig, och se, jag har välsignat honom, och jag kommer att öka honom, och jag kommer att föröka honom mycket. Tolv nationer skall han föda, och jag kommer att göra honom till ett stort folk. Men mitt förbund kommer jag att upprätta med Isak, som Sara ska föda åt dig vid denna tid, nästa år. Han avslutade att tala till honom, och Gud for upp från Abraham. Och Abraham tog Ismael, sin son, och alla sina hushållsmedlemmar, och alla som var köpta med silver, och varje manlig bland männen i Abrahams hus, och omskar deras förhud samma dag, såsom Gud hade talat till honom. Abraham var nittionio år gammal när han omskar sitt förhudskött. Ishmael men hans son var tretton år gammal, när han omskars på köttet av sin förhud. På den tiden av den dagen blev Abraham omskuren, och Ismael hans son, och alla männen

i hans hus, och hans hemfödda, och de som köpts med silver från främmande folk.

18

Gud visade sig för honom vid eken Mamre, när han satt vid dörren till sitt tält vid middagstid. Han tittade upp med sina ögon och såg, och se, tre män stod framför honom, och när han såg dem sprang han för att möta dem från dörren till sitt tält, och bugade sig mot jorden. Och han sa: Herre, om jag har funnit nåd inför dig, gå inte förbi din tjänare. Låt vatten verkligen tas, och låt dem tvätta era fötter, och svalna er själva vid trädet. Och jag ska ta bröd, och ni ska äta. Och efter detta kommer ni att fortsätta er väg, dit ni vände av på grund av er tjänare. Och han sa: Gör så, precis som du har sagt. Och Abraham skyndade till tältet, till Sarah, och sade till henne: Skynda och knåda tre mått fint mjöl och gör kakor. Och Abraham sprang till oxarna, och tog en mjuk och god kalv, och gav den till barnet, och skyndade att göra den. Han tog smör och mjölk och kalven som han hade tillagat, och satte fram det för dem, och de åt. Han själv stod vid dem under trädet. Han sa till honom: Var är Sara, din hustru? Men han svarade och sade: Se, i tältet. Han sa, När jag återvänder kommer jag till dig vid denna tid nästa år, och Sara din hustru kommer att ha en son. Sarah hörde vid dörren till tältet och var bakom honom. Abraham och Sarah var gamla och framskridna i ålder, och det hade upphört för Sarah att ha det som är kvinnligt. Sara skrattade inom sig själv och sade: Det har

verkligen inte hänt mig ännu fram till nu, och min herre är äldre. Och Herren sa till Abraham: Varför skrattade Sara inom sig själv och sa: Ska jag verkligen föda? Men jag har blivit gammal. Inget ord kommer vara omöjligt hos Gud? Vid denna tid nästa år kommer jag att återvända till dig, och Sara kommer att ha en son. Men Sara förnekade och sa: Jag skrattade inte, för hon var rädd. Och han sa till henne: Nej, men du skrattade. Och efter att ha rest sig upp därifrån tittade männen ner mot Sodom och Gomorra. Abraham reste med dem och följde dem. Men Herren sade: Jag kommer inte att gömma för Abraham, min tjänare, det som jag gör. Abraham men som blir kommer att vara ett stort och mäktigt folk, och i honom kommer alla jordens folk att bli välsignade. Jag visste för att han ska befalla sina söner och sitt hus efter honom, och de ska hålla Herrens vägar, att göra rättfärdighet och dom, så att Herren må bringa över Abraham allt vad han talade till honom. Herren sade: Ropet från Sodom och Gomorra har mångfaldigats mot mig, och deras synder är mycket stora. Sedan jag har stigit ner skall jag se om de enligt deras rop som kommer till mig fullbordar sina gärningar, och om inte, så att jag får veta. Och männen vände sig bort därifrån och kom till Sodom, men Abraham stod ännu kvar inför Herren. Och Abraham närmade sig och sade: Förstör inte den rättfärdige tillsammans med den ogudaktige, så att den rättfärdige blir som den ogudaktige. Om det finns femtio rättfärdiga i staden, kommer du att förstöra dem? Kommer du inte att låta hela platsen vara för de femtio rättfärdigas skull, om de finns där? Ingalunda skall du göra enligt detta ord, att döda den rättfärdige med den ogudaktige, så att den rättfärdige blir

som den ogudaktige, ingalunda! Du som dömer hela jorden, skall du inte utöva rättfärdighet? Herren sade: Om det finns femtio rättfärdiga i Sodom, i staden, skall jag skona hela staden och hela platsen för deras skull. Och Abraham svarade och sade: Nu har jag börjat tala till min Herre, men jag är jord och aska. Om de femtio rättfärdiga skulle bli färre till fyrtiofem, kommer du förstöra hela staden på grund av de fem? Och han sade: Jag kommer inte att förstöra den om jag finner fyrtiofem där. Och han fortsatte att tala till honom och sade: Om det finns fyrtio där, och han sade: Jag kommer inte att förstöra dem för de fyrtios skull. Och han sa: Inte något, Herre, om jag talar? Men om det hittas trettio där? Och han sa: Jag kommer inte att förstöra den för de trettios skull. Och han sa, eftersom jag har att tala till Herren, men om tjugo hittas där? Och han sa: Jag kommer inte att förstöra den, om jag finner tjugo där. Och han sa: Låt det inte vara något, Herre, om jag talar ännu en gång? Men om det finns tio där? Och han sa: Jag kommer inte att förstöra den för de tios skull. Herren gick bort, när han upphörde att tala till Abraham, och Abraham vände tillbaka till sin plats.

19

De två budbärarna kom till Sodom på kvällen. Lot satt vid porten till Sodom; och när Lot såg dem, reste han sig upp för att möta dem, och bugade sig med ansiktet mot jorden. Och han sa: Se, herrar, vänd av in i er tjänares hus och ta logi och tvätta era

fötter, och efter att ha stigit upp tidigt ska ni ge er av på er väg. Och de sa: Nej, vi kommer att övernatta på gatan. Och han uppmanade dem och de vände av till honom och gick in i hans hus, och han gjorde dryck åt dem och bakade osyrat bröd åt dem, och de åt. Men före läggdags omringade männen från staden, sodomiterna, huset, från ung man till äldre, hela folket på samma gång. Och de kallade på Lot och sade till honom: Var är männen som kom in till dig inatt? För ut dem till oss, så att vi kan bli släkt med dem. Lot gick ut till dem vid tröskeln, och han stängde dörren efter sig. Han sade men till dem: Ingalunda, bröder, gör icke ont. Det finns två döttrar till mig som inte har känt man. Jag kommer att föra ut dem till er, och använd dem som det skulle behaga er. Endast mot dessa män får ni inte göra orätt, eftersom de har inträtt under mina balkars skydd. De sa till honom, stå undan där; du kom för att bo tillfälligt, inte också för att döma? Nu ska vi därför behandla dig värre än dem. Och de tvingade mannen Lot mycket, och de närmade sig för att krossa dörren. Men männen sträckte ut händerna och drog in Lot till sig själva in i huset, och de stängde husets dörr. Men männen som befann sig vid husets dörr slog de med blindhet, från den minste till den störste, och de blev förvirrade när de sökte dörren. Och männen sa till Lot, har du här svärsonner, eller söner, eller döttrar? Om någon annan är hos dig i staden, för ut dem från denna plats, eftersom vi förstör denna plats; eftersom deras rop blev upphöjt inför Herren, och Herren sände oss att förstöra den. Lot gick ut och talade till sina svärsonner som hade tagit hans döttrar, och sade: Res er och gå ut från denna plats, eftersom Herren förstör staden. Men det tycktes

som att han skämtade inför hans svärsonner. När gryningen kom, manade änglarna på Lot och sade: Res dig, ta din hustru och dina två döttrar som du har, och gå ut, så att inte heller du förgås med stadens laglösheter. Och de blev oroade, och änglarna grep hans hand och hans hustrus hand och hans två döttrars händer, eftersom Herren ville skona honom. Och det hände när de förde ut dem utanför, och de sade: Rädda din egen själ, se inte tillbaka, stå inte heller kvar i hela den omgivande regionen, rädda dig till berget, så att du inte någonsin blir bortryckt. Lot sa till dem: Jag ber, Herre, eftersom din tjänare fann nåd inför dig, och du har förstärkt din rättfärdighet som du gör mot mig, för att min själ ska leva; men jag kommer inte att kunna bli räddad till berget, att inte ondskorna någonsin griper mig, och jag dör. Se, denna stad är nära för mig att fly till där, som är liten, och där ska jag bli räddad. Är den inte liten? Och min själ ska leva på grund av dig. Och han sa till honom: Se, jag har beaktat ditt ansikte och även detta ord, att inte förstöra staden om vilken du talade. Skynda dig därför att bli räddad där, för jag kommer inte att kunna göra något förrän du kommer dit. På grund av detta kallade han den stadens namn Segor. Solen gick upp över landet, och Lot gick in i Zoar. Och Herren lät regna över Sodom och Gomorra svavel och eld från Herren från himlen. Och han förstörde dessa städer och hela den omgivande regionen och alla invånare i städerna och allt som växte ur jorden. Och hans hustru tittade bakåt, och hon blev en saltpelare. Abraham steg upp tidigt på morgonen till den plats där han hade stått inför Herren. Och han tittade mot Sodom och Gomorra, och mot den omgivande regionen, och han såg, och se,

en låga steg upp från jorden, som ångan från en ugn. Och det hände när Gud förstörde alla städerna i det omgivande området, att Gud kom ihåg Abraham, och sände ut Lot från förstörelsens mitt, när Herren förstörde de städer i vilka Lot bodde. Lot gick upp från Zoar och satte sig på berget, han själv och hans två döttrar med honom, för han fruktade att bo i Zoar, och han bodde i grottan, han själv och hans två döttrar med honom. Den äldre sade till den yngre: Vår fader är gammal, och det finns ingen på jorden som skall komma in till oss, såsom det tillkommer hela jorden. Kom och låt oss ge vår fader vin att dricka, och låt oss ligga med honom, och låt oss väcka liv ur vår fader säd. De gav sin fader vin att dricka den natten, och den äldre gick in och sov med sin fader den natten, och han visste det inte när han somnade och när han steg upp. Det hände nästa dag, och den äldre sade till den yngre: Se, jag sov igår med vår fader. Låt oss ge honom vin att dricka även denna natt, och gå du in och ligg med honom, så att vi kan väcka upp säd från vår fader. De gav också den natten sin fader vin att dricka, och den yngre gick in och sov med sin fader, och han visste inte när hon lade sig eller när hon steg upp. Och Lots två döttrar blev havande av sin fader. Och den äldre födde en son, och hon kallade hans namn Moab, sägande: från min fader, denne är fader till moabiterna intill denna dag. Och den yngre födde också en son, och hon kallade hans namn Ammon och sade: son av min ras, denne är fader till Ammoniterna intill denna dag.

20

Och Abraham flyttade därifrån in i landet mot söder och bodde mellan Kadesh och mellan Sur och vistades i Gerara. Abraham sade om sin hustru Sarah att hon var hans syster, ty han fruktade att säga att hon var hans hustru, så att inte männen i staden någonsin skulle döda honom för hennes skull. Men Abimelek, kungen av Gerar, sände och tog Sarah. Och Gud kom till Abimelek i sömnen under natten och sade: Se, du skall dö på grund av den kvinna som du har tagit, ty hon är gift med en man. Abimelech men hade inte rört henne, och sade: Herre, skall du förgöra ett okunnigt och rättfärdigt folk? Sa han inte själv till mig, hon är min syster? Och hon sa till mig, är han min bror? Med ett rent hjärta och med rättfärdiga händer gjorde jag detta. Gud sade till honom i sömnen, och jag visste att du gjorde detta med rent hjärta, och jag skonade dig från att synda mot mig, för detta skäl tillät jag dig inte röra henne. Men ge nu tillbaka hustrun till mannen, därför att han är en profet, och han ska be för dig, och du ska leva. Men om du inte ger tillbaka henne, ska du veta att du dör och alla dina. Och Abimelek steg upp tidigt på morgonen och kallade alla sina tjänare och talade alla dessa ord i deras öron, och alla männen blev mycket rädda. Och Abimelek kallade på Abraham och sade till honom: Vad är det här du har gjort mot oss? Har vi inte syndat mot dig, så att du förde över mig och över mitt rike en stor synd? Ett arbete som ingen kommer att göra har du gjort för mig. Men Abimelek sade till Abraham: Vad såg du som gjorde att du gjorde detta? Men Abraham sade: Jag sade ju, därför finns det inte gudsfruktan på denna plats, och de kommer att döda mig på grund av min hustru. Och sannerligen är hon min syster från

faderns sida, men inte från moderns, och hon blev min hustru. Det hände när Gud ledde ut mig från min faders hus, och jag sade till henne: Denna rättfärdighet skall du göra mot mig: på varje plats där vi må inträda, säg om mig att han är min broder. Och Abimelek tog tusen didrakmer, och får, och kalvar, och tjänare, och kvinnliga tjänare, och gav åt Abraham; och han gav tillbaka åt honom Sara, hans hustru. Och Abimelech sade till Abraham: Se, mitt land ligger framför dig, bo där det behagar dig. Men till Sara sade han: Se, jag har gett tusen didrakmer åt din broder, dessa skall vara dig till ära för ditt ansikte, och åt alla de som är med dig, och tala sanningsenligt i allt. Abraham bad till Gud, och Gud helade Abimelek, och hans hustru, och hans tjänarinnor, och de födde barn. Att Herren genom att stänga hade stängt varje livmoder utifrån i Abimeleks hus, på grund av Sara, Abrahams hustru.

21

Och Herren besökte Sara, såsom han sade, och Herren gjorde åt Sara, såsom han talade. Och efter att ha avlat födde hon åt Abraham en son på hans ålderdom, vid den tid som Herren hade talat till honom. Och Abraham kallade sin son som blev född åt honom, som Sara födde åt honom, Isak. Och Abraham omskar Isak på den åttonde dagen, såsom Gud hade befallt honom. Och Abraham var hundra år gammal när hans son Isak föddes. Men Sara sade: Herren har gjort skratt åt mig, ty vem som än hör det skall glädjas med mig. Och hon/han sa: Vem

skulle ha förkunnat för Abraham att Sara ammar ett barn? Att jag födde en son i min ålderdom. Och barnet växte upp och blev avvant, och Abraham gjorde en stor fest den dag hans son Isak blev avvand. När Sara hade sett sonen till Hagar den egyptiska, som föddes åt Abraham, leka med Isak hennes son, sa hon till Abraham: Kasta ut denna tjänstekvinna och hennes son, för sonen till denna tjänstekvinna skall inte ärva tillsammans med min son Isak. Ordet framträdde dock mycket hårt inför Abraham angående hans son. Gud sa till Abraham: Låt det inte vara svårt för dig angående barnet och angående tjänsteflickan; allt vad Sarah säger till dig, lyssna på hennes röst; eftersom din säd ska kallas i Isak. Och sonen till denna tjänstekvinna ska jag göra till ett stort folk, eftersom han är din avkomma. Abraham stod upp på morgonen och tog bröd och en vinsäck med vatten och gav till Hagar, och han placerade barnet på hennes axel och skickade iväg henne. Och efter att ha gått bort vandrade hon i öknen vid edens brunn. Vattnet tog slut från läderflaskan och hon kastade barnet under en tall. Och efter att ha gått bort satt hon mittemot honom på avstånd, som ett pilskott, för hon sa: Jag ska inte se mitt barns död. Och hon satt mittemot honom; barnet hade skrikit och grät. Och Gud hörde barnets röst från den plats där det var; och en budbärare från Gud kallade på Hagar från himlen och sade till henne, vad är det Hagar? Var inte rädd; för Gud har hört barnets röst från platsen där han är. Res dig upp och ta barnet, och håll fast det med din hand; för jag ska göra det till ett stort folk. Och Gud öppnade hennes ögon och hon såg en brunn med levande vatten och hon gick och fyllde lädersäcken med vatten och gav barnet att dricka. Och Gud var

med barnet och han växte och bodde i öknen och han blev en bågskytt. Och han bodde i ödemarken, och hans moder tog åt honom en hustru från Paran i Egypten. Det hände vid den tiden att Abimelek och Ochozath, hans rådgivare, och Phichol, överbefälhavaren för hans här, sade till Abraham: Gud är med dig i allt som du gör. Nu därför, svär vid Gud att du inte skall skada mig, inte heller min säd, inte heller mitt namn, utan att du enligt den rättfärdighet som jag visade dig, skall göra med mig och med det land där du har bott. Och Abraham sade: Jag skall svära. Och Abraham tillrättavisade Abimelek angående vattenbrunnarna som Abimeleks tjänare hade tagit bort. Och Abimelech sade till honom: Jag visste inte vem som gjorde detta till dig, inte heller har du berättat det för mig, inte heller har jag hört det förrän idag. Och Abraham tog får och kalvar, och gav dem till Abimelech, och de båda slöt ett förbund. Och Abraham ställde upp sju lamm av fåren avsides. Och Abimelech sade till Abraham: Vad är dessa sju lamm av fåren som du har ställt åt sidan? Och Abraham sade, att de sju lammen du skall ta från mig, så att de är till vittnesbörd för mig, att jag grävde denna brunn. Därför namngav han den platsen Edens brunn, eftersom de båda svor där. Och de slöt ett förbund vid edens brunn, och Abimelek reste sig, samt Okozat hans rådgivare, och Fikol överbefälhavaren för hans här, och de återvände till filistéernas land. Och Abraham planterade ett fält vid edens brunn, och där åkallade han Herrens namn, den evige Guden. Abraham bodde i filisteernas land i många dagar.

22

Och det hände efter dessa ord att Gud testade Abraham, och sade till honom: Abraham, Abraham, och han sade: Se, här är jag. Och han sade: Ta din son, den älskade, som du älskade, Isak, och gå till det höga landet, och offra upp honom där som brännoffer på ett av de berg som jag skall säga dig. Och Abraham reste sig upp på morgonen, sadlade sin åsna; och han tog med sig två tjänare och Isak sin son; och efter att ha kluvit ved till brännoffret reste han sig upp och gick, och kom till den plats som Gud hade sagt honom, på den tredje dagen. Och Abraham blickade upp med sina ögon och såg platsen på avstånd. Och Abraham sade till sina tjänare, stanna här med åsnan; jag och pojken ska gå dit fram; och efter att ha tillbett ska vi återvända till er. Tog men Abraham veden för brännoffret och lade den på Isak, hans son, tog men med händerna både elden och svärdet, och de två gick tillsammans. Isak sa till Abraham, hans fader: Fader. Och han sa: Vad är det, barn? Han sade: Och se, elden och veden, var är fåret till brännoffret? Abraham sade: Gud kommer att se till ett får åt sig själv till brännoffer, mitt barn. Efter att båda ha gått samtidigt, kom de till platsen som Gud hade sagt till honom; och Abraham byggde där altaret och lade på veden; och efter att ha bundit Isak, sin son, lade han honom på altaret ovanpå veden. Och Abraham sträckte ut sin hand för att ta svärdet och slakta sin son. Och Herrens budbärare kallade honom från himlen och sade: Abraham, Abraham! Han svarade: Här är jag. Och han sa: Lägg inte din

hand på pojken, och gör honom inte heller något; för nu vet jag att du fruktar Gud, och du skonade inte din älskade son för min skull. Och Abraham tittade upp med sina ögon och såg, och se, en bagge hölls fast i en buske vid hornen. Och Abraham gick, och tog baggen, och offrade upp honom till ett helt brännoffer i stället för Isak, hans son. Och Abraham kallade den platsen Herren såg, så att man idag säger: På Herrens berg blev han sedd. Och Herrens Budbärare kallade på Abraham en andra gång från himlen och sade: Vid mig själv har jag svurit, säger Herren, eftersom du gjorde detta och inte skonade din älskade son för min skull, sannerligen ska jag välsigna dig och mångfaldiga din säd som himlens stjärnor och som sanden vid havets kant, och din säd ska ärva sina motståndares städer. Och alla jordens nationer ska bli välsignade i din säd, därför att du lydde min röst. Abraham vände sig till sina tjänare och efter att ha rest sig upp gick de tillsammans till Edsvidden. Och Abraham bosatte sig vid edens brunn. Det skedde efter dessa ord, och det blev rapporterat till Abraham, sägande: se, Milka har också hon fött söner till Nahor din broder, Uz den förstfödde, och Buz hans broder, och Kemuel fader till syrierna, och Kesed, och Haso, och Pildasj, och Jidlaf, och Betuel. Betuel födde Rebecka. Dessa åtta söner, vilka Milka födde åt Nahor, Abrahams broder. Och hans konkubin, vars namn var Reuma, födde också Tabek och Taam och Tochos och Mocha.

23

Sarahs liv blev hundratjugosju år. Och Sara dog i staden Arbok, som ligger i dalgången, denna är Hebron i landet Kanaan, och Abraham kom för att sörja Sara och klaga. Och Abraham reste sig upp från sin döda, och Abraham sade till Hets söner och sade: En främling och tillfällig bosatt är jag bland er, ge mig därför en gravplats bland er, och jag ska begrava min döda bort från mig. Hets söner svarade Abraham och sade: Inte så, herre. Hör oss, du är en kung från Gud bland oss. Begrav din döda i våra utvalda gravar, för ingen av oss kommer att hindra sin grav från dig att begrava din döda där. Men Abraham reste sig och bugade ner för folket i landet, Hets söner. Och Abraham talade till dem och sade: Om ni har det i er själ att begrava min döde från mitt ansikte, så hör mig och tala för mig med Efron, Sohars son. Och låt honom ge mig den dubbla grottan som tillhör honom, den som finns i en del av hans fält; för silver av rätt värde, ge mig den bland er till gravbesittning. Efron satt mitt ibland Hets söner; och Efron hettiten svarade Abraham och sade, medan Hets söner och alla som gick in i staden hörde, sägande: Var hos mig, herre, och hör mig; fältet och grottan som är i det, till dig ger jag; inför alla mina medborgare har jag gett det till dig; begrav din döde. Och Abraham bugade sig inför landets folk. Och han sade till Efron inför folket i landet: Eftersom du är hos mig, hör mig, ta silvret för fältet från mig, och jag skall begrava min döde där. Efron svarade Abraham och sade: Nej, herre; jag har hört, mark värd fyrahundra silverdrakmer; men vad skulle detta vara mellan mig och dig? Men du, begrav din döde. Och Abraham hörde Efron, och Abraham betalade till Efron det silver som han hade talat om

inför Chets söner, fyrahundra didrachma silver, godkänt bland köpmän. Och Efrons fält blev fastställt, som var vid den dubbla grottan, som ligger mitt emot Mamre, fältet och grottan som var i det, och varje träd som var i fältet, och allt som är inom dess gränser runt omkring, åt Abraham, som besittning inför Hets söner och alla de som gick in i staden. Efter detta begravde Abraham Sara, sin hustru, i grottan på den dubbla åkern, som ligger mittemot Mamre, det vill säga Hebron i Kanaans land. Och fältet och grottan som var i det blev ratificerat till Abraham som gravbesittning från Hets söner.

24

Och Abraham var gammal och högt kommen i ålder, och Herren välsignade Abraham i allt. Och Abraham sade till sin äldste tjänare i sitt hus, till förvaltaren av allt sitt, placera din hand under mitt lår. Och jag besvär dig vid Herren, himlens Gud och jordens Gud, att du inte tar en hustru till min son Isak från kananéernas döttrar, bland vilka jag bor. Men du skall gå till mitt land där jag föddes, och till min släkt, och därifrån ta en hustru åt min son Isak. Och sonen sade till honom: Om kvinnan inte vill gå med mig tillbaka till detta land, ska jag föra tillbaka din son till landet varifrån du gick ut? Men Abraham sade till honom, se till att du inte för min son tillbaka dit. Herren, himlens Gud och jordens Gud, som tog mig från min faders hus och från det land där jag föddes, som talade till mig och som svor vid mig och sade: Åt dig skall jag ge detta land och åt din säd, han skall sända

sin ängel framför dig, och du skall ta en hustru till min son därifrån. Om kvinnan inte vill gå med dig till detta land, kommer du att vara fri från min ed, endast vänd inte min son tillbaka dit. Och sonen lade sin hand under Abrahams lår, sin herres, och svor honom angående detta ord. Och sonen tog tio kameler från sin herres kameler och av alla sin herres goda saker med sig, och han reste sig upp och gick till Mesopotamien till staden Nahor. Och han lät kamelerna lägra sig utanför staden vid vattenbrunnen mot kvällen, när de vattenhamtande kvinnorna kommer ut. Och han sade: Herre, min herre Abrahams Gud, giv framgång för mig idag och visa barmhärtighet mot min herre Abraham. Se, jag står vid vattenkällan, och döttrar till dem som bor i staden går ut för att hämta vatten. Och det kommer att vara jungfrun som jag säger till: Luta din vattenkruka så att jag kan dricka, och hon säger till mig: Drick du, och dina kameler ska jag vattna tills de slutar dricka – henne har du förberett åt din son Isak, och genom detta kommer jag att veta att du har visat barmhärtighet mot min herre Abraham. Och det hände innan han hade fullbordat att tala i sitt sinne, och se, Rebecka gick ut, hon som var född av Betuel, son till Milka, hustrun till Nahor, Abrahams broder, och hon bar vattenkrukan på sina axlar. Men jungfrun var mycket vacker till utseendet, hon var jungfru, ingen man hade känt henne, och hon gick ner till källan, fyllde sin vattenkruka och gick upp. Pojken rusade fram till mötet med henne och sade: Ge mig att dricka lite vatten från din vattenkruka. Hon sade: Drick, herre, och skyndade sig och sänkte ner vattenkrukan på sin arm, och gav honom att dricka, tills han upphörde att dricka.

Och hon sade: Och åt dina kameler ska jag ge vatten, tills alla har druckit. Och hon skyndade och tömde vattenkrukan i tråget, och sprang till brunnen för att dra igen, och drog vatten åt alla kamelerna. Men mannen observerade henne och förblev tyst för att få veta om Herren hade låtit hans väg gå väl, eller inte. Det hände att när alla kamelerna hade upphört att dricka, tog mannen gyllene öronringar om en drakmas vikt och två armband på hennes händer, tio gyllenes vikt. Och han frågade henne och sade: Vems dotter är du? Anmäl mig om det finns plats hos din fader åt oss att övernatta. Hon sade till honom: Jag är dotter till Bethuel, som Milcah födde åt Nahor. Och hon sade till honom: Vi har både halm och foder i överflöd, och plats att övernatta. Och mannen var väl nöjd och bugade sig för Herren och sade: Välsignad vare Herren, min herre Abrahams Gud, som inte har övergett sin rättfärdighet och sanning gentemot min herre. Mig har Herren lett till min herres broders hus. Och flickan sprang och rapporterade till hennes moders hus enligt dessa ord. Men Rebecca hade en broder, vars namn var Laban, och Laban sprang ut mot mannen vid källan. Och det hände när han såg öronringarna och armbanden i sin systers händer, och när han hörde sin syster Rebeckas ord som sade: Så har mannen talat till mig, och han kom till mannen som stod vid kamelerna vid källan. Och han sa till honom, kom hit in, välsignad av Herren; varför står du utanför? Jag har förberett huset och plats åt kamelerna. Mannen gick in i huset och lossade kamelerna, och gav halm och foder åt kamelerna, och vatten för att tvätta sina fötter och fötterna på de män som var med honom. Och han satte fram bröd till dem att äta, och sade: Jag äter inte förrän jag

har talat mina ord. Och han sade: Tala. Och han sade: Jag är Abrahams son. Herren välsignade min herre mycket, och han blev upphöjd, och han gav honom får och kalvar och silver och guld, tjänare och tjänarinnor, kameler och åsnor. Och Sarah, min herres hustru, födde en son åt min herre efter att han hade blivit gammal, och han gav honom allt som var hans. Och min herre lät mig svära och sade: Du skall inte ta en hustru till min son från kananéernas döttrar, bland vilka jag bor som främling i deras land. Men du ska gå in i min fars hus och in i min stam, och du ska ta en hustru till min son därifrån. Jag sade till min herre: Kanske kommer kvinnan inte att följa med mig. Och han sade till mig: Herren den Gud som jag har behagat inför, han själv skall sända ut sin Budbärare med dig, och han skall göra din väg framgångsrik, och du skall ta en hustru till min son från min stam och från min faders hus. Då ska du vara oskyldig från min förbannelse, för när du kommer till min stam och de inte ger till dig, då ska du vara oskyldig från min ed. Och när jag kom idag till källan sade jag: Herre, min herre Abrahams Gud, om du gör min väg framgångsrik, den som jag nu går på, se, jag har ställt mig vid vattenkällan, och stadens mäns döttrar går ut för att hämta vatten, och det skall vara den jungfru till vilken jag säger: ge mig lite vatten att dricka från din kruka, och hon säger till mig: drick du också, och jag skall ge dina kameler vatten, hon är den kvinna som Herren har förberett åt sin egen tjänare Isak, och genom detta skall jag veta att du har visat barmhärtighet mot min herre Abraham. Och det hände innan jag hade fullbordat att tala i mitt sinne, att Rebecka omedelbart gick ut med vattenkrukan på axlarna, och hon gick ner till källan och

drog vatten, och jag sade till henne: ge mig att dricka. Och hon skyndade sig och sänkte ner vattenkrukan från sin axel på sin arm, och sade: Drick du, och jag ska ge dina kameler att dricka, och de drack, och hon gav kamelerna att dricka. Och jag frågade henne och sade: Vems dotter är du? Berätta för mig. Och hon sade: Jag är dotter till Betuel, son till Nahor, som Milka födde åt honom. Och jag satte öronringarna på henne och armbanden om hennes händer. Och när du var nöjd tillbad jag Herren, och jag välsignade Herren, min herre Abrahams Gud, som har lett mig på sanningens väg för att ta min herres broders dotter till hans son. Om ni därför visar barmhärtighet och rättfärdighet mot min herre, men om inte, så meddela mig, så att jag kan vända mig åt höger eller vänster. Laban och Bethuel svarade och sade: Från Herren har denna sak utgått, vi kan inte tala emot dig vare sig ont eller gott. Se, Rebecca är framför dig, ta henne och ge dig av, och låt henne bli hustru åt din herres son, såsom Herren har talat. Det hände sig att när Abrahams tjänare hörde deras ord, bugade han sig ner mot jorden för Herren. Och efter att ha fört fram silverkärl och guldkärl och kläder, gav pojken dem till Rebecka; och han gav gåvor till hennes bror och till hennes mor. Och de åt och drack, både han själv och männen som var med honom, och de sov. Och när han hade stigit upp på morgonen sade han: Sänd iväg mig, så att jag kan bege mig till min herre. Hennes bröder och modern sade: Låt jungfrun stanna hos oss ungefär tio dagar, och efter detta skall hon avresa. Men han sade till dem: Håll mig inte kvar, eftersom Herren har gjort min väg framgångsrik. Sänd iväg mig, så att jag må återvända till min herre. De sa, Låt oss kalla på flickan och

fråga henne själv. Och de kallade på Rebecka och sa till henne: Ska du följa med den här mannen? Hon sa: Jag ska gå. Och de skickade ut Rebecka, deras syster, och hennes ägodelar, och Abrahams tjänare, och de som var med honom. Och de välsignade Rebecka och sade till henne: Vår syster är du, bli till tusenden av tiotusentals, och må din säd ärva dina motståndares städer. Och Rebecka och hennes tjänarinnor reste sig upp, de satte sig upp på kamelerna, och de gick med mannen; och tjänaren tog med sig Rebecka och gick bort. Isak reste genom öknen vid synens brunn, och han bodde i landet mot söder. Och Isak gick ut för att samtala på slätten mot aftonen, och när han tittade upp med sina ögon såg han kameler komma. Och Rebecca blickade upp med ögonen och såg Isaac, och hon hoppade ner från kamelen. Och hon sa till barnet: Vem är den där mannen som går på fältet oss till mötes? Och sonen sa: Denne är min herre. Och hon som hade tagit slöjan kastade den omkring sig. Och barnet berättade för Isak allt som han hade gjort. Isak gick in i sin moders hus och tog Rebecka, och hon blev hans hustru, och han älskade henne, och Isak blev tröstad angående Sara, sin moder.

25

Men Abraham tog sig ännu en hustru, vars namn var Keturah. Hon födde åt honom Zombran och Iezan och Madal och Midian och Iesbok och Soie. Iezan födde Saba och Dedan, och Dedans söner var Asshurim och Letushim och Leummim. Midians söner

var Gepher, Apher, Enoch, Abida och Eldaag; alla dessa var Keturah söner. Och Abraham gav alla sina ägodelar åt sin son Isaac. Och till sönerna av sina bihustrur gav Abraham gåvor, och sände bort dem från sin son Isak, medan han ännu levde, österut in i österns land. Dessa är åren av Abrahams livsdagar som han levde, hundrasjuttiofem år. Och sviktande dog Abraham i god ålderdom som gammal man, mätt på dagar, och han samlades till sitt folk. Och de begravde honom, Isak och Ismael, hans söner, i den dubbla grottan, i Efrons fält, son till Sohar hettiten, som är mittemot Mamre, fältet och grottan som Abraham förvärvade från Hets söner; där begravde de Abraham och Sara, hans hustru. Det hände efter att Abraham dog att Gud välsignade hans son Isak, och Isak bodde vid Synens brunn. Dessa är generationerna av Ismael, Abrahams son, vilken Hagar den egyptiska, Saras tjänstekvinna, födde åt Abraham. Och dessa är namnen på Ismaels söner, enligt namnen på hans släktled: Ismaels förstfödde, och Nebajot, och Kedar, och Adbeel, och Mibsam, och Mishma, och Duma, och Massa, och Hadad, och Tema, och Jetur, och Nafish, och Kedma. Dessa är Ismaels söner, och dessa är deras namn i deras tält och i deras lägerplatser, tolv furstar enligt deras folk. Och dessa var åren av Ismaels liv, etthundratrettiosju år, och han dog när krafterna svek honom, och han samlades till sin släkt. Han bosatte sig från Havilah till Shur, som ligger mitt för Egypten, ända till Assyrien; mitt för alla sina bröder bosatte han sig. Och dessa är Isaks, Abrahams sons, generationer: Abraham födde Isak. Isak var fyrtio år när han tog Rebecka, dotter till Betuel den syriern från Mesopotamien i Syrien, syster till Laban den syriern, till hustru åt sig. Isak bad

till Herren om Rebecka, hans hustru, eftersom hon var ofruktbar, och Gud hörde hans bön, och Rebecka, hans hustru, blev havande. Och barnen hoppade i henne; och hon sa, om det så ska bli för mig, varför då detta för mig? Hon gick för att fråga Herren. Och Herren sade till henne: Två nationer är i ditt liv, och två folk från ditt liv skall delas, och folk skall överträffa folk, och den större skall tjäna den mindre. Och dagarna för hennes att föda uppfylldes, och se, det var tvillingar i hennes buk. Den förstfödde kom ut rödaktig, hel, som en hårig hud, och han gav honom namnet Esau. Och efter detta kom hans bror ut, och hans hand höll i Esaus häl, och han kallade honom Jakob. Isak var sextio år när Rebecka födde dem. De unga männen växte upp, och Esau var en man som kunde jaga, en lantlig man, men Jakob var en enkel man som bodde hemma. Isak älskade Esau, eftersom hans jakt var mat för honom, men Rebecka älskade Jakob. Jakob kokade gröt, och Esau kom från fältet utmattad. Och Esau sade till Jacob: Mata mig från denna röda kokta mat, eftersom jag är utmattad. På grund av detta kallades hans namn Edom. Jakob sade till Esau: Sälj mig idag din förstfödslorätt. Och Esau sade: Se, jag går att dö, så vad gagnar mig då denna förstfödslorätt? Och Jakob sade till honom: Svär mig det idag, och han svor till honom, och Esau sålde förstfödslorätten till Jakob. Jacob gav Esau bröd och linssoppa, och han åt och drack, och sedan reste han sig och gick, och Esau föraktade förstfödslorätten.

26

Det hände en hungersnöd i landet, förutom den tidigare hungersnöden som inträffade på Abrahams tid, och Isak gick till Abimelek, filisteernas kung, till Gerar. Herren visade sig för honom och sade: Gå inte ner till Egypten, utan bo i det land som jag säger till dig. Och bo som främling i detta land, och jag skall vara med dig, och jag skall välsigna dig, ty till dig och till din säd skall jag ge hela detta land, och jag skall upprätta min ed, som jag svor till Abraham, din fader. Och jag kommer att multiplicera din säd som himlens stjärnor, och jag kommer att ge din säd hela detta land, och alla jordens folk skall bli välsignade i din säd. Därför att Abraham, din fader, lydde min röst och höll mina bud och mina befallningar och mina förordningar och mina lagar. Isak bosatte sig i Gerara. Men männen på platsen frågade om Rebecka, hans hustru, och han sade: Hon är min syster, för han fruktade att säga att hon var hans hustru, så att inte männen på platsen skulle döda honom på grund av Rebecka, eftersom hon var vacker till utseendet. Det hände att han var där en lång tid, och Abimelek, kungen av Gerar, böjde sig ner och såg genom fönstret Isak leka med Rebecka, sin hustru. Och Abimelek kallade Isak och sade till honom: Är hon då verkligen din hustru? Varför sa du att hon är min syster? Isak sa till honom: Jag sa nämligen att jag inte skulle dö på grund av henne. Och Abimelek sa till honom: Vad är det här du har gjort mot oss? Nästan låg någon från min familj med din hustru, och du skulle ha fört skuld över oss. Abimelech befallde all sin folk och sade: Var och en som rör denna man och hans hustru skall vara skyldig till döden. Isak sådde i det landet, och fann i det året hundrafaldig korn, och Herren välsignade honom. Och mannen

upphöjdes, och han blev allt större genom att gå framåt, tills han blev mycket stor. Han fick fårboskap och oxboskap och många åkrar. Och filisteerna avundades honom. Och alla de brunnar som hans fars barn grävde på hans fars tid, täppte filistéerna till dem och fyllde dem med jord. Men Abimelek sade till Isak: Gå bort från oss, därför att du har blivit mycket starkare än oss. Och Isak gick bort därifrån och härbärgerade i Gerars dal, och bodde där. Och igen grävde Isak vattenbrunnar som Abrahams, hans fars, tjänare hade grävt, och som filisteerna hade täppt till efter att Abraham hans far dog, och han gav dem namn enligt de namn som hans far hade gett dem. Och Isaks barn grävde i ravinen vid Gerar och hittade där en brunn med levande vatten. Och herdarna från Gerar kämpade med Isaks herdar och påstod att vattnet var deras, och de kallade brunnens namn Orättvisa, för de hade gjort honom orätt. Och efter att ha rest därifrån grävde han en annan brunn, och de tvistade även om den, och han gav den namnet Fiendskap. Sedan han hade rest därifrån grävde han en annan brunn, och de stred inte om den, och han gav den namnet Eurykhoria och sade: Eftersom Herren nu har gett oss utrymme och låtit oss växa på jorden. Han gick upp därifrån till edens brunn. Och Herren visade sig för honom under den natten och sade: Jag är Abrahams, din faders, Gud. Frukta inte, ty jag är med dig, och jag skall välsigna dig och föröka din säd för Abrahams, din faders, skull. Och han byggde där ett altare, och han åkallade Herrens namn, och han slog upp där sitt tält; och Isaks tjänare grävde där en brunn i Gerars dal. Och Abimelek gick till honom från Gerar, och Ochozath hans rådgivare, och Phikol överbefälhavaren för hans styrka. Och

Isak sade till dem: Varför har ni kommit till mig? Men ni hatade mig, och ni skickade bort mig från er. De sade, efter att ha sett har vi sett att Herren var med dig, och vi sade, låt det bli en ed mellan oss och mellan dig, och vi kommer att göra med dig ett förbund, att inte göra mot oss ont, eftersom vi inte behandlade dig med fientlighet, och på vilket sätt vi behandlade dig väl, och vi skickade iväg dig med fred, och nu är du välsignad av Herren. Och han gjorde en fest åt dem, och de åt och drack. Och när de hade stigit upp på morgonen, svor var och en vid sin granne, och Isak sände ut dem, och de avlägsnade sig från honom i frid. Det hände på den dagen, och efter att ha anlänt rapporterade Isaks söner till honom om brunnen som de hade grävt, och de sade: Vi fann inte vatten. Och han kallade det Ed, på grund av detta kallade han den staden Edsbrunnen, ända till denna dag. Esau var fyrtio år, och han tog till hustru Judith, dotter till Beeri den hettitiske, och Basemath, dotter till Elon den hettitiske. Och de grälade med Isak och Rebecka.

27

Det hände att efter det att Isak hade blivit gammal, och hans ögon hade blivit förmörkade så att han inte kunde se, kallade han Esau, sin äldre son, och sade till honom: Min son, och han sade: Se, här är jag. Och han sade: Se, jag har blivit gammal och jag vet inte dagen för min död. Nu därför, ta dina redskap, koggret och bågen, och gå ut på slätten och jaga åt mig. Och tillred åt mig läckerheter, som jag älskar, och bär dem till mig, så

att jag må äta, så att min själ må välsigna dig innan jag dör. Rebecca hörde Isaac tala till sin son Esau, och Esau gick ut på slätten för att jaga åt sin fader. Rebecka sa till Jakob, hennes yngre son: Se, jag hörde din far tala till Esau, din bror, och säga: Bring mig jakt och gör mig mat, så att jag, efter att ha ätit, ska välsigna dig inför Herren innan jag dör. Nu därför, min son, hör mig, såsom jag befaller dig. Och efter att ha gått till fåren, ta till mig därifrån två ömtåliga och goda unga getter, och jag skall göra dem till läckerheter åt din fader, såsom han älskar. Och du ska bära in det till din far, och han ska äta, så att din far må välsigna dig innan han dör. Jakob sade till Rebekka, hans moder: Esau, min broder, är en hårig man, men jag är en slät man. Må inte någonsin fadern röra mig, och jag kommer att vara inför honom som en som föraktar, och jag kommer att bringa förbannelse på mig själv, och inte välsignelse. Men modern sade till honom: På mig vilar din förbannelse, mitt barn, lyssna bara på min röst, och gå och ta med det till mig. Han gick och tog, och förde det till modern, och hans moder gjorde läckerheter, såsom hans fader älskade. Och Rebecka tog den vackra dräkten som tillhörde Esau, hennes äldre son, vilken hon hade hos sig i huset, och klädde Jakob, hennes yngre son, i den. Och hon satte getskinnens skinn omkring hans armar och på de nakna delarna av hans hals. Och hon gav läckerheterna och bröden som hon hade gjort i händerna på Jakob, hennes son. Och han förde in det till sin fader, och han sade: Fader. Och han sade: Se, här är jag. Vem är du, mitt barn? Och Jakob sade till sin fader: Jag är Esau, din förstfödde. Jag har gjort såsom du talade till mig. Res dig upp, sätt dig och ät från min jakt, så att din själ må välsigna

mig. Isak sa till sin son: Vad är det här som du hittade så snabbt, mitt barn? Men han sa: Det som Herren din Gud överlämnade framför mig. Isak sade till Jakob: Kom nära till mig, så att jag kan känna på dig, mitt barn, om du är min son Esau eller inte. Jakob närmade sig sin fader Isak, och denne rörde vid honom och sade: Rösten är visserligen Jakobs röst, men händerna är Esaus händer. Och han kände inte igen honom, för hans händer var som händerna på hans bror Esau, håriga; och han välsignade honom, och sade, är du min son Esau? Men han sa: Det är jag. Och han sade: Bring till mig, och jag skall äta av din jakt, mitt barn, så att min själ må välsigna dig. Och han förde fram det till honom, och han åt, och han förde in vin till honom, och han drack. Och Isak, hans fader, sade till honom: Kom närmare mig och kyss mig, mitt barn. Och han närmade sig och kysste honom, och luktade lukten av hans kläder, och välsignade honom, och sade: Se, lukten av min son är som lukten av ett fullt fält, som Herren har välsignat. Och må Gud ge dig av himmelens dagg och av jordens rikedom och myckenhet av säd och vin. Och låt nationer tjäna dig, och låt härskare buga ner för dig, och bli herre över din broder, och din faders söner ska buga ner för dig, den som förbannar dig, förbannad, men den som välsignar dig, välsignad. Och det hände efter det att Isak upphörde att välsigna Jakob, sin son, och det hände, när Jakob gick ut från Isaks, sin faders, ansikte, att Esau, hans broder, kom från jakten. Och han själv gjorde läckerheter och förde fram dem åt sin fader, och sade till fadern: Låt min fader uppstå och äta från sin sons jakt, så att din själ må välsigna mig. Och Isak, hans far, sade till honom: Vem är du? Men han sa, jag är din son, den förstfödde

Esau. Isak blev mycket förfärad, och han sa: Vem är då den som jagat åt mig och fört in mat åt mig, och jag åt av allt innan du kom? Och jag välsignade honom, och han kommer att vara välsignad. Det hände att när Esau hörde sin fader Isaks ord, ropade han ut med stor och mycket bitter röst och sade: Välsigna verkligen också mig, fader. Han sade till honom: Din broder kom med list och tog din välsignelse. Och han sade: Rättvist blev han kallad Jakob till namn, för han har undanträngd mig, se, detta är andra gången. Han har tagit min förstfödslorätt, och nu har han tagit min välsignelse. Och Esau sade till sin fader: Har du inte lämnat någon välsignelse åt mig, fader? Men Isak svarade och sade till Esau: Om jag har gjort honom till din herre, och alla hans bröder har jag gjort till hans tjänare, med säd och vin har jag uppehållit honom, vad skall jag då göra för dig, mitt barn? Och Esau sa till sin fader: Har du inte en enda välsignelse, fader? Välsigna verkligen också mig, fader; men när Isak blev djupt rörd, ropade Esau högt och grät. Isak, hans fader, svarade och sade till honom: Se, från jordens rikedom skall din bostad vara, och från himmelens dagg ovanifrån. Och på ditt svärd skall du leva, och din broder skall du tjäna, men det skall ske att när du förstör och lossar hans ok från din nacke. Och Esau bar agg mot Jakob angående den välsignelse med vilken hans fader hade välsignat honom, och Esau sade i sitt sinne: Låt dagarna av sorg över min fader nalkas, så att jag må döda min broder Jakob. Det rapporterades till Rebecka om orden från Esau, hennes äldre son, och hon sände bud och kallade till sig Jakob, hennes yngre son, och sade till honom: Se, Esau, din broder, hotar att döda dig. Nu därför, mitt barn, hör min röst, och res dig och fly till

Mesopotamien, till min bror Laban i Haran. Och bo med honom några dagar, tills vreden vänder bort, och din brors ilska från dig, och han glömmer vad du har gjort mot honom; och när jag har skickat bud ska jag kalla dig därifrån, så att jag inte någonsin blir berövad på er båda två på en dag. Rebecka sade till Isak: Jag är trött på mitt liv på grund av Hets söners döttrar. Om Jakob tar en hustru från denna jords döttrar, vad har jag då att leva för?

28

Efter att ha kallat Jakob till sig välsignade Isak honom och befallde honom och sade: Du skall inte ta hustru bland kananéernas döttrar. Res dig och fly till Mesopotamien, till Betuels hus, din moders fader, och ta dig därifrån en hustru bland Labans döttrar, din moders broder. Men min Gud ska välsigna dig, och öka dig, och föröka dig, och du skall bli till församlingar av nationer. Och må han ge dig Abrahams, min faders, välsignelse, till dig och din säd efter dig, att ärva det land där du bor som främling, som Gud gav åt Abraham. Och Isak sände Jakob, och han gick in i Mesopotamien till Laban, son till Betuel syriern, broder till Rebecka, Jakobs och Esaus moder. Se men Esau att Isak välsignade Jakob och sände honom till Mesopotamien i Syrien för att ta sig en hustru därifrån, när han välsignade honom, och befallde honom och sade: Du skall inte ta en hustru bland kananéernas döttrar. Och Jakob hörde sin fader och sin moder, och gick till Mesopotamien i Syrien. Och efter att

ha sett att Kanaans döttrar var onda inför Isak, hans fader, gick Esau till Ismael och tog Mahalat, dotter till Ismael, Abrahams son, syster till Nebaiot, till sina hustrur som hustru. Och Jakob gick ut från edens brunn och han gick till Haran. Och han mötte en plats, och han sov där, för solen hade gått ner, och han tog från stenarna på platsen, och han placerade dem vid sitt huvud, och han sov på den platsen. Och han drömde, och se, en stege var uppställd på jorden, vars huvud nådde till himlen, och Guds budbärare gick upp och ner på den. Men Herren stod lutad över den, och sade: Jag är Abrahams, din faders, Gud och Isaks Gud. Frukta inte, landet på vilket du sover, åt dig skall jag ge det, och åt din säd. Och ditt säd kommer att vara som sanden på jorden, och det kommer att sprida sig mot havet, och söder, och norr, och mot öster, och alla jordens stammar kommer att välsignas i dig, och i ditt säd. Och se, jag är med dig, bevakande dig på hela vägen, vart du än går, och jag kommer att vända dig tillbaka till detta landet, ty jag kommer inte att lämna dig, förrän jag har gjort allt som jag talade till dig. Och Jakob vaknade från sin sömn och sade: Herren är på denna plats, men jag visste det inte. Och han fruktade och sade: Hur fruktansvärd är denna plats! Detta är inget annat än Guds hus, och detta är himmelens port. Och Jakob reste sig upp på morgonen och tog stenen som han hade placerat där vid sitt huvud, och reste den som en pelare, och hällde olja på dess topp. Och han kallade den platsen Guds hus, och Luz var stadens namn tidigare. Och Jakob bad en bön och sade: Om Herren Guden är med mig och bevarar mig på denna väg som jag går, och ger mig bröd att äta och kläder att sätta på, och för mig tillbaka med säkerhet till min fars hus, så

kommer Herren att vara Gud för mig. Och denna sten, som jag reste som pelare, skall vara Guds hus för mig, och av allt som du ger mig skall jag ge tionde till dig.

29

Och Jakob lyfte upp sina fötter och gick in i österlandet, till Laban, son till Betuel, syriern, bror till Rebecka, Jakobs och Esaus moder. Och han ser, och se, en brunn på slätten, och där var tre flockar får som vilade vid den, för från den brunnen vattnade de flockarna, och en stor sten var på brunnens mynning. Och där samlades alla hjordarna, och de rullade bort stenen från brunnens mun, och de vattnade fåren, och de återställde stenen på brunnens mun till dess plats. Jakob sa till dem: Bröder, varifrån är ni? De sa, Vi är från Haran. Han sa till dem: Känner ni Laban, Nahors son? De sa, vi vet. Han sa till dem, är han frisk? De sa: Han mår bra, och se, Rakel hans dotter kom med fåren. Och Jakob sade: Det är ännu mycket dag kvar, det är inte ännu tid att samla boskapen. Vattna fåren och gå sedan och låt dem beta. De sade: Vi kan inte förrän alla herdarna har samlats och de rullar bort stenen från brunnens mynning, och då vattnar vi fåren. Medan han ännu talade till dem, och se, Rakel, Labans dotter, kom med sin faders får, för hon vallde sin faders får. Det hände att när Jakob såg Rakel, dottern till Laban, hans moders broder, och Labans får, hans moders broders, och Jakob närmade sig och rullade bort stenen från brunnens mun och vattnade fåren som tillhörde Laban,

hans moders broder. Och Jakob kysste Rachel, och han grät med hög röst. Och han rapporterade till Rakel att han var hennes faders broder och att han var Rebeckas son, och hon sprang och rapporterade till sin fader enligt dessa ord. Det hände att när Laban hörde namnet Jakob, hans systers son, sprang han för att möta honom, och omfamnade honom och kysste honom, och förde in honom i sitt hus, och Jakob berättade för Laban alla dessa ord. Och Laban sade till honom: Du är från mina ben och från mitt kött, och han var hos honom en månads dagar. Men Laban sade till Jakob: Därför att du är min broder, skall du inte tjäna mig utan lön. Berätta för mig vad din lön skall vara. Laban hade två döttrar, namnet på den äldre var Lea, och namnet på den yngre var Rakel. Men Leahs ögon var svaga, Rachel var däremot vacker till formen och mycket härlig till utseendet. Jakob älskade Rachel, och sade: Jag skall tjäna dig i sju år för Rachel, din yngre dotter. Laban sade till honom: Det är bättre att ge henne till dig än att ge henne till en annan man. Bo hos mig. Och Jakob tjänade i sju år för Rachel, och de var för honom som några få dagar, på grund av att han älskade henne. Jakob sade till Laban: Ge mig min hustru, för dagarna har blivit uppfyllda, så att jag får gå in till henne. Laban samlade alla männen från platsen och höll bröllop. Och det blev kväll, och han tog sin dotter Lea och förde henne in till Jakob, och Jakob gick in till henne. Och Laban gav åt sin dotter Lea sin tjänsteflicka Zelpha, åt henne som tjänsteflicka. Det blev morgon, och se, det var Lea; och Jakob sade till Laban, vad är detta du har gjort mot mig? Tjänade jag inte hos dig för Rakel? Och varför lurade du mig? Laban svarade: Det är inte sed i vår ort att ge bort den yngre

före den äldre. Fullborda därför veckan med denna, och jag ska ge dig även denna i utbyte mot det arbete som du arbetar hos mig ytterligare sju andra år. Jakob gjorde således, och fullgjorde denna vecka, och Laban gav honom sin dotter Rakel till hustru. Och Laban gav sin dotter Bilha, sin tjänstekvinna, åt henne som tjänstekvinna. Och han gick in till Rakel, och han älskade Rakel mer än Lea, och han tjänade honom ytterligare sju år. Men när Herren Gud såg att Lea var hatad, öppnade han hennes livmoder, men Rachel var ofruktsam. Och Lea blev havande och födde en son till Jakob, och hon kallade hans namn Ruben, sägande: Eftersom Herren såg min förnedring och gav mig en son, skall nu därför min man älska mig. Och hon blev havande igen och födde en andra son till Jakob, och hon sade: Herren hörde att jag är hatad, och han gav mig också denne. Och hon kallade hans namn Simeon. Och hon blev havande igen och födde en son, och hon sade: Nu kommer min man att hålla sig till mig, för jag har fött honom tre söner. Därför kallade hon honom Levi. Och efter att ha blivit havande födde hon ännu en son, och sade: Nu skall jag ännu en gång tacka Herren. Därför kallade hon hans namn Juda, och hon upphörde att föda.

30

Rachel såg att hon inte hade fött barn åt Jakob, och Rachel var avundsjuk på sin syster, och hon sade till Jakob: Giv mig barn, om inte så kommer jag att dö. Vred sade Jakob till Rachel: Är jag i Guds ställe, som har berövat dig livsfrukt? Rachel sade till

Jakob: Se, min tjänstekvinna Bilhah, gå in till henne, så skall hon föda på mina knän, och jag skall också få barn genom henne. Och hon gav honom Bilha, sin tjänstekvinna, till hustru, och Jakob gick in till henne. Och Bilha, Rakels tjänstekvinna, blev havande och födde en son åt Jakob. Och Rakel sa: Gud har dömt för mig, och han har hört min röst, och han har gett mig en son; därför kallade hon honom Dan. Och Bilha, Rakels tjänstekvinna, blev återigen havande och födde en andra son åt Jakob. Och Rachel sade: Min Gud har kämpat, och jag har brottats med min syster, och jag har segrat, och hon kallade hans namn Naftali. Lea såg att hon hade upphört att föda, och tog Zelfa, sin tjänstekvinna, och gav henne till Jakob som hustru, och han gick in till henne. Och Zelpha, Leas tjänstekvinna, blev havande och födde en son åt Jakob. Och Lea sade: I lycka! Och hon namngav honom Gad. Och Zelpha, Leas tjänstekvinna, blev ännu en gång havande och födde en andra son åt Jakob. Och Lea sade: Lycklig är jag, eftersom kvinnorna kallar mig lycklig, och hon kallade hans namn Asher. Ruben gick ut under veteskördens dagar och fann kärleksäpplen på fältet, och han bar dem till Lea, sin moder. Men Rakel sade till Lea, sin syster: Giv mig av din sons kärleksäpplen. Lea sa: Är det inte tillräckligt för dig att du tog min man? Ska du inte också ta min sons alrauner? Men Rakel sa, inte så, låt honom ligga med dig denna natt istället för din sons alrunor. Jakob kom hem från fältet på kvällen, och Lea gick ut för att möta honom, och sade: Till mig skall du gå i natt, ty jag har hyrt dig i utbyte mot min sons alrunefrukter, och han sov med henne den natten. Och Gud hörde Lea, och hon blev havande och födde en femte son till Jakob. Och Lea sade: Gud

har givit mig min lön, därför att jag gav min tjänstekvinna till min man, och hon kallade hans namn Isaskar, vilket betyder lön. Och Lea blev ännu en gång havande och födde en sjätte son åt Jakob. Och Lea sade: Gud har givit mig en god gåva i denna tid, nu skall min man välja mig, för jag har fött honom sex söner, och hon kallade hans namn Sebulon. Och efter detta födde hon en dotter, och han kallade henne Dina. Gud kom ihåg Rachel, och Gud lyssnade på henne, och öppnade hennes livmoder. Och efter att ha blivit havande födde hon åt Jakob en son, och Rakel sade: Gud har tagit bort min skam. Och hon kallade hans namn Josef och sade: Må Gud lägga till åt mig en annan son. Det hände att när Rachel hade fött Josef, sade Jakob till Laban: Sänd mig, så att jag må gå bort till min plats och till mitt land. Ge tillbaka mina kvinnor och mina barn, för vilka jag har tjänat dig, så att jag må gå bort; för du vet den tjänst som jag har tjänat dig. Laban sade till honom: Om jag har funnit ynnest inför dig - jag har spått att Gud har välsignat mig vid din ankomst. Ange din lön till mig, och jag ska ge den. Sade men Jakob: Du vet hur jag har tjänat dig, och hur mycket boskap du hade hos mig. Litet var det som du hade innan jag kom, och det växte till en mängd, och Herren Gud välsignade dig genom min tjänst, nu därför, när skall jag också göra mig själv ett hus? Och Laban sade till honom, vad ska jag ge dig? Jakob sa till honom: Du behöver inte ge mig någonting. Om du gör detta åt mig, ska jag igen valla dina får och vakta dem. Låt alla dina får passera idag, och separera därifrån varje mörkt får bland lammen, och varje strimmigt och fläckigt bland getterna, det skall vara min lön. Och min rättfärdighet kommer att lyssna till mig på nästa dag, eftersom

min lön är framför dig: allt som inte är fläckigt och strimmigt bland getterna, och mörkt bland lammen, kommer att vara stulet från mig. Laban sade till honom: Låt det vara enligt ditt ord. Och han åtskilde på den dagen de spräckliga och fläckiga handbockarna, och alla de spräckliga och fläckiga getterna, och allt som var grått bland lammen, och allt som var vitt bland dem, och gav dem i händerna på sina söner. Och han avlägsnade tre dagars väg mellan dem och Jakob, och Jakob vaktade Labans kvarvarande får. Jakob tog åt sig färska stavar av storax, valnöt och platan, och Jakob skalade av dem vita remsor, och genom att skrapa bort det gröna framträdde det vita som han skalade på stavarna, brokigt. Och han placerade stavarna som han hade skalat i vattentrågen, så att när fåren kom för att dricka framför stavarna, skulle fåren bli dräktiga vid stavarna när de kom för att dricka. Och fåren var i brunst vid stavarna, och fåren födde ungar som var rent vita och brokiga och gråaktiga fläckiga. Men lammen åtskiljade Jakob, och han ställde framför fåren en vitrandig bagge och allt som var brokigt bland lammen, och han åtskiljade hjordar åt sig själv, och han blandade inte dem med Labans får. Det hände att vid den tid då fåren var brunstiga och blev dräktiga, placerade Jakob stavarna framför fåren i trågarna, för att de skulle avla enligt stavarna. När fåren födde placerade han dem inte, och det hände att de omärkta blev Labans men de märkta blev Jakobs. Och mannen blev mycket, mycket rik och han fick mycket boskap och oxar och tjänare och tjänarinnor och kameler och åsnor.

31

Jakob hörde orden av Labans söner, som sade: Jakob har tagit allt av vår fader, och från vår fader har han gjort all denna ära. Och Jakob såg Labans ansikte, och se, det var inte mot honom som igår och förrgår. Herren sade till Jakob: Vänd tillbaka till din faders land och till din släkt, och jag skall vara med dig. Jakob sände bud och kallade Lea och Rakel till slätten där hjordarna var. Och han sa till dem: Jag ser er faders ansikte, att det inte är mot mig som igår och i förgår, men min faders Gud var med mig. Och ni vet själva att jag med all min styrka har tjänat er fader. Er fader bedrög mig och ändrade min lön tio gånger, men Gud tillät honom inte att skada mig. Om han således säger: De brokiga ska vara din lön, så kommer alla fåren att föda brokiga, men om han säger: De vita ska vara din lön, så kommer alla fåren att föda vita. Och Gud tog bort all boskap från er fader och gav den till mig. Och det hände när jag matade fåren som blev dräktiga, och jag såg med mina ögon i sömnen, och se bockarna och baggarna som gick upp på fåren och getterna, vitstrimmiga och brokiga och askfärgade fläckiga. Och Guds ängel sade till mig i sömnen: Jakob. Och jag sade: Vad är det? Och han sade: Lyft upp dina ögon och se hangetterna och vädurarna som stiger upp på fåren och getterna, de fläckiga och brokiga och askfärgade spräckliga, ty jag har sett allt som Laban gör mot dig. Jag är den Gud som framträdde för dig på Guds plats, där du smorde en pelare åt mig, och där du avlade ett löfte åt mig. Res dig nu därför och gå ut från detta land, och bege dig till ditt födelselands, och jag skall

vara med dig. Och Rachel och Lea svarade och sade till honom: Finns det inte fortfarande för oss någon del eller något arv i vår faders hus? Har vi inte blivit betraktade som främmande av honom? Han har sålt oss, och genom att sluka uppslukade han vårt silver. All rikedom och all ära, som Gud tog bort från vår fader, kommer att tillhöra oss och våra barn. Gör nu därför allt som Gud har sagt till dig. Jakob reste sig och tog sina hustrur och sina barn på kamelerna. Och han förde bort alla ägodelar som tillhörde honom, och allt hans bagage, som han förvärvat i Mesopotamien, och allt som var hans, för att gå till Isak hans fader in i Kanaans land. Laban gick för att klippa sina får, men Rachel stal sin faders avgudar. Men Jakob gömde för Laban, syrern, genom att inte rapportera till honom att han flydde. Och han flydde själv med allt sitt, och korsade floden, och begav sig till berget Gilead. Det rapporterades för Laban, syrieren, den tredje dagen att Jakob hade flytt. Och efter att ha tagit sina bröder med sig, förföljde han honom i sju dagars väg, och hann upp honom vid berget Gilead. Men Gud kom till syrieren Laban i en dröm om natten och sade till honom: Vakta dig så att du aldrig talar ont med Jakob. Och Laban grep Jakob, och Jakob slog upp sitt tält på berget, och Laban ställde upp sina bröder på berget Gilead. Och Laban sa till Jakob, vad har du gjort? Varför flydde du i hemlighet, och stal mig, och förde bort mina döttrar, som fångar med svärd? Och om du hade berättat för mig, skulle jag ha skickat i väg dig med glädje, med musik, trummor och lyra. Och jag ansågs inte värdig att kyssa mina barn och mina döttrar, men nu har du handlat dumt. Och nu är min hand stark nog att skada dig, men din fars Gud sade igår till mig: Vakta dig

själv så att du aldrig talar onda ord med Jakob. Nu har du därför gått, för du begärde att gå bort till din faders hus, varför stal du mina gudar? Jakob svarade och sade till Laban: Jag var rädd, för jag tänkte att du skulle ta bort dina döttrar från mig, och allt mitt. Och Jakob sade: Hos vem du än finner dina gudar, han skall inte leva inför våra bröder. Känn igen vad som är hos mig av ditt, och ta det. Men han kände inte igen något hos honom. Jakob visste inte att Rachel, hans hustru, hade stulit dem. Men Laban gick in och sökte i Leas hus, och fann inget, och gick ut ur Leas hus, och sökte i Jakobs hus, och i de två tjänstekvinnornas hus, och fann inget, och gick sedan in i Rakels hus. Rachel tog avgudarna och kastade dem i kamelens sadeltaskor och satt på dem. Och hon sade till sin fader: Var inte besvärad, herre, jag kan inte resa mig inför dig, därför att jag har kvinnornas sed. Laban undersökte hela huset och fann inte avgudarna. Jakob blev arg och kämpade med Laban, och Jakob svarade och sa till Laban: Vad är min orätt? Och vad är min synd, att du förföljde mig, och att du genomsökte alla kärl i mitt hus? Vad har du funnit av alla kärlen från ditt hus? Placera det här framför dina bröder och mina bröder, och låt dem döma mellan oss två. Dessa tjugo år har jag varit med dig; dina får och dina getter har inte blivit barnlösa; baggar av dina får har jag inte ätit upp. Det som dödats av vilda djur har jag inte fört till dig, jag betalade själv tillbaka stölder om dagen och stölder om natten. Jag blev under dagen bränd av hettan och av frosten under natten, och sömnen vek från mina ögon. Dessa tjugo år har jag varit i ditt hus, jag tjänade dig fjorton år för dina två döttrar, och sex år med dina får, och du har bedragit mig om min lön tio gånger. Om inte min

fader Abrahams Gud, och Isaks fruktan, hade varit med mig, skulle du nu ha skickat bort mig tomhänt. Min förnedring och mina händers möda såg Gud, och han tillrättavisade dig igår. Men Laban svarade och sade till Jakob: Döttrarna är mina döttrar, och sönerna är mina söner, och boskapen är min boskap, och allt som du ser är mitt, och angående mina döttrar, vad skall jag göra åt dessa idag eller åt deras barn, som de har fött? Nu därför, kom, låt mig sluta ett förbund, jag och du, och det skall vara till ett vittnesbörd mellan mig och dig, men han sade till honom, se, ingen är med oss, se, Gud är vittne mellan mig och dig. Men Jakob tog en sten och reste den som en pelare. Men Jakob sade till sina bröder: Samla stenar, och de samlade stenar och gjorde en kulle, och de åt där på kullen, och Laban sade till honom: Denna kulle vittnar mellan mig och dig idag. Och Laban kallade den vittnesbördets hög, men Jakob kallade den vittneshögen. Laban sade till Jakob: Se, denna hög och denna pelare som jag reste mellan mig och dig, denna hög vittnar och denna pelare vittnar, därför kallades namnet Hög som vittnar. Och den synen, som han sade: må Gud se på mellan mig och dig, eftersom vi kommer att separera oss från varandra. Om du förnedrar mina döttrar, om du tar kvinnor utöver mina döttrar, se, ingen är med oss som ser, Gud är vittne mellan mig och dig. Om jag inte passerar till dig, och du inte heller korsar över till mig denna kulle och denna pelare i ont syfte. Abrahams Gud och Nahors Gud må döma mellan oss, och Jakob svor vid sin fader Isaks fruktan. Och han offrade ett offer på berget, och han kallade sina bröder, och de åt och drack, och de sov på berget.

32

Laban reste sig på morgonen, kysste sina söner och döttrar och välsignade dem, och sedan vände Laban om och begav sig till sin plats. Och Jakob begav sig på sin väg, och när han tittade upp såg han Guds här som hade slagit läger, och Guds änglar mötte honom. Men Jakob sade, när han såg dem: Detta är Guds läger, och han kallade namnet på den platsen Läger. Och Jakob sände budbärare före sig till Esau, hans broder, in i landet Seir, in i landet Edom. Och han befallde dem och sade: Så ska ni säga till min herre Esau: Så säger din tjänare Jakob: Hos Laban har jag bott som främling och dröjt kvar till nu. Och jag fick oxar och åsnor och får och tjänare och tjänarinnor och jag sände bud att rapportera till min herre Esau så att din tjänare må finna ynnest inför dig. Och budbärarna återvände till Jakob och sade: Vi kom till din broder Esau, och se, han själv kommer för att möta dig, och fyrahundra män är med honom. Jakob fruktade storligen och var bekymrad, och han delade folket som var med honom, och oxarna, och kamelerna, och fåren, i två läger. Och Jakob sade: Om Esau kommer in i det ena lägret och slår det, kommer det andra lägret att bli räddat. Jakob sade: Min fader Abrahams Gud och min fader Isaks Gud, Herre, du som sade till mig: Återvänd till ditt ursprungs land och jag ska göra dig väl. Låt det vara nog för mig från all rättfärdighet och från all sanning som du gjort för din tjänare, för med denna min stav korsade jag denna Jordan, men nu har jag blivit till två läger. Rädda mig från min broders hand, från Esaus hand, eftersom jag fruktar honom,

att han inte någonsin kommer och slår mig, och moder tillsammans med barn. Men du sa: Jag skall göra dig väl, och jag skall göra din säd som sanden i havet, som inte kan räknas på grund av mängden. Och han sov där den natten, och han tog av det som han hade fört med sig som gåvor, och han skickade ut till Esau sin bror, tvåhundra getter, tjugo bockar, tvåhundra får, tjugo baggar, digivande kameler och deras trettio ungar, fyrtio oxar, tio tjurar, tjugo åsnor, och tio föl. Och han gav dem till sina barn, flock för sig; och han sade till sina barn: Gå före mig, och håll avstånd mellan flock och flock. Och han befallde den förste och sade: Om min bror Esau möter dig och frågar dig och säger: Vems är du? Och vart går du? Och vems är dessa som går före dig? Du kommer att säga: Av din son Jakob; gåvor har skickats till min herre Esau; och se, han är bakom oss. Och han befallde den första, och den andra, och den tredje, och alla de som gick före efter dessa flockar, och sade: enligt detta ord tala till Esau när ni finner honom. Och ni skall säga: se, din son Jakob kommer efter oss; för han sade: jag skall försona hans ansikte med gåvorna som går före honom, och efter detta skall jag se hans ansikte; för kanske han skall ta emot mitt ansikte. Och gåvorna gick före honom, men han själv sov den natten i lägret. Han reste sig upp den natten och tog de två kvinnorna och de två tjänstekvinnorna och sina elva barn och korsade övergångsstället vid Jabbok. Och han tog dem och korsade strömmen och förde över allt som var hans. Jakob blev kvar ensam, och en man brottades med honom till morgonen. Han såg att han inte kunde besegra honom, och rörde vid hans lårmuskel, och Jakobs lårmuskel blev domnad när han brottades

med honom. Och han sa till honom: Släpp mig, för gryningen har gått upp. Men han sa: Jag kommer inte att släppa dig, om du inte välsignar mig. Han sa till honom, vad är ditt namn? Men han sa: Jakob. Och han sa till honom: Ditt namn ska inte längre kallas Jakob, utan Israel ska ditt namn vara, eftersom du har kämpat med Gud, och med människor ska du vara mäktig. Jakob frågade och sade: Uppenbara för mig ditt namn. Och han sade: Varför frågar du om mitt namn? Och han välsignade honom där. Och Jakob kallade namnet på den platsen, Guds ansikte; för jag såg Gud ansikte mot ansikte, och min själ blev räddad. Solen gick upp för honom när han passerade Guds gestalt, och han haltade på sitt lår. På grund av detta skall Israels söner inte äta senan som blev domnad, som är på lårens håla, intill denna dag, därför att han rörde hålan av Jakobs lår, senan som blev domnad.

33

Jakob tittade upp med sina ögon och såg, och se, Esau hans bror kom, och fyrahundra män med honom, och Jakob delade barnen mellan Lea och Rakel och de två tjänstekvinnorna. Och han placerade de två tjänstekvinnorna och deras söner först, och Lea och hennes barn bakom, och Rakel och Josef sist. Han själv gick framåt före dem och bugade sig ner mot jorden sju gånger, tills han närmade sig sin broder. Och Esau sprang för att möta honom, och omfamnade honom och föll på hans nacke, och kysste honom, och de grät båda. Och efter att ha tittat upp såg

Esau kvinnorna och barnen, och han sa: Vad är dessa för dig? Han sade: Barnen som Gud har visat nåd mot din tjänare. Och de unga kvinnorna och deras barn nalkades, och de bugade sig. Och Lea närmade sig med sina barn, och de bugade sig, och efter detta närmade sig Rakel och Josef, och de bugade sig. Och han sa: Vad betyder alla dessa läger som jag har mött för dig? Och han sade, Så att din son må finna nåd inför dig, herre. Esau sade: Jag har mycket, min broder, låt det vara ditt som är ditt. Jakob sa: Om jag har funnit nåd inför dig, ta emot gåvorna genom mina händer; därför såg jag ditt ansikte, som någon skulle se Guds ansikte, och du kommer att vara nöjd med mig. Ta emot mina välsignelser som jag har fört till dig, därför att Gud har visat mig barmhärtighet och allt tillhör mig, och han tvingade honom och han tog emot. Och han sade: Låt oss bryta upp och gå rakt fram. Han sa till honom, min herre vet att barnen är späda, och fåren och korna ger di hos mig; om jag därför driver dem en dag, kommer all boskap att dö. Låt min herre gå före framför sin tjänare; men jag kommer att ta mig fram på vägen enligt lugnet av resan som är framför mig, och enligt de unga tjänarnas fot, tills jag kommer till min herre i Seir. Och Esau sa: Jag ska lämna kvar hos dig några av folket som är med mig. Men han sa: Varför det? Det är tillräckligt att jag fann ynnest inför dig, herre. Men Esau vände den dagen tillbaka på sin väg till Seir. Och Jakob reste till Tält, och han gjorde sig där hus, och åt sin boskap gjorde han tält, därför kallade han namnet på den platsen Tält. Och Jakob kom till Salem, Sikems stad, som ligger i Kanaans land, när han återvände från Mesopotamien i Syrien, och han slog läger framför staden. Och han förvärvade den delen av

fältet där han uppsatte sitt tält från Emmor, Sikems fader, för hundra amnon. Och han reste där ett altare och åkallade Israels Gud.

34

Men Dina, Leas dotter, som hon hade fött åt Jakob, gick ut för att träffa de infödda kvinnorna. Och Sikem, son till Emmor hivéen, landets härskare, såg henne, och han tog henne, sov med henne och förnedrade henne. Och han fäste sin själ vid Dina, Jakobs dotter, och han älskade jungfrun, och han talade till jungfruns hjärta. Sikem sa till sin far Hamor: Ta åt mig denna flicka till hustru. Jacob hörde att Emmors son hade fläckat hans dotter Dinah, men hans söner var med hans boskap på slätten, och Jacob teg tills de kom. Och Emmor, Sikems fader, gick ut till Jakob för att tala med honom. Men Jakobs söner kom från fältet, och när de hörde det blev männen djupt sårade, och det var mycket smärtsamt för dem, därför att han hade gjort en skamlig sak i Israel genom att ligga med Jakobs dotter, och så skulle det inte få vara. Och Hamor talade till dem och sade: Sikem min son valde med sin själ er dotter; ge därför henne till honom som hustru, och gifta er med oss; ge era döttrar till oss, och ta våra döttrar till era söner. Och bo hos oss, och se, landet är vidsträckt framför er, bo där, och handla i det, och förvärva egendom där. Sikem sade till hennes fader och till hennes bröder: Må jag finna ynnest inför er, och vad ni än säger skall vi giva. Öka hemgiften mycket, och jag kommer att ge enligt vad ni säger till mig, och ni

kommer att ge mig denna flicka till hustru. Men Jakobs söner svarade Sikem och Emmor, hans fader, med svek, och de talade till dem, därför att de hade befläckat Dina, deras syster. Och Simeon och Levi, Dinas bröder, sade till dem: Vi kan inte göra detta, att ge vår syster åt en man som har förhud, ty det är en skam för oss. Endast i detta kommer vi att bli lika er, och vi kommer att bo bland er, om ni blir som vi, genom att varje man bland er blir omskuren. Och vi kommer att ge våra döttrar till er, och från era döttrar kommer vi att ta oss hustrur, och vi kommer att bo bland er, och vi kommer att vara som ett folk. Om ni men inte lyssnar på oss att bli omskurna, ska vi ta vår dotter och gå bort. Och orden behagade Emmor och Sykem, Emmors son. Och den unge mannen dröjde inte med att göra detta, för han var angelägen om Jakobs dotter, och han själv var den mest ärade av alla i sin faders hus. Och Hamor kom och Sikem hans son till porten av deras stad, och de talade till männen av deras stad och sade: Dessa människor är fredliga, låt dem bo med oss i landet och låt dem handla i det; och landet, se, det är brett framför dem; deras döttrar kommer vi ta åt oss som hustrur, och våra döttrar kommer vi ge åt dem. I detta endast kommer människorna att bli lika oss för att bo med oss, så att vara ett folk, genom att varje manlig av oss blir omskuren, såsom de själva har blivit omskurna. Och deras boskap och fyrfotadjur och deras ägodelar, kommer de inte att bli våra? Endast i detta låt oss bli gjorda lika dem, och de ska bo med oss. Och Emmor och Sykem, hans son, lyssnade, alla de som handlade vid deras stads port, och de blev omskurna på deras förhudskött, varje man. Det hände på den tredje dagen, när de var i smärta, att de

två sönerna till Jakob, Simeon och Levi, Dinas bröder, var och en tog sitt svärd och gick in i staden säkert, och de dödade allt mankön. Både Emmor och Shechem, hans son, dödade de med svärdsegg, och de tog Dinah från Shechems hus, och de gick ut. Men Jakobs söner gick in bland de sårade och plundrade staden där de hade vanärat deras syster Dinah. Och de tog deras får, deras oxar och deras åsnor, allt som fanns i staden och allt som fanns på slätten. Och de tog alla deras kroppar fångna och allt deras bagage och deras kvinnor, och de plundrade allt som var i staden och allt som var i husen. Jakob sade till Simeon och Levi: Ni har gjort mig hatad, så att jag är ond för alla de som bor i landet, både bland kananéerna och bland perisséerna. Jag är fåtalig till antalet, och om de samlar sig mot mig skall de slå ner mig, och jag skall bli förstörd, jag och mitt hus. Men de sade: Ska de då behandla vår syster som en prostituerad?

35

Sade men Gud till Jakob: Res dig och gå upp till platsen Betel, och bo där, och gör där ett altare åt den Gud som visade sig för dig, när du flydde från din broder Esaus ansikte. Sade men Jakob till sitt hus och alla de som var med honom: Ta bort de främmande gudarna som är bland er, rena er och byt era kläder. Och låt oss resa upp och gå upp till Betel, och låt oss göra där ett altare åt Gud som lyssnade till mig på bedrövelsens dag, som var med mig och räddade mig på den väg som jag gick. Och de gav Jakob de främmande gudarna som var i deras händer och örringarna

som var i deras öron, och Jakob gömde dem under terebinten i Sikem och förstörde dem intill denna dag. Och han förde Israel bort från Sikem, och Guds fruktan kom över de städer som låg runt omkring dem, och de förföljde inte Israels söner. Kom men Jakob in i Luz, vilket är i landet Kanaan, vilket är Betel, han själv och allt det folk som var med honom. Och han byggde där ett altare, och han kallade platsens namn Betel, för där hade Gud visat sig för honom, när han flydde från sin broder Esaus ansikte. Deborah dog, Rebeckas amma, och begravdes nedanför Betel vid eken, och Jakob kallade platsen Sorgekens ek. Guden uppenbarade sig för Jakob ännu i Luz, när han kom från Mesopotamien i Syrien, och Guden välsignade honom. Och Gud sade till honom: Ditt namn skall inte längre kallas Jakob, utan Israel skall vara ditt namn, och han kallade hans namn Israel. Gud sade till honom: Jag är din Gud, öka och föröka dig, nationer och församlingar av nationer skall komma från dig, och kungar skall utgå från dina länder. Och det land som jag gav åt Abraham och Isak, åt dig har jag gett det, åt dig ska det tillhöra, och åt din säd efter dig ska jag ge detta land. Gud gick upp från honom från den plats där han talade med honom. Och Jakob reste en pelare på den plats där Gud talade med honom, en stenpelare, och utgöt ett dryckesoffer på den och hällde olja på den. Och Jakob kallade namnet på den plats där Gud talade med honom Betel. Havande avrest från Betel, slog Jakob upp sitt tält bortom tornet Gader, och det hände när han närmade sig Chabratha för att komma till Efrata, att Rachel födde och hade svår förlossning. Det hände att när hon födde under svåra förhållanden, sade barnmorskan till henne: Fatta mod, för även

detta är en son till dig. Det hände att när hon släppte själen, ty hon höll på att dö, kallade hon hans namn min smärtas son, men fadern kallade hans namn Benjamin. Rachel dog och begravdes på vägen till kapplöpningsbanan Efrata, denna är Betlehem. Och Jakob reste en pelare på hennes grav, denna är pelaren på Rakels grav intill denna dag. Det hände när Israel bodde i det landet, att Ruben gick och sov med Ballas, konkubinen till hans fader Jakob, och Israel hörde det, och det framstod som ont i hans ögon. Jakobs söner voro tolv. Leahs söner: Jakobs förstfödde Reuben, Simeon, Levi, Judah, Issachar, Zebulun. Rachels söner var Josef och Benjamin. Sönerna till Bilha, Rakels tjänsteflicka, Dan och Naftali. Sönerna till Zilpah, Leahs tjänstekvinna, var Gad och Asher, dessa var Jacobs söner, som blev till honom i Mesopotamia i Syrien. Kom men Jakob till Isak, sin fader, i Mamre, i slättens stad, detta är Hebron i Kanaans land, där Abraham och Isak bodde. Isaks dagar blev, vilka han levde, hundra åttio år. Och när Isak sviktade dog han, och blev tillagd till sitt släkte, gammal och mätt på dagar, och Esau och Jakob, hans söner, begravde honom.

36

Dessa är släktleden för Esau, han är Edom. Esau tog hustrur åt sig från kananéernas döttrar: Ada, dotter till Ailom hettiten, och Olibema, dotter till Ana, son till Sebegon heviten. Och Basemath, Ishmaels dotter, Nebaioths syster. Ada födde åt honom Elifas, och Basemat födde Raguel. Och Olibema födde Ieous och Ieglom och

Kore, dessa söner till Esau, som blev honom till del i landet Kanaan. Esau tog sina hustrur, sina söner, sina döttrar, alla människor i sitt hus, alla sina ägodelar, all sin boskap, och allt som han förvärvat, och allt som han skaffat sig i Kanaans land, och Esau gick från Kanaans land bort från sin broder Jakob. Ty deras ägodelar var många för att bo tillsammans, och landet där de vistades kunde inte bära dem, på grund av mängden av deras ägodelar. Esau bosatte sig i Seirs bergstrakt, Esau är själv Edom. Dessa är släktleden för Esau, Edoms fader, i berget Seir. Och dessa är namnen på Esaus söner: Elifas, son till Adas, Esaus hustru, och Raguel, son till Basemat, Esaus hustru. Eliphaz söner blev Teman, Omar, Zophar, Gothom och Kenaz. Thamna var bihustru till Eliphas, Esaus son, och hon födde Amalek åt Eliphas; dessa var söner till Ada, Esaus hustru. Dessa var söner till Raguel: Nahoth, Zare, Some och Moze; dessa voro söner till Basemath, Esaus hustru. Dessa är sönerna till Olibemas, dotter till Ana, son till Sebegon, Esaus hustru, och hon födde åt Esau Ieous och Ieglom och Kore. Dessa är ledare, söner av Esau; söner av Elifaz förstfödd av Esau; ledare Teman, ledare Omar, ledare Zofar, ledare Kenas, ledare Kore, ledare Gatam, ledare Amalek; dessa är ledare av Elifaz i landet Idumea; dessa är söner av Ada. Och dessa var söner till Raguel, son till Esau: ledaren Nahoth, ledaren Zare, ledaren Some, ledaren Moze. Dessa var ledare under Raguel i landet Edom, dessa var söner till Basemath, Esaus hustru. Dessa var sönerna till Oholibamah, Esaus hustru: ledaren Jeush, ledaren Jaalam, ledaren Korah. Dessa var ledarna från Oholibamah, Anas dotter, Esaus hustru. Dessa är Esaus söner, och dessa är deras ledare, dessa är Edoms söner. Dessa är

söner till Seir horeén, den som bodde i landet: Lotan, Shobal, Zibeon, Ana, och Dishon, och Ezer, och Dishan; dessa är ledare för horeéerna, söner till Seir i landet Edom. Lotans söner blev Chorri och Heman, och Lotans syster var Thamna. Dessa är Shobals söner: Golam, Manahath, Gaibel, Zophar och Omar. Och dessa är Sebegons söner, Aie och Ana; detta är Ana, som fann Iamein i öknen, när han vaktade lastdjuren åt Sebegon, hans fader; Dessa är Anas söner; Dishon och Oholibama, Anas dotter. Dessa är Dishons söner: Amadah och Asban och Ithran och Haran. Dessa var söner till Asar: Balaam och Zoukam och Ioukam. Dessa är sönerna till Rison: As och Aran. Dessa är ledarna av Horri: ledare Lotan, ledare Shobal, ledare Zibeon, ledare Ana, ledare Dishon, ledare Ezer, ledare Dishan; dessa är ledarna av Horri i deras ledarskap i landet Edom. Och dessa är de kungar som regerade i Edom, före det att en kung regerade i Israel. Och Balak, Beors son, regerade i Edom, och namnet på hans stad var Dennaba. Dog och Balak, och Jobab, son till Zara från Bosorra, regerade i hans ställe. Dog men Jobab, och Asom från landet Thaiman regerade istället för honom. Dog då Asom, och i hans ställe regerade Adad, son till Barad, den som slog ner Midian på Moabs slätt, och hans stads namn var Gethaim. Dog Adad, och Samada från Masrekah regerade i hans ställe. Samada dog, och Saul från Rooboth vid floden regerade i hans ställe. Dog Saul, och Ballenon, Achobors son, regerade i hans ställe. Ballenon, son till Achobor, dog, och Arad, son till Barad, regerade i hans ställe, och namnet på hans stad var Peor, och namnet på hans hustru var Metebeel, dotter till Matraith, son till Maizoob. Dessa är namnen på Esaus ledare, i deras stammar, enligt deras

plats, i deras länder, och i deras nationer: ledaren Timna, ledaren Alva, ledaren Jeter, ledaren Oholibama, ledaren Ela, ledaren Pinon, ledaren Kenas, ledaren Teman, ledaren Mazar, ledaren Magdiel, ledaren Iram; dessa är Edoms ledare, i bosättningarna i landet av deras besittning; denne Esau är Edoms fader.

37

Jakob bodde i det land där hans fader hade bott tillfälligt, i Kanaans land, och detta är Jakobs släkthistoria. Joseph var sjutton år och vallde sin faders får tillsammans med sina bröder, varande ung, med Ballas söner och med Zelfas söner, hans faders hustrur, och Joseph förde ont tal till Israel, deras fader. Jacob älskade Josef mer än alla sina söner, eftersom han var en son från hans ålderdom, och han gjorde åt honom en brokig tunika. Men när hans bröder såg att fadern älskade honom mer än alla hans söner, hatade de honom och kunde inte tala något fredligt till honom. Josef hade drömt en dröm och rapporterade den till sina bröder. Och han sade till dem: Hör denna dröm som jag har drömt. Jag tänkte att ni band kärvar mitt på slätten, och min kärve reste sig och blev upprättad, men era kärvar vände sig omkring och tillbad min kärve. Men hans bröder sade till honom: Kommer du verkligen att regera över oss, eller kommer du verkligen att härska över oss? Och de fortsatte att hata honom ännu mer på grund av hans drömmar och på grund av hans ord. Han såg en annan dröm, och han berättade den för sin

fader och för sina bröder, och sade: Se, jag drömde en annan dröm, där solen och månen och elva stjärnor bugade sig för mig. Och hans far tillrättavisade honom och sade till honom, vad är denna dröm som du har drömt? Ska då verkligen vi komma, jag och din mor och dina bröder, efter att ha kommit för att tillbe dig på marken? Hans bröder avundades honom, men hans fader bevarade ordet. Men hans bröder gick för att valla sin faders får i Sikem. Och Israel sade till Josef: Vallar inte dina bröder i Sikem? Hit skall jag sända dig till dem; och han sade till honom: Se, här är jag. Israel sade till honom: Gå och se om dina bröder och fåren mår väl, och rapportera till mig. Och han sände honom från Hebrons dal, och han kom till Sikem. Och en man fann honom vandrande på slätten, och mannen frågade honom och sade: Vad söker du? Men han sade: Jag söker mina bröder, berätta för mig var de betar. Mannen sade till honom: De har rest härifrån, för jag hörde dem säga: Låt oss gå till Dothaim. Och Josef gick efter sina bröder, och fann dem i Dothaim. De såg honom förut från fjärran, innan han närmade sig dem, och de planerade ont för att döda honom. Var och en sade till sin broder: Se, där kommer den där drömmaren. Nu därför, kom, låt oss döda honom och kasta honom i en av groparna, och vi kommer att säga att ett ont vilt djur har uppslukat honom, och vi kommer att se vad det blir av hans drömmar. Men när Ruben hörde detta, räddade han honom ur deras händer och sade: Låt oss inte slå honom i själen. Ruben sade till dem: Utgjut inte blod, kasta honom i en av dessa gropar i öknen, men lägg inte hand på honom, så att han må rädda honom ur deras händer och ge honom tillbaka till hans fader. Det hände att när Josef kom till

sina bröder, tog de av Josef den brokiga tunikan som han bar. Och efter att ha tagit honom kastade de honom i gropen, men gropen var tom, den hade inget vatten. De satte sig ner för att äta bröd, och när de lyfte upp ögonen såg de, och se, resande ismaeliter kom från Gilead, och deras kameler var fulla av rökelse och harts och myrra. De gick för att föra ner honom till Egypten. Men Juda sade till sina bröder: Vad gagn är det om vi dödar vår broder och döljer hans blod? Kom, låt oss sälja honom till dessa ismaeliter, och våra händer må inte vara på honom, eftersom han är vår broder och vårt kött. Och hans bröder hörde. Och de midianitiska köpmännen passerade förbi, och de drog ut och förde upp Josef från brunnen, och de sålde Josef till ismaeliterna för tjugo guldmynt. Och de förde ner Josef till Egypten. Ruben vände tillbaka till gropen och ser inte Josef i gropen, och rev sina kläder. Och han vände tillbaka till sina bröder och sade: Pojken finns inte; men vart ska jag gå nu? Havande tagit Josefs tunika, slaktade de en killing av getter och befläckade tunikan med blodet. Och de sände den brokiga tunikan och förde in den till deras fader och sade: Denna fann vi. Känn igen om det är din sons tunika eller inte. Och han erkände den och sade: Det är min sons tunika, ett ont vilddjur har uppslukad honom, ett vilddjur har gripit Josef. Slet men Jakob sina kläder, och satte säcktyg på sina länder, och sörjde sin son många dagar. Alla hans söner och döttrar samlades, och de kom för att trösta honom, men han ville inte bli tröstad och sade: Sörjande skall jag gå ner till min son i dödsriket. Och hans fader grät över honom. Men midianiterna sålde Josef till Potifar, faraos hovman och chefskock, i Egypten.

38

Det hände vid den tiden att Juda gick ner från sina bröder och anlände till en man, en adullamit, vars namn var Hira. Och Juda såg där en dotter till en kanaaneisk man, vars namn var Sua, och han tog henne och gick in till henne. Och efter att ha blivit havande födde hon en son, och hon kallade hans namn Er. Och efter att ha blivit havande födde hon ännu en son, och han kallade hans namn Onan. Och efter att ha lagt till födde hon en son och kallade hans namn Shiloh, men hon var i Chasbi när hon födde dem. Och Juda tog en hustru åt Er, sin förstfödde, vars namn var Tamar. Det hände att Er, Judas förstfödde, var ond inför Herren, och Gud dödade honom. Juda sade till Onan: Gå in till din broders hustru och gifta dig med henne, och uppväck säd åt din broder. Men Onan, som visste att säden inte skulle vara hans, hällde ut den på jorden när han gick in till sin broders hustru, för att inte ge säd till sin broder. Men det var ont inför Gud att han gjorde detta, och han dödade också denne. Juda sa till Tamar, hans svärdotter, Sitt som änka i din faders hus, tills min son Shela blir stor; för han sa, Inte ska också denne dö, precis som hans bröder. Och efter att ha gått bort satt Tamar i sin fars hus. Dagarna blev många, och Shua, Judas hustru, dog, och efter att Juda hade blivit tröstad gick han upp till sina fårklippare, han själv och hans herde Hira, adullamiten, till Timna. Och han rapporterade till Tamar, hans svärdotter, och sade: Se, din svärfar går upp till Thamna för att klippa sina får. Och efter att ha tagit av sig änkekläderna satte hon på sig

sommarklädnaden och prydde sig själv, och hon satt vid portarna till Enan, som ligger vid vägen till Thamna, ty hon såg att Shiloh hade blivit stor, men han hade inte givit henne till honom som hustru. Och när Juda såg henne trodde han att hon var en prostituerad, för hon hade täckt sitt ansikte och han kände inte igen henne. Han vände åt sidan mot henne på vägen och sade till henne: Tillåt mig att gå in till dig, för han visste inte att hon var hans sonhustru. Men hon sade: Vad kommer du att ge mig, om du går in till mig? Men han sade: Jag skickar till dig en killing från mina får. Men hon sade: Om du ger mig en pant, tills du skickar den. Han sa, Vilken pant ska jag ge dig? Hon sa, Din ring och din halsband och din stav som är i din hand. Och han gav henne, och han gick in till henne, och hon blev havande av honom. Och hon reste sig upp och gick bort, och hon tog av sig sin sommarklädnad, och hon satte på sig sina änkekläder. Juda skickade killingen från getterna genom sin herde, Adullamiten, för att få tillbaka panten från kvinnan, men han fann henne inte. Han frågade männen från platsen: Var är den prostituerade som var i Enan vid vägen? Och de sa: Det fanns ingen prostituerad här. Och han vände sig mot Juda och sade: Jag fann henne inte, och folket från platsen säger att det inte finns någon prostituerad här. Judah sade: Låt henne ha dem, men må vi inte bli utskrattade. Jag har verkligen skickat denna killing, men du har inte funnit henne. Det hände att efter tre månader blev det rapporterat till Juda med orden: Tamar, din sonhustru, har horat, och se, hon är havande genom hor. Då sade Juda: För ut henne, och låt henne brännas. Denna, medan hon blev ledd bort, sände till sin svärfar och sade: Från den man

vars dessa ting är, bär jag i min mage. Och hon sade: Känn igen vems signetringen är, och kedjan och denna stav. Judah igenkände det och sade: Tamar har blivit rättfärdigad mer än jag, eftersom jag inte gav henne åt Shiloh, min son. Och han kände henne inte mer. Det hände att när hon födde, var det tvillingar i hennes livmoder. Det hände att när hon födde, stack den ena ut handen, och barnmorskan tog och band ett scharlakansrött band på hans hand och sade: Denne kommer ut först. Men när hon drog tillbaka handen, gick hans bror omedelbart ut; och hon sade: Vilken barriär har brutits igenom på grund av dig? Och hon gav honom namnet Perez. Och efter detta gick hans broder ut, på vars hand det scharlakansröda var, och han kallade hans namn Zara.

39

Josef blev förd ner till Egypten, och Potifar, Faraos hovman, den överste kocken, en egyptisk man, förvärvade honom från händerna av ismaeliterna, vilka hade fört honom dit. Och Herren var med Josef, och han var en lyckosam man, och han var i huset hos sin herre, egyptiern. Hans herre visste att Herren var med honom, och allt som han gjorde, det lät Herren lyckas i hans händer. Och Josef fann nåd inför sin herre, och behagade honom. Och han utsåg honom över sitt hus och allt som var hans gav han i Josefs hand. Det hände att efter det att han blivit etablerad över hans hus och över allt som var hans, välsignade Herren egyptierns hus genom Josef, och Herrens välsignelse

kom över alla hans ägodelar i huset och på hans fält. Och han anförtrodde allt som tillhörde honom i Josefs händer; och han visste ingenting om det som rörde honom själv, utom brödet som han själv åt. Och Josef var vacker till formen och mycket skön till synen. Och det hände efter dessa ord, och hans herres hustru lade sina ögon på Josef, och sade: Ligg med mig. Men han ville inte; och han sade till sin herres hustru: Min herre vet inte om någonting i sitt hus på grund av mig, och allt som är hans har han gett i mina händer, och ingenting i detta hus är större än mig, och ingenting har undanhållits från mig, utom dig, därför att du är hans hustru, så hur skulle jag göra denna onda gärning och synda inför Gud? När hon dag efter dag talade till Josef, och han inte lydde henne genom att sova med henne, att ligga med henne. Det hände en sådan dag, och Josef gick in i huset för att göra sina arbeten, och ingen av de som var i huset var inne. Och hon grep tag i hans kläder och sade: Ligg med mig, och han lämnade kvar sina kläder i hennes händer, flydde och gick ut. Och det skedde när hon såg att han hade lämnat kvar sina kläder i hennes händer och flytt, och hon gick ut, och hon kallade på dem som var i huset, och hon sade till dem: Se, han förde in till oss en hebreisk pojke för att håna oss; han kom in till mig och sade: Ligg med mig, och jag ropade med hög röst. Men när han hörde att jag höjde min röst och ropade ut, lämnade han sina kläder hos mig, flydde och gick ut. Och hon lämnade kvar kläderna hos sig, tills herren kom hem till sitt hus. Och hon talade till honom enligt dessa ord och sade: Den hebreiske sonen som du förde in till oss kom in till mig för att håna mig, och han sade till mig: Jag ska ligga med dig. Men när

han hörde att jag höjde min röst och ropade ut, lämnade han sina kläder hos mig, flydde och gick ut. Det skedde så, när herren hörde orden från sin hustru, allt som hon talade till honom och sade, så här gjorde din tjänare mot mig, att han blev arg av vrede. Och herren tog Josef och förde in honom i fästningen, till den plats där kungens fångar hålls i fästningen. Och Herren var med Josef, och utgöt hans barmhärtighet, och gav honom ynnest inför den överste fångvaktaren. Och chefen för fångvaktarna gav fängelset i Josefs hand, och alla de fängslade som var i fängelset, och allt som de gjorde där, det var han som gjorde. Den överste fångvaktaren behövde inte veta något genom honom, för allt sköttes genom Josefs hand, eftersom Herren var med honom, och allt som han gjorde, lät Herren gå väl i hans händer.

40

Det hände efter dessa ord att den överste munskänken hos kungen av Egypten och den överste bagaren syndade mot sin herre, kungen av Egypten. Och Farao blev arg på sina två hovmän, på övermunskänken och på överbagaren. Och han satte dem i fängelse i fängelset, på den plats där Josef var fängslad. Och chefsängelsevaktaren anförtrodde dem åt Josef, och han tjänade dem, och de var några dagar i fängelset. Och båda såg en dröm under en natt; och synen av drömmen hos överste munskänken och överste bagaren, som tillhörde kungen av Egypten och som var i fängelset, var denna. Josef inträdde till

dem på morgonen, och han såg dem, och de var oroade. Och han frågade Faraos hovmän, vilka var med honom i fängelset hos hans herre, och sade: Varför är era ansikten dystra idag? De sade till honom: Vi har haft en dröm, och det finns ingen som kan tolka den; och Josef sade till dem: Kommer inte tolkningar från Gud? Berätta därför för mig. Och överste munskänken berättade sin dröm för Josef och sade: I min sömn var det en vinstock framför mig. I vinstocken fanns tre grenar, och denna blomstrade och hade framburit skott, mogna var druvklasarna. Och Faraos bägare var i min hand, och jag tog druvorna och pressade dem i bägaren, och jag gav bägaren i Faraos hand. Och Josef sade till honom: Detta är dess tolkning: de tre grenarna är tre dagar. Ännu tre dagar, och Farao kommer att minnas din befattning och återställa dig till ditt ämbete som överste munskänk, och du kommer att ge bägaren i Faraos hand enligt din tidigare befattning, såsom du var munskänk. Men kom ihåg mig för din egen skull, när det går väl för dig, och visa mig barmhärtighet, och tala om mig till Farao, och för mig ut från detta fängelse. Att jag blev stulen genom stöld från hebréernas land, och här har jag inte gjort någonting, men de kastade mig i denna grop. Och chefsbagarens såg att han hade tolkat riktigt och sade till Josef, och jag såg en dröm och jag trodde att jag bar tre korgar av bröd på mitt huvud. I den översta korgen fanns av alla de sorter som Farao äter, bagares verk, och himmelens fåglar åt dem från korgen ovanför mitt huvud. Josef svarade och sade till honom: Detta är tolkningen av den: de tre korgarna är tre dagar. Om tre dagar kommer Farao att ta bort ditt huvud från dig och hänga dig på ett träd, och himlens fåglar kommer att äta

ditt kött från dig. Det hände på den tredje dagen, det var Faraos födelsedag, och han gjorde en drickesfest åt alla sina tjänare, och han kom ihåg munskänkens ämbete och bagarens ämbete bland sina tjänare. Och han återställde övermunskänken till hans ämbete, och han gav bägaren i Faraos hand. Men den överste bagaren hängde han, såsom Josef hade tolkat för dem. Och den överste munskänken kom inte ihåg Josef, utan glömde honom.

41

Det hände efter två års dagar att Farao såg en dröm; han tyckte sig stå vid floden. Och se, just som från floden kom sju kor upp, vackra till utseendet och feta till köttet, och de betade i Achei. Andra sju kor kom upp efter dessa från floden, fula till formen och magra till köttet, och de betade bredvid korna på flodens kant. Och de sju fula och magra oxarna åt upp de sju vackra och välnärda oxarna, och Farao vaknade. Och han drömde en andra gång, och se, sju ax kom upp på en stjälk, utvalda och vackra. Och se, sju tunna och vindförstörda ax spirade upp efter dem. Och de sju tunna och vindförstörda axen uppslukade de sju utvalda och fulla axen, men Farao vaknade, och det var en dröm. Det hände på morgonen, och hans själ blev orolig, och han sände bud och kallade alla uttolkare i Egypten och alla dess visa, och Farao berättade för dem sin dröm, och det fanns ingen som kunde förklara den för Farao. Och den överste munskänken talade till Farao och sade: Min synd minns jag idag. Farao blev

arg på sina tjänare och satte oss i fängelse i överkökarens hus, både mig och överbagaren. Och vi såg båda en dröm i samma natt, jag och han, var och en såg sin egen dröm. Det var där med oss en ung man, son till den hebreiske överste kocken, och vi berättade för honom, och han tolkade för oss. Det hände som han tolkade för oss, således hände det också, att jag blev återställd till min befattning, men den andre blev hängd. Men Farao sände bud och kallade på Josef, och de förde ut honom från fängelset, och de rakade honom, och de bytte hans mantel, och han kom till Farao. Farao sade till Josef: Jag har sett en dröm, och det finns ingen som kan tolka den, men jag har hört om dig att man säger att du, när du har hört drömmar, kan tolka dem. Men Josef svarade Farao: Utan Gud kommer Faraos frälsning inte att besvaras. Men Farao talade till Josef och sade: I min sömn trodde jag mig stå vid flodens kant. Och precis som från floden kom sju kor upp, vackra till utseendet och feta till köttet, och de betade vid Achei. Och se, sju andra kor kom upp efter dem från floden, onda och fula till utseendet, och magra till köttet, sådana som jag inte hade sett i hela Egyptens land, fulare än dessa. Och de sju fula och magra oxarna åt upp de sju första vackra och utvalda oxarna. Och de gick in i deras bukar, men det blev inte tydligt att de hade gått in i deras bukar, och deras utseenden var fula, precis som i början, men efter att ha vaknat sov jag. Och jag såg igen i min sömn, och liksom sju ax gick upp på ett strå, fulla och vackra. Men andra sju ax, tunna och vindförstörda, spirade och höll sig till dem. Och de sju tunna och vindförstörda axen slukade de sju goda och fulla axen. Jag sade därför till uttolkarna, och det fanns ingen som kunde förklara

det för mig. Och Josef sade till Farao: Faraos dröm är en, allt som Gud gör har han visat för Farao. De sju vackra korna är sju år, och de sju vackra axen är sju år; Faraos dröm är en och densamma. Och de sju magra korna, de som stiger upp efter dem, är sju år, och de sju magra och vindförstörda axen är sju år, det skall bli sju år av hungersnöd. Men det ord som jag har sagt till Farao, allt som Gud gör, har han visat för Farao. Se, sju år av stor överflöd kommer i hela Egyptens land. Men sju år av hungersnöd kommer efter detta, och de kommer att glömma mättnaden som varit i hela Egypten, och hungersnöden kommer att förtära landet. Och överflödet kommer inte att bli känt på jorden på grund av hungersnöden som kommer att vara efter detta, för den kommer att vara mycket stark. Om att drömmen kom till Farao två gånger, så är det därför att ordet från Gud kommer att vara sant, och Gud kommer att skynda med att göra det. Nu därför, betrakta en klok och intelligent man, och sätt honom över Egyptens land. Och låt Farao göra och låt honom utse ståthållare över landet, och låt dem samla in all avkastning av Egyptens land under de sju åren av överflöd, och låt dem samla all mat under dessa sju kommande goda år, och låt säden samlas under Faraos hand, mat i städerna låt förvaras. Och maten som har bevarats i landet kommer att vara till för de sju hungersnödsåren som kommer att vara i Egyptens land, och landet kommer inte att förstöras i hungersnöden. Och ordet behagade Farao och alla hans tjänare. Och Farao sade till alla sina tjänare: Kommer vi inte att finna en sådan man, som har Guds ande i sig? Farao sade till Josef: Eftersom Gud har visat dig allt detta, finns det ingen människa som är visare och mer

intelligent än du. Du kommer att vara över mitt hus, och på ditt ord kommer hela mitt folk att lyda, men tronen kommer jag att vara större än dig i. Farao sade till Josef: Se, jag utser dig idag över hela Egyptens land. Och Farao tog av ringen från sin hand och satte den på Josefs hand, och klädde honom i finlinne-kläde, och satte en gyllene halskedja om hans hals. Och han förde upp honom på sin andra vagn, och en härold kungjorde framför honom, och han utsåg honom över hela Egyptens land. Farao sade till Josef: Jag är Farao, utan dig skall ingen lyfta sin hand över hela Egyptens land. Och Farao kallade Josef vid namnet Psontomphanech, och gav honom Aseneth, dotter till Petephre, präst i Heliopolis, till hustru. Josef var trettio år gammal när han stod inför farao, Egyptens kung. Josef gick ut från faraos ansikte och reste genom hela Egyptens land. Och landet gav kärvar under de sju åren av överflöd. Och han samlade all mat från de sju åren, under vilka det var överflöd i Egyptens land, och han placerade maten i städerna; maten från slätterna runt omkring varje stad placerade han i den. Och Josef samlade säd som havets sand i mycket stor mängd, tills den inte kunde räknas, för det fanns inget antal. Till Josef blev det två söner före det att de sju åren av hungersnöden kom, vilka Aseneth, dottern till Potiphera, präst i Heliopolis, födde åt honom. Josef kallade den förstfödde vid namnet Manasse, eftersom Gud fick mig att glömma alla mina mödor och allt i min faders hus. Och den andre kallade han vid namnet Efraim, eftersom Gud lät mig växa i mitt förnedrelses land. De sju åren av överflöd passerade, vilka var i landet Egypten. Och de sju hungersnödsåren började komma, som Josef hade sagt, och det blev hungersnöd i hela

landet, men i hela Egyptens land fanns det bröd. Och hela Egyptens land blev hungrigt, och folket ropade till Farao om bröd, men Farao sade till alla egyptierna: Gå till Josef, och vad han säger till er, det skall ni göra. Och hungersnöden var över hela jorden, och Josef öppnade alla spannmålsmagasinen och sålde till alla egyptierna. Och alla länder kom till Egypten för att köpa från Josef, ty hungersnöden hade utbrett sig över hela landet.

42

När Jakob hade sett att det fanns spannmål till salu i Egypten, sade han till sina söner: Varför sitter ni overksamma? Se, jag har hört att det finns säd i Egypten. Gå dit ner och köp lite mat åt oss, så att vi kan leva och inte dö. Josefs tio bröder åkte ner för att köpa säd från Egypten; Men Benjamin, Josefs bror, skickade han inte med sina bröder; för han sa, att det inte någonsin ska hända honom olycka. Men Israels söner kom för att köpa med de andra som kom, ty hungersnöden var i Kanaans land. Joseph var härskaren över landet, han sålde till allt folket i landet, och Josephs bröder kom och tillbad honom med ansiktet mot marken. Efter att ha sett sina bröder kände Josef igen dem och uppträdde som en främling mot dem och talade hårt till dem och sade till dem, varifrån har ni kommit? De sa, från landet Kanaan, för att köpa mat. Josef kände igen sina bröder, men de kände inte igen honom. Och Josef kom ihåg sina drömmar som han hade sett, och han sade till dem: Ni är spioner, ni har

kommit för att se landets svaga punkter. Men de sa: Nej, herre, dina tjänare har kommit för att köpa mat. Vi är alla söner av en man; vi är fredliga, dina barn är inte spioner. Han sade till dem: Nej, utan ni har kommit för att se landets svagheter. Och de sa: Vi är tolv bröder, dina söner, i landet Kanaan; och se, den yngste är hos vår far idag; men den andre finns inte mer. Josef sade till dem: Detta är vad jag har sagt till er, nämligen att ni är spioner. Härigenom kommer ni att visas, vid Faraos hälsa, ni skall inte gå ut härifrån, om inte er yngre broder kommer hit. Sänd en från er och hämta er broder, men ni skall hållas fångna tills era ord blir uppenbara, om ni talar sanning eller inte; om inte, så vid Faraos hälsa, sannerligen är ni spioner. Och han placerade dem i fängelse i tre dagar. Han sade till dem den tredje dagen: Gör detta, och ni ska leva, för jag fruktar Gud. Om ni är fredliga, låt en av era bröder hållas kvar i fängelset, men gå själva och för med er det köpta spannmålet. Och ta med er yngre bror till mig, och era ord ska bli trodda; men om inte, kommer ni att dö. De gjorde så. Och var och en sade till sin broder: Ja, vi är i synd angående vår broder, eftersom vi förbisåg hans själs bedrövelse när han vädjade till oss, och vi lyssnade inte till honom, och på grund av detta har denna bedrövelse kommit över oss. Ruben svarade och sa till dem: Talade jag inte till er och sa att ni inte skulle skada det lilla barnet? Och ni lyssnade inte på mig? Och se, hans blod utkrävs. De själva visste inte att Josef hörde, för tolken var mellan dem. Men Josef vände sig bort från dem och grät. Och igen kom han nära dem och talade till dem. Och han tog Simeon från dem och band honom framför dem. Josef befallde att fylla deras kärl med säd, och att ge tillbaka deras

silver till var och en i hans säck, och att ge dem proviant för vägen, och så skedde det. Och efter att ha lastat säden på sina åsnor gick de därifrån. Men en av dem lossade sin säck för att ge foder åt sina åsnor där de hade inkvarterat sig, och han såg sin bunt med silver, och den låg ovanpå öppningen av säcken. Och han sade till sina bröder: Silvret har blivit återlämnat till mig, och se, detta är i min påse. Och deras hjärtan blev häpna, och de blev oroade gentemot varandra och sade: Vad är detta som Gud har gjort oss? De kom till Jakob, deras fader, in i landet Kanaan, och de rapporterade för honom allt som hade hänt dem och sade: Mannen, herren över landet, har talat hårt till oss och satte oss i fängelse som de som spionerade på landet. Vi sade till honom: Vi är fredliga, vi är inte spioner. Tolv bröder är vi, söner till vår fader. Den ene existerar inte, men den yngste är med vår fader idag i landet Kanaan. Mannen som är herre över landet sade till oss: Genom detta skall jag veta att ni är fredliga: lämna en broder här hos mig, och ta med er inköpet av spannmål för ert hus och ge er av. Och för er yngre broder till mig, och jag kommer att veta att ni inte är spioner, utan att ni är fredliga, och jag kommer att ge er broder tillbaka till er, och ni skall handla i landet. Det hände sig när de tömde ut sina säckar, och var och ens silverknippa var i deras säck, och de själva och deras fader såg deras silverknippor, och de blev rädda. Jakob, deras fader, sade till dem: Mig har ni berövat barn. Josef finns inte, Simeon finns inte, och Benjamin ska ni ta? Allt detta hände mig. Ruben sade till deras fader: Döda mina två söner om jag inte bringar honom till dig. Giv honom i min hand, och jag skall bringa honom tillbaka till dig. Men han sade: Min son kommer inte att

gå ner med er, eftersom hans broder dog, och han ensam har lämnats kvar, och om något händer honom så att han blir försvagad på den väg ni går, så kommer ni att föra ner min ålderdom med sorg till dödsriket.

43

Men hungersnöden tilltog över landet. Det hände att när de hade slutfört att äta upp säden som de hade fört från Egypten, sade deras fader till dem: Gå igen och köp lite mat åt oss. Juda sade till honom: Med högtidlig försäkran har mannen, landets herre, vittnat för oss och sagt: Ni skall inte se mitt ansikte, om inte er yngre broder är med er. Om du därför sänder vår broder med oss, skall vi gå ner och köpa mat åt dig. Om du inte sänder vår broder med oss, kommer vi inte att gå, för mannen sade till oss: Ni kommer inte att se mitt ansikte, om inte er yngre broder är med er. Israel sade: Varför skadade ni mig genom att berätta för mannen att ni har en broder? Men de sade: Mannen frågade oss ingående om oss och vår släkt och sade: Lever er fader fortfarande, och har ni en broder? Och vi svarade honom enligt detta förhör. Hur kunde vi veta att han skulle säga till oss: För hit er broder? Och Juda sa till Israel, hans fader: Sänd barnet med mig, och vi ska resa upp och gå, så att vi lever och inte dör, både vi och du och vår packning. Jag väntar på honom, från min hand skall du söka honom, om jag inte bringar honom till dig och ställer honom framför dig, så kommer jag att ha syndat mot dig alla dagar. Om vi inte hade dröjt, skulle vi redan ha återvänt

två gånger. Sade men till dem Israel, deras fader: Om det är så, gör detta: tag av jordens frukter i era kärl och för ner till mannen gåvor av harts och av honung, rökelse och myrra och terebint och nötter. Och tag dubbelt silver i era händer; det silver som hade återvänt i era säckar, för tillbaka med er, kanske det är ett misstag. Och tag er broder, och res er upp och gå ner till mannen. Men må min Gud ge er gunst inför mannen och sända tillbaka er ene broder och Benjamin, ty jag är ju liksom barnlös, barnlös. Männen tog dessa gåvor och det dubbla silvret i sina händer och Benjamin, och de reste sig och gick ner till Egypten, och de stod inför Josef. Josef såg dem och Benjamin, hans bror av samma moder, och sade till den som var över hans hus: För in männen i huset och slakta offer och förbered, ty männen skall äta bröd med mig vid middagstiden. Mannen gjorde som Josef sade, och förde in männen i Josefs hus. När männen hade sett att de fördes in i Josefs hus, sade de: På grund av silvret som återvände i våra säckar i början förs vi in, för att man ska falskt anklaga oss och anfalla oss, för att ta oss som slavar och våra åsnor. Efter att ha närmat sig mannen över Josefs hus talade de till honom i husets port och sade: Vi ber, herre; vi kom ner från början för att köpa mat. Det hände att när vi kom till härbärget och öppnade våra säckar, och se, var och ens silver var i hans säck, vårt silver i full vikt, har vi nu fört tillbaka i våra händer. Och annat silver förde vi med oss för att köpa mat, vi vet inte vem som kastade silvret i våra säckar. Han sade till dem: Nåd vare med er, frukta inte. Er Gud och era fäders Gud har gett er skatter i era säckar, och ert silver har jag mottagit i gott skick. Och han förde ut Simeon till dem. Och han

förde vatten för att tvätta deras fötter, och gav fodder åt deras åsnor. De förberedde gåvorna tills Josef skulle komma vid middagstiden, för de hade hört att han skulle äta där. Josef inträdde i huset, och de förde fram till honom de gåvor som de hade i sina händer, in i huset, och de tillbad honom med ansiktet mot jorden. Han frågade dem: Hur har ni det? Och han sa till dem: Mår er far bra, den gamle mannen som ni talade om? Lever hen fortfarande? De sa: Din son, vår far, är frisk. Han lever fortfarande. Och han sa, välsignad är den mannen av Gud, och de böjde sig ner och tillbad honom. Och Josef tittade upp med sina ögon och såg Benjamin, hans bror av samma mor, och han sade: Är denne er yngre bror, som ni sade till mig att ni skulle föra hit? Och han/hon sade, Må Gud förbarma sig över dig, barn. Josef blev oroad, för hans inre vreds om på grund av hans broder, och han sökte att gråta, men efter att ha gått in i kammaren grät han där. Och efter att ha tvättat ansiktet gick han ut och behärskade sig, och sade: Sätt fram brödet. Och de satte fram mat till honom ensam, och till dem för sig själva, och till egyptierna som åt middag tillsammans med honom för sig själva, för egyptierna kunde inte äta tillsammans med hebreerna, ty det är en styggelse för egyptierna. De satt inför honom, den förstfödde enligt sina privilegier och den yngre enligt sin ungdom, och människorna var förvånade, var och en gentemot sin broder. De lyfte portioner från hans bord till sig själva, och Benjamins portion blev fem gånger större än alla de andras portioner, och de drack och blev glada med honom.

44

Och Josef befallde den som var över hans hus och sade: Fyll männens säckar med mat, så mycket som de är i stånd att bära, och lägg var och ens silver över säckens mun. Och kasta min silverbägare i den yngres säck, och priset för hans säd. Det hände enligt Josefs ord, såsom han sade. Morgonen grydde, och männen skickades i väg, de själva och deras åsnor. När de hade gått ut från staden och inte kommit långt bort, sade Josef till den som var över hans hus: Stå upp och förfölj männen, och när du hinner upp dem skall du säga till dem: Varför har ni återgäldat ont i stället för gott? Varför stal ni min silverkopp? Är inte detta det som min herre dricker ur? Men han själv spår genom spådom i honom. Ni har fullbordat onda saker som ni har gjort. Och när han hade funnit dem, sade han till dem enligt dessa ord. De sa till honom: Varför talar herren sådana ord? Må dina barn inte göra enligt detta ord. Om vi verkligen återlämnade till dig det silver som vi fann i våra säckar från Kanaans land, hur skulle vi då stjäla silver eller guld från din herres hus? Hos vem du än finner bägaren av dina barn, låt honom dö; och vi också kommer att vara barn till vår herre. Han sade: Och nu, som ni säger, så ska det vara; hos vem bägaren blir funnen, han ska vara min tjänare, och ni ska vara rena. Och de skyndade sig, och var och en tog ner sin säck på marken, och var och en öppnade sin säck. Han sökte och började från den äldre tills han kom till den yngre. Och han fann bägaren i Benjamins säck. Och de rev sönder sina kläder, och var och en lade sin säck på sin åsna, och

de vände tillbaka till staden. Judah och hans bröder inträdde till Josef medan han fortfarande var där, och de föll ner framför honom på marken. Josef sa till dem: Vad är det här ni har gjort? Vet ni inte att genom spådom spår mannen, sådan som jag? Juda sa: Vad ska vi svara herren, eller vad ska vi säga, eller hur ska vi bli rättfärdigade? Gud har funnit orättvisan hos dina barn; se, vi är tjänare åt vår herre, både vi och den hos vilken bägaren hittades. Josef sa: Må det inte bli för mig att göra detta; mannen hos vilken bägaren hittades, han ska vara min tjänare; men ni, gå upp i säkerhet till er fader. Och när Juda hade närmat sig honom sade han: Jag ber, herre, låt din tjänare tala ett ord inför dig, och bli inte arg på din tjänare, eftersom du är som Farao. Herre, du frågade dina barn och sa om ni har en far eller en bror. Och vi sa till herren: Vi har en äldre far, och ett barn i hans ålderdom, yngre, hos honom, och hans bror dog, men han själv lämnades ensam kvar hos sin mor, och fadern älskade honom. Men du sa till dina tjänare: För ner honom till mig, och jag ska ta hand om honom. Och vi sa till herren, barnet kommer inte att kunna lämna sin far; men om han lämnar sin far, kommer han att dö. Du sa till dina barn, om inte er yngre broder kommer ner med er, kommer ni inte att få se mitt ansikte igen. Det hände när vi gick upp till din tjänare vår far, att vi rapporterade till honom vår herres ord. Men vår far sade: Gå igen och köp lite mat åt oss. Vi sade: Vi kommer inte att kunna gå ner, men om vår yngre broder går ner med oss, då kommer vi att gå ner, för vi kommer inte att kunna se mannens ansikte, då vår yngre broder inte är med oss. Din son, vår far, sa till oss: Ni vet att min hustru födde två söner åt mig, och den ene gick bort från mig, och ni sa att

han har blivit uppäten av vilddjur, och jag har inte sett honom ända till nu. Om ni därför tar även denne från mitt ansikte, och det händer honom något ont på vägen, så kommer ni att föra ner min ålderdom med sorg till dödsriket. Nu därför om jag går in till ditt barn, vår fader, och barnet inte är med oss, och hans själ hänger från dennes själ, och det kommer att ske när han ser att barnet inte är med oss, kommer han att dö, och dina barn kommer att föra ner ditt barns ålderdom, vår faders, med sorg ner till Hades. Ty din son har från fadern mottagit barnet och sagt: om jag inte för honom till dig och ställer honom framför dig, kommer jag att ha syndat mot fadern alla dagar. Nu därför kommer jag att stanna hos dig som son istället för barnet, som tjänare åt herren; men låt barnet åka upp med sina bröder. Hur ska jag för gå upp till fadern när barnet inte är med oss? Så att jag inte ska se de onda saker som kommer att drabba min far.

45

Och Josef kunde inte uthärda alla de som stod vid honom, utan sade: Sänd bort alla från mig, och ingen stod vid Josef när han gjorde sig känd för sina bröder. Och han släppte sin röst med gråt, och alla egyptierna hörde det, och det blev hörbart i Faraos hus. Josef sa till sina bröder: Jag är Josef. Lever min far fortfarande? Och bröderna kunde inte svara honom, för de var oroade. Men Josef sade till sina bröder: Kom närmare mig, och de kom närmare, och han sade: Jag är Josef, er broder, som ni sålde till Egypten. Nu ska ni därför inte bli bedrövade, och låt

det inte heller framstå som hårt för er att ni sålde mig hit, för Gud sände mig före er till liv. Detta är för det andra året av hungersnöd i landet, och det återstår ännu fem år, under vilka det inte kommer att finnas någon plöjning, inte heller någon skörd; Ty Gud sände mig före er, för att bevara åt er en kvarleva på jorden, och för att föda en stor kvarleva av er. Nu därför har inte ni sänt mig hit, utan Gud, och han gjorde mig som en fader för Farao, och herre över hela hans hus, och härskare över hela Egyptens land. Skynda er därför, gå upp till min far och säg till honom: Dessa saker säger din son Josef: Gud har gjort mig till herre över hela Egyptens land, kom därför ner till mig och dröj inte. Och du ska bo i Goshens land i Arabien och du ska vara nära mig, du och dina söner och dina söners söner, dina får och dina kor och allt som är ditt. Och jag kommer att föda dig där, för det är ännu fem år av hungersnöd, så att inte du förstörs, du och dina söner och alla dina ägodelar. Se, era ögon ser, och ögonen på Benjamin min broder, att det är min mun som talar till er. Rapportera därför till min fader all min härlighet i Egypten och allt ni har sett, och skynda er att föra min fader hit. Och han föll över Benjamins, sin broders, nacke och grät över honom, och Benjamin grät över hans nacke. Och efter att ha kysst alla sina bröder grät han över dem, och efter detta talade hans bröder till honom. Och rösten blev vitt hörd i Faraos hus, sägande: Josefs bröder har kommit. Och Farao gladdes och hans tjänare. Farao sade till Josef: Säg till dina bröder, gör detta, fyll era säckar och ge er av till Kanaans land. Och när ni har tagit med er er fader och era ägodelar, kom till mig, och jag skall giva er av alla Egyptens goda ting, och ni skall äta jordens märg. Du

ska befalla detta: ta vagnar från Egyptens land åt era barn och åt era kvinnor, och när ni har tagit med er er fader, kom. Och ni ska inte spara era ögon åt era ägodelar, för alla Egyptens goda ting ska tillhöra er. Israels söner gjorde så, och Josef gav dem vagnar enligt det som var sagt av Farao kungen, och han gav dem proviant för vägen. Och åt alla gav han två kläder, men åt Benjamin gav han trehundra guldmynt och fem ombyten av kläder. Och till sin fader sände han enligt detsamma, och tio åsnor som bar av alla de goda sakerna från Egypten, och tio mulåsnor som bar bröd till sin fader för resan. Han sände ut sina bröder, och de gick, och han sade till dem: Bli inte arga på vägen. Och de gick upp från Egypten och kom till landet Kanaan, till Jakob, deras fader. Och de rapporterade till honom och sade: Din son Josef lever, och han själv härskar över hela Egyptens land. Och Jakob blev häpen till sinnes, för han trodde dem inte. De talade till honom om allt som hade sagts av Josef, allt som han hade sagt till dem. När han hade sett vagnarna som Josef hade skickat för att hämta honom, återupplivades anden hos deras fader Jakob. Israel sade: Det är stort för mig om min son Josef ännu lever. Jag ska gå och se honom innan jag dör.

46

Men Israel bröt upp med allt sitt och kom till Edens brunn, och offrade offer åt sin fader Isaks Gud. Gud sade till Israel i en syn om natten: Jakob, Jakob. Han svarade: Vad är det? Men han säger till honom: Jag är dina fäders Gud, frukta inte att gå ner

till Egypten, för till ett stort folk skall jag göra dig där. Och jag skall gå ner med dig till Egypten, och jag skall föra upp dig i slutet, och Josef skall lägga sina händer på dina ögon. Jakob reste upp från edens brunn, och Israels söner tog upp sin fader, och bagaget, och sina hustrur, på de vagnar som Josef hade sänt för att föra honom. Och efter att ha tagit upp sina ägodelar och all den egendom som de hade förvärvat från landet Kanaan, inträdde Jakob i Egypten med hela sin avkomma. Söner, och söner av hans söner med honom; döttrar, och döttrar av hans döttrar; och all hans säd förde han in i Egypten. Dessa är namnen på Israels söner som gick in i Egypten tillsammans med Jakob, deras fader. Jakob och hans söner; Jakobs förstfödde, Ruben. Reubens söner var Enoch och Pallu, Hezron och Charmi. Simeons söner: Jemuel och Jamin och Ehud och Jachin och Zohar och Saul, son till den kanaanéiska kvinnan. Levis söner: Gershon, Kath och Merari. Judas söner var Er och Onan och Shiloh och Phares och Zerah, men Er och Onan dog i Kanaans land, och Phares söner blev Hezron och Jemuel. Söner av Issakar: Tola och Phua och Hashum och Shimron. Zebuluns söner: Sered, Allon och Achoel. Dessa är Leahs söner, som hon födde åt Jakob i Mesopotamien i Syrien, och Dina hans dotter; alla själar, söner och döttrar, trettiotre. Söner till Gad: Saphon och Angis och Sannis och Thasoban och Aedeis och Aroedeis och Areeleis. Ashers söner var Jemna, Jessoua, Jeul och Beria, och Sara var deras syster. Berias söner: Chobor och Melchiil. Dessa är Zilpahs söner, som Laban gav åt Lea, sin dotter, och hon födde dessa åt Jakob, sexton själar. Söner till Rachel, Jakobs hustru: Josef och Benjamin. Josefs söner blev till i Egyptens land, vilka

Aseneth, dotter till Potiphera, präst i Heliopolis, födde åt honom: Manasse och Efraim. Manasses söner blev till, vilka den syriska bihustryn födde åt honom: Makir. Makir födde Gilead. Efraims, Manasses broder, söner var Sutelah och Tahan. Sutelehs söner var Edom. Benjamins söner, Bala och Bochor, och Ashbel. Och Balas söner blev Gera, och Noeman, och Anchis, och Rosh, och Mamphim; och Gera födde Arad. Dessa är Rakels söner, som hon födde åt Jakob, sammanlagt arton personer. Dans söner: Asom. Och Naftalis söner: Asiel och Guni och Issar och Sollem. Dessa är söner till Ballas, som Laban gav åt Rachel, sin dotter, och hon födde dessa åt Jakob, sammanlagt sju själar. Alla själar som hade kommit in med Jakob till Egypten, de som hade gått ut från hans lår, utan hustrurna till Jakobs söner, alla själar, sextiosex. Och Josefs söner som hade fötts åt honom i Egyptens land, nio själar. Alla själar i Jakobs hus, de som hade inträtt med Jakob in i Egypten, sjuttiofem själar. Men Judah sände han framför sig till Josef, för att möta honom vid Hjältarnas stad, in i landet Rameses. Men Josef spände för sina vagnar och for upp för att möta sin fader Israel vid Hjältarnas stad, och när han visade sig för honom föll han om hans hals och grät bitterligen. Och Israel sade till Joseph: Jag kan dö nu, eftersom jag har sett ditt ansikte, för du lever fortfarande. Josef sade till sina bröder: Jag skall gå upp och underrätta Farao, och jag skall säga till honom: Mina bröder och min faders hus, som var i Kanaans land, har kommit till mig. Men männen är herdar, för de var boskapsskötare, och de har fört med sig boskapen och oxarna och allt sitt. Om Farao därför kallar er och säger till er: Vad är ert arbete? Ni ska säga: boskapsuppfödare är vi, dina barn, från barndomen till nu, både

vi och våra fäder; så att ni ska bo i landet Gosen i Arabien; för en styggelse är för egyptierna varje fåraherde.

47

Josef kom och rapporterade till Farao och sade: Min fader och mina bröder och deras boskap och deras oxar och allt deras har kommit från Kanaans land, och se, de är i landet Goshen. Från sina bröder tog han fem män och ställde dem inför Farao. Och Farao sade till Josefs bröder: Vad är ert arbete? De sa till Farao: Dina tjänare är fårherdar, både vi och våra fäder. De sa till Farao: För att bo tillfälligt i landet har vi kommit, för det finns inte bete för dina barns boskap, för hungersnöden har förvärrats i landet Kanaan; nu därför kommer vi att bo i landet Gosen. Farao sa till Josef: Låt dem bo i landet Gosen; om du vet att det finns mäktiga män bland dem, sätt dem som härskare över min boskap. Och Jakob kom till Egypten till Josef, och hans söner, och Farao, Egyptens kung, hörde det. Och Farao sade till Josef: Din fader och dina bröder har kommit till dig. Se, Egyptens land ligger framför dig, bosätt din fader och dina bröder i det bästa landet. Josef förde in sin fader Jakob och ställde honom framför Farao, och Jakob välsignade Farao. Farao sade till Jakob: Hur många år är ditt livs dagar? Och Jakob sade till Farao: Dagarna av mitt livs år, som jag bor som främling, är hundratrettio år. Få och onda har mitt livs dagars år blivit, de har inte nått mina fäders livs dagars år, de dagar som de bodde som främlingar. Och efter att Jakob hade välsignat Farao, gick

han ut från honom. Och Josef bosatte sin fader och sina bröder och gav dem besittning i Egyptens land, i det bästa landet, i landet Rameses, såsom Farao hade befallt. Och Josef mätte ut spannmål till sin fader och till bröderna och till hela sin faders hus, efter var persons behov. Säd fanns inte i hela landet, för hungersnöden var mycket svår, och Egyptens land och Kanaans land försvagades av hungersnöden. Men Josef samlade allt det silver som fanns i landet Egypten och i landet Kanaan, för den säd som de köpte, och han mätte ut säd åt dem, och Josef förde in allt silvret i Faraos hus. Och allt silver tog slut från Egyptens land och från Kanaans land, och alla egyptierna kom till Josef och sade: Ge oss bröd, och varför ska vi dö inför dig? Ty silvret vårt har tagit slut. Josef sade till dem: För hit er boskap, så ska jag ge er bröd i utbyte mot er boskap, om ert silver har tagit slut. De förde sin boskap till Josef, och Josef gav dem bröd i utbyte mot hästarna, och i utbyte mot fåren, och i utbyte mot oxarna, och i utbyte mot åsnorna, och han närade dem med bröd i utbyte mot all deras boskap under det året. Det året gick ut, och de kom till honom under det andra året, och de sade till honom, ska vi inte förgås från vår herre? Om vårt silver har tagit slut, och ägodelar och boskap till dig herre, och inget har lämnats kvar åt oss inför vår herre, utan bara vår egen kropp och vårt land, så att vi alltså inte dör inför dig, och landet blir öde, köp oss och vårt land i stället för bröd, och vi och vårt land kommer att vara tjänare åt Farao; ge säd, så att vi sår, och lever och inte dör, och landet inte kommer att bli öde. Och Josef förvärvade hela egyptiernas land åt Farao, för egyptierna sålde sin mark åt Farao, eftersom hungersnöden härskade över dem, och landet

blev Faraos. Och folket förslavade han till slavar, från Egyptens yttersta gränser till de yttersta, förutom prästernas land endast; detta förvärvade Josef inte; genom givande för gav Farao gåva till prästerna, och de åt den gåva som Farao gav dem; på grund av detta sålde de inte sitt land. Men Josef sade till alla egyptierna: Se, jag har idag förvärvat er och er jord åt Farao. Tag åt er säd och så jorden. Och avkastningen av den kommer att vara, och ni skall ge den femte delen till Farao, men de fyra delarna kommer att vara till er själva till utsäde för jorden, och till mat för er, och för alla de i era hus. Och de sa: Du har räddat oss; vi fann nåd inför vår herre, och vi kommer att vara tjänare åt Farao. Och Josef fastställde för dem en förordning som gäller till denna dag över Egyptens land, att avsända till Farao, utom prästernas jord endast, den tillhörde inte Farao. Men Israel bosatte sig i Egyptens land, i Goshens land, och de ärvde den, och de ökade och mångfaldigades storligen. Jakob levde i landet Egypten i sjutton år, och Jakobs livsdagar blev hundrafyrtiosju år. Och dagarna närmade sig för Israel att dö; och han kallade sin son Josef, och sade till honom: Om jag har funnit nåd inför dig, lägg din hand under mitt lår, och du skall visa barmhärtighet mot mig, och sanning, att inte begrava mig i Egypten. Men jag skall sova med mina fäder; och du skall ta mig från Egypten, och begrava mig i deras grav. Och han sade: Jag skall göra enligt ditt ord. Men han sade, Svär till mig, och han svor till honom, och Israel böjde sig på spetsen av sin stav.

48

Det hände efter dessa ord, och det rapporterades till Josef att din fader är sjuk, och han tog med sig sina två söner Manasse och Efraim och kom till Jakob. Det rapporterades till Jakob med orden: Se, din son Josef kommer till dig, och Israel stärkte sig och satte sig upp på sängen. Och Jakob sade till Josef: Min Gud visade sig för mig i Luz i Kanaans land, och välsignade mig, och sade till mig: Se, jag kommer att öka dig och föröka dig och göra dig till folkförsamlingar, och ge dig detta land och din avkomma efter dig till evig besittning. Nu därför är dina två söner, de som föddes åt dig i Egyptens land innan jag kom till dig in i Egypten, mina; Efraim och Manasse, såsom Ruben och Simeon skall de vara mina. Men den avkomma som du föder efter dessa kommer att vara under deras bröders namn; de kommer att kallas efter deras arvslotter. Men när jag kom från Mesopotamien i Syrien, dog din mor Rachel i Kanaans land, när jag närmade mig hippodromen Chabratha i landet, för att komma till Efrata, och jag begravde henne vid vägen till hippodromen, denna är Betlehem. Men när Israel såg Josefs söner, sade han: Vilka är dessa? Josef sa till sin far: De är mina söner, som Gud gav mig här. Och Jakob sade: För dem nära mig, så att jag kan välsigna dem. Israels ögon var dimmiga av ålderdom, och han kunde inte se, och han förde dem nära sig, och han kysste dem, och han omfamnade dem. Och Israel sade till Josef: Se, jag har inte blivit berövad ditt ansikte, och se, Gud har visat mig även din säd. Och Josef ledde ut dem från sina knän, och de tillbad honom med ansiktet mot jorden. Men Josef tog sina två söner, Efraim vid sin högra sida, från Israels vänstra, och Manasse från sin vänstra, från Israels högra sida, och förde dem nära till honom. Men

Israel sträckte ut sin högra hand och lade den på Efraims huvud, denne var den yngre, och sin vänstra på Manasses huvud, med händerna korsvis. Och han välsignade dem, och han sade: Gud, som mina fäder var välbehagliga inför, Abraham och Isak, Gud som har närt mig från ungdomen till denna dag, Budbäraren som har räddat mig från allt ont, välsigna dessa barn; och mitt namn skall bli åkallat i dem, och mina fäders namn Abraham och Isak; och må de bli mångfaldigade till en stor mängd på jorden. När Josef såg att hans fader lade sin högra hand på Efraims huvud, tedde sig detta tungt för honom, och Josef fattade sin faders hand för att ta bort den från Efraims huvud och lägga den på Manasses huvud. Josef sade till sin fader: Inte så, fader, för denne är den förstfödde. Lägg din högra hand på hans huvud. Och han ville inte, men sade: Jag vet, mitt barn, jag vet, och denne kommer att bli till ett folk, och denne kommer att upphöjas, men hans yngre broder kommer att bli större än han, och hans säd kommer att bli till en mängd av nationer. Och han välsignade dem på den dagen och sade: Genom er skall Israel välsignas, när de säger: Må Gud göra dig som Efraim och som Manasse. Och han placerade Efraim framför Manasse. Men Israel sade till Josef: Se, jag dör, och Gud kommer att vara med er, och han kommer att föra er tillbaka till era fäders land. Jag ger dig Sikem som något exceptionellt framför dina bröder, som jag tog från amoreernas hand med mitt svärd och båge.

49

Men Jakob kallade sina söner och sade till dem: Samlas, så att jag må förkunna för er vad som kommer att hända er i de sista dagarna. Samlas och hör mig, Jakobs söner, hör Israel, hör er fader. Reuben, min förstfödde, du min styrka och början av mina barn, svår att bära och svår i din egensinnighet. Du har handlat arrogant som vatten, koka inte över, för du gick upp på din fars säng, då orenade du bädden som du gick upp på. Simeon och Levi, bröder, fullbordade orättfärdighet genom sitt borttagande. Till deras råd må min själ inte komma, och vid deras sammansättning må mina levrar inte tvista, eftersom de i sin vrede dödade män, och i sitt begär senklippte en tjur. Förbannad vare deras vrede, ty den är egensinnig, och deras raseri, ty det förhärdades. Jag skall dela dem i Jakob och skingra dem i Israel. Judah, dig prisade dina bröder, dina händer på dina fienders rygg, din faders söner skall buga sig för dig. En lejonunge av Juda, från skottet, min son, du gick upp, du lade dig ner och sov som ett lejon och som en unge, vem skall väcka honom? Härskaren kommer inte att upphöra från Juda, och ledaren från hans länder, tills det kommer som är förbehållet honom, och han är nationernas förväntan. Bindande sitt föl vid vinrankan, och fölet av sin åsna vid rankan, skall han tvätta sin dräkt i vin och sin klädsel i druvors blod. Gnistrande är hans ögon av vin, och vita är hans tänder som mjölk. Zebulun kommer att bo vid kusten och han vid fartygens hamn, och kommer att sträcka sig ända till Sidon. Issachar begärde det goda, vilande mellan arvslotterna. Och när han såg att vilan var god och att jorden var bördig, lade han sin axel under för att slita, och han blev en jordbrukare. Dan ska döma sitt folk, som vilken annan stam som

helst i Israel. Och låt Dan bli en orm på vägen, sittande på stigen, bitande hästens häl, och ryttaren ska falla bakåt, väntande på Herrens frälsning. Gad, en raidande trupp skall anfalla honom, men han själv skall anfalla dem i hälarna. Asher, hans bröd är fett, och han skall giva läckerheter åt furstar. Naphtali är en utbredd stam som ger skönhet i avkomman. Josef, min son som vuxit, min avundade son som vuxit, min yngsta son, vänd tillbaka till mig. Mot vilken pilarnas herrar, under överläggningar, smädade och hyste agg. Och deras bågar krossades med kraft, och senorna i deras armars hand blev utmattade, genom Jakobs härskares hand, därifrån den mäktige i Israel från din faders Gud. Och min Gud hjälpte dig, och välsignade dig med välsignelse från himlen ovanifrån, och välsignelse från jorden som har allt, för välsignelsens skull av bröst och livmoder, välsignelse av din fader och din moder; den övervann välsignelsen av de beständiga bergen, och välsignelserna av de eviga kullarna; de skall vara på Josefs huvud, och på hjässan av honom som ledde bröderna. Benjamin är en rovgirig varg, på morgonen ska han äta ännu, och in på kvällen ger han näring. Alla dessa var Jakobs tolv söner, och detta talade deras fader till dem, och han välsignade dem, var och en enligt hans välsignelse välsignade han dem. Och han sa till dem: Jag går till mitt folk; begrav mig med mina fäder i grottan som är på Efron hetitens fält, i dubbelgrottan mittemot Mamre i Kanaans land, som Abraham förvärvade från Efron hetiten som gravplats. Där begravde de Abraham och Sara, hans hustru; där begravde de Isak och Rebecka, hans hustru; där begravde de Lea; i besittningen av fältet och grottan som finns i

det, från Hets söner. Och Jakob upphörde med att befalla sina söner, och efter att ha lyft upp sina fötter på sängen upphörde han och lades till sitt folk.

50

Och Josef föll över sin faders ansikte, grät över honom och kysste honom. Och Josef befallde sina tjänare, balsamerarna, att balsamera hans fader, och balsamerarna balsamerade Israel. Och de fullgjorde hans fyrtio dagar, ty således räknas dagarna för begravningen, och Egypten sörjde honom i sjuttio dagar. Eftersom sorgedagarna hade passerat, talade Josef till Faraos furstar och sade: Om jag har funnit nåd inför er, tala om mig i Faraos öron och säg: Min fader lät mig svära och sade: I graven som jag grävde åt mig själv i Kanaans land, där skall du begrava mig. Nu därför, låt mig gå upp och begrava min fader, så skall jag återvända. Och Farao sade till Josef: Gå upp och begrav din fader, precis som han lät dig svära. Och Josef gick upp för att begrava sin fader, och med honom gick alla Faraos tjänare och de äldste i hans hus och alla de äldste i Egyptens land och hela Josefs hushåll och hans bröder och hela hans faders hus och hans släkt, och fåren och oxarna lämnade de kvar i landet Gosen Och vagnar och ryttare gick upp tillsammans med honom, och lägret blev mycket stort. Och de kom till tröskgolvet Atad, som ligger bortom Jordan, och de sörjde honom med stor och mycket stark sorg, och han höll sorg för sin fader i sju dagar. Och invånarna i landet Kanaan såg sorgen på tröskplatsen Atad, och

de sa: Detta är en stor sorg för egyptierna. Därför kallade han det namnet Egyptens Sorg, som är bortom Jordan. Och hans söner gjorde så åt honom. Och hans söner tog upp honom till Kanaans land och begravde honom i den dubbla grottan, som Abraham förvärvade som gravplats från hettiten Efron, mittemot Mamre. Och Josef återvände till Egypten, han själv och hans bröder, och de som hade gått upp tillsammans för att begrava hans fader. Men när Josefs bröder såg att deras fader hade dött, sade de: Kanske kommer Josef att hysa agg mot oss och vedergälla oss allt det onda som vi har visat mot honom. Och när de hade kommit till Josef sa de: Din far svor innan han dog och sa: Säg så till Josef: Förlåt dem deras orättvisa och deras synd, eftersom de visade dig onda saker. Och nu, förlåt orättvisan hos din fars Guds tjänare. Och Josef grät när de talade till honom. Och när de hade kommit till honom sade de: Vi vet att vi är dina tjänare. Och Josef sa till dem: Frukta inte, för jag tillhör Gud. Ni planerade ont mot mig, men Gud planerade gott för mig, så att det skulle ske som det har skett idag, och mycket folk skulle få näring. Och han sa till dem: Frukta inte, jag ska försörja er och era hus. Och han tröstade dem och talade till deras hjärtan. Och Josef bodde i Egypten, han själv och hans bröder, och hela hans faders hushåll, och Josef levde hundra tio år. Och Josef såg Efraims barn, till tredje generationen; och Makirs söner, Manasses son, föddes på Josefs knä. Och Josef sade till sina bröder: Jag dör, men Gud kommer att besöka er och föra er upp från detta land in i det land som Gud svor åt våra fäder, Abraham, Isak och Jakob. Och Josef lät Israels söner svära och sade: När Gud besöker er, skall ni föra mina ben härifrån med er.

Och Josef dog vid hundratío års ålder, och de begravde honom och lade honom i kistan i Egypten.

Uttåget

1

Dessa är namnen på Israels söner som hade inträtt i Egypten tillsammans med Jakob, deras fader; var och en inträdde med hela sitt hushåll. Ruben, Simeon, Levi, Juda, Isaskar, Sebulon, Benjamin, Dan och Naftali, Gad och Asher. Josef var i Egypten, och alla själar från Jakob var sjuttiofem. Dog Josef, och alla hans bröder, och hela den generationen. Men Israels söner ökade och blev mångfaldigade och blev talrika och blev mycket, mycket starka, och landet mångfaldigade dem. Men en annan kung uppstod över Egypten, som inte kände Josef. Sade till sitt folk, se Israels barns släkte är en stor mängd, och de är starkare än oss. Kom därför, låt oss handla listigt mot dem, för att de inte skall bli många, och när krig skulle hända oss, skall även dessa ansluta sig till fienderna, och efter att ha fört krig mot oss, skall de gå ut ur landet. Och han satte uppsyningsmän över dem för arbetena, så att de skulle plåga dem i arbetena. Och de byggde befästa städer åt farao, nämligen Pitom och Rameses och On, som är Solstaden. Men ju mer de förnedrade dem, desto fler blev de,

och de växte mycket, mycket starka, och egyptierna avskydde Israels söner. Och egyptierna förtryckte Israels söner med våld. Och de plågade deras liv med de hårda arbetena, med leran och tegeltillverkningen, och alla arbeten i fälten, med allt det arbete som de förslavade dem med genom våld. Och kungen av Egypten sade till de hebreiska barnmorskorna, den ena av dem med namnet Sippora och den andra med namnet Pua: När ni hjälper de hebreiska kvinnorna att föda och de är nära att föda, om det är en pojke, döda honom, men om det är en flicka, låt henne leva. Men barnmorskorna fruktade Gud, och de gjorde inte såsom kungen av Egypten hade befallt dem, utan de höll de manliga barnen vid liv. Men kungen av Egypten kallade på barnmorskorna och sade till dem: Varför har ni gjort detta och bevarat de manliga barnen vid liv? Men barnmorskorna sade till Farao: De hebreiska kvinnorna är inte som Egyptens kvinnor, för de föder innan barnmorskorna hinner komma till dem, och de födde. Gud gjorde väl mot barnmorskorna, och folket förökades och blev mycket starkt. Eftersom barnmorskorna fruktade Gud, gjorde de sig hus. Farao befallde hela sitt folk och sade: Varje gossebarn som föds åt hebréerna, kasta det i floden, men alla flickebarn ska ni låta leva.

2

Det var någon från Levi stam, som tog en av Levis döttrar. Och hon blev havande och födde en son, och när de såg att han var vacker gömde de honom i tre månader. Eftersom de inte längre

kunde gömma det, tog hans moder åt honom en korg, och smorde den med asfalt och beck, och lade in barnet i den, och placerade den i träsket vid floden. Och hans syster bevakade från fjärran för att få veta vad som skulle hända honom. Faraos dotter gick ner för att bada vid floden, och hennes tjänarinnor gick förbi vid floden, och när hon såg korgen i träsket, sände hon tjänarinnan som tog upp den. Och efter att ha öppnat ser hon ett gråtande barn i korgen, och Faraos dotter skonade honom, och hon sade, detta är från de hebreiska barnen. Och hans syster sa till faraos dotter: Vill du att jag kallar på en ammande kvinna från hebréerna åt dig, så hon kan amma barnet åt dig? Och Faraos dotter sa: Gå. Och den unga kvinnan gick och kallade på barnets mamma. Och Faraos dotter sa till henne: Bevara åt mig detta barn och amma åt mig det, och jag ska ge dig lönen. Och kvinnan tog barnet och ammade det. När barnet hade vuxit upp förde hon det till Faraos dotter, och det blev en son åt henne, och hon kallade hans namn Mose, sägande: Från vattnet tog jag upp honom. Det hände under dessa många dagar att Moses, som hade blivit stor, gick ut till sina bröder, Israels söner, och när han hade uppfattat deras möda, ser han en egyptisk man slå en viss hebré, en av hans egna bröder, av Israels söner. Efter att ha sett sig omkring här och där ser han ingen, och efter att ha slagit egyptiern gömde han honom i sanden. Men efter att ha gått ut den andra dagen, ser han två hebreiska män slåss, och säger till den som gör orätt: Varför slår du din nästa? Men han sa, vem utsåg dig till härskare och domare över oss? Vill du inte döda mig på det sätt som du dödade egyptiern igår? Mose blev rädd och han sa: Om så uppenbar har denna sak blivit. Farao hörde

detta ordet, och han sökte att döda Mose. Mose drog sig tillbaka från Faraos ansikte, och bodde i Midians land; och när han kommit in i Midians land, satte han sig vid brunnen. Prästen i Midian hade sju döttrar som vaktade sin fader Jetros får, och när de kom dit drog de vatten tills de fyllde reservoarerna för att vattna sin fader Jetros får. Men när herdarna kom drev de bort dem, men Mose reste sig och räddade dem, och han drog upp vatten åt dem och vattnade deras får. De kom till Raguel, deras fader, och han sade till dem: Varför skyndade ni er att komma idag? De sade: En egyptisk man räddade oss från herdarna, och han drog upp vatten åt oss och vattnade våra får. Och han sa till sina döttrar: Var är han då? Och varför har ni lämnat kvar mannen? Kalla därför på honom, så att han kan äta bröd. Mose blev bosatt hos mannen, och han gav sin dotter Sippora till hustru åt Mose. Kvinnan blev havande och födde en son, och Moses gav honom namnet Gershom, sägande: Jag är en främling i ett främmande land. Men efter de många dagarna dog kungen av Egypten, och Israels söner stönade från arbetet, och ropade ut, och deras rop gick upp till Gud från arbetet. Och Gud hörde deras sorg, och Gud kom ihåg sitt förbund med Abraham och Isak och Jakob. Och Gud såg Israels söner, och han blev känd för dem.

3

Och Mose vallades fåren åt Jetro, hans svärfar, prästen i Midian, och han ledde fåren vid öknen och han kom till berget Horeb. En

Herrens budbärare visade sig för honom i en eldslåga från busken, och han ser att busken brinner i eld, men busken blev inte uppbränd. Men Moses sade, efter att ha gått fram: Jag skall se denna stora vision, varför busken inte bränns upp. Men när Herren såg att han närmade sig för att se, kallade Herren honom från busken och sade: Mose, Mose. Och han svarade: Vad är det? Men han sa: Kom inte närmare hit; ta av sandalen från dina fötter, för platsen. Den mark på vilken du står är helig. Och han sa: Jag är din faders Gud, Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud. Och Mose vände bort sitt ansikte, för han var rädd för att blicka direkt inför Gud. Och Herren sade till Mose: Jag har sett, jag såg mitt folks förtryck i Egypten, och jag har hört deras rop från slavdrivarna; för jag känner deras smärta, och jag har gått ner för att rädda dem från egyptiernas hand, och för att föra ut dem från det landet, och för att föra in dem till ett gott och vidsträckt land, till ett land som flyter av mjölk och honung, till kananéernas plats, och hetiternas, och amoréernas, och perisséernas, och girgaséernas, och hivéernas, och jebusiternas. Och nu, se, Israels söners rop har kommit till mig, och jag har sett det förtryck som egyptierna utsätter dem för. Och nu kom hit, jag will sända dig till Farao, Egyptens kung, och du skall föra ut mitt folk, Israels söner, från Egyptens land. Och Moses sade till Gud: Vem är jag, att jag skall gå till Farao, Egyptens kung, och att jag skall föra ut Israels söner från Egyptens land? Gud sade till Moses: Jag kommer att vara med dig, och detta ska vara tecknet för dig att jag har sänt dig: när du har fört mitt folk ut ur Egypten, ska ni tjäna Gud på detta berg. Och Mose sade till Gud: Se, jag kommer att gå ut till Israels söner och jag kommer att

säga till dem: Våra fäders Gud har sänt mig till er. De kommer att fråga mig: Vad är hans namn? Vad ska jag säga till dem? Och Gud sade till Moses: Jag är den Varande, och sade: Så skall du säga till Israels söner: Den Varande har sänt mig till er. Och Gud sade igen till Moses: Så skall du säga till Israels söner: Herren, våra fäders Gud, Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud, har sänt mig till er. Detta är mitt eviga namn och min åminnelse från släkte till släkte. När du har kommit, samla därför de äldstes råd av Israels söner, och du skall säga till dem: Herren, vår fäders Gud, har uppenbarat sig för mig, Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud, sägande: Jag har besökt er med ett besök, och allt som har hänt er i Egypten. Och han sade: Jag skall föra upp er från egyptiernas lidande, in i kananeernas, hettiternas, amoreernas, perisseernas, girgaseernas, hiveernas och jebusiternas land, in i ett land som flyter av mjölk och honung. Och de kommer att höra din röst, och du kommer att gå in, du och Israels äldsteråd, till Farao, Egyptens kung, och du kommer att säga till honom: Hebréernas Gud har kallat oss, vi kommer därför att gå tre dagars väg in i öknen, så att vi må offra till vår Gud. Jag vet att Farao, Egyptens kung, inte kommer att släppa er att gå, om inte med mäktig hand. Och när jag har sträckt ut min hand, kommer jag att slå egyptierna med alla mina under som jag kommer att göra bland dem, och efter detta skall han sända bort er. Och jag kommer ge gunst åt detta folk inför egyptierna; när ni går ut, kommer ni inte gå bort tomhänta; Men en kvinna kommer be från sin granne och hennes tältbo om silverkärl och guldkärl och kläder; och ni kommer lägga dem på era söner och på era döttrar, och ni

kommer plundra egyptierna.

4

Men Moses svarade och sade: Om de inte tror mig och inte heller lyssnar till min röst, så kommer de att säga att Gud inte har visat sig för dig. Vad skall jag säga till dem? Herren sade till honom: Vad är detta i din hand? Han sa: En stav. Och han sade: Kasta den på jorden, och han kastade den på jorden, och den blev en orm, och Mose flydde från den. Och Herren sade till Moses: Sträck ut din hand och tag fatt om svansen. Han sträckte därför ut sin hand och tog fatt om svansen, och den blev en stav i hans hand. So att de må tro dig, att deras fäders Gud har uppenbarat sig för dig, Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud. Herren sade till honom igen: För in din hand i din barm, och han förde in sin hand i sin barm, och förde ut sin hand ur sin barm, och hans hand blev som snö. Och han sade igen: För in din hand i din barm, och han förde in handen i sin barm, och förde ut den från sin barm, och den återställdes igen till färgen av dess kött. Om de men inte tror dig, och inte heller lyssnar till rösten av det första tecknet, så kommer de att tro dig genom rösten av det andra tecknet. Och det kommer att ske om de inte tror dig angående dessa två tecken och inte heller lyssnar till din röst, då skall du ta från flodens vatten och hälla ut det på det torra, och vattnet som du tar från floden kommer att bli blod på det torra. Men Moses sade till Herren: Jag ber dig, Herre, jag är inte kapabel, varken före igår eller före den tredje dagen, inte heller

från det att du började tala till din tjänare. Jag är svag i rösten och trög på tungan. Och Herren sade till Mose, vem gav munnen åt människan? Och vem gör hörselskadade och döva, seende och blinda? Är inte jag Gud? Och nu, gå, och jag skall öppna din mun, och jag skall instruera dig om det du skall tala. Och Moses sade: Jag ber dig, Herre, utse någon annan som är duglig, någon som du kommer att sända. Och Herren blev arg med vrede på Mose och sade: Är inte Aron, din bror, leviten? Jag vet att han kommer att tala till dig; och se, han kommer att gå ut för att möta dig, och när han ser dig kommer han att glädjas i sitt hjärta. Och du kommer att säga till honom, och du kommer att ge mina ord i hans mun, och jag kommer att öppna din mun och hans mun, och jag kommer att instruera er i vad ni skall göra. Och han kommer att tala för dig till folket, och han kommer att vara din mun, men du kommer att vara för honom det som rör Gud. Och denna stav, som vändes till en orm, skall du ta i din hand, med vilken du skall göra tecknen. Mose gick och vände tillbaka till Jetro, sin svärfar, och säger: Jag ska gå och vända tillbaka till mina bröder i Egypten och se om de fortfarande lever. Och Jetro sade till Mose: Gå frisk. Och efter dessa många dagar dog kungen av Egypten. Herren sade till Moses i Midian: Gå, bege dig till Egypten, för alla de som sökte din själ har dött. Efter att ha tagit med sig hustrun och barnen förde Mose upp dem på lastdjuren och vände tillbaka till Egypten, och Mose tog staven från Gud i sin hand. Herren sade till Moses: När du går och vänder tillbaka till Egypten, se till att utföra alla de under som jag har gett i dina händer framför Farao, men jag skall förhärda hans hjärta, och han skall inte sända ut folket. Men du

skall säga till Farao: Så säger Herren: Israel är min förstfödde son. Jag sade till dig: Sänd ut mitt folk, så att de må tjäna mig. Om du verkligen inte önskar att sända ut dem, se då, jag kommer att döda din förstfödde son. Det hände på vägen vid härbärget att Herrens ängel mötte honom och sökte döda honom. Och Sippora tog en sten, omskar förhuden av hennes son, och föll mot hans fötter, och sade: blodet av omskärelsen av mitt barn har stannat. Och han/hon gick bort från honom, eftersom han/hon sa: Blodet från mitt barns omskärelse har stannat. Herren sade till Aaron: Gå ut i öknen för att möta Moses. Och han gick, och mötte honom vid Guds berg, och de kysste varandra. Och Moses rapporterade till Aaron alla Herrens ord, som han hade sänt, och alla de ord som han hade befallt honom. Moses och Aaron gick, och de samlade äldsterådet av Israels söner. Och Aaron talade alla dessa ord, vilka Gud talade till Moses, och han gjorde tecknen inför folket. Och folket trodde och gladde sig, därför att Gud hade besökt Israels söner, och därför att han hade sett deras bedrövelse, och folket böjde sig och tillbad.

5

Och efter detta inträdde Moses och Aaron till Farao och sade till honom: Så säger Herren, Israels Gud: Sänd ut mitt folk, så att de må fira högtid åt mig i öknen. Och Farao sade: Vem är han som jag ska lyssna till hans röst, så att jag släpper iväg Israels söner? Jag känner inte Herren, och jag skickar inte bort Israel. Och de

säger till honom: Hebréernas Gud har kallat oss. Vi kommer därför att gå tre dagars väg in i öknen, så att vi må offra till Herren vår Gud, så att inte döden eller mordet någonsin möter oss. Och kungen av Egypten sa till dem: Varför vänder ni, Moses och Aron, bort folket från arbetet? Gå bort var och en av er till era verk. Och Farao sade: Se, nu har folket blivit talrikt, låt oss därför inte befria dem från deras arbeten. Och Farao befallde drivarna över folket och skrivarna och sade: Ni skall inte längre ge halm åt folket till tegeltillverkningen, precis som igår och i förrgår; utan de skall själva gå och samla halm åt sig själva. Och det arrangemang av tegeltillverkningen, som de själva gör enligt varje dag, skall du lägga på dem, du skall inte ta bort något, för de är sysslolösa, på grund av detta har de ropat ut och sagt: Låt oss resa oss och offra till vår Gud. Låt dessa människors arbeten vara betungande, och låt dem bekymra sig om dessa, och låt dem inte bekymra sig över tomma ord. Uppsyningsmännen och skrivarna påskyndade dem, och sade till folket: Så säger Farao: Jag ger er inte längre halm. Ni själva ska gå och samla halm åt er, varifrån ni än finner den, för ingenting tas bort från ert arbetsupplag. Och folket spreds över hela Egyptens land för att samla stubb till halm. Men arbetsdrivarna påskyndade dem och sade: Fullborda de tilldelade arbetena varje dag, liksom när halmen gavs till er. Och skrivarna av Israels söners folk blev piskade, de som var utsatta över dem av Faraos tillsynsmän, som sade: Varför fullbordade ni inte era kvoter av tegeltillverkningen liksom igår och i förrgår, och idag? Men skrivarna av Israels söner gick in och ropade till Farao och sade: Varför gör du så mot dina tjänare? Halm ges inte till dina

tjänare, och de säger åt oss att göra tegelstenar, och se, dina barn har blivit piskade, du kommer därför att behandla ditt folk orättvist. Och han sa till dem: Ni är lata, ni är lata. Därför säger ni: Låt oss gå och offra till vår Gud. Gå nu därför och arbeta, ty halmen kommer inte att ges till er, och ni skall leverera den fastställda mängden tegel. Men skrivarna av Israels söner såg sig själva i onda ting och sade: Ni skall inte lämna av tegeltillverkningen det föreskrivna för dagen. De mötte Mose och Aron som kom för att möta dem, när de gick ut från Farao, och de sade till dem: Må Gud se er och döma, eftersom ni har gjort vår lukt avskyvärd inför Farao och inför hans tjänare, att ge svärd i hans händer, att döda oss. Mose vände tillbaka till Herren och sade: Jag ber, Herre, varför har du plågat detta folk? Och varför har du skickat mig? Och ända sedan jag gick till Farao för att tala i ditt namn, har han plågat detta folk, och du har inte räddat ditt folk.

6

Och Herren sade till Moses: Nu skall du se vad jag skall göra med Farao, ty med stark hand skall han sända bort dem, och med upplyft arm skall han driva ut dem från sitt land. Men Gud talade till Moses och sade till honom: Jag är Herren. Och jag uppenbarade mig för Abraham och Isak och Jakob, som deras Gud, och mitt namn Herre uppenbarade jag inte för dem. Och jag upprättade mitt förbund med dem, för att ge dem kananeernas land, det land där de hade bott som främlingar, i

vilket de också bodde som främlingar. Och jag hörde klagandet från Israels söner, vilka egyptierna håller i slaveri, och jag kom ihåg ert förbund. Gå, jag sade till Israels söner, sägande: Jag är Herren, och jag skall föra ut er från egyptiernas makt, och jag skall rädda er från slaveriet, och jag skall lösa er med upplyft arm och stor dom. Och jag skall ta er till ett folk åt mig själv, och jag skall vara er Gud, och ni skall veta att jag är Herren er Gud, den som förde ut er från egyptiernas förtryck. Och jag skall föra in er i det land till vilket jag sträckte ut min hand för att ge det till Abraham, och Isak, och Jakob, och jag skall ge er det som arvedel, jag Herren. Men Moses talade således till Israels söner, och de lyssnade inte på Moses på grund av klenmodighet och på grund av de hårda arbetena. Och Herren sade till Mose och sa: gå in, tala till Farao, kungen av Egypten, så att han skickar ut Israels söner från sitt land. Och Mose talade inför Herren och sade: Se, Israels söner lyssnade inte till mig, och hur kommer Farao att lyssna till mig? Men jag är ologisk. Herren sade till Moses och Aaron och befallde dem att gå till Farao, Egyptens kung, för att han skulle sända bort Israels söner från Egyptens land. Och dessa var ledare för deras fäders hus, söner till Ruben, Israels förstfödde: Enok och Pallu, Hesron och Karmi, detta är Rubens släkt. Och Simeons söner: Jemuel och Jamin och Ehud och Jachin och Zohar och Saul, som var son till den kanaaneiska kvinnan; dessa var Simeons söners familjer. Och dessa är namnen på Levis söner enligt deras släktskap: Gershon, Kohath och Merari, och Levis levnadsår var hundratrettiosju. Och dessa var Gershons söner, Libni och Shimei, deras familjers hus. Och Kaaths söner: Amram och Issaar, Chebron och Ozeiēl, och Kaaths

livs år var hundratrettiotre år. Och Meraris söner: Mahli och Mushi. Dessa är Levis fäders hus enligt deras släktskap. Och Amram tog Jochebed, dotter till hans faders broder, till hustru åt sig själv, och hon födde åt honom både Aaron och Moses, och Miriam deras syster. Och Amrams livs år var etthundratrettiotvå år. Och Isachars söner: Korah, Naphek och Zechri. Och Uzziels söner: Mishael och Elizaphan och Segrei. Aaron tog Elizabeth, Aminadabs dotter och Nahshons syster, till hustru, och hon födde åt honom Nadab och Abiud och Eleazar och Ithamar. Söner till Korah: Asir och Elkanah och Abiasar, dessa är Korahs släktled. Och Eleazar, Aarons son, tog en av Phutiel's döttrar till hustru, och hon födde åt honom Phinehas. Dessa är huvudmännen för leviternas familjer, enligt deras släktled. Detta är Aaron och Moses, till vilka Gud sade att leda ut Israels söner från Egyptens land med deras styrka. Dessa är de som samtalade med Farao, kungen av Egypten, och de ledde ut Israels söner från Egyptens land, han själv Aron och Mose, den dag då Herren talade till Mose i Egyptens land. Och Herren talade till Moses och sade: Jag är Herren, tala till Farao, Egyptens kung, allt vad jag säger till dig. Och Moses sade inför Herren: Se, jag är svag i talet, och hur skall Farao höra mig?

7

Och Herren sade till Moses: Se, jag har gjort dig till en gud för Farao, och Aron, din broder, skall vara din profet. Men du ska tala till honom allt som jag befaller dig, och Aron din broder ska

tala till Farao, så att han sänder bort Israels söner från hans land. Jag kommer att förhärda Faraos hjärta, och jag kommer att mångfaldiga mina tecken och under i Egyptens land. Och Farao kommer inte att höra er, och jag kommer att lägga min hand på Egypten, och jag kommer att föra ut mitt folk, Israels söner, från Egyptens land med min kraft och med stor hämnd. Och alla egyptierna skall veta att jag är Herren, när jag utsträcker min hand över Egypten, och jag skall föra Israels söner ut från deras mitt. Moses och Aaron gjorde just som Herren hade befallt dem, således gjorde de. Moses var åttio år och Aaron hans broder var åttitre år, när han talade till Farao. Och Herren sade till Mose och Aron: Om Farao talar till er och säger, ge oss ett tecken eller ett under, då ska du säga till din bror Aron, ta staven och kasta den på marken framför Farao och framför hans tjänare, och den kommer att bli en orm. Men Moses och Aaron inträdde inför Farao och hans tjänare, och de gjorde således, precis som Herren hade befallt dem, och Aaron kastade staven inför Farao och inför hans tjänare, och den blev en drake. Men Farao sammankallade Egyptens sofister och trollkarlar, och de egyptiska besvärjarna gjorde likaså med sina trolldomar. Och var och en kastade sin stav, och de blev drakar, och Aarons stav uppslukade deras stavar. Och Faraos hjärta förstärktes, och han lyssnade inte på dem, precis som Herren hade befallt dem. Herren sade till Moses: Faraos hjärta har blivit förhärdat, så att han inte vill släppa folket. Gå till Farao på morgonen, se han går ut till vattnet, och du skall möta honom vid flodkanten, och staven som vändes till orm skall du ta i din hand. Och du skall säga till honom: Herren, hebréernas Gud, har sänt mig till dig

och sagt: Sänd ut mitt folk, så att de må tjäna mig i ödemarken, och se, du har inte lyssnat fram till nu. Detta säger Herren: Genom detta skall du veta att jag är Herren. Se, jag slår med staven som är i min hand på vattnet i floden, och det skall förvandlas till blod. Och fiskarna i floden kommer att dö, och floden kommer att stinka, och egyptierna kommer inte att kunna dricka vatten från floden. Herren sade till Moses: Säg till din broder Aaron: Ta din stav i din hand och sträck ut din hand över Egyptens vatten, över deras floder, över deras kanaler, över deras träsk och över allt deras samlade vatten, och det skall bli blod. Och det blev blod i hela Egyptens land, även i träden och i stenarna. Och de gjorde så, Moses och Aaron, just som Herren hade befallt dem, och han lyfte sin stav och slog vattnet i floden inför Farao och inför hans tjänare, och förvandlade allt vattnet i floden till blod. Och fiskarna i floden dog, och floden stank, och egyptierna kunde inte dricka vatten från floden, och blodet var i hela Egyptens land. De gjorde likaså även trollkarlarna av egyptierna med sina trolldomar, och Faraos hjärta blev förhärdat, och han lyssnade inte på dem, såsom Herren hade sagt. Men Farao vände om och gick in i sitt hus, och han fäste inte sitt sinne ens vid detta. Alla egyptierna grävde runt floden för att kunna dricka vatten, och de kunde inte dricka vatten från floden. Och sju dagar fullbordades efter det att Herren hade slagit floden. Men Herren sade till Moses: Gå in till Farao och säg till honom: Så säger Herren: Sänd ut mitt folk, så att de må tjäna mig. Om du inte vill sända bort dem, se, jag slår alla dina gränser med grodor. Och floden kommer att spy fram grodor, och de kommer att gå upp och gå in i dina hus, och in i förråden

i dina sovkamrar, och på dina sängar, och i dina tjänares hus, och ditt folks, och i dina degtrång, och i dina ugnar. Och över dig, och över dina tjänare, och över ditt folk, skall grodorna stiga upp.

8

Herren sade till Moses: Säg till din broder Aaron att han ska sträcka ut sin hand med sin stav över floderna, över kanalerna och över träsken, och föra upp grodorna. Och Aaron sträckte ut handen över Egyptens vatten, och förde upp grodorna, och grodan kom upp och täckte Egyptens land. Men de egyptiska besvärjarna gjorde likaså med sina trolldomar, och förde upp grodorna på Egyptens land. Och Farao kallade Moses och Aaron och sade: Be för mig till Herren, och låt honom ta bort grodorna från mig och från mitt folk, och jag ska sända ut dem, och de ska offra till Herren. Mose sade till Farao: Bestäm för mig när jag skall be för dig och dina tjänare och ditt folk, att grodorna skall förgöras från dig och från ditt folk och ur era hus, utom i floden där de skall lämnas kvar. Han sa: Till imorgon. Han sa därför: Som du har sagt, så att du må veta att det inte finns någon annan utom Herren. Och grodorna kommer att tas bort från dig och från era hus och från gårdarna och från dina tjänare och från ditt folk, utom i floden kommer de att lämnas kvar. Moses och Aaron gick ut från Farao, och Moses ropade till Herren angående överenskommelsen om grodorna, som Farao hade fastställt. Herren gjorde just som Moses sade, och grodorna dog i

husen, i gårdarna och i fälten. Och de samlade dem i högar, högar, och landet stank. Men när Farao såg att det hade blivit lättnad, blev hans hjärta tungt, och han lyssnade inte på dem, precis som Herren hade talat. Herren sade till Moses: Säg till Aaron: Sträck ut din hand med din stav och slå dammet på jorden, så skall det bli myggor bland människorna och bland fyrfotadjuren och i hela Egyptens land. Därför sträckte Aaron ut handen med staven och slog jordens damm, och myggen blev bland människorna och bland fyrfotadjuren, och i allt jordens damm blev myggen. De gjorde likaså och trollkarlarna med sina trolldomskonster, att leda ut myggen, och de var inte kapabla, och myggen blev i både människorna och i fyrfotadjuren. Trollkarlarna sade därför till Farao: Detta är Guds finger, och Faraos hjärta förhärdades, och han lyssnade inte på dem, precis som Herren hade talat. Herren sade till Moses: Res upp tidigt på morgonen och ställ dig inför Farao, och se, han själv kommer att gå ut till vattnet, och du skall säga till honom: Så säger Herren: Sänd ut mitt folk, så att de må tjäna mig i öknen. Om du inte önskar att skicka bort mitt folk, se, då sänder jag ut över dig och över dina tjänare och över ditt folk och över era hus hundflugor, och egyptiernas hus skall fyllas av hundflugor, och in i landet där de är. Och jag kommer att göra under i den dagen i landet Gesem, där mitt folk är närvarande, där det inte kommer att finnas någon hundfluga, så att du må veta att jag är Herren, hela jordens Gud. Och jag kommer att göra en skillnad mellan mitt folk och ditt folk, men imorgon kommer detta att ske på jorden. Herren gjorde således, och hundflugemängden kom in i Faraos hus, och in i hans tjänares hus, och in i hela Egyptens land, och

landet blev förstört av hundflugan. Farao kallade Mose och Aron och sade: Kom och offra åt Herren, er Gud, i landet. Och Moses sade: Det är inte möjligt att det sker så, för vi ska offra egyptiernas styggelser till Herren vår Gud. Om vi offrar egyptiernas styggelser inför dem, kommer vi att bli stenade. Vi kommer att gå tre dagars väg in i öknen och offra åt vår Gud, precis som Herren sade till oss. Och Farao sade: Jag sänder er, och offra till er Gud i öknen, men gå inte långt bort, be därför för mig till Herren. Moses sade: Men jag kommer att gå ut från dig, och jag kommer att be till Gud, och hundflugan kommer att avlägsna sig från dina tjänare och från ditt folk imorgon. Bedra inte mer, Farao, så att du inte vägrar sända bort folket att offra åt Herren. Och Moses gick ut från Farao och bad till Gud. Herren gjorde precis som Moses sade, och han tog bort hundflugorna från Farao och hans tjänare och hans folk, och inte en enda blev kvar. Och Farao gjorde sitt hjärta tungt även vid denna tid, och han ville inte skicka bort folket.

9

Herren sade till Moses: Gå in till Farao och säg till honom: Så säger Herren, de hebréernas Gud: Sänd ut mitt folk, så att de må tjäna mig. Om du alltså inte vill sända bort mitt folk, utan fortfarande håller dem kvar, Se, Herrens hand kommer att komma över din boskap som är på slätterna, på hästarna, och på lastdjuren, och kamelerna, och oxarna, och fåren, en mycket stor död. Och jag kommer att göra underverk vid den tiden

mellan egyptiernas boskap och Israels barns boskap; inte något kommer att dö av allt som tillhör Israels barn. Och Gud satte en gräns och sade: I morgon kommer Herren att göra detta på jorden. Och Herren gjorde detta ordet nästa dag, och all egyptiernas boskap dog, men av Israels söners boskap dog ingenting. Men när Farao såg att ingenting av Israels söners boskap hade dött, blev Faraos hjärta förhärdat, och han släppte inte folket. Herren sade till Moses och Aaron: Tag ni era händer fulla med sot från ugnen, och låt Moses strö det mot himlen inför Farao och inför hans tjänare. Och låt det bli damm över hela Egyptens land, och det kommer att vara över människorna och över fyrfotadjuren, sårnader och blåsor som bryter ut både på människorna och på fyrfotadjuren, i hela Egyptens land. Och han tog sotet från ugnen framför Farao, och Moses strödde det mot himlen, och det uppstod sår, blåsor som bröt ut, både på människorna och på fyrfotadjuren. Och trollkarlarna kunde inte stå framför Moses på grund av såren, för såren uppstod på trollkarlarna och i hela Egyptens land. Herren härdade Faraos hjärta, och han lyssnade inte på dem, såsom Herren hade befallt. Herren sade till Moses: Stig upp tidigt på morgonen och ställ dig inför farao, och du skall säga till honom: Så säger Herren, hebréernas Gud: Släpp mitt folk, så att de kan tjäna mig. I den nuvarande tiden sänder jag ut alla mina plågor in i ditt hjärta, och dina tjänares, och ditt folks, så att du må veta att det inte finns någon annan som jag i hela landet. Nu, för efter att ha sträckt ut min hand kommer jag att slå dig och ditt folk kommer jag att döda, och du kommer att utplånas från jorden. Och för detta skull blev du bevarad, så att jag må visa min styrka i dig,

och så att mitt namn må bli förkunnat i hela jorden. Fortfarande hindrar du mitt folk från att skicka iväg dem; Se, jag låter regna hagel imorgon vid denna tid, så rikligt att något sådant inte har förekommit i Egypten från den dag det skapades till denna dag. Nu därför skynda att samla din boskap och allt som du har på slätten; för alla människor och boskapen, så många som finns på slätterna och inte går in i hus, utan haglet faller på dem, kommer att dö. Den som fruktade Herrens ord bland Faraos tjänare samlade sin boskap in i husen. Men den som inte gav akt på Herrens ord, lämnade boskapen kvar på fälten. Men Herren sade till Moses: Sträck ut din hand mot himlen, och det skall komma hagel över hela Egyptens land, över människorna och boskapen och över alla örter på jorden. Men Moses sträckte ut handen mot himlen, och Herren gav dunder och hagel, och elden sprang över jorden, och Herren lät hagel regna över hela Egyptens land. Men hageln var och elden flammande i hageln, och hageln var mycket stor, sådan som inte har förekommit i Egypten, från den dag då folket blev där. Haglet slog ner i hela Egyptens land, från människa till boskap, och haglet slog ner all ört på slätten, och haglet krossade alla träd på slätterna. Utom i landet Gesem, där Israels söner var, kom inte haglet. Farao sände bud och kallade på Mose och Aron, och sade till dem: Jag har syndat nu. Herren är rättfärdig, men jag och mitt folk är ogudaktiga. Be därför för mig till Herren, och låt Guds röster, haglet och elden upphöra, så ska jag sända bort er, och ni ska inte längre bli tvungna att stanna. Sade men Moses till honom: När jag går ut ur staden, kommer jag att sträcka ut mina händer mot Herren, och rösterna kommer att upphöra, och haglet och

regnet kommer inte att vara längre, så att du må veta att jorden tillhör Herren. Och du och dina tjänare, jag vet att ni ännu inte har fruktat Herren. Men linet och kornet slogs, ty kornet stod i ax och linet var i blomma. Men vetet och dinkeln slogs inte ned, för de var sena. Moses gick ut från Farao utanför staden, och sträckte ut händerna mot Herren, och rösterna upphörde, och haglet och regnet droppade inte längre på landet. Men när Farao såg att regnet och haglet och dånet hade upphört, syndade han på nytt, och han förhärdade sitt hjärta och sina tjänares. Och Faraos hjärta var förhärdat, och han sände inte ut Israels söner, precis som Herren hade talat till Moses.

10

Och Herren sa till Mose: Gå in till Farao, för jag har förhärdat hans hjärta och hans tjänares hjärtan, så att dessa tecken i följd kommer över dem, så att ni må berätta i era barns öron och för era barns barn hur mycket jag har hånat egyptierna och mina tecken som jag gjorde bland dem, och ni skall veta att jag är Herren. Mose och Aron gick in inför farao, och de sade till honom, detta säger Herren, hebréernas Gud, hur länge vill du inte ödmjuka dig inför mig? Skicka ut mitt folk, så att de må tjäna mig. Om du inte vill skicka bort mitt folk, se, så bringar jag imorgon vid denna tid många gräshoppor över hela ditt område. Och det kommer att täcka jordens utseende, och du kommer inte att kunna se jorden, och det kommer att uppsluka allt överskott av jorden som blivit kvar, som haglet lämnade åt er, och det

kommer att uppsluka varje träd som växer åt er på jorden. Och dina hus kommer att bli fyllda, och dina tjänares hus, och alla hus i hela egyptiernas land, sådana som dina fäder aldrig har sett, inte heller deras förfäder, från den dag de blev till på jorden ända till denna dag, och Moses vände sig bort och gick ut från Farao. Och Faraos tjänare säger till honom: Hur länge kommer detta att vara en snara för oss? Skicka bort männen, så att de må tjäna sin Gud; eller vill du veta att Egypten har förgåtts? Och de vände tillbaka Moses och Aaron till Farao, och han sade till dem: Gå och tjäna Herren er Gud, men vilka och vilka är de som skall gå? Och Moses säger: Med de unga männen och de äldste kommer vi att gå, med våra söner och döttrar, och får, och oxar, för det är Herrens högtid. Och han sa till dem: Må Herren vara med er på samma sätt som jag släpper iväg er och ert bagage! Se att ondska är fästad vid er. Inte så, men låt männen gå och tjäna Gud, ty detta är vad ni själva söker. Men de drev ut dem från Faraos ansikte. Herren sade till Moses: Sträck ut din hand över Egyptens land, och låt gräshopporna stiga upp över landet, och de skall uppäta alla örter på jorden och all frukt på träden som haglet lämnade kvar. Och Mose lyfte upp staven mot himlen, och Herren förde en sydvind över landet, hela den dagen och hela natten; på morgonen blev det så, och sydvinden tog upp gräshoppan och förde upp den över hela Egyptens land; och den slog ner över hela Egyptens gränser i mycket stor mängd; före den hade det inte funnits en sådan gräshoppa, och efter detta kommer det inte att vara så. Och det täckte jordens utseende, och jorden förstördes, och det uppslukade all växtlighet på jorden, och all frukt på träden som hade lämnats kvar från

haglet, ingenting grönt lämnades kvar på träden, och i all växtlighet på slätten, i hela Egyptens land. Farao hastade att kalla Moses och Aaron och sade: Jag har syndat inför Herren, er Gud, och mot er. Acceptera därför min synd ännu nu, och bed till Herren er Gud, och låt honom avlägsna denna död från mig. Men Moses gick ut från Farao och bad till Gud. Och Herren ändrade vinden från havet till en stark vind, och den tog upp gräshopporna och kastade dem i Röda havet, och inte en enda gräshoppa lämnades kvar i hela Egyptens land. Och Herren förhärdade Faraos hjärta, och han sände inte bort Israels söner. Herren sade till Moses: Sträck ut din hand mot himlen, och låt det bli mörker över Egyptens land, ett påtagligt mörker. Mose sträckte ut handen mot himlen, och det blev mörker, dunkel, storm över hela Egyptens land i tre dagar. Och ingen såg sin broder i tre dagar, och ingen reste sig upp från sin säng i tre dagar. Men alla Israels söner hade ljus på alla platser där de bodde. Och Farao kallade Moses och Aaron och sade: Gå och tjäna Herren er Gud, men fåren och oxarna ska ni lämna kvar, och ert bagage må följa med er. Och Moses sade: Men du skall också ge oss brännoffer och slaktoffer, som vi skall offra åt Herren, vår Gud. Och vår boskap kommer att gå med oss, och vi kommer inte att lämna en hov, för från dem kommer vi att ta för att tjäna Herren vår Gud, men vi vet inte vad vi kommer att tjäna Herren vår Gud med förrän vi kommer dit. Men Herren förhärdade Faraos hjärta, och han ville inte sända bort dem. Och Farao säger: Gå bort från mig, ta dig till vara, lägg inte till att se mitt ansikte, ty vilken dag du syns för mig, skall du dö. Men Moses säger: Du har sagt att jag inte längre kommer att synas för

dig ansikte mot ansikte.

11

Herren sade till Moses: Ännu en plåga skall jag föra över Farao och över Egypten, och efter detta skall han sända bort er härifrån. När han sänder ut er med allt, skall han driva ut er fullständigt. Tala därför i hemlighet i folkets öron, och låt var och en begära från sin granne silverkärl och guldkärl och kläder. Herren gav gunst åt sitt folk inför egyptierna, och de lånade ut åt dem, och mannen Moses blev mycket stor inför egyptierna, och inför Farao, och inför hans tjänare. Och Moses sade, detta säger Herren, omkring midnatt går jag in i mitten av Egypten. Och varje förstfödd i landet Egypten kommer att dö, från Faraos förstfödde, som sitter på tronen, och ända till tjänarinnans förstfödde vid kvarnen, och ända till allt boskaps förstfödda. Och det kommer att vara ett stort rop över hela Egyptens land, vars like inte har förekommit, och vars like aldrig mer kommer att förekomma. Och bland alla Israels söner kommer ingen hund att morra med sin tunga, från människa till boskap, så att du må veta hur mycket Herren kommer att göra skillnad mellan egyptierna och Israel. Och alla dessa dina barn ska komma ner till mig, och de ska buga sig för mig och säga: Gå ut du, och allt ditt folk som du leder, och efter detta ska jag gå ut. Och Mose gick ut från Farao med vrede. Herren sade till Moses: Farao kommer inte att höra er, så att jag skall mångfaldiga mina tecken och under i Egyptens land. Moses och Aaron gjorde alla dessa

tecken och under i Egyptens land framför Farao, men Herren förhärdade Faraos hjärta, och han ville inte lyssna till att sända bort Israels söner från Egyptens land.

12

Herren sade till Moses och Aron i Egyptens land: Denna månad ska för er vara början av månader; den är den första för er bland årets månader. Tala till hela Israels söners församling och säg: Den tionde dagen i denna månad skall var och en ta ett får enligt sina fäders hus, var och en ett får per hus. Om men de få är i huset, så att de inte är tillräckliga för ett får, skall han ta med sig sin granne, den som bor nära honom, enligt antal själar, var och en det som är tillräckligt för honom skall räknas in i fåret. Ett perfekt, manligt, ettårigt får skall det vara för er; från lammen och getterna skall ni ta det. Och det skall vara bevarat för er till den fjortonde dagen av denna månad, och hela Israels söners församlings mängd skall slakta det mot aftonen. Och de ska ta från blodet och sätta det på de två dörrposterna och på överbalken, i de hus där de ska äta dem. Och de ska äta köttet denna natt rostat över eld, och osyrat bröd på bittra örter ska de äta. Ni ska inte äta av dem rått, inte heller kokt i vatten, utan stekt över eld, huvudet med fötterna och inälvorna. Ni skall inte lämna något av hans kött kvar till morgonen, och ni skall inte bryta något ben från hans kropp, men det som lämnas kvar från hans kött till morgonen skall ni bränna upp i eld. Således skall ni äta det, era länder omgjordade, och sandalerna på era fötter, och

stavarna i era händer, och ni skall äta det med hast, det är påsk för Herren. Och jag kommer att passera genom Egyptens land under denna natt, och jag kommer att slå allt förstfött i Egyptens land från människa till boskap, och över alla de egyptiska gudarna kommer jag att utföra hämnd, jag Herren. Och blodet skall vara för er ett tecken på de hus där ni är, och jag skall se blodet och skydda er, och ingen plåga skall vara bland er till förstörelse när jag slår i Egyptens land. Och denna dag skall vara er till ett minnesmärke, och ni skall fira den som en högtid åt Herren genom alla era släktled, som en evig stadga skall ni fira den. Sju dagar skall ni äta osyrat bröd, men från den första dagen skall ni avlägsna surdeg från era hus, alla som äter surdeg, den själen skall utrotas från Israel, från den första dagen till den sjunde dagen. Och den första dagen skall kallas helig, och den sjunde dagen skall vara kallad helig för er, inget slavarbete skall ni göra under dem, utom det som skall göras för var och en, endast detta skall göras för er. Och ni ska hålla detta bud; för på denna dag ska jag föra ut er här från Egyptens land, och ni ska göra denna dag till en evig lag för era generationer, börjande på den fjortonde dagen av den första månaden, från kvällen ska ni äta osyrat bröd, till den tjugoförsta dagen av månaden, till kvällen. Sju dagar ska syra inte finnas i era hus. Var och en som äter syrat bröd, den själen ska utrotas från Israels församling, både bland främlingarna och de infödda i landet. Allt syrat bröd skall ni inte äta, men i alla era boningsplatser skall ni äta osyrat bröd. Moses kallade hela äldsterådet av Israels söner och sade till dem: Gå bort och tag åt er själva får enligt era släktskap, och offra påsken. Ni skall ta en

knippe isop, och efter att ha doppat den i blodet som är vid dörren, skall ni bestryka dörrposten och båda dörrposterna med blodet som är vid dörren, men ni skall inte gå ut, var och en från sitt hus dörr, förrän det blir morgon. Och Herren kommer att passera förbi för att slå egyptierna, och han kommer att se blodet på dörrposten och på båda dörrposterna, och Herren kommer att passera förbi dörren, och han kommer inte att tillåta förstöraren att gå in i era hus för att slå. Och bevara detta ord som stadga för dig själv och för dina söner till evig tid. Om men ni går in i det land som Herren skulle ge er, såsom han talade, så bevara denna tjänst. Och det kommer att ske om era söner säger till er: Vad är denna tjänst? Och ni skall säga till dem: Detta påskoffer är åt Herren, som täckte Israels söners hus i Egypten, när han slog egyptierna, men räddade våra hus. Och folket böjde sig och tillbad. Och efter att ha gått bort gjorde Israels söner så som Herren hade befallt Mose och Aron, så gjorde de. Det hände vid midnatt, och Herren slog alla förstfödda i Egyptens land, från Faraos förstfödde som satt på tronen, till den fångna kvinnans förstfödde som var i gropen, och till allt boskaps förstfödda. Och Farao reste sig om natten, och hans tjänare, och alla egyptierna, och det blev ett stort rop i hela Egyptens land, för det fanns inte ett hus där det inte var en död. Och Farao kallade Moses och Aron på natten och sade till dem: Res er och gå ut från mitt folk, både ni och Israels söner, gå och tjäna Herren er Gud, såsom ni säger. Och ta med er era får och oxar och gå, och välsigna även mig. Och egyptierna tvingade folket med iver att kasta ut dem ur landet, för de sade: Vi alla dör. Folket tog upp sin deg innan den blev syrad, sina knådade

degar bundna i sina kläder på axlarna. Men Israels söner gjorde som Moses hade befallt dem, och de bad egyptierna om föremål av silver och guld och om kläder. Och Herren gav sitt folk ynnest inför egyptierna, och de lånade ut till dem, och de plundrade egyptierna. Israels söner hade dragit ut från Rameses till Suckot, sexhundratusen man till fots, förutom bagaget. Och en mycket blandad skara gick upp med dem, och får, och oxar, och boskap i mycket stor mängd. Och de bakade degen som de hade fört ut från Egypten till osyrade kakor, för den hade inte jäst. De egyptierna hade nämligen drivit ut dem, och de hade inte kunnat stanna kvar, inte heller hade de gjort proviant åt sig själva för resan. Men bosättningen av Israels söner, som de bodde i Egyptens land och i Kanaans land, var fyrahundratrettio år. Och det hände efter fyra hundra trettio år, att all Herrens kraft gick ut från Egyptens land om natten. En vakt är till Herren, för att leda ut dem från Egyptens land, den natten, en vakt för Herren, så att alla Israels söner skall vara in i deras generationer. Och Herren sade till Mose och Aron, detta är lagen om påsken: ingen främling får äta av den. Och varje tjänare eller silverköpt skall du omskära, och då får han äta av den. En gäst eller arbetare skall inte äta av den. I ett hus ska det ätas, och ni ska inte bära ut köttet från huset utanför, och ni ska inte bryta något ben från det. Hela Israels söners församling skall göra det. Om en främling närmar sig er för att fira påsken åt Herren, skall du omskära varje man bland hans folk, och då skall han få närma sig för att fira den, och han skall vara liksom den infödde i landet; ingen oomskuren skall äta av den. En lag skall gälla för den infödde och för den främling som kommit till er. Och Israels

söner gjorde som Herren hade befallt Moses och Aron till dem, således gjorde de. Och det hände den dagen att Herren förde Israels söner ut från Egyptens land med deras makt.

13

Och Herren sade till Mose: Helga åt mig allt förstfött, det förstfödda som öppnar varje livmoder bland Israels barn, från människa till boskap, det är mitt. Sade men Moses till folket: Kom ihåg denna dagen, då ni gick ut från Egyptens land, från slaveriets hus, för med mäktig hand ledde Herren er ut härifrån, och syrat bröd skall inte ätas. Ty i dag går ni ut i de ungas månad. Och det skall ske när Herren din Gud för dig in i Kananéernas, Hetiternas, Amoreernas, Hiveernas, Jebusiternas, Girgasheernas och Perisseernas land, vilket han svor åt dina fäder att ge dig, ett land som flyter av mjölk och honung, då skall du hålla denna tjänst i denna månad. I sex dagar skall ni äta osyrat bröd, men den sjunde dagen är Herrens högtid. Osyrat bröd skall ni äta i sju dagar, syrat bröd skall inte ses hos dig, inte heller skall surdeg finnas hos dig inom alla dina gränser. Och du skall förkunna för din son på den dagen och säga: På grund av detta gjorde Herren Guden detta åt mig, när jag gick ut ur Egypten. Och det ska vara till dig ett tecken på din hand, och ett minnesmärke framför dina ögon, så att Herrens lag blir i din mun, ty med mäktig hand förde Herren Gud dig ut från Egypten. Och bevara denna lag enligt bestämda tider och årstider, från dag till dag. Och det skall ske att när Herren din Gud för in dig i

kananéernas land, på det sätt han svor åt dina fäder, så skall han ge det åt dig. Och du skall avskilja allt som öppnar moderlivet, de manliga åt Herren, allt som öppnar moderlivet från hjordarna eller bland din boskap, så många som blir till dig, de manliga skall du helga åt Herren. Varje åsnas förstfödda som öppnar livmodern skall du utbyta mot ett får, men om du inte utbyter det, skall du lösa det. Varje förstfödd människa bland dina söner skall du lösa. Om din son frågar dig efter detta och säger, vad är detta? Och du ska säga till honom, att Herren förde ut oss med mäktig hand från Egyptens land, från slaveriets hus. När Farao härdade sig mot att sända bort oss, dödade han allt förstfött i Egyptens land, från förstfötta av människor till förstfötta av boskap. Därför offrar jag allt som öppnar livmodern, de manliga, till Herren, och allt förstfött av mina söner skall jag lösa. Och det ska vara till ett tecken på din hand, och orubbligt framför dina ögon, ty med mäktig hand förde Herren dig ut från Egypten. Men när Farao skickade ut folket, ledde Gud dem inte vägen genom Filistéernas land, eftersom den var nära, för Gud sade: Må inte folket ångra sig när de ser krig, och vända tillbaka till Egypten. Och Gud ledde folket runt på vägen in i öknen, till Röda havet, och i den femte generationen gick Israels söner upp från Egyptens land. Och Moses tog Josefs ben med sig, för med en ed hade han låtit Israels söner svära, sägande: Herren skall förvisso besöka er, och ni skall föra mina ben härifrån med er. Men Israels söner bröt upp från Suckot och slog läger i Etam vid öknen. Men Gud ledde dem, om dagarna i en molnpelare för att visa dem vägen, och om natten i en eldpelare. Molnpelaren upphörde inte om dagen,

och inte heller eldpelaren om natten, framför hela folket.

14

Och Herren talade till Mose och sade: Tala till Israels söner att de ska vända om och slå läger mittemot lantgården, mellan Migdol och havet, mittemot Baal Zefon; framför det ska ni slå läger vid havet. Och Farao kommer att säga till sitt folk: Dessa Israels söner vandrar vilse i landet, för öknen har stängt in dem. Jag skall förhärda Faraos hjärta, och han skall förfölja dem, och jag skall bli förhärligad i Farao och i hela hans armé, och alla egyptierna skall veta att jag är Herren, och de gjorde så. Och det rapporterades till kungen av Egypten att folket hade flytt, och Faraos hjärta vändes, och hans tjänares, mot folket, och de sade: Vad är detta vi har gjort, att skicka bort Israels söner så att de inte tjänar oss? Farao spände därför sina vagnar och samlade hela sitt folk med sig, och tog sexhundra utvalda vagnar och alla egyptiernas hästar och officerare över dem alla. Och Herren förhärdade hjärtat hos Farao, Egyptens kung, och hos hans tjänare, och han förföljde Israels söner, men Israels söner gick ut med upplyft hand. Och egyptierna förföljde dem, och fann dem lägrade vid havet, och alla Faraos hästar och vagnar, och ryttarna, och hans armé mitt emot lägret, mitt emot Beelsefon. Och Farao närmade sig, och Israels söner blickade upp med sina ögon och såg att egyptierna hade slagit läger efter dem, och de fruktade storligen, men Israels söner ropade till Herren. Och de sade till Moses: Fanns det inga gravar i Egyptens land, så att du

förde ut oss för att dö i öknen? Vad är detta du har gjort mot oss genom att föra ut oss ur Egypten? Var inte detta det ordet som vi talade till dig i Egypten och sade: Låt oss vara, så att vi kan tjäna egyptierna? Det är bättre för oss att tjäna egyptierna än att dö i denna öken. Mose sa till folket: Fatta mod, stå och se frälsningen från Herren, som han kommer att göra för oss idag; för på det sätt som ni har sett egyptierna idag, kommer ni inte längre att se dem in i evighetstiden; Herren kommer att strida för er, och ni kommer att tiga. Och Herren sa till Mose, varför ropar du till mig? Tala till Israels söner, och låt dem bryta läger. Och du, lyft din stav och sträck ut din hand över havet och dela det, och låt Israels söner gå in i havets mitt på det torra. Och se, jag skall förhärda Faraos hjärta och alla egyptiernas, och de skall gå in efter dem, och jag skall förhärligas i Farao och i hela hans armé och i vagnarna och i hans hästar. Och alla egyptierna skall veta att jag är Herren, när jag förhärligas i farao och i hans vagnar och hästar. Men Guds ängel, som gick före Israels söners läger, flyttade sig och gick bakom dem, och molnstoden flyttade sig från deras ansikte och ställde sig bakom dem. Och den inträdde mellan egyptiernas läger och Israels läger, och den stannade, och det blev mörker och dunkel, och natten gick, och de blandade sig inte med varandra hela natten. Moses sträckte ut sin hand över havet, och Herren drev tillbaka havet med en våldsam sydvind hela natten, och gjorde havet till torr mark, och vattnet delades. Och Israels söner gick in i havets mitt på det torra, och dess vatten var en mur från höger och en mur från vänster. Och egyptierna förföljde och gick in efter dem, och alla Faraos hästar och stridsvagnarna och ryttarna, in i havets mitt. Det skedde i

morgonvakten, och Herren såg ner på egyptiernas läger i eldpelaren och molnet, och kastade egyptiernas läger i förvirring, och band hjulaxlarna på deras vagnar, och ledde dem med våld. Och egyptierna sade: Låt oss fly från Israels ansikte, för Herren strider för dem mot egyptierna. Herren sade till Moses: Sträck ut din hand över havet, och låt vattnet återvända och täcka egyptierna, deras vagnar och deras ryttare. Men Moses sträckte ut handen över havet, och vattnet återvände vid dagsljus över landet. Egyptierna flydde undan vattnet, och Herren skakade av egyptierna mitt i havet. Och vattnet som hade vänt tillbaka täckte stridsvagnarna och ryttarna och hela Faraos styrka, de som hade gått in efter dem i havet, och inte en enda av dem blev kvar. Men Israels söner gick genom det torra i havets mitt, och vattnet var för dem en mur från höger och en mur från vänster. Och Herren räddade Israel på den dagen från egyptiernas hand, och Israel såg egyptierna döda vid havets strand. Israel såg den stora handen som Herren gjorde mot egyptierna, och folket fruktade Herren, och de trodde på Gud och på Moses, hans tjänare.

15

Då sjöng Moses och Israels söner denna sång till Gud, och de sade: Låt oss sjunga till Herren, ty härligt har han blivit förhärligad; häst och ryttare kastade han i havet. Hjälpare och beskyddare blev han mig till frälsning, denne min Gud, och jag skall förhärliga honom, min faders Gud, och jag skall upphöja

honom. Herren krossar krig, Herre är hans namn. Faraos vagnar och hans styrka kastade han in i havet, utvalda ryttare och tredje rangens män, de blev uppslukade i Röda havet, havet täckte dem, de sjönk ner i djupet som en sten. Din högra hand, Herre, har blivit förhärligad i styrka, din högra hand, Herre, har krossat fienderna. Och i din härlighets mångfald krossade du motståndarna, du sände din vrede som uppslukade dem som strå. Och genom din vredes ande delade sig vattnet, vattnet stelnade som en mur, vågorna stelnade mitt i havet. Fienden sade, förföljande ska jag gripa, jag ska dela bytet, jag ska fylla min själ, jag ska döda med mitt svärd, min hand ska härska. Du sände din ande, havet täckte dem, de sjönk som bly i det mäktiga vattnet. Vem är lik dig bland gudarna, Herre? Vem är lik dig? Förhärligad bland de heliga, underbar i härlighet, som gör under. Du sträckte ut din högra hand, jorden uppslukade dem. Du guidade med din rättfärdighet detta ditt folk som du friköpte, du tröstade med din styrka till ditt heliga härbärge. Nationerna hörde och blev arga, plågor grep Filistéens invånare. Då skyndade ledarna i Edom, och härskarna över moabiterna. Bävning grep dem, alla de som bodde i Kanaan smälte bort. Må skälvning och fruktan falla över dem, genom din arms storhet låt dem bli som sten, tills ditt folk passerar, Herre, tills ditt folk passerar, detta som du förvärvade. När du fört in dem, plantera dem på ditt arvedels berg, i den boning du berett, Herre, i helgedomen, Herre, som dina händer berett. Herren regerar i evighet, och från evighet till evighet, och för alltid. Att Faraos häst inträdde med vagnar och ryttare i havet, och Herren förde havets vatten över dem, men Israels söner gick genom det torra

mitt i havet. Men Miriam, profetissan, Aarons syster, tog trumman i sin hand, och alla kvinnorna gick ut efter henne med trummor och körer. Miriam började bland dem och sade: Låt oss sjunga till Herren, ty härligt har han blivit förhärligad, häst och ryttare kastade han in i havet. Moses förde Israels söner ut från Röda havet och ledde dem in i öknen Shur, och de gick tre dagar i öknen och fann inget vatten att dricka. De kom till Merrah, och de kunde inte dricka av vattnet i Merrah, för det var bittert, därför gav han den platsen namnet Bitterhet. Och folket knotade mot Moses och sade: Vad ska vi dricka? Mose ropade till Herren, och Herren visade honom trä, och han kastade det i vattnet, och vattnet blev sött. Där satte han för honom stadgar och domar, och där prövade han honom, och han sade: Om du verkligen hör Herrens din Guds röst, och du gör det som är behagligt inför honom, och du lyssnar till hans bud, och du håller alla hans stadgar, all sjukdom som jag förde över egyptierna, skall jag inte föra över dig, för jag är Herren din Gud som helar dig. Och de kom till Elim, och där var tolv vattenkällor och sjuttio palmträd, och de slog läger där vid vattnet.

16

De bröt upp från Elim, och hela Israels barns församling kom in i öknen Sin, som ligger mellan Elim och Sinai. På den femtonde dagen i den andra månaden efter att de hade gått ut från Egyptens land, knorrade hela Israels söners församling mot Mose och Aron. Och Israels söner sade till dem: Ack att vi hade

dött, slagna av Herren i Egyptens land, när vi satt vid köttgrytorna och åt bröd till mättnad, eftersom ni förde ut oss till denna öken för att döda hela denna församling i hungersnöd. Och Herren sa till Mose: Se, jag låter regna bröd från himlen åt er, och folket ska gå ut och samla det som behövs för dagen, dag för dag, så att jag kan pröva dem om de ska vandra efter min lag eller inte. Och det ska vara så att på den sjätte dagen ska de förbereda det de för in, och det ska vara dubbelt så mycket som det de samlar dag för dag. Och Mose och Aron sa till hela församlingen av Israels söner: På kvällen kommer ni att veta att Herren ledde ut er från Egyptens land, och på morgonen kommer ni att se Herrens härlighet när han hör ert knorrande mot Gud. Men vad är vi, att ni knorrar mot oss? Och Mose sa, när Herren ger er kött att äta på kvällen, och bröd på morgonen till mättnad, därför att Herren hör ert klagande, som ni klagar mot oss; men vad är vi? För ert knot är inte riktat mot oss, utan mot Gud. Sade men Moses till Aaron, jag sade till hela församlingen av Israels söner, kom fram inför Gud, för han har hört ert knotande. När Aron talade till hela Israels söners församling, och de vände sig mot öknen, visade sig Herrens härlighet i ett moln. Och Herren talade till Mose och sade: Jag har hört Israels söners klagande; tala till dem och säg: Mot kvällen ska ni äta kött, och på morgonen ska ni bli mättade av bröd; och ni ska veta att jag är Herren er Gud. Det hände på kvällen att vaktlar steg upp och täckte lägret, och på morgonen, när daggen upphörde runt lägret, hände det. Och se, på öknens yta låg något tunt som koriander, vitt som frost på jorden. Och efter att ha sett det sa Israels söner den ene till den andre: Vad

är detta? För de visste inte vad det var; men Mose sade till dem: Detta är brödet som Herren har gett er att äta. Detta är det ord som Herren befallde: samla från det var och en åt de passande en gomor, enligt huvud enligt antal av era själar, var och en med era tältkamrater ska ni samla. Israels söner gjorde således, och de samlade, den ene mycket och den andre mindre. Och när de hade mätt med gomor, hade den som tagit mycket inte för mycket, och den som tagit mindre hade inte för lite; var och en hade samlat efter sina egna behov. Men Moses sade till dem: Ingen må lämna något av det kvar till morgonen. Och de lyssnade inte på Moses, utan några lämnade kvar av det till morgonen, och det kokade över med maskar, och det stank, och Moses blev förbittrad på dem. Och de samlade det varje morgon, var och en sin tilldelade mängd, men när solen värmde smälte det. Det hände på den sjätte dagen att de samlade dubbelt så mycket av det nödvändiga, två gomor för var och en; och alla ledarna av församlingen kom in och rapporterade till Mose. Och Mose sa till dem: Är inte detta det ordet som Herren talade? Sabbaten är en helig vila för Herren imorgon; allt som ni bakar, baka; och allt som ni kokar, koka; och allt det överskjutande, lämna det i förvar till morgonen. Och de lämnade av det till morgonen, såsom Moses hade befallt dem, och det stank inte, och det blev inte heller mask i det. Men Moses sade: Ät idag, för det är sabbat idag för Herren; det skall inte finnas på slätten. Under sex dagar skall ni samla, men den sjunde dagen är sabbat, eftersom det inte kommer att finnas någon då. Det hände att på den sjunde dagen gick några från folket ut för att samla, och de fann inget. Herren sade till Moses: Hur länge vill ni inte lyda

mina bud och min lag? Se, ty Herren gav er sabbaten denna dag, därför gav han er på den sjätte dagen bröd för två dagar, var och en skall stanna i sina hus, ingen må gå ut från sin plats på den sjunde dagen. Och folket vilade den sjunde dagen. Och Israels söner namngav det med namnet Manna, och det var som vitt korianderfrö, och dess smak var som kaka i honung. Och Mose sa: Detta är ordet som Herren befallde: Fyll en gomor av manna till förvaring för era generationer, så att de ser det bröd som ni åt i öknen, när Herren förde er ut från Egyptens land. Och Moses sade till Aaron: Ta en gyllene kruka och lägg i den en full omer av mannat, och du skall förvara det inför Gud, till bevarande för era generationer, på det sätt som Herren befallde Moses. Och Aaron förvarade det inför vittnesbördet till bevarande. Men Israels söner åt mannat i fyrtio år, tills de kom in i den bebodda världen. De åt mannat tills de anlände till en del av Fenicien. Och en gomor var en tiondedel av de tre måtten.

17

Och hela Israels barns församling bröt upp från öknen Sin enligt deras läger, genom Herrens ord, och de slog läger i Rafidim, men det fanns inget vatten för folket att dricka. Och folket grumlade mot Moses och sade: Ge oss vatten så att vi kan dricka. Och Moses sade till dem: Varför grälar ni mot mig, och varför prövar ni Herren? Och folket törstade där efter vatten, och folket knotade där mot Mose och sade: Varför detta? Du förde upp oss från Egypten för att döda oss och våra barn och boskapen

genom törst? Mose ropade till Herren och sade: Vad ska jag göra med detta folk? Ännu lite till, och de kommer att stena mig till döds. Och Herren sade till Moses: Gå före detta folk, och ta med dig några av folkets äldste, och staven som du slog floden med, ta den i din hand, och du skall gå. Se, jag står där framför dig på klippan i Horeb, och du kommer att slå klippan, och vatten kommer att komma ut från den, och folket kommer att dricka. Och Mose gjorde så inför Israels söner. Och han namngav den platsen Prövning och Förebråelse, på grund av Israels söners förebråelse, och på grund av att de prövade Herren, sägande: Är Herren bland oss, eller inte? Amalek kom och var i krig med Israel i Rafidein. Mose sade till Josua: Välj åt dig själv mäktiga män, och gå ut och ställ upp till strid mot Amalek i morgon, och se, jag står på toppen av kullen, och Guds stav är i min hand. Och Josua gjorde precis som Mose sade till honom, och han gick ut och drog upp i strid mot Amalek, och Mose och Aron och Hur gick upp på toppen av kullen. Och det hände att när Moses lyfte händerna, segrade Israel, men när han lät ner händerna, segrade Amalek. Men Moses händer var tunga, och de tog en sten och placerade den under honom, och han satt på den, och Aron och Hur stödde hans händer, en från ena sidan och en från andra sidan, och Moses händer förblev stadiga till solnedgången. Och Josua besegrade Amalek och allt hans folk med svärdets egg. Herren sade till Moses: Skriv ner detta till minne i en bok, och giv det i Josuas öron, att jag helt och hållet ska utplåna minnet av Amalek från det som är under himlen. Och Moses byggde ett altare åt Herren och han gav det namnet Herren min tillflykt. Därför att Herren i hemlighet krigar mot

Amalek från generation till generation.

18

Jethro, präst i Midian och Moses svärfar, hörde allt som Herren hade gjort för Israel, sitt eget folk, för Herren hade fört Israel ut från Egypten. Och Jetro, Moses svärfar, tog Sippora, Moses hustru, efter hennes frigörelse, och hennes två söner; den enes namn var Gersam, sägande: Jag var främling i ett främmande land, och den andres namn var Elieser, sägande: För min faders Gud var min hjälpare och räddade mig från Faraos hand. Och Jethro, Moses svärfar, och sönerna och hustrun gick ut till Moses i öknen, där han hade slagit läger vid Guds berg. Det rapporterades till Moses och de sade: Se, din svärfar Jetro kommer till dig, och din hustru och dina två söner med honom. Och Moses gick ut för att möta sin svärfar, och bugade sig för honom, och kysste honom, och de hälsade varandra, och han förde in dem i tältet. Och Moses berättade för sin svärfar allt som Herren hade gjort mot Farao och alla egyptierna för Israels skull, och all möda som hade drabbat dem på vägen, och att Herren hade räddat dem från Faraos hand och från egyptiernas hand. Jetro blev förvånad över allt det goda som Herren hade gjort för dem, att han hade räddat dem ur egyptiernas hand och ur faraos hand. Och Jethro sade: Välsignad vare Herren, som räddade dem ur egyptiernas hand och ur Faraos hand. Nu vet jag att Herren är stor framför alla gudar, på grund av detta, att de attackerade dem. Och Jethro, Moses svärfar, tog brännoffer

och offer till Gud, och Aaron och alla Israels äldste kom för att äta bröd tillsammans med Moses svärfar inför Gud. Och det hände nästa dag att Moses satt ner för att döma folket, och allt folket stod vid Moses från morgon till kväll. Och när Jetro hade sett allt som han gjorde för folket, säger han: Vad är det här som du gör för folket? Varför sitter du ensam, men allt folket står bredvid dig från tidig morgon till kväll? Och Moses säger till svärfadern: Folket kommer till mig för att söka dom från Gud. När det uppstår en tvist mellan dem och de kommer till mig, dömer jag var och en och undervisar dem om Guds bud och hans lag. Men Moses svärfader sade till honom: Du gör inte detta rätt. Med förstörelse kommer du att förstöras genom otålighet, både du och allt detta folk som är med dig. Tungt är detta ord för dig, du kommer inte att kunna göra detta ensam. Nu därför, hör mig, och jag ska råda dig, och Gud ska vara med dig: bli du för folket den som står inför Gud, och du ska föra deras ord fram till Gud. Och du skall högtidligt varna dem om Guds budord och hans lag, och du skall visa dem de vägar på vilka de skall gå, och de verk som de skall göra. Och du själv, överväg från hela folket mäktiga män, gudfruktande, rättfärdiga män som hatar högmod, och du skall utse över dem befälhavare över tusen och befälhavare över hundra och befälhavare över femtio och befälhavare över tio. Och de ska döma folket hela tiden, men det betungande ärendet ska de föra upp till dig, och de mindre domarna ska de döma själva, och de ska lätta din börda, och de ska bistå dig. Om du gör detta, kommer Gud att stärka dig, och du kommer att kunna stå kvar, och allt detta folk kommer att komma till sin egen plats med frid. Mose hörde svärfaderns röst,

och han gjorde allt som han sa till honom. Och Mose valde mäktiga män från hela Israel, och gjorde dem till befälhavare över tusenden och befälhavare över hundraden och befälhavare över femtiotal och befälhavare över tiotal. Och de dömde folket hela tiden, men varje svårt ärende förde de upp till Mose, och varje lätt ärende dömde de själva. Och Mose skickade ut sin egen svärson, och han gick bort till sitt land.

19

Men i den tredje månaden av Israels söners uttåg från Egyptens land, på denna dag, kom de in i Sinais öken. Och de reste från Rafidein, och de kom in i Sinais öken, och Israel slog läger där mittemot berget. Och Moses gick upp på Guds berg, och Gud kallade honom från berget och sade: Dessa saker skall du säga till Jakobs hus, och du skall förkunna för Israels söner. Ni själva har sett allt som jag har gjort mot egyptierna, och jag tog upp er liksom på örnvingar, och jag förde er till mig själv. Och nu om ni verkligen hör min röst och håller mitt förbund, skall ni vara mitt särskilda folk bland alla folk, för hela jorden är min. Men ni skall vara ett kungligt prästerskap och ett heligt folk för mig, dessa ord skall du säga till Israels söner. Men Moses kom och kallade de äldste av folket och satte fram för dem alla dessa ord som Gud hade befallt dem. Men hela folket svarade endräktigt och sa: Allt vad Gud har sagt skall vi göra och höra. Och Mose förde dessa ord fram till Gud. Herren sade till Moses: Se, jag kommer till dig i en molnpelare, så att folket hör mig tala till dig,

och att de må tro på dig för evigt. Moses rapporterade folkets ord till Herren. Och Herren sade till Mose: Gå ner och varna högtidligt folket, och rena dem idag och imorgon, och låt dem tvätta kläderna, och låt dem vara redo till den tredje dagen; för den tredje dagen skall Herren gå ner på berget Sinai, inför hela folket. Och du skall avskilja folket runt omkring och säga: Ge akt på er själva att inte gå upp på berget och att inte röra vid något av det. Var och en som har rört vid berget skall dö. Ingen hand ska röra honom, för med stenar ska han stenas eller med pil ska han skjutas, vare sig det är djur eller människa, han ska inte leva. När rösterna och trumpeterna och molnet avlägsnar sig från berget, då ska de gå upp på berget. Men Moses gick ner från berget till folket och helgade dem, och de tvättade kläderna. Och han sade till folket: Bli redo. Närma er inte kvinna under tre dagar. Det hände på den tredje dagen när gryningen kommit, och det blev röster och blixtar och ett mörkt moln på berget Sinai, trumpetens röst ljöd starkt, och allt folket i lägret blev förskräckt. Och Moses ledde ut folket till möte med Gud från lägret, och de stod vid berget. Berget Sinai rökade helt, därför att Gud hade kommit ner på det i eld, och röken steg upp, som röken från en ugn, och allt folket blev mycket häpet. Och trumpetens ljud blev allt starkare, mycket kraftiga. Mose talade, och Gud svarade honom med en röst. Herren kom ner på berget Sinai, på bergets topp, och Herren kallade Mose till bergets topp, och Mose gick upp. Och Gud sa till Moses och sade: Gå ner och varna högtidligt folket, att de inte någonsin närmar sig Gud för att se, och att en mängd av dem faller. Och prästerna som närmar sig Herren Gud, låt dem bli helgade, så att inte Herren

tar bort från dem. Och Moses sade till Gud: Folket kommer inte att kunna uppstiga till berget Sinai, ty du har vittnat för oss och sagt: Avgränsa berget och helga det. Herren sade till honom: Gå, gå ner, och gå sedan upp du och Aron med dig, men prästerna och folket må inte tvinga sig fram för att gå upp till Gud, så att inte Herren förstör dem. Gick ner men Moses till folket och sade till dem.

20

Och Herren talade alla dessa ord och sade: Jag är Herren din Gud, som förde ut dig från Egyptens land, från träldomens hus. Inga andra gudar skall du ha utom mig. Du skall inte göra dig någon avgudabild, inte heller någon avbildning av allt som finns i himlen ovan, och av allt som finns på jorden nedan, och av allt som finns i vattnen under jorden. Du skall inte tillbe dem, inte heller skall du tjäna dem; för jag är Herren din Gud, en nitisk Gud, som ger tillbaka fäders synder på barn, till tredje och fjärde generationen för dem som hatar mig, och som gör barmhärtighet till tusenden för dem som älskar mig, och för dem som håller mina bud. Du skall inte ta Herrens, din Guds, namn på fåfängt, ty Herren, din Gud, skall inte hålla den oskyldig som tar hans namn på fåfängt. Kom ihåg sabbatsdagen och helga den. Sex dagar skall du arbeta och göra alla dina arbeten. Men den sjunde dagen, sabbat för Herren din Gud; du skall inte göra något arbete på den, varken du eller din son eller din dotter, din tjänare eller din tjänsteflicka, din oxe eller ditt

lastdjur eller något av dina djur, eller främlingen som bor hos dig. Ty på sex dagar gjorde Herren himlen och jorden och havet och allt som i dem är, och vilade på den sjunde dagen, därför välsignade Herren den sjunde dagen och helgade den. Hedra din fader och din moder, så att det blir väl för dig och så att du blir långlivad på den goda jorden som Herren din Gud ger till dig. Du skall inte begå äktenskapsbrott. Du skall inte stjäla. Du skall inte mörda. Du ska inte bära falskt vittnesbörd mot din nästa. Du ska inte begära din nästas hustru; du ska inte begära din nästas hus, varken hans åker, varken hans tjänare, varken hans tjänarinna, varken hans oxe, varken hans lastdjur, varken något av hans boskap, varken något som tillhör din nästa. Och allt folket såg rösten och facklorna och trumpetens röst och berget som rök, och då de blivit rädda stod allt folket på avstånd. Och de sa till Moses: Tala du till oss, och låt inte Gud tala till oss, så att vi inte dör. Och Moses säger till dem: Ta mod, för Gud kom till er för att testa er, så att hans fruktan skulle bli i er, så att ni inte må synda. Folket stod på avstånd, men Moses gick in i mörkret där Gud var. Herren sade till Moses: Dessa saker skall du säga till Jakobs hus, och du skall förkunna för Israels söner: Ni har sett att jag har talat till er från himlen. Ni skall inte göra åt er själva gudar av silver, och gudar av guld skall ni inte göra åt er själva. Ett altare av jord ska ni göra åt mig, och ni ska offra på det era brännoffer och era frälsningsoffer, era får och era kalvar på varje plats där jag låter mitt namn bli nämnt, och jag ska komma till dig och välsigna dig. Om du men gör ett altare av stenar till mig, skall du inte bygga dem av huggna stenar, för du har svungit din dolk över dem, och de har blivit orenade. Du ska inte gå upp med steg

till mitt altare, så att du inte avslöjar din nakenhet på det.

21

Och dessa är de stadgar som du skall förelägga dem. Om du förvärvar ett hebreiskt barn, ska han tjäna dig i sex år; men det sjunde året ska han gå fri utan kostnad. Om han själv ensam ingår, ska han ensam gå ut, men om en kvinna ingår med honom, ska även hans kvinna gå ut. Och om herren ger honom en hustru, och hon föder honom söner eller döttrar, ska hustrun och barnen tillhöra hans herre, men han ensam ska gå ut. Om men sonen svarande skulle säga: Jag har älskat min herre, och hustrun, och barnen, jag springer inte bort fri, skall hans herre föra honom till Guds domstol, och då skall han föra honom till dörren vid dörrposten, och hans herre skall genomsticka örat med sylen, och han skall tjäna honom för evigt. Om någon säljer sin egen dotter som tjänare, ska hon inte lämna på samma sätt som slavinnorna går ut. Om hon inte behagar hennes herre, som överenskommit med honom, skall han lösa henne; till ett främmande folk har han inte rätt att sälja henne, eftersom han brutit mot henne. Om men till sonen han trolovat henne, skall han göra åt henne enligt rätten för döttrar. Om han tar en annan åt sig själv, skall han inte beröva henne de nödvändiga sakerna, klädnaden och umgänget. Om han inte gör dessa tre saker för henne, ska hon gå ut fritt utan betalning av silver. Om någon slår en annan och denne dör, skall han straffas med döden. Den som inte handlade villigt, utan som Gud överlämnade i hans

händer – åt dig skall jag ge en plats dit mördaren kan fly. Om någon anfaller sin granne för att döda honom med list och tar sin tillflykt, skall du ta honom från mitt altare för att döda honom. Den som slår sin fader eller sin moder skall straffas med döden. Den som talar ont om sin fader eller sin moder skall dö. Om någon stjäl någon av Israels söner och efter att ha förtryckt honom säljer honom och detta upptäcks, så skall han dö. Om två män grälar och de slår sin nästa med sten eller med näve och han inte dör utan ligger till sängs, om mannen reser sig upp och går ute med stav ska den som slog vara oskyldig, men han ska betala för hans ledighet och läkarvården. Om någon slår sin slav eller sin slavinna med en käpp, och denne dör under hans händer, ska det straffas med rättvisa. Om han eller hon överlever en dag eller två, ska han inte straffas, för det är hans silver. Om två män slåss och de slår en kvinna som är havande och hennes barn kommer ut inte fullt format, ska han straffas med böter; enligt vad kvinnans man bestämmer, ska han ge med värdighet. Om det och är fullständigt format, ska han ge själ istället för själ, öga istället för öga, tand istället för tand, hand istället för hand, fot istället för fot, brännskada istället för brännskada, sår istället för sår, blåmärke istället för blåmärke. Om någon slår ögat av sin tjänare, eller ögat av sin tjänarinna, och blindar det, skall han sända bort dem fria i stället för deras öga. Om men han slår ut tanden på tjänaren, eller tanden på hans tjänarinna, skall han sända bort dem fria i stället för deras tand. Om en tjur stångat en man eller kvinna och den dör, ska tjuren stenas med stenar, och hans kött ska inte ätas, men tjurens herre ska vara oskyldig. Om tjuren har varit stötande

före igår och före den tredje dagen, och de har vittnat för hans herre, och han inte har tagit bort den, men den dödar en man eller kvinna, ska tjuren stenas, och dess herre ska dödas. Om men lösen påläggs honom, kommer han att ge lösen för sin själ, så mycket som påläggs honom. Om den stångar en son eller en dotter, ska de göra med honom enligt denna stadga. Om tjuren stöter ett barn eller en tjänsteflicka, ska han ge trettio silverdidrakmer till deras herre, och tjuren ska stenas. Om någon öppnar en grop eller gräver en grop, och inte täcker den, och en kalv eller en åsna faller där, ska gropens ägare betala, han ska ge silver till deras ägare, men det döda ska vara hans. Om någons tjur stötar grannens tjur och den dör, ska de sälja den levande tjuren och dela silvret av den, och den döda tjuren ska de dela. Om det görs känt att tjuren är stångande sedan före igår och före den tredje dagen, och de har vittnat för hans herre, och han inte tar bort honom, skall han betala tjur i stället för tjur, men den döda skall tillhöra honom. Om någon stjäl en kalv eller ett får, och slaktar eller säljer det, skall han betala fem kalvar i stället för kalven, och fyra får i stället för fåret.

22

Om tjuven blir funnen vid inbrottet och blir slagen och dör, är det inte mord. Men om solen uppgår över honom, är han skyldig, han ska dö i gengäld, men om inte finns till honom, låt honom säljas i stället för stölden. Om det stulna föremålet återfinns i hans hand, levande, vare sig det är en åsna eller ett

får, skall han betala dubbelt för dem. Om någon låter beta ett fält eller en vingård, och släpper sin boskap att beta på en annans fält, skall han betala från sitt fält enligt dess gröda, men om den betar hela fältet, skall han betala det bästa av sitt fält och det bästa av sin vingård. Om men eld som gått ut finner törnen, och bränner upp lador eller ax eller slätten, skall den som tände elden betala. Om någon ger silver eller kärl till sin granne att vakta, och det blir stulet från mannens hus, skall tjuven betala dubbelt om han hittas. Om men inte tjuven blir funnen, ska husets herre träda fram inför Gud och svära sannerligen att han inte har handlat ondskefullt angående hela grannens deposition, enligt varje uttalat orätt, om både kalv och lastdjur och får och klädesplagg och all förlust som anklagas; vad det än må vara, inför Gud ska domen av båda komma, och den som fälls genom Gud ska betala dubbelt till grannen. Om någon ger åt grannen ett lastdjur eller en kalv eller ett får eller något djur att vakta, och det blir krossat eller dör eller blir tillfångataget, och ingen vet det, ska en ed vid Gud vara mellan dem båda, sannerligen att han inte har handlat ondskefullt alls angående grannens deposition, och så ska dess ägare acceptera det, och han ska inte betala. Om den blir stulen från honom, ska han ersätta ägaren. Om den blir riven av vilddjur, ska han föra fram den som bevis, och han behöver inte ersätta. Om någon lånar från sin granne, och det blir krossat eller dör eller blir tillfångataget, och ägaren inte är med honom, skall han betala. Men om herren är med honom, skall han inte betala, men om han är en arbetare, skall det vara till honom i stället för hans lön. Om någon bedrar en obetrolovad jungfru och ligger med henne, skall han ge henne

till hustru åt sig med hemgift. Om fadern vägrande vägrar och inte önskar ge henne till honom som hustru, skall han betala silver till fadern motsvarande det belopp som hemgiften för jungfrur är. Trollkarlar skall ni inte hålla vid liv. Varje som sover med djur skall ni döda. Den som offrar åt gudar ska dödas, utom åt Herren allena. Och ni skall inte misshandla en främling, inte heller skall ni förtrycka honom, för ni var främlingar i Egyptens land. Ni ska inte misshandla någon änka eller faderlöst barn. Om ni med ondska misshandlar dem, och de ropar och skriker ut till mig, så kommer jag verkligen att höra deras röst, och jag kommer att bli arg med vrede, och jag kommer att döda er med svärd, och era kvinnor kommer att vara änkor, och era barn föräldralösa. Om du lånar ut silver till den fattige brodern bredvid dig, skall du inte pressa honom och du skall inte lägga ränta på honom. Om du tar din nästas mantel som pant, skall du ge tillbaka den till honom före solnedgången; för detta är hans täcke, endast detta är manteln för hans nakenhet; vad skall han sova i? Om han därför ropar högt till mig, kommer jag att lyssna till honom, för jag är barmhärtig. Gudar ska du inte tala ont om, och härskare av ditt folk ska du inte tala dåligt om. Förstfrukterna från din tröskplats och din vinpress ska du inte fördröja, de förstfödda av dina söner ska du ge till mig. Således skall du göra med din kalv och ditt får och ditt lastdjur: sju dagar skall det vara hos sin moder, men den åttonde dagen skall du ge det tillbaka till mig. Och ni skall vara heliga män för mig, och kött som rivits av vilddjur skall ni inte äta, kasta det till hunden.

23

Du skall inte ta emot falskt rykte, du skall inte göra överenskommelse med den orättfärdige att bli falskt vittne. Du skall inte vara med de fler i ondska, inte skall du ansluta dig till mängden för att vända bort med de fler, så att domen förvrängs. Och du skall inte ha förbarmande med den fattige i domen. Om du möter din fiendes oxe eller hans lastdjur som vandrar vilse, skall du vända tillbaka och återlämna det till honom. Om du ser din fiendes lastdjur fallet under sin last, skall du inte passera förbi det, utan du skall hjälpa till att lyfta det med honom. Du skall inte förvränga domen för den fattige i hans rättegång. Från varje orätt ord skall du hålla dig borta, den oskyldige och rättfärdige skall du inte döda, och du skall inte rättfärdiga den ogudaktige på grund av gåvor. Och du skall inte ta emot gåvor, för gåvorna blindar de seendes ögon och fördärvar rättvisa ord. Och ni skall inte förtrycka främlingen, för ni vet främlingens själ, eftersom ni själva var främlingar i Egyptens land. I sex år ska du så din jord, och du ska samla in dess avkastning. Det sjunde året ska du göra befrielse och du ska släppa den, och de fattiga av ditt folk ska äta, och det som blir kvar ska de vilda djuren äta, så ska du göra med din vingård och med din olivlund. Under sex dagar skall du göra dina arbeten, men den sjunde dagen skall det vara vila, så att din oxe må vila, och ditt lastdjur, och så att din tjänstekvinnas son må vederkvickas och främlingen. Allt som jag har sagt till er skall ni bevara, och andra gudars namn skall ni inte minnas, inte heller skall det

höras från er mun. Tre gånger om året skall ni fira högtid åt mig. Högtiden med det osyrade brödet skall ni hålla, i sju dagar skall ni äta osyrat bröd, såsom jag befallde dig enligt tiden för den nya månaden, ty under den gick du ut ur Egypten. Du skall inte synas inför mig tomhänt. Och du skall göra skördefest av förstfrukterna av dina verk, vilka du sår i ditt fält, och fullbordandefest vid årets utgång i församlingen av dina verk från ditt fält. Tre gånger om året skall allt mankön hos dig visa sig inför Herren, din Gud. När jag driver ut folken från ditt ansikte och utvidgar dina gränser, skall du inte offra mitt blod på syrat bröd, och inte heller skall fettet från min högtid ligga kvar till morgonen. Förstfrukterna av din marks första produkter skall du föra in i Herrens, din Guds, hus, du skall inte koka lamm i dess moders mjölk. Och se, jag sänder min budbärare framför ditt ansikte, så att han skall bevara dig på vägen, så att han för dig in i det land som jag har berett åt dig. Akta dig själv, och lyssna på honom, och var inte olydig mot honom, för han kommer inte att vika undan för dig, ty mitt namn är på honom. Om ni verkligen hör min röst och du gör allt som jag befaller dig, och ni håller mitt förbund, skall ni vara mitt särskilda folk från alla folk, för hela jorden är min, och ni skall vara för mig ett kungligt prästerskap och ett heligt folk. Dessa ord skall du säga till Israels söner: Om ni verkligen hör min röst och ni gör allt som jag säger till dig, skall jag vara fiende till dina fiender och jag skall motsätta mig dina motståndare. Ty min budbärare skall gå som ledare för dig och föra dig till amoreerna och hetiterna och perisseerna och kanaaneerna och girgaseerna och hiveerna och jebusiterna, och

jag skall förgöra dem. Du ska inte tillbe deras gudar, inte heller ska du tjäna dem, du ska inte göra enligt deras verk, utan du ska fullständigt riva ner dem, och du ska fullständigt krossa deras pelare. Och du ska tjäna Herren din Gud, och jag ska välsigna ditt bröd och ditt vin och ditt vatten, och jag ska vända bort sjukdomen från er. Det kommer inte att finnas någon ofruktbar, inte heller någon steril i ditt land; antalet av dina dagar kommer jag att fylla. Och jag ska sända rädslan framför dig, och jag ska slå alla de folk med panik som du går in i, och jag ska göra alla dina fiender till flyktingar. Och jag skall sända getingarna framför dig, och du skall driva ut amoreerna och hiveerna och kananéerna och hetiterna från dig. Jag kommer inte att driva ut dem på ett år, så att landet inte blir öde och vilddjuren på jorden inte blir många mot dig. Enligt lite i taget skall jag driva ut dem från dig, tills du ökar och ärver landet. Och jag kommer att sätta dina gränser från Röda havet till Filistéernas hav, och från öknen till den stora floden Eufrat, och jag kommer att överlämna i era händer de som bor i landet, och jag kommer att driva ut dem från dig. Du ska inte ingå ett förbund med dem och deras gudar. Och de kommer inte att bosätta sig i ditt land, så att de inte får dig att synda mot mig, för om du tjänar deras gudar, kommer dessa att vara en snubbelsten för dig.

24

Och till Moses sade han: Gå upp till Herren, du och Aaron och Nadab och Abiud och sjuttio av Israels äldste, och de skall tillbe

Herren på avstånd. Och Moses ensam skall komma nära Gud, men de själva skall inte komma nära, och folket skall inte gå upp tillsammans med dem. Moses inträdde och berättade för folket alla Guds ord och stadgar, och hela folket svarade med en röst och sade: Alla de ord som Herren har talat skall vi göra, och vi skall höra. Och Moses skrev alla Herrens ord, och Moses steg upp tidigt på morgonen och byggde ett altare under berget, och tolv stenar för Israels tolv stammar. Och han sände ut de unga männen bland Israels söner, och de offrade upp brännoffer, och de offrade frälsningsoffer till Gud, kalvar. Men Moses tog hälften av blodet och hällde det i bägare, och hälften av blodet hällde han ut mot altaret. Och efter att ha tagit förbundets bok, läste han i folkets öron, och de sade: Allt vad Herren har talat skall vi göra och höra. Men Moses tog blodet och stänkte det på folket och sade: Se, blodet av det förbund som Herren har slutit med er angående alla dessa ord. Och Moses och Aaron och Nadab och Abiud och sjuttio av Israels äldsteråd gick upp. Och de såg platsen där Israels Gud stod, och det under hans fötter var som ett verk av safirsten, och liksom himlens fästes form i renhet. Och av Israels utvalda förgicks inte en enda, och de visade sig på Guds plats, och de åt och drack. Och Herren sade till Moses: Gå upp till mig på berget och var där, och jag skall ge dig stentavlorna, lagen och buden som jag har skrivit för att undervisa dem. Och Moses reste sig och Joshua som stod bredvid honom, och de gick upp på Guds berg. Och till de äldste sade de: Var tysta här, tills vi återvänder till er, och se, Aaron och Hur är med er. Om någon får en rättssak, låt dem vända sig till dem. Och Moses och Josua gick upp på berget, och molnet täckte

berget. Och Guds härlighet kom ner på berget Sinai, och molnet täckte det i sex dagar, och Herren kallade på Mose den sjunde dagen från molnets mitt. Men formen av Herrens härlighet var som en brinnande eld på toppen av berget, framför Israels söner. Och Moses gick in i molnets mitt, och han steg upp på berget, och han var där på berget i fyrtio dagar och fyrtio nätter.

25

Och Herren talade till Mose och sade: Säg till Israels söner att ta förstlingarna från alla som det verkar rätt för i hjärtat, och ni ska ta mina förstlingar. Och detta är förstfrukten som ni kommer att ta från dem: guld och silver och brons och hyacint och purpur och dubbelt scharlakan och spunnet fint linne och gethår och rödfärgade vädursskinn och blå skinn och oförstörbart trä och Sardiusstenar och stenar för gravyren till axelstycket och den långa kappan. Och du kommer att göra en helgedom åt mig, och jag kommer att framträda bland er. Och du ska göra åt mig enligt allt som jag visar dig på berget, förebilden av tabernaklet och förebilden av alla dess kärl, så ska du göra. Och du skall göra en ark för vittnesbördet av oförgängligt trä, två och en halv aln i längd, och en och en halv aln i bredd, och en och en halv aln i höjd. Och du ska överdraga den med rent guld, inifrån och utifrån ska du överdraga den, och du ska göra gyllene vridna lister runtom den. Och du skall göra fyra gyllene ringar till denna, och du skall placera dem på de fyra sidorna: två ringar på den ena sidan och två ringar på den andra sidan.

Du ska göra bärstänger av oförgängligt trä, och du ska överdra dem med guld. Och du ska föra in bärstängerna i ringarna som är på sidorna av arken, för att bära arken med dem. I arkens ringar skall stängerna vara orörliga. Och du skall lägga in i arken de vittnesbörd som jag ger till dig. Och du skall göra en nådastol som täcke av rent guld, två och en halv aln i längd, och en och en halv aln i bredd. Och du skall göra två keruber av hamrat guld och placera dem på båda sidorna av nådastolen. De skall göras: en kerub från denna sida, och en kerub från den andra sidan av nådastolen, och du skall göra de två keruberna på de två sidorna. Keruberna kommer att sträcka ut vingarna ovanifrån, överskugga med sina vingar nådastolen, och deras ansikten ska vara vända mot varandra, mot nådastolen ska kerubers ansikten vara vända. Och du ska placera nådastolen på arken ovanifrån, och i arken ska du lägga vittnesbörden som jag ger till dig. Och jag kommer att göra mig känd för dig därifrån, och jag kommer att tala till dig från ovan nådastolen, mellan de två keruberna som är på vittnesbördets ark, och enligt allt vad jag befaller dig angående Israels söner. Och du skall göra ett bord av rent guld, två alnar i längd, en aln i bredd och en och en halv aln i höjd. Och du ska göra åt den vridna gyllene vågmönster runt omkring, och du ska göra åt den en kant av en handbredd runt omkring. Och du ska göra ett vridet vågmönster åt kanten runt omkring. Och du skall göra fyra gyllene ringar, och du skall placera de fyra ringarna på de fyra delarna av dess fötter under kransen. Och ringarna ska vara till hållare för bärstängerna, så att man kan bära bordet med dem. Och du skall göra bärstängerna av oförgängligt trä, och du skall

överdraga dem med rent guld, och bordet skall bäras med dem. Och du skall göra dess skålar och rökelsekaren och drickofferskålarna och bägarna, i vilka du skall gjuta i dem, av rent guld skall du göra dem. Och du skall placera skådebröden på bordet framför mig ständigt. Och du skall göra en ljusstake av rent guld, hamrad skall du göra ljusstaken, dess skaft, och grenarna, och skålarna, och knopparna, och liljorna skall vara av den. Sex grenar utgick från sidorna, tre grenar av ljusstaken från dess ena sida, och tre grenar av ljusstaken från den andra sidan. Och tre bägare graverade mandelformade i den ena grenen, skål och lilja, således för de sex grenarna som utgår från ljusstaken. Och i ljusstaken fyra skålar, graverade mandelformade, i den ena grenen knoppar och dess liljor. Knoppen under de två rören som utgår från den, och knoppen under de fyra rören som utgår från den, således för de sex rören som utgår från ljusstaken, och på ljusstaken fyra skålar graverade med mandlar. Knopparna och grenarna skall vara av ett stycke med den, alltsammans ett drivet arbete av rent guld. Och du skall göra dess sju lampor, och du skall placera lamporna, och de skall lysa från den ena sidan. Och du skall göra hennes rökelsekär och hennes baser av rent guld. Alla dessa kärl vägde en talent av rent guld. Se till att du gör enligt den form som visats dig på berget.

26

Och tältet skall du göra av tio gardiner från tvinnat fint linne,

och blått, och purpur, och tvinnat scharlakan med keruber, i vävt arbete skall du göra dem. Längden av den ena ridån ska vara tjugoåtta alnar, och bredden fyra alnar ska den ena ridån vara, samma mått ska gälla för alla ridåerna. Fem gardiner skall vara hopfogade med varandra, den ena med den andra, och fem gardiner skall vara sammanfogade, den ena med den andra. Och du skall göra blå öglor på kanten av den ena gardinen, från den ena delen in i sammanfogningen, och så skall du göra på kanten av den yttre gardinen mot den andra sammanfogningen. Femtio krokar skall du göra på den ena gardinen, och femtio krokar skall du göra på delen av gardinen vid den andra sammanfogningen, motsvarande varandra så att de faller mot varandra i varje. Och du skall göra femtio gyllene ringar, och du skall sammanfoga förhängena, det ena med det andra, med ringarna, och tältet skall vara ett. Och du skall göra håriga skinn till skydd ovanpå tältet; elva skinn skall du göra. Längden av den ena huden ska vara trettio alnar, och bredden av den ena huden fyra alnar, samma mått ska gälla för de elva hudarna. Och du skall sammanfoga de fem skinnen till ett, och de sex skinnen till ett, och du skall dubbelvika det sjätte skinnet framför tältets framsida. Och du skall göra femtio krokar på kanten av den ena huden, den som är emellan enligt sammanfogningen, och femtio krokar skall du göra på kanten av huden, den sammanfogande, den andra. Och du skall göra femtio bronsringar, och du skall sammanfoga ringarna från öglorna, och du skall sammanfoga hudarna, och det skall vara ett. Och du skall lägga under det överskjutande i täckelserna av tältet; hälften av täckelset, det återstående, skall du täcka över det överskjutande av

täckelserna av tältet, du skall täcka bakom tältet. En aln från detta och en aln från detta, av det överskjutande av täckelserna, av täckelsernas längd på tältet, skall hänga över täckande på täckelsens sidor, på båda sidor, så att det täcker. Och du skall göra ett täcke till tältet av baggarskinn färgade röda, och övertäckningar av hyacintblå skinn ovanifrån. Och du skall göra pelare till tältet av oförgängligt trä. Tio alnar skall du göra den ena pelaren, och en och en halv aln bredden på den ena pelaren. Två tappar till varje pelare, motsvarande varandra, således skall du göra för alla pelarna till tabernaklet. Och du skall göra pelare åt tältet, tjugo pelare på sidan mot norr. Och fyrtio silverbaser skall du göra till de tjugo pelarna, två baser till varje pelare för båda dess delar, och två baser till varje pelare för båda dess delar. Och den andra sidan mot söder, tjugo pelare och fyrtio silverbaser till dem, två baser till varje pelare på båda dess sidor och två baser till varje pelare på båda dess sidor. Och från baksidan av tältet, enligt den del som vetter mot havet, skall du göra sex pelare. Och du skall göra två pelare vid hörnen av tältet på baksidan. Och det ska vara lika från nedan, enligt detsamma ska de vara lika från huvudena in i en sammanfogning, så ska du göra med båda de två hörnen, de ska vara lika. Och det kommer att vara åtta pelare, och deras baser av silver sexton, två baser för varje pelaren på båda dess sidor, och två baser för varje pelaren. Och du ska göra bommar av oförgängligt trä: fem till pelaren på den ena delen av tältet, och fem bommar till pelaren på den andra sidan av tältet, och fem bommar till pelaren på den bakre sidan av tältet, den mot havet. Och den mellersta stången mellan pelarna ska sträcka sig från den ena

sidan till den andra sidan. Och pelarna skall du överdraga med guld, och ringarna skall du göra av guld, i vilka du skall föra in bommarna, och bommarna skall du överdraga med guld. Och du skall resa upp tältet enligt den form som visades dig på berget. Och du skall göra en förlåt av blått, och purpur, och spunnet scharlakan, och vävt fint linne, ett vävt verk skall du göra det med keruber. Och du skall placera det på fyra oförgängliga pelare överdragna med guld, och deras huvuden skall vara gyllene, och deras fyra baser skall vara av silver. Och du skall placera förlåten på pelarna, och du skall föra in arken med vittnesbördet där innanför förlåten, och förlåten skall avskilja för er mellan det heliga och det allra heligaste. Och du ska täcka vittnesbördets ark med förhänget i det allra heligaste. Och du skall placera bordet utanför förlåten, och ljusstaken mitt emot bordet på den delen av tabernaklet som vetter mot söder, och bordet skall du placera på den delen av tabernaklet som vetter mot norr. Och du skall göra ett täckelse för dörren till tältet av blått och purpur och scharlakan, spunnet, och tvinnat fint linne, ett broderat verk. Och du skall göra fem pelare till förhänget, och du skall överdraga dem med guld, och deras huvuden skall vara av guld, och du skall gjuta fem bronsbaser till dem.

27

Och du skall göra ett altare av oförgängligt trä, fem alnar i längd och fem alnar i bredd, fyrkantigt skall altaret vara, och tre alnar i höjd. Och du skall göra hornen på de fyra hörnen; från det skall

hornen vara, och du skall täcka dem med brons. Och du skall göra en krans till altaret, och dess täcke, och dess skålar, och dess köttkrokar, och dess fyrfat, och alla dess kärl skall du göra av brons. Och du skall göra till honom ett galler i nätat arbete av brons, och du skall göra till gallret fyra ringar av brons under de fyra sidorna. Och du skall placera dem under altarets galler från nedan, och gallret skall nå till hälften av altaret. Och du skall göra bärstänger till altaret av oförgängligt trä, och du skall överdraga dem med brons. Och du skall föra in stängerna i ringarna, och låt stängerna vara vid sidan av altaret när man lyfter det. Ihåligt och sömlöst skall du göra det, enligt det som visades dig på berget, så skall du göra det. Och du skall göra en gård till tältet, på den sidan mot söder gardiner till gården av tvinnat fint linne, längden hundra alnar på den ena sidan. Och deras tjugo pelare, och deras tjugo baser av brons, och deras ringar och hållarna av silver. Således på den sidan mot östanvinden gardiner hundra alnar i längd, och deras tjugo pelare, och deras tjugo bronsbaser, och ringarnas och pelarnas hållare, och deras baser överdragna med silver. Men bredden av gården mot havet: draperier på femtio alnar, deras pelare tio, och deras baser tio. Och bredden av gården mot söder: gardiner på femtio alnar, deras pelare tio, och deras baser tio. Och femton alnar höjden av gardinerna till den ena sidan, deras pelare tre, och deras baser tre. Och den andra sidan femton alnar av gardinernas höjd, deras pelare tre, och deras baser tre. Och vid porten till gården ett täcke, tjugo alnar i höjd, av blått och purpur och scharlakan spunnet och fint linne spunnet i mångfalden av brodörens arbete, deras pelare fyra och deras

baser fyra. Alla pelarna i gården runt omkring var överdragna med silver, och deras huvuden var av silver, och deras baser var av brons. Men längden av gården hundra på hundra, och bredden femtio på femtio, och höjden fem alnar av tvinnat fint linne, och deras baser av brons. Och hela konstruktionen och alla verktyg och pluggar till gården var av brons. Och du, befalla Israels söner, och låt dem ta till dig olja från oliver, ren, ren, slagen, för att bränna till ljus, så att lampan brinner ständigt i vittnesbördets tält; utanför förlåten som är vid förbundet skall Aron och hans söner bränna den från kväll till morgon, inför Herren, en evig lag för era generationer från Israels söner.

28

Och du för nära till dig själv både Aaron, din broder, och hans söner, från Israels söner, för att tjäna som präster åt mig: Aaron och Nadab och Abiud och Eleazar och Ithamar, Aarons söner. Och du skall göra en helig klädnad åt din broder Aaron till ära och härlighet. Och du, tala till alla de visa i sinnet, vilka jag fyllde med visdomens ande och uppfattning, och de skall göra den heliga dräkten åt Aron för det heliga, i vilken han skall tjäna som präst åt mig. Och dessa är de kläder som de skall göra: bröstplåten och axelstycket och den långa kappan och den vävda tunikan och turbanen och bältet, och de skall göra heliga kläder åt Aron och hans söner för att de skall tjäna som präster åt mig. Och de själva ska ta guldet och hyacinten och purpuren och scharlakansröda och det fina linnet. Och de ska göra

axelstycket av tvinnat fint linne, ett vävet arbete av en vävare. Två axelstycken som sammanfogar ska vara till honom, den ena till den andra, monterade på de två delarna. Och tyget av axelstyckena som är på det, enligt tillverkningen av det, skall vara av rent guld, och blått, och purpur, och scharlakan tvinnat, och fint linne tvinnat. Och du skall ta de två stenarna, stenar av smaragd, och du skall gravera in namnen på Israels söner i dem. Sex namn på den ena stenen, och de sex återstående namnen på den andra stenen enligt deras generationer. Med stenarbetets konst, som en snidad signetbild, skall du ingravera de två stenarna med Israels söners namn. Och du skall placera de två stenarna på efodens axlar, stenarna är minnesmärken för Israels söner, och Aron skall bära Israels söners namn framför Herren på sina två axlar, som ett minnesmärke för dem. Och du skall göra axelstycken av rent guld. Och du skall göra två fransar av rent guld, sammanflätade med blommor, ett flätat arbete, och du skall placera de flätade fransarna på axelstycken, enligt deras axelstycken från framsidan. Och du skall göra bröstplåten för domarna, ett broderat verk, enligt efodens mönster skall du göra den av guld och blått och purpur och scharlakan, tvinnat, och fint linne, tvinnat. Du skall göra det fyrkantigt, det skall vara dubbelt, ett spann skall längden av det vara, och ett spann bredden. Och du ska väva i det ett tyg satt med stenar i fyra rader; en rad av stenar ska vara sardius, topas och smaragd, den första raden. Och den andra raden: karfunkel, safir och jaspis. Och den tredje raden: ligurium, agat, ametist. Och den fjärde raden: krysolit, beryll och onyx, omslutna av guld, sammanbundna i guld, låt dem vara enligt sin rad. Och stenarna

skall vara från Israels söners namn, tolv enligt deras namn, graverade som sigill, var och en enligt namnet skall de vara för de tolv stammarna. Och du ska göra sammanflätade tofsar på oraklet, ett kedjeliknande arbete av rent guld. Och Aaron skall ta Israels söners namn på domens bröstplåt på sitt bröst, när han går in i det heliga, som ett minnesmärke inför Gud. Och du skall placera manifestationen och sanningen på domens bröstplåt, och den skall vara på Arons bröst när han går in i det heliga inför Herren, och Aron skall bära Israels söners domar på bröstet inför Herren ständigt. Och du skall göra ett helt blått, långt underplagg. Och öppningen ska vara i dess mitt, med en kant runt omkring öppningen, ett vävet arbete, fogningen sammanvävd från det, så att den inte river sönder. Och du ska göra under fållen av tunikan underifrån, liksom av blommande granatäpple, små granatäpplen från blått och purpur och scharlakan spunnet och fint linne tvinnat, under fållen av tunikan runt omkring; samma form gyllene små granatäpplen och bjällror emellan dessa runt omkring. Bredvid granatäpple gyllene klocka, och blomstrad på fållen av tunikan runt om. Och det kommer att vara Aron när han tjänar, hans röst hörbar, när han går in i det heliga inför Herren, och när han går ut, så att han inte dör. Och du skall göra en ren gyllene plåt, och du skall gravera in i den en gravering av ett sigill: Herrens Helgedom. Och du skall placera det på tvinnat blått, och det skall vara på turbanen, på framsidan av turbanen skall det vara. Och det kommer att vara på Arons panna, och Aron kommer att lyfta bort synderna av de heliga tingen, så många som Israels söner skulle helga av alla deras heliga gåvor, och det kommer att vara

på Arons panna ständigt, acceptabelt för dem inför Herren. Och de prydda tunikorna av fint linne, och du skall göra en turban av fint linne, och ett bälte skall du göra, ett broderat arbete. Och till Arons söner skall du göra tunikor och bälten, och turbaner skall du göra till dem till ära och härlighet. Och du skall klä dem på Aaron, din broder, och hans söner med honom, och du skall smörja dem, och du skall fylla deras händer, och du skall helga dem, så att de må tjäna som präster åt mig. Och du skall göra åt dem linnebenbyxor för att täcka deras kropps nakenhet, från midjan till låren skall de vara. Och Aron och hans söner skall ha dem när de går in i vittnesbördets tält, eller när de närmar sig för att tjäna vid det heliga altaret, och de skall inte föra synd över sig själva, så att de inte dör, en evig stadga för honom och för hans säd efter honom.

29

Och detta är vad du ska göra åt dem; du ska helga dem, så att de ska tjäna som präster åt mig; du ska ta en kalv från oxar, och två felfria baggar, och osyrade bröd blandade med olja, och osyrade kakor smorda med olja; av fint mjöl från vete ska du göra dem. Och du skall lägga dem i en korg, och du skall föra dem på korgen, och kalven, och de två vädurarna. Och Aaron och hans söner skall du föra fram till dörrarna av vittnesbördets tält, och du skall tvätta dem i vatten. Och när du har tagit kläderna, skall du klä din broder Aron i den fotlånga tunikan och axelstycket och bröstplåten, och du skall fästa bröstplåten vid axelstycket.

Och du skall placera turbanen på hans huvud, och du skall placera helgedomens platta på turbanen. Och du skall ta smörjelseoljan och hälla den på hans huvud och smörja honom. Och du ska föra fram hans söner och klä dem i tunikor. Och du skall omgjorda dem med bältena och sätta turbaner på dem, och prästadömet skall tillhöra dem för evigt, och du skall inviga Arons händer och hans söners händer. Och du ska föra kalven till dörrarna av vittnesmålets tält, och Aron och hans söner ska lägga sina händer på kalvens huvud, framför Herren, vid dörrarna av vittnesmålets tält. Och du ska slakta kalven framför Herren, vid dörrarna till vittnesbördets tält. Och du skall ta av kalvens blod och placera det på altarets horn med ditt finger, men allt det återstående blodet skall du hälla ut vid altarets bas. Och du skall ta allt fettet som är på buken, och leverflikens lob, och de två njurarna, och fettet som är på dem, och du skall lägga dem på altaret. Men köttet av kalven och huden och gödseln skall du bränna i eld utanför lägret, ty det är ett syndoffer. Och du ska ta den ena baggen, och Aron och hans söner ska lägga sina händer på baggens huvud. Och du ska slakta honom, och efter att ha tagit blodet ska du hälla ut det runt omkring altaret. Och baggen ska du skära i två enligt lemmarna, och du ska tvätta de inre delarna och fötterna med vatten, och du ska placera dem på styckena tillsammans med huvudet. Och du ska offra hela baggen på altaret, ett brännoffer åt Herren till en välluktande doft, det är ett rökelseoffer åt Herren. Och du skall ta den andra baggen, och Aron och hans söner skall lägga sina händer på baggens huvud. Och du skall slakta honom och du skall ta av hans blod och du skall placera det på Arons högra

öronflipp och på spetsen av hans högra hand och på spetsen av hans högra fot och på hans söners högra öronflippar och på spetsarna av deras högra händer och på spetsarna av deras högra fötter. Och du skall ta av blodet från altaret och av smörjelseoljan, och du skall stänka på Aron och på hans dräkt, och på hans söner och på hans söners dräkter med honom, och han själv skall helgas och hans dräkt, och hans söner och hans söners dräkter med honom, men vädurens blod skall du hälla ut runt omkring altaret. Och du skall ta från baggen dess fett och fettet som täcker buken och leverflikens lob och de två njurarna och fettet som är på dem och den högra armen, för detta är fullbordan. Och ett bröd av olja, och en kaka från korgen med det osyrade brödet som ställts fram inför Herren. Och du skall lägga allt på Aarons händer och på hans söners händer, och du skall avskilja dem som ett offer inför Herren. Och du skall ta dem från deras händer, och du skall offra dem på brännofferaltaret till en välluktande doft inför Herren, det är ett offer åt Herren. Och du skall ta bröststycket från invigningens bagge, som är Aarons, och du skall avskilja det som en offergåva inför Herren, och det skall vara din del. Och du skall helga bröstet som offergåva och armen som lyftoffer, vilka är avsöndrade och som har tagits bort från invigningens vädur från Aaron och från hans söner. Och det skall vara för Aaron och hans söner en evig stadga från Israels barn, ty detta är en avskiljande gåva, och en offergåva skall det vara från Israels barn av frälsningsoffren från Israels barn, en offergåva åt Herren. Och den heliga dräkten, som är Aarons, skall tillhöra hans söner efter honom, för att smörja dem i den och inviga

deras händer. I sju dagar skall prästen som träder i hans ställe bland hans söner ikläda sig dem, han som skall gå in i vittnesbördets tält för att tjänstgöra i de heliga rummen. Och du skall ta fullbordandets bagge, och du skall koka köttet på en helig plats. Och Aaron och hans söner ska äta köttet av baggen och bröden i korgen vid dörrarna till vittnesbördets tält. De skall äta dem genom vilka de blev helgade, för att fullborda deras händer och helga dem, och en främling skall inte äta av dem, för de är heliga. Om något blir kvar från köttet av invigningsoffret och från bröden till morgonen, skall du bränna upp det som är kvar med eld, det skall inte ätas, för det är en helgedom. Och du skall göra åt Aaron och hans söner således enligt allt som jag befallde dig, sju dagar skall du inviga deras händer. Och syndoffrets kalv skall du offra på reningsdagen, och du skall rena altaret genom att helga dig vid det, och du skall smörja det för att helga det. Sju dagar skall du rena altaret och du skall helga det, och altaret skall vara heligt av det heliga, var och en som rör vid altaret skall göras heligt. Och detta är vad du skall göra på altaret: två årsgamla fläckfria lamm om dagen på altaret ständigt, ett ständigt offer. Det ena lammet skall du göra på morgonen, och det andra lammet skall du göra på kvällen. Och en tiondel av fint mjöl blandat i slagen olja, den fjärde delen av en hin, och ett drickoffer, den fjärde delen av en hin vin, till det ena lammet. Och det andra lammet ska du offra på kvällen, enligt morgonoffret och enligt dess drickoffer, du ska göra det till en välluktande doft, ett offer åt Herren, ett ständigt offer för era generationer, vid dörren till vittnesbördets tält inför Herren, där jag ska göra mig känd för dig därifrån, för att tala till dig. Och

jag kommer att förordna där för Israels söner, och jag kommer att helgas i min härlighet. Och jag kommer att helga vittnesbördets tält och altaret, och Aaron och hans söner kommer jag att helga för att tjäna som präster åt mig. Och jag skall åkallas bland Israels söner, och jag skall vara deras Gud. Och de kommer att veta att jag är Herren deras Gud, den som ledde ut dem från Egyptens land, för att bli åkallad av dem och vara deras Gud.

30

Och du skall göra ett altare för rökelse av oförgängligt trä. Och du skall göra det en aln i längd och en aln i bredd, fyrkantigt skall det vara, och två alnar i höjd; från det skall dess horn vara. Och du skall överdraga med rent guld hans galler och hans väggar runt omkring och hans horn, och du skall göra åt honom en vriden gyllene krans runt omkring. Och du skall göra två rena gyllene ringar under dess vridna krans, på de två sidorna skall du göra dem, och de skall vara hållare för stängerna, så att man kan lyfta det med dem. Och du skall göra stänger av oförgängligt trä, och du skall överdraga dem med guld. Och du ska placera det mittemot slöjan som är på arken med vittnesmålen, där jag ska göra mig känd för dig. Och Aron ska bränna sammansatt fin rökelse på den varje morgon, när han sköter lamporna, ska han bränna rökelse på den. Och när Aron tänder lamporna sent, ska han bränna rökelse på den. Ständig rökelse oupphörligt inför Herren genom deras generationer. Och

han ska inte offra annan rökelse på det, offering eller offer, och drickoffer ska du inte gjuta på det. Och Aron skall göra försoning på dess horn en gång om året, från reningens blod skall han rena det för deras generationer, det allra heligaste är det för Herren. Och Herren talade till Moses och sade: Om du räknar Israels söner vid deras mönstring, så skall var och en ge en lösensumma för sin själ till Herren, och det skall inte finnas något fall bland dem vid deras mönstring. Och detta är vad de ska ge, så många som passerar över mönstringen: hälften av didrachmat, vilket är enligt det heliga didrachmat, tjugo oboler per didrachma, och hälften av didrachmat som gåva till Herren. Alla som passerar genom mönstringen från tjugo års ålder och uppåt skall ge bidraget till Herren. Den rike skall inte lägga till, och den fattige skall inte minska från hälften av didrakmen när han ger bidraget till Herren, för att försona era själar. Och du skall ta silvret från bidragen från Israels söner, och du skall ge det till tjänsten vid vittnesbördets tält, och det skall vara för Israels söner en minnesgåva inför Herren, för att försona era själar. Och Herren talade till Mose och sade: Gör ett kar av brons och en bas till det av brons, så att man kan tvätta sig, och du skall placera det mellan vittnesbördets tält och altaret, och du skall hälla vatten i det. Och Aron och hans söner skall tvätta sina händer och sina fötter med vatten. Närhelst de ingår i vittnesbördets tält, skall de tvätta sig med vatten, och de skall inte dö, närhelst de närmar sig altaret för att tjäna och offra brännoffrena åt Herren. De skall tvätta händerna och fötterna med vatten, när de går in i vittnesbördets tält, de skall tvätta med vatten, så att de inte må dö, och det skall vara för dem en

evig stadga, för honom och hans generationer med honom. Och Herren talade till Mose och sade: Och du, ta kryddor: blomman av utvald myrra femhundra siklar, och doftande kanel hälften av detta tvåhundrafemtio, och doftande rör tvåhundrafemtio, och iris femhundra siklar av det heliga, och olja från oliver en hin. Och du ska göra det till en helig smörjelseolja, en parfymerad salva enligt parfymtillverkarens konst, en helig smörjelseolja ska det vara. Och du skall smörja med det vittnesbördets tält, och vittnesbördets tälts ark, och alla dess kärl, och ljusstaken och alla dess kärl, och rökelsens altare, och brännoffrens altare och alla dess kärl, och bordet och alla dess kärl, och tvättfatet. Och du skall helga dem, och de skall vara det allra heligaste; var och en som rör vid dem skall bli helgad. Och du ska smörja Aaron och hans söner, och du ska helga dem för att tjäna som präster åt mig. Och till Israels söner skall du tala och säga: Olja för helig smörjelse skall detta vara för er genom era generationer. På människokött skall det inte smörjas, och enligt denna sammansättning skall ni inte göra åt er själva likaså, heligt är det, och en helgedom skall det vara för er. Den som gör likaså, och den som ger av det till en främling, skall utrotas från sitt folk. Och Herren sade till Moses: Ta för dig själv kryddor, stakte, onycha, galbanum av sötma och genomskinlig rökelse, lika delar skall det vara. Och de ska göra i honom parfymerad rökelse, parfymörs verk, blandat, rent, heligt verk. Och du ska slå sönder dessa till ett fint pulver, och du ska placera det framför vittnesbörden i vittnesbördets tält, varifrån jag ska uppenbara mig för dig; det heligaste ska rökelsen vara för er. Enligt denna sammansättning ska ni inte göra åt er själva; en

helgedom ska den vara för er åt Herren; Den som skulle göra likaså för att lukta på den, han ska förgås från sitt folk.

31

Och Herren talade till Mose och sade: se, jag har kallat vid namn Besalel, son till Uri, son till Hur, från Judas stam. Och jag fyllde honom med gudomlig ande av visdom och förståelse och kunskap, i varje verk att tänka och att designa, att arbeta med guld och silver och brons och hyacint och purpur och det spunna scharlakansröda och stenarbeten och i snickararbeten av trä, att arbeta enligt alla verk. Och jag gav honom och Eliab, son till Ahisamach från Dans stam, och åt varje förståndig hjärta har jag gett förstånd, och de kommer att göra allt som jag befallde dig: vittnesbördets tält och förbundsarken och nådastolen som är på den och tältets utrustning och altarna och bordet och alla dess kärl och den rena ljusstaken och alla dess kärl och tvättfatet och dess bas och Arons liturgiska kläder och hans söners kläder för att tjäna mig som präster och smörjelseoljan och den heliga rökelsens sammansättning. Enligt allt som jag befallde dig kommer de att göra. Och Herren talade till Mose och sade: Och du skall befalla Israels söner och säga: Se till, och håll mina sabbater; det är ett tecken mellan mig och er genom era generationer, så att ni må veta att jag är Herren som helgar er. Och ni skall hålla sabbaten, eftersom den är helig för Herren till er. Den som vanhelgar den skall dödas, var och en som utför arbete på den, den själen skall utrotas från sitt folk.

Sex dagar skall du göra verk, men den sjunde dagen är sabbat, en helig vila åt Herren; var och en som gör något arbete på den sjunde dagen skall dödas. Och Israels söner ska hålla sabbaterna, att fira dem genom sina generationer. Ett evigt förbund mellan mig och Israels söner, det är ett evigt tecken mellan mig och dem, eftersom Herren på sex dagar gjorde himlen och jorden, och på den sjunde dagen upphörde han och vilade. Och han gav Moses, när han slutade tala till honom på berget Sinai, de två vittnesbördets tavlor, stentavlor skrivna med Guds finger.

32

Och när folket såg att Moses hade dröjt med att gå ner från berget, samlades folket mot Aaron, och de sade till honom: Res dig och gör åt oss gudar som skall gå framför oss, ty denne Moses, den mannen som förde oss ut ur Egyptens land, vi vet inte vad som har hänt honom. Och Aaron säger till dem: Ta av de gyllene öronringarna som är i öronen på era hustrur och döttrar, och bär dem till mig. Och allt folket tog av sig de gyllene örhängena som de hade i öronen, och förde dem till Aron. Och han mottog från deras händer, och formade dem med gravstiftet, och gjorde dem till en gjuten kalv, och sade: Dessa är dina gudar, Israel, vilka förde upp dig från Egyptens land. Och när Aaron såg detta byggde han ett altare mittemot det, och Aaron kungjorde och sade: En fest för Herren i morgon. Och efter att ha stigit upp tidigt nästa dag förde han upp brännofferingar och frambar

frälsningsoffer, och folket satte sig för att äta och dricka, och de reste sig upp för att leka. Och Herren talade till Moses och sade: Gå med hast, stig ner härifrån, för ditt folk som du förde ut ur Egyptens land har syndat. De överskred snabbt från den väg som jag befallde dem, de gjorde åt sig själva en kalv, och de har tillbett den, och de har offrat till den, och de sade: Dessa är dina gudar, Israel, som förde upp dig ur Egyptens land. Och nu tillåt mig, och i min vrede mot dem, ska jag förstöra dem, och jag ska göra dig till ett stort folk. Och Moses bad inför Herren Guden och sade: Varför, Herre, vredgas du i vrede mot ditt folk, som du förde ut ur Egyptens land med stor styrka och med din upphöjda arm? Må inte någonsin egyptierna säga: Med ondska förde han ut dem för att döda dem i bergen och för att förgöra dem från jorden. Sluta med din vredes vrede, och bli nådig mot ditt folks ondska, efter att ha kommit ihåg Abraham och Isak och Jakob, dina tjänare, för vilka du svor vid dig själv, och du talade till dem och sa: Jag ska mångfaldiga er säd som stjärnorna på himlen till antalet; och hela detta land som du sa att ge dem, och de ska besitta det för evigt. Och Herren blev försonad för att bevara sitt folk. Och Mose vände sig om och gick ner från berget, och de två vittnesbördets tavlor var i hans händer, stentavlor inskrivna på båda sidor, härifrån och härifrån var de skrivna, och tavlorna var Guds verk, och skriften var Guds skrift graverad i tavlorna. Och när Josua hörde rösten av folket som ropade ut, säger han till Mose: Röst av krig i lägret. Och han säger: Det är inte rösten av dem som leder i styrka, inte heller rösten av dem som leder i flykt, utan rösten av dem som leder i vin hör jag. Och när han närmade sig lägret, ser han kalven och

danserna, och blivit arg i vrede kastade Mose de två tavlorna från sina händer, och krossade dem vid berget, och efter att ha tagit kalven som de hade gjort, brände han den i eld, och malde den fin, och strödde den i vattnet, och gav den att dricka åt Israels söner. Och Moses sa till Aaron: Vad har detta folk gjort dig, eftersom du har fört en stor synd över dem? Och Aaron sade till Moses: Var inte arg, herre, för du vet detta folks drift. De säger nämligen till mig: Gör åt oss gudar som skall gå före oss, ty denne Moses, den mannen som ledde oss ut ur Egypten, vi vet inte vad som har hänt honom. Och jag sade till dem: Om någon har guldprydnader, ta av dem, och de gav till mig, och jag kastade dem i elden, och denna kalv kom ut. Och Moses såg att folket var skingrat, för Aron hade skingrat dem till ett åtlöje för deras motståndare, och Moses stod vid lägrets port och sade: Vem är för Herren? Låt honom gå till mig. Därför kom alla Levis söner tillsammans till honom. Och han säger till dem: Dessa saker säger Herren, Israels Gud: Sätt var och en sitt eget svärd på sitt lår, och gå igenom och återvänd från grind till grind genom lägret, och döda var och en sin broder, och var och en sin granne, och var och en sin närmaste. Och Levis söner gjorde som Moses talade till dem, och tre tusen män föll från folket på den dagen. Och Moses sa till dem: Ni har idag fyllt era händer åt Herren, var och en genom sin son eller genom sin broder, för att välsignelse må bli given över er. Och det hände dagen därpå att Moses sade till folket: Ni har syndat en stor synd, och nu ska jag gå upp till Gud, så att jag må göra försoning för er synd. Moses återvände till Herren och sade: Jag ber, herre, detta folk har syndat en stor synd, och de har gjort åt sig själva gyllene gudar.

Och nu, om du verkligen förlåter dem deras synd, så förlåt, men om inte, så utplåna mig från din bok som du har skrivit. Och Herren sade till Moses: Om någon har syndat inför mig, kommer jag att utplåna dem från min bok. Nu men gå, gå ner, och led detta folk till den plats som jag sade dig; se min budbärare kommer att gå framför dig; men vilken dag jag besöker, kommer jag att föra över dem deras synd. Och Herren slog folket angående tillverkningen av kalven, som Aron gjorde.

33

Och Herren sade till Mose: Gå före, drag upp härifrån, du och ditt folk, som du förde ut ur Egyptens land, in i det land som jag svor åt Abraham och Isak och Jakob och sade: Åt er säd skall jag ge det. Och jag kommer att sända min budbärare framför dig, och han kommer att driva ut amoreerna, hetteerna, perisseerna, girgasheerna, hiveerna, jebuseerna och kananéerna. Och jag ska föra dig in till ett land som flyter av mjölk och honung, men jag ska inte gå upp med dig, eftersom du är ett hårdnackat folk, så att jag inte förtär dig på vägen. Och när folket hörde detta onda ord, sörjde de i sorg. Och Herren sade till Israels söner: Ni är ett hårdnackat folk, se till att jag inte bringar ett annat slag över er och förtär er. Nu därför, ta av era åsikters kläder och världen, och jag skall visa dig vad jag skall göra med dig. Och Israels söner tog av sig sina prydnader och sina kläder från berget Horeb. Och Moses tog sitt tält och slog upp det utanför lägret, långt från lägret, och det kallades Vittnesbördets tält, och det

hände att alla som sökte Herren gick ut till tältet som var utanför lägret. När Moses gick in i tältet utanför lägret, stod hela folket och bevakade, var och en vid dörren till sitt tält, och de observerade Moses när han gick bort tills han gick in i tältet. När Mose gick in i tältet, gick molnpelaren ner och stod vid tältets dörr och talade till Mose; och talade till Mose. Och hela folket såg molnstoden stående vid tältets dörr, och hela folket reste sig och tillbad, var och en från sitt tälts dörr. Och Herren talade till Moses, ansikte mot ansikte, såsom någon talar till sin egen vän, och han återvände till lägret, men tjänaren Josua, Nuns son, den unge, gick inte ut från tältet. Och Moses sade till Herren: Se, du säger till mig: För upp detta folk, men du har inte gjort känt för mig vem du skall sända med mig, men du sade till mig: Jag känner dig framför alla, och du har nåd hos mig. Om jag därför har funnit nåd inför dig, uppenbara dig själv för mig, så att jag klart må se dig, så att jag må ha funnit nåd inför dig, och så att jag må veta att detta stora folk är ditt folk. Och han säger: Jag själv skall gå före dig, och jag skall ge dig vila. Och han säger till honom: om inte du själv går med, för mig inte upp härifrån. Och hur ska det verkligen bli känt att jag har funnit ynnest hos dig, både jag och ditt folk, om inte du går med oss? Och jag och ditt folk kommer att förhärligas bland alla nationer som finns på jorden. Och Herren sade till Moses: Också detta ord som du har talat skall jag göra, ty du har funnit nåd inför mig, och jag känner dig framför alla andra. Och han säger: Visa dig själv för mig. Och han sade: Jag kommer att passera förbi dig först i min härlighet, och jag kommer att kalla på mitt namn, Herren, framför dig, och jag kommer att ha barmhärtighet med den jag

har barmhärtighet med, och jag kommer att ha medlidande med den jag har medlidande med. Och han sade: Du kommer inte att kunna se mitt ansikte, för ingen människa ser mitt ansikte och lever. Och Herren sade, Se en plats bredvid mig, du skall stå på klippan. När min härlighet passerar förbi, skall jag placera dig i hålet i klippan, och jag skall täcka över dig med min hand, tills jag passerar förbi. Och jag kommer att ta bort min hand, och då kommer du att se min baksida, men mitt ansikte kommer inte att ses av dig.

34

Och Herren sade till Moses: Hugga åt dig själv två stentavlor, såsom de första, och gå upp till mig på berget, och jag skall skriva på tavlorna de ord som var på de första tavlorna, vilka du krossade. Och bli redo till morgonen, och du skall gå upp på berget Sinai, och du skall stå inför mig där på toppen av berget. Och ingen må gå upp med dig, inte heller må någon synas på hela det berget, och fåren och oxarna må inte beta i närheten av det berget. Och han högg två stentavlor, liksom de första, och Moses steg upp tidigt och gick upp på berget Sinai, såsom Herren hade befallt honom, och Moses tog de två stentavlorna. Och Herren kom ner i ett moln och stod vid honom där, och kallade på Herrens namn. Och Herren gick förbi framför hans ansikte, och Herren Gud kallade: medkännande och barmhärtig, långmodig och riklig i barmhärtighet och sann, och bevarande rättfärdighet och barmhärtighet in i tusentals, borttagande

laglösheter och orättfärdigheter och synder, och han kommer inte rena den skyldige, förande fädernas laglösheter på barn och på barns barn på tredje och fjärde generationen. Och Moses skyndade sig, böjde sig ner mot jorden och tillbad, och han sade: Om jag har funnit nåd inför dig, låt min Herre gå med oss, för folket är hårdnackat, och du skall ta bort våra synder och våra laglösheter, och vi skall vara dina. Och Herren sade till Moses: Se, jag upprättar ett förbund med dig inför hela ditt folk. Jag skall göra härliga ting som inte har skett i hela jorden och i varje nation, och hela folket bland vilka du är skall se Herrens verk, att de är underbara som jag skall göra för dig. Akta på allt som jag befaller dig, se, jag driver ut framför er amoreéerna och kananéerna och perisséerna och hetteéerna och hiveéerna och girgaséerna och jebusséerna. Ta vara på dig själv, att du aldrig ingår förbund med de boende i det land som du går in i, så att det inte blir en snubblingsten bland er. Deras altare skall ni riva ner, och deras pelare skall ni krossa, och deras lundar skall ni hugga ner, och de snidda bilderna av deras gudar skall ni bränna i eld. Ty ni skall inte tillbe andra gudar, för Herren Gud, ett avundsjukt namn, är en avundsjuk Gud. Gör aldrig någonsin ett förbund med de som bor i landet, och de prostituerar sig efter sina gudar, och de offrar till sina gudar, och de bjuder in dig, och du äter av deras offer, och du tar av deras döttrar till dina söner, och ger av dina döttrar till deras söner, och dina döttrar prostituerar sig efter deras gudar, och dina söner prostituerar sig efter deras gudar. Och gjutna gudar ska du inte göra åt dig själv. Och högtiden för det osyrade brödet skall du hålla, sju dagar skall du äta osyrat bröd, såsom jag har befallt

dig, vid den bestämda tiden i de ungas månad, ty i de ungas månad gick du ut ur Egypten. Allt som öppnar livmodern, de hanliga till mig, varje förstfödd kalv och förstfödd av fåren. Och den förstfödda av lastdjur ska du lösa med ett får; om du men inte löser det, ska du ge ett pris. Varje förstfödd av dina söner ska du lösa ut; du ska inte synas inför mig tomhänt. I sex dagar skall du arbeta, men den sjunde skall du vila, vid sådd och skörd skall det vara vila. Och du skall göra en veckofest till mig, vid början av veteskörden, och en församlingsfest mitt i året. Tre gånger om året skall allt mankön hos dig visa sig inför Herren, Israels Gud. När jag driver ut nationerna framför dig och utvidgar dina gränser, kommer ingen att begära din jord, när du går upp för att visa dig inför Herren din Gud, tre gånger om året. Du ska inte slakta blodet av mina offer på syrat bröd, och offren från påskhögtiden ska inte ligga kvar till morgonen. Förstfrukterna av din jord skall du föra till Herrens, din Guds, hus, du skall inte koka lamm i dess moders mjölk. Och Herren sade till Moses: Skriv för dig själv dessa ord, för på dessa ord har jag gjort ett förbund med dig och med Israel. Och Moses var där inför Herren i fyrtio dagar och fyrtio nätter, han åt inte bröd och han drack inte vatten, och han skrev på tavlorna dessa ord av förbundet, de tio orden. När Moses kom ner från berget, med de två tavlorna i sina händer, visste Moses inte att hans ansiktes färg hade blivit förhärligad när han talade med honom. Och Aron och alla Israels äldste såg Mose, och utseendet av färgen på hans ansikte var förhärligat. Och de var rädda att närma sig honom. Och Moses kallade dem, och Aron och alla ledarna av församlingen vände tillbaka till honom, och Moses talade till

dem. Och efter detta kom alla Israels söner fram till honom. Och han befallde dem allt som Herren hade befallt honom på berget Sinai. Och eftersom han slutade tala till dem, placerade han ett täcke på sitt ansikte. När Moses gick in inför Herren för att tala med honom, togs täcket bort tills han gick ut, och när han hade gått ut talade han till alla Israels söner allt som Herren hade befallt honom. Och Israels söner såg Moses ansikte, att det hade blivit förhärligat, och Mose satte en slöja på sitt eget ansikte, tills han skulle gå in för att tala med honom.

35

Och Mose samlade hela Israels barns församling och sade: Dessa är de ord som Herren har befallt att utföra. Sex dagar skall du göra verk, men den sjunde dagen är vila, helig sabbat, vila för Herren; var och en som gör verk på denna dag skall dö. Ni ska inte tända eld i någon av era bostäder på sabbatsdagen, jag Herren. Och Mose sa till hela församlingen av Israels söner: Detta är ordet som Herren befallde: Ta från er själva ett offer till Herren; var och en som är villig i hjärtat, ska bära förstlingarna till Herren: guld, silver, brons, hyacint, purpur, scharlakan dubbelt färgat, och fint linne spunnet, och gethår, och fårskinn av baggar rödfärgade, och skinn blå, och trä oförgängligt, och stenar av sardius, och stenar för gravyren för axelstycket och den långa kåpan. Och var och en som är vis i hjärtat bland er, låt honom komma och arbeta med allt som Herren har befallt: Tältet, och gardinerna, och täckena, och förhängena, och

stängerna, och pelarna, och vittnesbördets ark, och dess bärstänger, och dess nådastol, och förlåten, och bordet och alla dess kärl, och ljusets ljusstake och alla dess kärl, och altaret och alla dess kärl, och de heliga kläderna åt prästen Aron, och kläderna som de skall tjänstgöra i, och tunikorna åt Arons söner för prästadömet, och smörjelsens olja, och den sammansatta rökelsen. Och hela Israels barns församling gick ut från Moses. Och de förde var och en det som deras hjärta förde, och så många som det tycktes deras själ, en offergåva, och de förde offergåva till Herren för alla arbeten vid vittnesbördets tält, och för all dess tjänst och för alla det heligas kläder. Och männen förde från kvinnorna, var och en som det föll sig för sinnet, de förde sigill och örhängen och ringar och sammanflätade kedjor och armband, varje gyllene kärl. Och alla som förde bidrag av guld till Herren, och hos vilka det fanns finlinne och hyacintblå skinn och rödfärgade baggskinn, de förde dem. Och alla som gav ett offer förde silver och brons, offren till Herren, och de hos vilka oförgängligt trä hittades förde det till alla förberedelsens verk. Och varje kvinna som var vis till sinnet och kunde spinna med händerna, de förde fram spunna saker: hyacinten, purpurn, scharlakanet och det fina linnet. Och alla de kvinnor för vilka det tycktes rätt i deras sinne med visdom, spann gethåren. Och ledarna förde smaragdstenarna och insättningsstenarna till axelstycket och bröstskölden och kryddorna och till smörjelseoljan och rökelseblandningen. Och varje man och kvinna, vars sinne bar dem att ingå för att göra alla de verk som Herren befallde att göra genom Mose, förde Israels söner ett offer åt Herren. Och Mose sade till Israels söner:

Se, Gud har kallat vid namn Besalel, son till Uri, son till Hur, från Judas stam, och fyllt honom med gudomlig ande av visdom och förstånd och kunskap om allt, att utforma enligt alla hantverkets verk, att göra guldet och silvret och bronset, och att hugga stenen och att bearbeta träet och att göra varje verk av visdom. Och han gav åtminstone framåtskridande i sinnet åt honom och åt Eliab, son till Ahisamach, från Dans stam. Och han fyllde dem med visdom, förstånd, sinne, att förstå allt, att göra den heliges verk, och att väva de vävda och broderade med det scharlakansröda och det fina linnet, att göra allt verk av hantverket, av mångfald.

36

Och Bezalel och Eliab gjorde, och var och en som var vis till sinnet, åt vilken visdom och kunskap gavs i dem, att förstå att utföra alla verk enligt de heliga plikterna, enligt allt vad Herren befallde. Och Moses kallade Bezalel och Eliab, och alla dem som hade visheten, åt vilka Gud gav kunskap i hjärtat, och alla dem som villigt önskade komma till verken, så att fullborda dem. Och de tog från Moses alla bidragen som Israels söner hade fört fram till alla det heligas verk för att utföra dem, och de själva mottog ännu de gåvor som fördes fram från dem som bar fram dem på morgonen. Och alla de visa som utförde det heligas verk anlände, var och en enligt sitt eget verk som de själva utförde. Och han sade till Moses att folket bär en mångfald enligt de verk som Herren befallde att göra. Och Moses befallde, och han

utropade i lägret och sade: Man och kvinna skall inte längre arbeta med förstlingarna till helgedomen. Och folket hindrades från att fortfarande offra. Och verken var tillräckliga för dem för att utföra arbetet, och de hade över. Och alla visa bland de arbetande gjorde de heliga kläderna, vilka är för prästen Aaron, såsom Herren befallde Moses. Och han gjorde axelstycket av guld, och blått, och purpur, och scharlakan spunnet, och fint linne tvinnat; och guldplåtarna skars till hårstrån, så att de vävdes tillsammans med det blåa, och purpurn, och med det scharlakansröda det genomspunna, och det fina linnet det tvinnade; ett vävt arbete gjorde de det; axelstycken sammanhållande från båda delarna, ett vävt arbete in i varandra sammanflätat enligt sig själv. Från honom gjorde de det enligt hans skapelse, av guld och blått och purpur och scharlakan tvinnat och fint linne tvinnat, såsom Herren befallde Mose; och de gjorde båda stenarna av smaragd sammanhållna och omgivna med guld, graverade och uthuggna med en gravering av ett sigill från namnen på Israels söner; och han placerade dem på axlarna på efoden, stenar till åminnelse av Israels söner, såsom Herren befallde Mose. Och de gjorde bröstskölden, ett vävt arbete i mångfald enligt arbetet av efoden, av guld och blått och purpur och tvinnat scharlakan och tvinnat fint linne; fyrkantig och dubbel gjorde de bröstskölden; ett spann i längd och ett spann i bredd, dubbel. Och det vävdes samman i det ett tyg av stenar i fyra rader; rad av stenar, sardius och topas och smaragd, den första raden; och den andra raden, karfunkel och safir och jaspis; och den tredje raden, ligur och agat och ametist; och den fjärde raden, krysolit och beryll och

onyx omgivna med guld, och sammanbundna med guld. Och stenarna var från namnen av Israels söner, tolv, från deras namn ingraverade som sigill, var och en från sitt eget namn för de tolv stammarna. Och de gjorde sammanflätade tofsar på bröstplåten, ett flätverk av rent guld. Och de gjorde två gyllene axelstycken och två gyllene ringar, och de placerade de två gyllene ringarna på båda ändarna av bröstskölden. Och de fäste guldflätorna på ringarna på båda sidorna av bröstskölden och de två flätorna i de två ändarna. Och de placerade dem på de två små sköldarna och de placerade dem på efodens axlar mittemot på framsidan. Och de gjorde två gyllene ringar och placerade dem på de två hörnen vid kanten av bröstskölden och på kanten av baksidan av efoden på insidan. Och de gjorde två gyllene ringar och placerade dem på båda axlarna av efoden underifrån, på framsidan vid sammanfogningen ovanför det vävda bandet av efoden. Och han band fast bröstskölden från dess ringar till efodens ringar, hållna samman med det blå, sammanflätade in i efodens tyg, så att bröstskölden inte skulle lossna från efoden, såsom Herren befallde Mose. Och de gjorde underklädet under axelstycket, ett vävt arbete, helt blått; och öppningen av underklädet i mitten var genomvävd och sammanflätad, med en kant runt öppningen som var olöslig. Och de gjorde på fållen av underklädet nedifrån som blommande granatäpplen små granatäpplen, av blått och purpur och scharlakan spunnet och fint linne tvinnat. Och de gjorde gyllene klockor, och de placerade klockorna på fållen av tunikan runt omkring mellan granatäpplena; gyllene klocka och granatäpple på fållen av tunikan runt omkring, för att tjäna,

såsom Herren befallde Mose. Och de gjorde tunikor av fint linne, vävt arbete, åt Aron och hans söner, och turbanerna av fint linne, och turbanen av fint linne, och underkläderna av tvinnat fint linne, och deras bälten av fint linne, och blått, och purpur, och scharlakan spunnet, broderat arbete, på det sätt som Herren befallde Mose. Och de gjorde den gyllene plattan, den avskilda delen av det heliga, av rent guld, och han skrev på den ingraverade bokstäver, som ett sigill, Helgedom åt Herren. Och de placerade den på det blå snoddet, så att den skulle ligga på turbanen ovanifrån, på det sätt som Herren befallde Mose.

37

Och de gjorde tio draperier till tältet; tjugoåtta alnar var längden av det ena draperiet; det samma var för alla; och fyra alnar var bredden av det ena draperiet. Och de gjorde förhänget av blått och purpur och scharlakan spunnet och fint linne tvinnat, ett vävt arbete med keruber, och de placerade det på fyra oförstörbara pelare överdragna med guld, och deras huvuden var gyllene och deras fyra baser var av silver. Och de gjorde förhänget till dörren av vittnesbördets tält av blått, purpur och scharlakan spunnet garn och tvinnat fint linne, ett vävt arbete med keruber, och de överdrog deras fem pelares ringar och deras huvuden och deras band med guld, och deras fem baser var av brons. Och de gjorde gården mot söder, draperier till gården av tvinnat fint linne hundra på hundra, och deras pelarer tjugo, och deras baser tjugo. Och sidan mot norr, hundra

på hundra; och sidan mot söder, hundra på hundra; och deras pelarna tjugo, och deras baser tjugo; Och sidan mot havet gardiner femtio alnar; deras pelarna tio, och deras baser tio; Och sidan mot öster femtio alnar gardiner, femton alnar det vid baksidan; och deras pelarna tre, och deras baser tre; Och på baksidan den andra härifrån och därifrån vid porten av gården, gardiner femton alnar; deras pelarna tre, och deras baser tre; alla gardinerna av tältet från fint linne tvinnat. Och baserna av deras pelare var av brons, och deras krokar av silver, och deras kapitäl överdragna med silver, och pelarna överdragna med silver, alla pelarna i gården; och förhänget vid gårdens port var ett broderat arbete av blått, och purpur, och scharlakan spunnet, och tvinnat fint linne; tjugo alnar i längd, och höjden och bredden fem alnar motsvarande gårdens draperier; och deras pelare var fyra, och deras baser fyra av brons, och deras krokar av silver, och deras kapitäl överdragna med silver. Och alla pluggarna i gården runt omkring var av brons, och de själva var överdragna med silver. Och detta är anordningen av vittnesbördets tält, såsom befallades Moses, att tjänsten skulle vara leviternas genom Ithamar, Arons son, prästen. Och Besalel, Uris son, från Juda stam, gjorde såsom Herren befallde Mose, och Eliab, Ahisamaks son, från Dans stam, som var mästerhantverkare av de vävda och de broderade och brokiga verken, för att väva med det scharlakansröda och det fina linnet.

38

Och Besalel gjorde arken, och överdrog den med rent guld invändigt och utvändigt; och göt för den fyra gyllene ringar; två på den ena sidan, och två på den andra sidan, breda för bärstängerna, så att man kunde lyfta den med dem. Och han gjorde nådastolen ovanpå arken av rent guld, och de två gyllene keruberna; en kerub på den ena änden av nådastolen, och en kerub på den andra änden av nådastolen, överskyggande med sina vingar nådastolen. Och han gjorde bordet som låg framför av rent guld, och han göt fyra ringar till det, två på den ena sidan och två på den andra sidan, breda, så att man kunde lyfta det med bärstängerna i dem. Och han gjorde stängerna till arken och till bordet, och överdrog dem med guld. Och han gjorde bordsredskapen, skålarna och rökelsekaren och bägarna och drickofferskålarna, i vilka man skall gjuta drickoffer, av guld. Och han gjorde ljusstaken som ger ljus, gyllene, med solid stam, och grenarna från båda sidorna av den; från dess grenar skotten, från dess grenar de utsträckande skotten; tre från denna sida, och tre från denna sida, gjorda lika med varandra. Och deras lampor, som är på ändarna, mandelformade av dem; och insatserna av dem, så att lamporna må vara på dem; och den sjunde insatsen, den på änden av lampstället, på toppen ovanifrån, massiv och hel av guld; Och sju lampor på den av guld, och dess tänger av guld, och deras släckskålar av guld. Denne överdrog pelarna med silver, och göt gyllene ringar till pelaren, och förgyllde stängerna med guld, och överdrog förlåtens pelarna med guld, och gjorde gyllene krokar. Denne gjorde också tältets gyllene ringar, och gårdens ringar, och ringar för att sträcka ut täckelset ovanifrån av brons; Denne gjöt

tältets silvra kapitäl, och tältets dörrs bronsiga kapitäl, och gårdens port; och krokar gjorde han åt pelarna silvra, på pelarna översilverlade denne dem; Denne gjorde tältets pluggar, och gårdens pluggar bronsiga; Denne gjorde det bronsiga altaret från de bronsiga eldpannorna, vilka var åt männen som gjorde uppror med Koras församling; Denne gjorde alla altarets kärl, och dess eldpanna, och basen, och skålarna, och de bronsiga köttkrokarna; Denne gjorde åt altaret ett galler, ett nätverksliknande verk underifrån eldpannan under det till hälften av det; och han satte på det fyra ringar från de fyra delarna av altarets galler bronsiga, vida åt stängerna, så att lyfta altaret med dem; Denne gjorde smörjelsens heliga olja, och rökelsens sammansättning ren, ett verk av parfymmakare; Denne gjorde det bronsiga tvättfatet, och dess bas bronsig från de fastande kvinnornas speglar, vilka fastade vid dörrarna av vittnesbördets tält, på vilken dag han reste det. Och han gjorde handfatet, så att Moses och Aaron och hans söner skulle tvätta sina händer och sina fötter från det, när de gick in i vittnesbördets tält, eller när de närmade sig altaret för att tjäna, tvättade de sig från det, precis som Herren hade befallt Moses.

39

Allt guldet som bearbetades till verken enligt allt arbetet av de heliga blev guld av förstlingarna, tjugonio talenter och sjuhundratjugo siklar enligt den heliga sikeln. Och silver som offergåva från de räknade männen i församlingen, hundra

talenter och tusen sjuhundrasjuttiofem siklar; en drakma per huvud, hälften av en sikel, enligt den heliga sikeln. Var och en som passerade granskningen från tjugoårsåldern och uppåt, till de sextio tiotusentalen och tretusen femhundrafemtio. Och de hundra talenterna av silvret blev till gjutningen av de hundra socklarna av tältet och till socklarna av förlåten, hundra socklar till de hundra talenterna, en talent till sockeln. Och de tusen sjuhundra sjuttiofem siklarna gjorde han till krokar till pelarna, och han överdrog deras huvuden med guld och prydde dem. Och bronset från offergåvan var sjuttio talenter och tusen femhundra siklar. Och de gjorde från det baserna till dörren till vittnesbördets tält, och baserna till gården runt omkring, och baserna till gårdens port, och pluggarna till tältet, och pluggarna till gården runt omkring, och det bronsiga gallret till altaret, och alla altarets kärl, och alla vittnesbördets tälts verktyg. Och Israels söner gjorde, såsom Herren befallde Mose, så gjorde de. Och det återstående guldet från offergåvan gjorde de kärl för att tjäna med dem inför Herren. Och det kvarvarande hyacintet, och purpurn, och det scharlakansröda gjorde de tjänstgörande dräkter åt Aron, så att tjäna i dem i det heliga. Och de bar dräkterna till Mose, och tältet, och dess kärl, baserna och dess stänger, och pelarna, och altaret, och alla dess kärl. Och smörjelsens olja, och sammansättningens rökelse, och den rena ljusstaken, och dess lampor, brinnandets lampor, och ljusets olja. Och skådebrödens bord, och alla dess kärl, och de framlagda bröden. Och den heliges kläder, som är Arons, och hans söners kläder, till prästadömet. Och gårdens draperier, och pelarna, och förhänget till tältets dörr, och till gårdens port. Och alla tältets

kärl, och alla dess verktyg, och hudarna, baggarnas skinn rödfärgade, och de blå täckena, och de återstående övertäckena, och pluggarna, och alla verktygen till vittnesbördets tälts arbeten. Så många som Herren befallde Mose, så gjorde Israels söner hela utrustningen. Och Mose såg alla arbeten, och de hade gjort dem på det sätt Herren befallde Mose, så gjorde de dem, och Mose välsignade dem.

40

Och Herren talade till Mose och sade: På den första dagen av den första månaden, vid nymånaden, skall du resa vittnesbördets tält. Och du skall placera vittnesbördets ark, och du skall täcka arken med förlåten. Och du skall föra in bordet och sätta fram dess skådebröd, och du skall föra in ljusstaken och sätta upp dess lampor. Och du skall placera det gyllene altaret för att bränna rökelse framför arken, och du skall sätta förlåtens täcke på dörren till vittnesbördets tält. Och altaret för offren ska du placera vid dörrarna till vittnesbördets tält, och du ska sätta upp runt tältet, och alla dess saker ska du helga runt omkring. Och du skall ta smörjelseoljan och smörja tältet och allt som är i det, och du skall helga det och alla dess kärl, och det skall vara heligt. Och du skall smörja offrets altare och alla dess kärl, och du skall helga altaret, och altaret skall vara det allra heligaste. Och du ska föra Aaron och hans söner till dörrarna av vittnesbördets tält, och du ska tvätta dem med vatten. Och du skall klä Aaron i de heliga dräkterna, och du skall smörja

honom, och du skall helga honom, och han skall tjäna som präst åt mig. Och du ska föra fram hans söner och klä dem i tunikor. Och du ska smörja dem på samma sätt som du smorde deras fader, och de ska tjäna som präster åt mig, och det ska vara så att smörjelsen till prästadömet ska vara deras för evigt, genom deras generationer. Och Moses gjorde allt som Herren hade befallt honom, så gjorde han. Och det hände i den första månaden, det andra året, när de gick ut från Egypten, på nymånedagen restes tältet upp. Och Moses reste tältet, och placerade kapitälen, och satte in stängerna, och reste pelarna. Och han sträckte ut gardinerna över tältet och lade täcket av tältet på det ovanifrån, såsom Herren hade befallt Mose. Och efter att ha tagit vittnesbörden kastade han in dem i arken, och han placerade stängerna under arken, och han förde in arken i tältet, och han satte på slöjan som täcke, och han täckte över vittnesbördets ark, på det sätt som Herren befallde Mose. Och han placerade bordet i vittnesbördets tält, mot norr utanför tältets slöja. Och han lade till på den skådebröd framför Herren, på det sätt Herren befallde Mose. Och han placerade ljusstaken i vittnesbördets tält, på tältets sida mot söder. Och han placerade dess lampor framför Herren, på det sätt som Herren hade befallt Mose. Och han placerade det gyllene altaret i vittnesbördets tält mittemot förhänget, och han brände rökelse på det, sammansatt rökelse, precis som Herren befallde Mose. Och han placerade offergåvornas altare vid tältets dörrar. Och han satte upp gården runt omkring tältet och altaret, och Moses fullbordade alla arbeten. Och molnet täckte vittnesbördets tält, och Herrens härlighet fyllde tältet. Och Moses kunde inte gå in i

vittnesbördets tält, därför att molnet överskuggade det, och tältet var fyllt av Herrens härlighet. När molnet steg upp från tabernaklet, bröt Israels söner läger med sitt bagage. Om molnet inte steg upp, bröt de inte läger förrän den dag då molnet steg upp. Ett moln var över tabernaklet om dagen, och eld var över det om natten inför hela Israel, under alla deras uppbrott.

Talen

1

Och Herren talade till Mose i öknen Sinai, i vittnesbördets tält, på den första dagen av den andra månaden, det andra året efter att de hade gått ut från Egyptens land, och sade: Ta en räkning av hela Israels församling enligt släktskap, enligt deras fäders hus, enligt antal från deras namn, enligt deras huvuden; varje man från tjugo år och uppåt, var och en som går ut i styrka i Israel, räkna dem med deras styrka; du och Aron räkna dem. Och med er kommer de att vara, var och en enligt sin stam, var och en av ledarna, enligt fädernas hus kommer de att vara. Och dessa är namnen på de män som kommer att stå vid er sida: från Ruben, Elizur, son till Shedeur. Från Simeon, Shelumiel, son till Zurishaddai. Av Judah, Nahshon son till Aminadab. Av Isaskar, Natanael son till Sogar; av Sebulon, Eliab son till Chelon; av Josefs söner av Efraim, Elisama son till Ammihud; av Manasse, Gamaliel son till Pedasur. Av Benjamins stam, Abidan, Gideonis son. Av Dan, Ahiezer son till Ammishaddai. Av Asher stam: Phagaiel, son till Echran. Av Gads stam, Elisaph, Raguels

son. Av Naftali, Akire, Ainans son. Dessa var de kallade av församlingen, ledare över stammarna enligt deras familjer, befälhavare över tusen i Israel. Och Moses och Aaron tog dessa män som hade kallats vid namn. Och hela församlingen samlade de den första dagen av månaden i det andra året, och de registrerades enligt sin härkomst, enligt sina familjer, enligt antalet av sina namn, från tjugo år och uppåt, varje man för sig, på det sätt som Herren befallde Mose, och de mönstrades i öknen Sinai. Och sönerna till Ruben, Israels förstfödde, blev enligt deras släktskap, enligt deras klaner, enligt deras fäders hus, enligt antalet av deras namn, enligt deras huvuden, alla manliga från tjugo år och uppåt, var och en som gick ut i styrkan, deras mönstring från Rubens stam, fyrtiosex tusen femhundra. Simeons söner enligt deras släktskap, enligt deras klaner, enligt deras fäders hus, enligt antalet av deras namn, enligt deras huvuden, alla män från tjugo år och uppåt, var och en som går ut i styrkan, deras mönstring från Simeons stam, nio och femtio tusen och trehundra. Juda söner enligt deras släktskap, enligt deras klaner, enligt deras fäders hus, enligt antalet av deras namn, enligt deras huvud, alla män från tjugo år och uppåt, var och en som går ut i styrkan, deras mönstring från Juda stam, fyra och sjuttio tusen och sexhundra. Issachars söner enligt deras släktskap, enligt deras klaner, enligt deras fäders hus, enligt antalet av deras namn, enligt deras huvud, alla män från tjugo år och uppåt, var och en som går ut i styrkan, deras mönstring från Issachars stam, fyra och femtio tusen och fyrahundra. Sönerna till Sebulon enligt deras släktskap, enligt deras klaner, enligt deras fäders hus, enligt antalet av deras

namn, per huvud, alla män från tjugo år och uppåt, alla som går ut i hären, deras mönstring från stammen Sebulon, sju och femtio tusen och fyrahundra. Josefs söner, Efraims söner, enligt deras släktskap, enligt deras klaner, enligt deras fäders hus, enligt antalet av deras namn, enligt deras huvud, alla män från tjugo år och uppåt, var och en som går ut i hären, deras mönstring från Efraims stam, fyrtio tusen och femhundra. Manassehs söner enligt deras släktskap, enligt deras klaner, enligt deras fäders hus, enligt antalet av deras namn, per huvud, alla män, från tjugo år och uppåt, alla som går ut i hären, deras mönstring från Manassehs stam, trettiotvåtusen tvåhundra. Benjamins söner enligt deras släktskap, enligt deras klaner, enligt deras fäders hus, enligt antalet av deras namn, per huvud, alla män från tjugo år och uppåt, var och en som går ut i styrkan, deras mönstring från Benjamins stam, trettiofemtusen fyrahundra. Gads söner enligt deras släktskap, enligt deras klaner, enligt deras fäders hus, enligt antalet av deras namn, per huvud, alla män från tjugo år och uppåt, var och en som går ut i styrkan, deras mönstring: från Gads stam, fyrtiofemtusen sexhundrafemtio. Dans söner enligt deras släktskap, enligt deras klaner, enligt deras fäders hus, enligt antalet av deras namn, per huvud, alla män från tjugo år och uppåt, var och en som går ut i styrkan, deras mönstring från Dans stam, sextiotvåtusen och sjuhundra. Ashers söner enligt deras släktskap, enligt deras klaner, enligt deras fäders hus, enligt antalet av deras namn, enligt deras huvuden, alla män från tjugo år och uppåt, var och en som går ut i styrkan, deras mönstring från Ashers stam, ett och fyrtio tusen och femhundra. Naftalis söner enligt deras

släktskap, enligt deras klaner, enligt deras fäders hus, enligt antalet av deras namn, per huvud, alla män från tjugo år och uppåt, alla som går ut i hären, deras mönstring från Naftalis stam, tre och femtio tusen och fyrahundra. Detta var folkräkningen, som Moses och Aaron och Israels ledare genomförde, tolv män, en man för varje stam, enligt deras fäders hus. Och hela mönstringen av Israels söner med deras styrka från tjugo år och uppåt, var och en som gick ut för att ställa upp till strid i Israel, blev sexhundra tusen och tre tusen och femhundra och femtio. Men leviterna från deras familjers stam blev inte räknade bland Israels söner. Och Herren talade till Mose och sade: Se, stammen Levi ska du inte räkna med, och deras antal ska du inte ta, bland Israels söner. Och du ska sätta Leviterna över vittnesbördets tält, och över alla dess kärl, och över allt som är i det. De ska själva bära tältet och alla dess kärl, och de ska själva tjäna i det, och runt omkring tältet ska de slå läger. Och när tältet ska lyftas upp, ska leviterna ta ner det, och när tältet ska slås upp, ska de resa det, och främlingen som närmar sig ska dö. Och Israels söner ska slå läger, var man i sin egen ordning, och var man enligt sitt eget ledarskap, med sin styrka. Men leviterna ska slå läger runt omkring vittnesbördets tält, och det ska inte finnas synd bland Israels söner. Och leviterna själva ska hålla vakt över vittnesbördets tält. Och Israels söner gjorde enligt allt som Herren hade befallt Moses och Aaron, så gjorde de.

2

Och Herren talade till Mose och Aron och sade: var man ska hålla sig till sin avdelning, enligt fälttecken, enligt deras fäders hus, låt Israels söner slå läger mittemot; runt omkring vittnesbördets tält skall Israels söner slå läger. Och de som slår läger först mot öster, lägrets ordning av Juda med deras styrka, och härskaren över Judas söner, Naassson, Aminadabs son. Hans styrka, de som inspekterats, sjuttiofyratusen sexhundra. Och de som lägrar sig bredvid Issakars stam, och härskaren över Issakars söner, Natanael, Sogars son. Hans styrka, de mönstrade, fyrtiotusen fyrahundra. Och de som lägrar sig näst intill Zebuluns stam, och härskaren över Zebuluns söner, Eliab, Helons son. Hans styrka, de mönstrade, var femtiosju tusen fyrahundra. Alla de inspekterade från Judas läger, etthundraåttio tusen och sextusen och fyrahundra, skall bryta upp först med sin styrka. Rubens lägers legioner, mot söder deras styrka, och härskaren över Rubens söner, Elisur, Sedurs son. Hans styrka, de som inspekterats, var fyrtiosex tusen femhundra. Och de som slår läger näst intill hans stam Simeon, och härskaren över Simeons söner, Salamiel, son till Surisadai. Hans styrka, de mönstrade, nittionio tusen trehundra. Och de som lägrar sig näst intill hans stam Gad, och härskaren över Gads söner, Elisaf, Raguels son. Hans styrka, de mönstrade: fyrtiofemtusen sexhundrafemtio. Alla de mönstrade av Rubens läger, etthundrafemtioentusenfyrahundrafemtio, skall med sina styrkor bryta upp som andra. Och vittnesbördets tält kommer att tas bort, och leviternas läger i mitten av lägren; som de slår läger, så skall de också bryta upp, var och en hållande sig till sitt ledarskap. Ephraims lägers ordning vid havet med deras styrka,

och härskaren över Ephraims söner, Elishama, Ammihuds son. Hans styrka, de som inspekterades, fyrtiotusen femhundra. Och de som slår läger bredvid Manasses stam, och härskaren över Manasses söner, Gamaliel, Phadassurs son. Hans styrka, de som mönstrats, trettiotvåtusen tvåhundra. Och de som slår läger bredvid Benjamins stam, och härskaren över Benjamins söner, Abidan, Gideonis son. Hans styrka, de som inspekterats, trettiofemtusen fyrahundra. Alla de mönstrade av lägret Efraim, etthundra tusen och åttatusen och etthundra, med sin styrka skall de bryta upp som tredje. Avdelningen av Dans läger mot norr med deras styrka, och härskaren över Dans söner, Ahieser son till Ammishaddai. Hans styrka, de mönstrade, sextiotvåtusen sjuhundra. Och de som lägrar sig näst intill hans stam Asher, och härskaren över Ashers söner, Phagiel, Echrans son. Hans styrka, de mönstrade, fyrtioettusen femhundra. Och de som slår läger bredvid Naftalis stam, och härskaren över Naftalis söner, Achire, Ainans son. Hans styrka, de mönstrade, femtiotre tusen fyrahundra. Alla de mönstrade av Dans läger, etthundrafemtiosjutusen sexhundra; sist kommer de att bryta upp enligt sin ordning. Detta är mönstringen av Israels söner enligt deras fäders hus, hela mönstringen av lägren med deras styrkor: sexhundratusen och tretusen femhundra femtio. Men leviterna blev inte räknade tillsammans med dem, såsom Herren hade befallt Mose. Och Israels söner gjorde allt som Herren befallde Moses, således slog de läger enligt sin ordning, och således bröt de upp var och en intill varandra enligt sina klaner, enligt sina fäders hus.

3

Och dessa är släkterna av Aaron och Moses, på den dagen då Herren talade till Moses på berget Sinai. Och dessa är namnen på Arons söner: förstfödde Nadab, och Abihu, Eleazar och Ithamar. Dessa är namnen på Arons söner, de smorda prästerna, som invigdes till att tjäna som präster. Och Nadab och Abihu dog inför Herren, när de offrade främmande eld inför Herren, i öknen Sinai, och de hade inga barn, och Eleasar och Itamar tjänstgjorde som präster med Aron, deras fader. Och Herren talade till Mose och sade: Ta Levi stam och ställ dem framför prästen Aron, och de skall tjäna honom och hålla hans vakter och Israels söners vakter framför vittnesbördets tält för att utföra tältets arbeten. Och de ska bevaka alla kärlen i vittnesbördets tält och vakterna för Israels söner enligt alla arbeten i tabernaklet. Och du skall ge leviterna åt Aron och åt hans söner, prästerna; de är givna som gåva åt mig från Israels barn. Och Aron och hans söner skall du sätta över vittnesbördets tält, och de skall vaka över sitt prästadöme, och allt som hör till altaret, och det som är innanför förlåten, och den främling som rör vid det skall dö. Och Herren talade till Mose och sade: Se, jag har tagit leviterna från Israels barns mitt i stället för varje förstfödd som öppnar moderlivet bland Israels barn; de ska vara lösen för dem, och leviterna ska vara mina. Åt mig tillhör varje förstfödd, ty på den dag jag slog varje förstfödd i Egyptens land, helgade jag åt mig varje förstfödd i Israel, från människa till boskap ska de vara mina, jag Herren. Och Herren talade till

Mose i öknen Sinai och sade: Räkna Levis söner enligt deras fäders hus, enligt deras klaner; varje manligt barn från en månad gammalt och uppåt, räkna dem. Och de besökte dem, Moses och Aaron, genom Herrens röst, på det sätt som Herren hade befallt dem. Och dessa var Levis söner efter deras namn: Gerson, Kahat och Merari. Och dessa är namnen på Gershons söner enligt deras klaner: Lobeni och Shimei. Och Kaaths söner enligt deras klaner: Amram och Issaar, Chebron och Oziēl. Och Meraris söner enligt deras klaner, Mooli och Mushi, dessa är leviternas klaner enligt deras fäders hus. Åt Gershon: folket av Lobeni och folket av Shimei, dessa är Gershons folk. Räkningen av dem enligt antalet av alla män från en månad och uppåt, deras räkning: sju tusen fem hundra. Och Gershons söner skall slå läger bakom tabernaklet vid havet. Och härskaren över familjernas hus av Gershons folk, Elisaph, Daels son. Och vakten för Gershons söner i vittnesbördets tält: tältet och täcket, och täcket för dörren till vittnesbördets tält, och draperierna för gården, och förhänget för porten till gården som är vid tältet, och resterna av alla hans arbeten. Till Kaath: folket Amram ett, och folket Issar ett, och folket Hebron ett, och folket Osiel ett; dessa är Kaaths folk, enligt antal. Varje man från en månad gammal och uppåt, åttatusensexhundra, som bevakar de heliga. De folk av Kaaths söner ska slå läger på sidan av tabernaklet mot söder. Och härskaren över fädernas hus bland Kaaths folk var Elisafan, Ussiels son. Och deras vakt var arken, och bordet, och ljusstaken, och altarna, och de heliga kärlen som de tjänar med, och täckelset, och alla deras arbeten. Och härskaren över Leviternas härskare, Eleasar, Aarons son, prästen, utsedd att

vakta de heliga tingen. Åt Merari: folket Mooli och folket Mushi. Dessa är Meraris folk. Deras räkning enligt antal: varje man från en månad gammal och uppåt, sextusen och femtio. Och härskaren över fädernas hus av Meraris folk, Zuriel, Abihails son, skall slå läger vid sidan av tabernaklet mot norr. Mönstringen av Meraris söners vakt: tältets kapitäl och dess bommar och dess pelare och dess baser och alla deras kärl och deras arbeten och gårdens pelare runt omkring och deras baser och pluggarna och deras rep. De som lägrar sig framför vittnesbördets tält från öster, Mose och Aron och hans söner, som bevakar det heligas vakter för Israels söners vakter, och främlingen som rör vid det, han skall dö. Hela räkningen av leviterna, som Moses och Aaron mönstrade på Herrens befallning enligt deras klaner, varje man från en månad gammal och uppåt, var tjugotvåtusen. Och Herren sade till Moses: Räkna alla förstfödda manliga bland Israels söner från en månad gamla och uppåt, och ta upp antalet efter namn. Och du skall ta leviterna till mig, jag Herren, i stället för alla förstfödda av Israels söner, och leviternas boskap i stället för alla förstfödda i Israels söners boskap. Och Moses besökte varje förstfödd bland Israels söner på det sätt som Herren hade befallt. Och alla förstfödda manliga blev enligt antal från namn, från en månad gamla och uppåt, enligt deras folkräkning, tjugotvåtusen tvåhundrasjuttiotre. Och Herren talade till Mose och sade: Ta leviterna istället för alla förstfödda söner av Israel, och leviternas boskap istället för deras boskap, och leviterna ska vara mina; jag är Herren. Och lösensumman för de tvåhundrasjuttiotre som överstiger leviterna från de förstfödda

av Israels söner. Och du ska ta fem siklar per huvud, enligt den heliga didrakmen ska du ta, tjugo oboler för sikeln. Och du skall ge silvret till Aaron och hans söner, som lösensumma för de överskridande bland dem. Och Moses tog det silver som var lösesumman för de överskridande, till leviterna återlösning. Från Israels förstfödda söner tog han silvret, tusen tre hundra sextio fem siklar, enligt den heliga sikeln. Och Moses gav lösesumman för de överskjutande till Aaron och hans söner, genom Herrens röst, på det sätt som Herren hade befallt Moses.

4

Och Herren talade till Mose och Aron och sade: Ta summan av Kehats söner från mitten av Levis söner, enligt deras klaner, enligt deras fäders hus, från tjugofem år och uppåt till femtio år, var och en som inträder för att tjäna, för att göra alla gärningar i vittnesbördets tält. Och dessa är Kahats söners verk i vittnesbördets tält, det allra heligaste. Och Aron och hans söner kommer att gå in, när lägret bryts upp, och de kommer att ta ner den skärmande förlåten, och de kommer att täcka över arken av vittnesbördet med den, och de kommer att lägga på den ett täcke av blått skinn, och de kommer att lägga på den en hel blå mantel ovanifrån, och de kommer att sätta in bärstängerna. Och på det förelagda bordet ska de lägga ett helrött klädesplagg, och skålarna, och rökelsekaren, och bägarna, och dricksofferskålarna i vilka han gjuter drickoffer, och bröden som ständigt ska vara på det. Och de ska lägga ett scharlakansrött

klädesplagg på den, och de ska täcka den med ett blått läderöverdrag, och de ska sätta stängerna genom den. Och de ska ta ett blått plagg och täcka ljusstaken som lyser, och dess lampor, och dess tänger, och dess kärl för hällande, och alla oljans kärl som de tjänar med. Och de ska lägga den och alla dess kärl i ett blått lädertäcke, och de ska placera den på bärstänger. Och på det gyllene altaret ska de lägga ett blått plagg, och de ska täcka det med ett blått lädertäcke, och de ska sätta igenom dess stänger. Och de ska ta alla de ministeriella kärlen med vilka de tjänstgör i de heliga platserna, och de ska lägga dem i ett blått kläde, och de ska täcka dem med ett blått lädertäcke, och de ska sätta dem på bärstänger. Och han ska lägga täckningen på altaret, och de ska täcka det med ett helt purpurfärgat plagg. Och de ska lägga på det alla redskap som de tjänar med på det, och eldpannorna, och köttkrokarna, och skålarna, och täcket, och alla altarets redskap; och de ska lägga på det ett hyacintfärgat lädertäcke, och de ska sätta in dess bärstänger; och de ska ta en purpurmantel, och de ska täcka över tvättfatet och dess bas, och de ska lägga det i ett hyacintfärgat lädertäcke, och de ska lägga det på bärstänger, och Aron och hans söner ska avsluta, täckande de heliga tingen, och alla de heliga redskapen, när lägret ska brytas upp; och efter detta ska Kehats söner gå in för att bära, och de ska inte röra de heliga tingen, så att de inte dör; dessa ting ska Kehats söner bära i vittnesbördets tält. Övervakare Eleazar, son till prästen Aaron: oljan för ljuset, och rökelsen av sammansättningen, och det dagliga offret, och smörjelseoljan, tillsynen över hela tabernaklet, och allt som är däri i det heliga, i alla arbeten. Och

Herren talade till Mose och Aron och sade: Ni ska inte förstöra Kehats folk av stammen från mitten av leviterna. Gör detta för dem, och de ska leva och inte dö, när de närmar sig det allra heligaste; Aron och hans söner ska gå fram, och de ska förordna dem var och en enligt hans uppgift, och de ska inte gå in för att plötsligt se de heliga tingen, så att de dör. Och Herren talade till Mose och sade: Ta mönstring av Gersons söner, dessa enligt deras fäders hus, enligt deras klaner, från tjugofem år och uppåt till femtio år gammal, granska dem, var och en som går in för att tjäna, att göra sitt verk i vittnesbördets tält. Detta är Gershons folks tjänst, att tjäna och bära. Och han lyfter täckena av tältet, och vittnesbördets tält, och dess täcke, och det hyacintfärgade övertäcket som är på det ovanifrån, och täcket av vittnesbördets tälts dörr, och gårdens draperier, så många som är på vittnesbördets tält, och de övriga, och alla de liturgiska kärlen som de tjänar med, de kommer att göra. Enligt Aarons och hans söners mun skall Gershons söners tjänst vara enligt alla deras tjänster och enligt alla deras verk, och du skall övervaka dem vid namn angående allt som bärs av dem. Detta är tjänsten av Gersons söner i vittnesbördets tält, och deras vakt är i Itamars hand, Arons sons, prästens. Meraris söner enligt deras klaner, enligt deras fäders hus, räkna dem, från tjugofem år och uppåt till femtio år, räkna dem, var och en som går in för att tjäna i vittnesbördets tälts arbete. Och dessa är ansvarsuppgifterna för det som bärs av dem enligt alla deras arbeten i vittnesbördets tält: tältets kapitäl, och bommarna, och dess pelare, och dess baser, och täckelset, och deras baser, och deras pelare, och täckelset för tältets dörr, och gårdens pelare runt omkring, och

deras baser, och pelarna för gårdens ports förhänge, och deras baser, och deras pluggar, och deras rep, och alla deras redskap, och alla deras tjänster; med namn skall ni räkna dem, och alla redskapen för vakten av det som bärs av dem. Detta är tjänsten för folket, Meraris söner, i alla deras verk i vittnesbördets tält under Itamars, Arons sons, prästens hand. Och Mose och Aron och Israels härskare besökte Kehats söner enligt deras klaner, enligt deras fäders hus, från tjugofem år och uppåt till femtio år, var och en som går in för att tjäna och arbeta i vittnesbördets tält. Och deras räkning enligt deras klaner blev två tusen sju hundra femtio. Detta är räkningen av Kaaths folk, alla som tjänade i vittnesbördets tält, såsom Mose och Aron mönstrade genom Herrens röst, i Moses hand. Och Gershons söner blev mönstrade enligt deras klaner, enligt deras fäders hus, från tjugofem år och uppåt till femtio år, var och en som inträdde för att tjäna och utföra arbetet i vittnesbördets tält. Och deras folkräkning skedde enligt deras klaner, enligt deras fäders hus, två tusen sex hundra trettio. Detta är räkningen av folket, Gershons söner, alla som tjänstgjorde i vittnesbördets tält, vilka Moses och Aron mönstrade genom Herrens röst, genom Moses hand. Och de mönstrades också, Meraris söners folk, enligt deras klaner, enligt deras fäders hus, från tjugofem år och uppåt till femtio år, var och en som gick in för att tjäna vid vittnesbördets tälts arbeten. Och deras räkning blev enligt deras klaner, enligt deras fäders hus, tre tusen två hundra. Denna är mönstringen av folket, Meraris söner, vilka Moses och Aaron mönstrade genom Herrens röst, i Moses hand. Alla de mönstrade som Mose och Aron och Israels furstar mönstrade bland leviterna, enligt

klaner och enligt deras fäders hus, från tjugofem år och uppåt till femtio år, var och en som inträdde till arbetet med arbeten och de arbeten som bars i vittnesbördets tält. Och de räknade blev åtta tusen fem hundra åttio. Genom Herrens röst besökte han dem genom Moses hand, man för man angående deras verk, och angående vad de själva bär, och de räknades, på det sätt som Herren befallde Moses.

5

Och Herren talade till Mose och sade: Befalla Israels söner att de ska sända ut från lägret alla spetälska, och alla med flytning, och alla orena genom själ. Från man till kvinna, sänd ut dem utanför lägret, så att de inte befläcker sina läger, i vilka jag bor bland dem. Och Israels söner gjorde således, och de sände bort dem utanför lägret, såsom Herren talade till Moses, således gjorde Israels söner. Och Herren talade till Mose och sade: Tala till Israels söner och säg: En man eller kvinna, vem som helst som gör någon av alla de mänskliga synderna, och genom att förbise förbiser och själen blir skyldig, han ska bekänna synden som han gjorde, och han ska återbetala överträdelsen; huvudsumman, och sin femtedel ska han lägga till på den, och han ska återbetala till den som han begick överträdelse mot. Om det inte finns någon hämnare för mannen, så att överträdelsen kan återbetalas till honom, ska den överträdelse som återbetalas till Herren tillfalla prästen, förutom försoningsbaggen genom vilken försoning ska ske för honom angående detta. Och all

förstfrukt enligt alla de heliga saker som helgas bland Israels söner, så många som de må offra till Herren, ska tillhöra prästen; Och var och ens heliga saker ska vara hans; och vad en man ger till prästen ska tillhöra honom. Och Herren talade till Mose och sade: tala till Israels söner och säg till dem, om en mans hustru överträder och efter att ha föraktat honom förbiser honom, och någon ligger med henne i sädesläger, och det undgår hennes mans ögon, och hon döljer det, och hon själv är orenad, och inget vittne var med henne, och hon själv inte är gripen, och en svartsjukans ande kommer över honom, och han är svartsjuk på sin hustru, och hon själv är orenad, eller en svartsjukans ande kommer över honom, och han är svartsjuk på sin hustru, och hon själv inte är orenad, så skall mannen föra sin hustru till prästen, och han skall frambära gåvan angående henne, den tionde delen av en efa kornmjöl; han skall inte hälla olja på det, inte heller skall han lägga rökelse på det; det är nämligen ett svartsjukeoffer, ett minnesoffer, som bringar synd i åminnelse. Och prästen ska föra fram henne och ställa henne inför Herren. Och prästen skall ta rent, levande vatten i ett lerkärl, och av jorden som finns på marken i vittnesbördets tält, och prästen skall, efter att ha tagit det, kasta det i vattnet. Och prästen ska ställa hustrun framför Herren, och avslöja hustruns huvud, och ge i hennes händer åminnelseoffret, svartsjukans offer, men i prästens hand ska vara det förbannelsens bestraffningsvatten. Och prästen ska sätta henne under ed och ska säga till kvinnan: Om ingen har sovit med dig, om du inte har överträtt och blivit orenad under din egen man, var oskyldig från detta bestraffningens förbannande vatten. Om du har överträtt

medan du är gift, eller har blivit orenad, och någon har gett sin säng i dig, utom din man. Och prästen ska besvärja kvinnan med ederna av denna förbannelse, och prästen ska säga till kvinnan: må Herren sätta dig i förbannelse och ed mitt bland ditt folk, när Herren låter ditt lår falla bort och din buk svullna. Och det förbannande vattnet kommer att gå in i din buk för att svälla magen och få ditt lår att falla bort, och kvinnan kommer att säga: må det bli, må det bli. Och prästen skall skriva dessa förbannelser i en bok och skall utplåna dem i förbannelsens bittra vatten. Och han ska ge kvinnan det förbannade bestraffningsvattnet att dricka, och det förbannade bestraffningsvattnet ska gå in i henne. Och prästen kommer att ta svartsjukans offer från kvinnans hand, och han kommer att placera offret framför Herren, och han kommer att föra det till altaret. Och prästen ska ta en handfull från offret, minnesgåvan av det, och han ska offra upp det på altaret, och efter. Vattnet kommer att ge kvinnan dessa saker att dricka. Och det skall ske om hon är orenad och det undgår hennes man i glömska, och vattnet av bestraffningen, det förbannande, kommer gå in i henne, och magen skall svullna, och hennes lår skall falla sönder, och kvinnan skall bli till en förbannelse för sitt folk. Om kvinnan inte är nedsmutsad, och är ren, och oskyldig kommer vara och kommer frambringa säd. Detta är lagen om svartsjuka, om en kvinna som är gift skulle överträda och bli orenad. Eller en man som om det kommer över honom en ande av svartsjuka, och han är svartsjuk på sin hustru, och han ställer sin hustru inför Herren, och prästen gör åt henne hela denna lag, och mannen ska vara oskyldig från synd; och den kvinnan ska ta sin

synd.

6

Och Herren talade till Mose och sade: tala till Israels söner och säg till dem: en man eller kvinna som avlägger ett stort löfte att helga sig i renhet åt Herren, skall rena sig från vin och starkdryck; och vinäger från vin och vinäger från starkdryck skall han inte dricka; och allt som görs av druvor skall han inte dricka; och färska druvor och russin skall han inte äta under alla dagar av hans löfte; av allt som kommer från vinträdet, vin från druvskalen till druvkärnan skall han inte äta under alla dagar av helgelsen; rakkniv skall inte komma på hans huvud förrän dagarna är uppfyllda, så många som han lovade åt Herren; helig skall han vara och låta håret på huvudet växa under alla dagar av löftet åt Herren; till någon själ som har dött skall han inte gå in, till fader och moder, och till broder och till syster, skall han inte orena sig genom dem när de dör, eftersom hans Guds löfte är på honom på hans huvud; Under alla dagar av hans löfte skall han vara helig åt Herren. Om men någon dör bredvid honom plötsligt, kommer omedelbart huvudet av hans löfte att bli orenat, och han ska raka sitt huvud den dag han blir renad, den sjunde dagen ska han rakas. Och på den åttonde dagen skall han bringa två turturduvor, eller två unga duvor, till prästen vid dörrarna till vittnesbördets tält. Och prästen kommer att göra en angående synd och en till brännoffer, och prästen kommer att göra försoning för honom angående det

som han syndade angående själen, och han kommer att helga hans huvud på den dagen då han blev helgad åt Herren, löftets dagar, och han kommer att föra fram ett årsgammalt lamm för överträdelse, och de tidigare dagarna kommer att vara ogiltiga, eftersom hans löftes huvud blev orenat. Och detta är lagen för den som har bett ett löfte: den dag han uppfyller sina löftesdagar, skall han själv bringa det vid dörrarna till vittnesbördets tält. Och han kommer att föra fram sin gåva till Herren: ett årsgammalt felfritt lamm till brännoffer, och en årsgammal felfri tacka till syndoffer, och en felfri vädur till frälsningsoffer, och en korg med osyrat bröd av finmjöl blandat i olja, och osyrade kakor smorda i olja, och deras matoffer, och deras drickoffer. Och prästen ska bära fram det inför Herren, och han ska fullborda soningen för hans synd och hans brännoffer. Och han skall offra baggen som frälsningsoffer till Herren på korgen med det osyrade brödet, och prästen skall offra hans offer och hans drickoffer. Och den som har avlagt löfte ska raka sitt huvud vid ingången till vittnesbördets tält, och han ska lägga håret på elden som brinner under fridsoffret. Och prästen kommer att ta den kokta armen från baggen, och ett osyrat bröd från korgen, och en osyrad kaka, och han kommer att lägga dem på händerna av den som har avlagt löfte efter att han har rakat av sig sitt löfte, och prästen kommer att föra fram dem som ett offer inför Herren; heligt kommer det att vara för prästen vid bröstet av offret, och vid armen av offret; och efter detta kommer den som har avlagt löfte att dricka vin. Denna är lagen för den som har bett, som skulle lova Herren sin gåva till Herren angående sitt löfte, förutom vad hans hand skulle finna,

enligt styrkan av sitt löfte som han skulle lova enligt renhetens lag. Och Herren talade till Mose och sade: Tala till Aron och hans söner och säg: Så skall ni välsigna Israels söner och säga till dem: Herren välsigne dig och bevare dig. Må Herren låta sitt ansikte lysa över dig och vara dig nådig. Må Herren lyfta upp sitt ansikte över dig och ge dig frid. Och de ska lägga mitt namn på Israels söner, och jag, Herren, ska välsigna dem.

7

Och det hände den dagen då Mose avslutade att resa upp tältet, och han smorde det och helgade det och alla dess kärl och altaret och alla dess kärl, och han smorde dem och helgade dem. Och Israels härskare frambar gåvor, tolv härskare över deras fäders hus, dessa stammars härskare, dessa som stod vid mönstringen. Och de förde fram sin gåva inför Herren: sex täckta vagnar och tolv oxar, en vagn från två furstar och en kalv från var och en, och de förde fram dem inför tabernaklet. Och Herren sade till Mose: Ta från dem, och de ska vara till vittnesbördets tälts tjänstgörande arbeten, och du ska ge dem till leviterna, till var och en enligt hans tjänst. Och Moses tog vagnarna och oxarna och gav dem till leviterna. Och de två vagnarna och de fyra oxarna gav han åt Gershons söner enligt deras tjänster. Och de fyra vagnarna och de åtta oxarna gav han till Meraris söner enligt deras tjänster, genom Ithamar, Arons son, prästen. Och till Kaaths söner har han inte gett något, eftersom de har det heligas tjänstegöromål som de skall bära på

axlarna. Och ledarna förde fram gåvor till invigningen av altaret, på den dagen då han smorde det, och ledarna förde fram sina gåvor framför altaret. Och Herren sade till Moses: En ledare för varje dag, en ledare för varje dag, skall de föra fram sina gåvor till altarets invigning. Och den som frambar sin gåva på den första dagen var Nahshon, son till Aminadab, hövding över Juda stam. Och han förde fram sin gåva: en silverskål, vars vikt var hundratrettio, en silverskål på sjuttio siklar enligt den heliga sikeln, båda fulla med fint mjöl blandat i olja till offer. Ett rökelsekärl av tio guld, fullt av rökelse. En kalv från oxar, en bagge, ett ettårigt lamm till brännoffer, och en bock från getter angående synd. Och till frälsningsoffer två kvigor, fem baggar, fem bockar, fem årsgamla lamm, detta var gåvan från Nasson, Aminadabs son. Den andra dagen frambar Natanael, son av Sogar, härskaren över Isaskars stam. Och han bar fram sin gåva: en silverskål, vars vikt var hundratrettio, en silverskål på sjuttio siklar enligt den heliga sikeln, båda fulla av fint mjöl blandat i olja till offer. Ett rökelsekärl av tio guldvikter, fullt med rökelse. En kalv från oxar, en bagge, ett ettårigt lamm till brännoffer, och en bock från getter angående synd. Och till frälsningsoffer två kvigor, fem baggar, fem bockar, fem årsgamla lamm, detta var gåvan från Natanael, Sogars son. Den tredje dagen härskaren av Zebuluns söner, Eliab, Helons son. Hans gåva, en silverskål, hundratrettio i vikt; en silverbägare, sjuttio siklar enligt den heliga sikeln; båda fulla av finmjöl blandat med olja till offer; ett rökelsekärl av tio guld, fullt av rökelse. En kalv från oxar, en bagge, ett ettårigt lamm till brännoffer, och en bock från getter angående synd. Och till frälsningsoffer: två kvigor, fem baggar,

fem bockar, fem årsgamla lamm. Detta var gåvan från Eliab, Helons son. Den fjärde dagen härskaren av Rubens söner, Elisur, Sedieurs son. Hans gåva, en silverskål, hundratrettio i vikt; en silverbägare, sjuttio siklar enligt den heliga sikeln; båda fulla av finmjöl blandat med olja till offer; ett rökelsekärl av tio guld, fullt av rökelse. En kalv från oxar, en bagge, ett ettårigt lamm till brännoffer, och en bock från getter angående synd. Och till frälsningsoffer två kalvor, fem baggar, fem bockar, fem årsgamla lamm, detta var gåvan från Elisur, Sediurs son. Den femte dagen härskaren av Simeons söner, Salamiel, son till Surisadai. Hans gåva: en silverskål, vars vikt var hundratrettio, en silverskål på sjuttio siklar enligt den heliga sikeln, båda fulla med fint mjöl blandat i olja till offer. Ett rökelsekärl av tio guldvikter, fullt med rökelse. En kalv från oxar, en bagge, ett ettårigt lamm till brännoffer, och en bock från getter angående synd. Och till frälsningsoffer två kvigor, fem baggar, fem bockar, fem årsgamla lamm, detta var gåvan från Salamiel, Surisadais son. Den sjätte dagen härskaren av Gads söner, Eliasaph, Raguels son. Hans gåva: en silverskål, vars vikt var hundratrettio, en silverskål på sjuttio siklar enligt den heliga sikeln, båda fulla av fint mjöl blandat i olja till offer. Ett rökelsekärl av tio guldvikter, fullt med rökelse. En kalv från oxar, en bagge, ett ettårigt lamm till brännoffer, och en bock från getter angående synd. Och till frälsningsoffer två kvigor, fem baggar, fem bockar, fem årsgamla lamm. Detta var gåvan från Elisaf, Raguels son. Den sjunde dagen härskaren av Efraims söner, Elisama, Amihuds son. Hans gåva: en silverskål, vars vikt var hundratrettio, en silverskål på sjuttio siklar enligt den heliga sikeln, båda fulla av fint mjöl

blandat i olja till offer. Ett rökelsekärl av tio guld, fullt av rökelse. En kalv från oxar, en bagge, ett ettårigt lamm till brännoffer, och en bock från getter angående synd. Och till frälsningsoffer två kvigor, fem baggar, fem bockar, fem årsgamla lamm, detta var gåvan från Elisama, Ammihuds son. Den åttonde dagen härskaren av Manasses söner, Gamaliel, Fadassors son. Hans gåva: en silverskål, vars vikt var hundratrettio, en silverskål på sjuttio siklar enligt den heliga sikeln, båda fulla med fint mjöl blandat i olja till offer. Ett rökelsekärl av tio guld, fullt av rökelse. En kalv från oxar, en bagge, ett årsgammalt lamm till brännoffer, och en getabock från getter angående synd. Och till frälsningsoffer två stutar, fem baggar, fem getabockar, fem årsgamla honlamm. Detta var gåvan av Gamaliel, son till Pedasur. Den nionde dagen härskaren av Benjamins söner, Abidan, Gideonis son. Hans gåva, en silverskål, hundratrettio dess vikt, en silverskål, sjuttio siklar enligt den heliga sikeln, båda fulla av fint mjöl blandat med olja till offer, ett rökelsekärl av tio guld, fullt av rökelse. En kalv från oxar, en bagge, ett ettårigt lamm till brännoffer, och en bock från getter angående synd. Och till frälsningsoffer två kvigor, fem baggar, fem bockar, fem årsgamla lamm, detta var gåvan från Abidan, Gideonis son. Den tionde dagen härskaren över Dans söner, Ahiezer, Ammishaddais son. Hans gåva: en silverskål, hundratrettio i vikt, en silverskål på sjuttio siklar enligt den heliga sikeln, båda fulla av fint mjöl blandat i olja till offer. Ett rökelsekärl av tio guldvikter, fullt med rökelse. En kalv från oxar, en bagge, ett ettårigt lamm till brännoffer, och en bock från getter angående synd. Och till frälsningsoffer två kalvor, fem baggar, fem bockar,

fem årsgamla lamm, detta var gåvan från Achiezer, Amishaddais son. Den elfte dagen härskaren av Ashers söner, Phagiel, Echrans son. Hans gåva: en silverskål, vars vikt var hundratrettio, en silverskål på sjuttio siklar enligt den heliga sikeln, båda fulla av fint mjöl blandat i olja till offer. Ett rökelsekärl av tio gyllene, fullt av rökelse. En kalv från nötkreatur, en bagge, ett årsgammalt lamm till brännoffer, och en getabock från getter angående synd. Och till frälsningsoffer två kvigor, fem baggar, fem bockar, fem årsgamla lamm, detta var gåvan från Fagiel, Ekrans son. Den tolfte dagen härskaren av Naftalis söner, Achire, Ainans son. Hans gåva: en silverskål, vars vikt var hundratrettio, en silverskål på sjuttio siklar enligt den heliga sikeln, båda fulla med fint mjöl blandat i olja till offer. Ett rökelsekärl av tio guldvikter, fullt med rökelse. En kalv från nötkreatur, en bagge, ett lamm ett år gammalt till brännoffer, och en getabock från getter för synd. Och till frälsningsoffer två kvigor, fem baggar, fem bockar, fem årsgamla lamm, detta var gåvan från Achire, Ainans son. Detta var invigningen av altaret den dag han smorde det, från Israels söners furstar: tolv silverfat, tolv silverskålar, tolv gyllene rökelsekar. Hundratrettio siklar vägde den ena skålen, och sjuttio siklar den ena bägaren, allt silvret i kärlen utgjorde två tusen fyra hundra siklar, enligt den heliga sikeln. Tolv gyllene rökelsekärl fulla av rökelse, allt guldet från rökelsekärlen, etthundratjugo gyllene. Alla oxen till brännoffret: tolv kalvar, tolv baggar, tolv årsgamla lamm, och deras matoffer, och deras drickoffer, och tolv getabockar till syndoffer. Alla oxen till frälsningsoffer, tjugofyra kvigor, sextio baggar, sextio åriga bockar, sextio åriga obefläckade lamm –

detta var invigningen av altaret, efter att hans händer fyllts och efter att han smorts. När Mose gick in i vittnesbördets tält för att tala till honom, hörde han Herrens röst som talade till honom från ovan nådastolen, som är på vittnesbördets ark, mellan de två keruberna, och han talade till honom.

8

Och Herren talade till Mose och sade, tala till Aron, och du skall säga till honom, när du sätter upp lamporna, mot lampstakens framsida skall de sju lamporna ge ljus. Och Aaron gjorde så: från den ena sidan framför ljusstaken tände han dess lampor, precis som Herren befallde Mose. Och detta var ljusstakets konstruktion: solid, gyllene, dess stam och dess liljor, solid helt igenom. Enligt den form som Herren visade Mose, så gjorde han ljusstaken. Och Herren talade till Mose och sade: Ta leviterna från Israels söners mitt, och du skall rena dem. Och så ska du göra med deras rening: du ska stänka reningsvatten på dem, och en rakhyvel ska komma över hela deras kropp, och de ska tvätta sina kläder, och de ska vara rena. Och de ska ta en kalv från oxarna, och till detta offer fint mjöl blandat i olja, och en ettårig kalv från oxarna ska du ta angående synd. Och du skall föra fram leviterna framför vittnesbördets tält, och du skall samla hela församlingen av Israels söner. Och du skall föra fram leviterna framför Herren, och Israels söner skall lägga sina händer på leviterna. Och Aron skall avskilja leviterna som en offergåva framför Herren från Israels söner, och de skall vara så

att de arbetar Herrens arbeten. Men leviterna skall lägga sina händer på kalvarnas huvuden, och du skall offra den ena som syndoffer och den ena som brännoffer åt Herren, för att försona för dem. Och du ska ställa upp leviterna inför Herren, och inför Aron, och inför hans söner, och du ska ge dem som en gåva inför Herren. Och du ska avskilja leviterna från Israels söner, och de ska vara mina. Och efter detta skall leviterna ingå för att utföra arbetet vid vittnesbördets tält, och du skall rena dem och ställa dem fram inför Herren. att dessa är givna till mig som en gåva från Israels söners mitt, i stället för alla förstfödda som öppnar livmodern från Israels söner, har jag tagit dem till mig. För att varje förstfödd bland Israels söner tillhör mig, från människor till boskap; den dag jag slog varje förstfödd i Egyptens land, helgade jag dem åt mig, och jag tog leviterna i stället för varje förstfödd bland Israels söner. Och jag har givit leviterna som en gåva till Aron och hans söner från Israels söners mitt, för att utföra Israels söners arbeten i vittnesbördets tält, och för att försona för Israels söner, och det kommer inte att finnas bland Israels söner någon som närmar sig de heliga tingen. Och Moses och Aaron och hela Israels söners församling gjorde med leviterna såsom Herren hade befallt Moses angående leviterna, således gjorde Israels söner med dem. Och leviterna renade sig själva, och de tvättade sina kläder, och Aron gav dem som en gåva inför Herren, och Aron försonade för dem för att rena dem. Och efter detta gick leviterna in för att tjäna sin tjänst i vittnesbördets tält inför Aron och inför hans söner, såsom Herren hade befallt Mose angående leviterna, så gjorde de åt dem. Och Herren talade till Mose och sade: detta gäller

leviterna: från tjugofem år och uppåt skall de inträda för att arbeta i vittnesbördets tält. Och från femtio år skall han dra sig tillbaka från tjänsten och inte arbeta längre. Och hans broder skall tjäna i vittnesbördets tält för att hålla vakt, men arbeten skall han inte utföra, så skall du göra med leviterna i deras vakter.

9

Och Herren talade till Mose i öknen Sinai i det andra året, efter att de hade gått ut från Egyptens land, i den första månaden, och sade: Säg, och låt Israels söner fira påsken vid dess bestämda tid, på den fjortonde dagen av den första månaden mot kvällen, du skall göra det vid de bestämda tiderna; enligt dess lag och enligt dess föreskrift skall du göra det. Och Moses talade till Israels söner att göra påsken i början av den fjortonde dagen i månaden i Sinais öken. Som Herren befallde Moses, så gjorde Israels söner. Och männen som var orena på grund av en mans själ kom, och de kunde inte fira påsken på den dagen, och de närmade sig Moses och Aron på den dagen. Och de männen sa till honom: Vi är orena på grund av en mans själ, ska vi därför hållas tillbaka från att offra gåvan till Herren vid dess bestämda tid bland Israels söner? Och Moses sade till dem: Stå kvar här, och jag skall höra vad Herren kommer att befalla angående er. Och Herren talade till Mose och sade: Tala till Israels söner och säg: Om någon man blir oren genom en människas själ, eller är på en lång resa för er, eller i era generationer, så skall han hålla

påsk till Herren i den andra månaden på den fjortonde dagen; mot kvällen skall de hålla den, med osyrat bröd och bittra örter skall de äta det. De ska inte lämna kvar något av det till morgonen, och de ska inte krossa något ben av det, enligt påskens lag ska de göra det. Och en man som är ren och inte är på en lång resa och försummar att fira påsken, den själen skall utrotas från sitt folk, eftersom han inte bar fram gåvan till Herren i rätt tid, den mannen skall bära sin synd. Om en främling närmar sig er i ert land och firar påsken åt Herren enligt påskens lag och enligt dess anordning, skall han göra det; en lag skall gälla för er och för främlingen och för den infödde i landet. Och den dag då tältet restes täckte molnet tältet, vittnesbördets hus, och på kvällen var det över tältet som en eldgestalt ända till morgonen. Således blev det kontinuerligt: molnet täckte den om dagen, och eldens form om natten. Och när molnet steg upp från tältet, bröt Israels söner upp efter detta, och på den plats där molnet stannade, där slog Israels söner läger. Genom Herrens befallning ska Israels söner slå läger, och genom Herrens befallning ska de bryta upp, alla de dagar under vilka molnet skuggar över tältet, ska Israels söner slå läger. Och när molnet dröjer kvar över tältet flera dagar, så skall Israels söner hålla Guds vakt och inte bryta upp. Och det ska vara så att när molnet täcker över tältet ett antal dagar, ska de slå läger på Herrens befallning, och på Herrens befallning ska de bryta upp. Och det skall ske att när molnet är från kväll till morgon, och molnet stiger upp på morgonen, då skall de bryta upp, vare sig det är dag eller natt. Under månads dagar då molnet förblev överskuggande på den, skall Israels söner slå

läger, och de skall inte bryta upp. Att de bröt upp genom Herrens befallning; de höll Herrens vakt genom Herrens befallning i Moses hand.

10

Och Herren talade till Mose och sade: Gör åt dig två silvertrumpeter, du skall göra dem hamrade, och de skall vara för dig för att kalla samman församlingen och för att bryta upp lägren. Och du ska blåsa trumpet i dem, och hela församlingen ska samlas vid dörren till vittnesbördets tält. Och om de blåser i en, ska alla härskare, ledarna av Israel, komma till dig. Och ni ska blåsa en signal, och de som lägrar sig i öster ska bryta upp; och ni ska blåsa en andra signal, och lägren som lägrar sig i söder ska bryta upp; och ni ska blåsa en tredje signal, och lägren som lägrar sig vid havet ska bryta upp; och ni ska blåsa en fjärde signal, och lägren som lägrar sig mot norr ska bryta upp; med signal ska de blåsa vid deras uppbrott. Och när ni samlar församlingen ska ni blåsa i trumpet, men inte som en signal. Och Aarons söner, prästerna, skall blåsa i trumpeterna, och det skall vara er en evig stadga för era släkten. Om men ni går ut till krig i ert land mot motståndarna som har motsatt sig er, och ni ljuder med trumpeterna, så skall ni bli ihågkomna inför Herren, och ni skall bli räddade från era fiender. Och på era glädjedagar, och på era högtider, och på era nymånader, skall ni blåsa i trumpeterna vid era brännoffer och vid era frälsningsoffer, och det skall vara er till en åminnelse inför er Gud, jag Herren er Gud. Och det

hände i det andra året, i den andra månaden, på den tjugonde dagen av månaden, att molnet steg upp från vittnesbördets tält. Och Israels söner bröt upp med sina proviant i Sinais öken, och molnet stannade i Parans öken. Och de bröt upp först på Herrens befallning genom Moses hand. Och de bröt upp, lägrets ordning av Judas söner först med deras styrka, och över deras styrka var Nasson, Aminadabs son. Och över Isaskars söners stams styrka, Natanael, Sogars son. och över Zebuluns söners stams styrka, Eliab, Helons son. Och de kommer att riva ner tältet, och Gedsons söner och Meraris söner, som bär tältet, kommer att bryta upp. Och de bröt upp divisionen av Rubens läger med deras styrka, och över deras styrka var Elisur, son av Shedeur. Och över styrkan av Simeons söners stam var Salamiel, son av Surisaddai. Och över Gads söners stams styrka, Elisaf, Raguels son. Och Kahats söner ska bära ut de heliga tingen, och de ska sätta upp tältet tills de anländer. Och de ska bryta upp lägret Efraim i ordning med deras styrka, och över deras styrka står Elisama, Ammihuds son. Och över styrkan av Manasses söners stam, Gamaliel, Phadassurs son. Och över styrkan av Benjamins söners stam, Abidan, Gideonis son. Och de ska bryta upp divisionen av lägret av Dans söner, sist av alla lägren, med deras styrka; och över deras styrka, Ahiezer son till Ammishaddai. Och över Ashers söners stams styrka, Phagiel, Echrans son. Och över styrkan av Naftalis söners stam, Akire, Enans son. Dessa är Israels söners arméer, och de bröt upp med sin styrka. Och Moses sa till Hobab, son till Raguel den midianitern, Moses svärfar: Vi avreser till den plats som Herren sa: Denna skall jag ge till er. Kom med oss, och vi skall göra väl

mot dig, därför att Herren har talat gott om Israel. Och han sade till honom: Jag kommer inte att gå, utan till mitt land och till min släkt. Och han sade: Överge oss inte, eftersom du var med oss i öknen, och du kommer att vara en gammal man bland oss. Och det skall ske om du går med oss, att de goda ting som Herren gör oss till godo, dem skall vi också göra dig till godo. Och de bröt upp från Herrens berg tre dagars väg, och Herrens förbundsark gick före dem tre dagars väg för att speja ut åt dem en viloplats. Och det hände när arken lyftes upp, och Moses sade: Vakna Herre, och låt dina fiender bli skingrade, låt alla som hatar dig fly. Och när arken vilade sade han: Vänd tillbaka, Herre, till Israels tusenden och tiotusentals. Och molnet blev skuggande över dem om dagen, när de bröt upp från lägret.

11

Och folket knarrande med onda ord inför Herren, och Herren hörde det, och blev vred i sin vrede, och eld tändes bland dem från Herren och uppslukade en del av lägret. Och folket ropade till Moses, och Moses bad till Herren, och elden upphörde. Och den platsen kallades Bränning, eftersom eld antändes bland dem från Herren. Och den blandade skaran bland dem begärde begär, och de satte sig ner och grät, även Israels söner, och de sade: Vem skall ge oss kött att äta? Vi mindes fiskarna som vi åt i Egypten gratis. Och gurkorna och melonerna och purjolöken och löken och vitlöken. Men nu är vår själ uttorkad, våra ögon ser ingenting utom manna. Men mannat var som korianderfrö, och

dess utseende var som kristall. Och folket reste omkring och samlade, och malte det i kvarnen, och gnuggade det i morteln, och kokade det i grytan, och gjorde det till kakor, och njutningen av det var som smaken av kaka gjord av olja. Och när daggen föll över lägret om natten, föll mannat med den. Och Moses hörde deras gråt enligt deras klaner, var och en vid sin dörr, och Herren blev mycket vred i vrede, och inför Moses var det ont. Och Moses sade till Herren: Varför har du plågat din tjänare, och varför har jag inte funnit nåd inför dig, så att du lägger detta folks börda på mig? Var det inte jag som tog emot hela detta folk i magen, eller jag som födde dem? Varför säger du till mig, ta honom i din famn, som en amma lyfter det diande barnet, in i landet som du svor åt deras fäder? Varifrån ska jag få kött att ge åt hela detta folk? För att de gråter över mig och säger, ge oss kött, så att vi kan äta. Jag kommer inte ensam att kunna bära detta folk, eftersom detta ord är för tungt för mig. Om du således gör mot mig, så döda mig helt och hållet, om jag har funnit barmhärtighet hos dig, så att jag inte må se min plåga. Och Herren sade till Moses: Samla till mig sjuttio män från Israels äldste, vilka du själv vet att dessa är folkets äldste och skrivare likaså, och du skall föra dem till vittnesbördets tält, och de skall stå där med dig. Och jag skall gå ner och tala där med dig, och jag skall ta bort från anden som är på dig och lägga den på dem, och de skall hjälpa dig med folkets börda, och du skall inte bära den själv ensam. Och till folket ska du säga, rena er själva till imorgon, och ni ska äta kött; eftersom ni grät inför Herren och sade, vem ska mata oss med kött? Det är gott för oss i Egypten, och Herren kommer att ge er kött att äta, och ni kommer att äta

kött. Inte en dag kommer ni äta, inte heller två, inte heller fem dagar, inte heller tio dagar, inte heller tjugo dagar, till en månads dagar kommer ni äta, tills det går ut från era näsborrar, och det kommer bli er till kolera, eftersom ni olydde Herren, som är i er, och ni grät inför honom, sägande, varför gick vi ut från Egypten? Och Mose sa, sexhundra tusen fotsoldater är folket, bland vilka jag är bland dem, och du sa, kött kommer jag ge dem att äta, och de kommer äta en månad av dagar. Ska inte får och oxar slaktas för dem, och räcka för dem? Eller ska all fisk i havet samlas för dem, och räcka för dem? Och Herren sade till Mose: Räcker inte Herrens hand? Du kommer snart att veta om mitt ord kommer att hinna ikapp dig eller inte. Och Moses gick ut och talade till folket Herrens ord, och samlade sjuttio män från folkets äldste, och ställde dem runt omkring tältet. Och Herren kom ner i molnet och talade till honom, och tog bort från anden som var på honom, och lade den på de sjuttio männen, de äldste. När anden vilade på dem profeterade de, och de fortsatte inte längre. Och två män blev kvar i lägret, den enes namn var Eldad och den andres namn var Medad, och anden vilade på dem, och dessa var bland de registrerade, och de kom inte till tältet, och de profeterade i lägret. Och den unge mannen sprang fram och rapporterade till Moses, och sade: Eldad och Medad profeterar i lägret. Och Josua, Nuns son, som stod vid Moses sida, den utvalde, svarade och sade: Min herre Moses, stoppa dem. Och Moses sade till honom, är du inte avundsjuk på mig? Och vem skulle göra hela Herrens folk till profeter, när Herren ger sin ande över dem? Och Moses gick bort till lägret, han själv och Israels äldste. Och en ande gick ut från Herren och förde över

vaktlar från havet och kastade dem på lägret en dagsresa härifrån och en dagsresa därifrån, runt omkring lägret, ungefär två alnar från jorden. Och folket reste sig och samlade vaktlar hela dagen, hela natten och hela nästa dagen, och den som samlade minst samlade tio mått, och de lade ut dem att torka runt omkring lägret. Köttet var fortfarande i deras tänder innan det upphörde, och Herren blev arg på folket, och Herren slog folket med ett mycket stort slag. Och namnet på den platsen kallades Begärets gravar, eftersom de där begravde det folk som hade begärt. Från Begärets gravar bröt folket upp till Aseroth, och folket befann sig i Aseroth.

12

Och Miriam och Aron talade mot Mose på grund av den etiopiska kvinnan som Mose hade tagit, eftersom han hade tagit en etiopisk kvinna, och de sade: Har inte Herren talat till Mose ensam? Talade han inte också till oss? Och Herren hörde. Och mannen Moses var mycket ödmjuk framför alla människor som fanns på jorden. Och Herren sade omedelbart till Moses och Aaron och Miriam: Gå ut, ni tre, till vittnesbördets tält. Och de tre gick in i vittnesbördets tält, och Herren kom ner i molnpelaren och stod vid dörren till vittnesbördets tält, och Aaron och Miriam blev kallade, och de gick båda ut. Och han sade till dem: Hör mina ord. Om en profet bland er blir Herrens, så kommer jag att göra mig känd för honom i en syn, och i sömn kommer jag att tala till honom. Inte så min tjänare Mose, i hela

mitt hus är han trofast; Mun mot mun kommer jag att tala till honom, i gestalt, och inte genom gåtor, och Herrens härlighet såg han; och varför fruktade ni inte för att tala emot min tjänare Mose? Och Herrens vredes ilska kom över dem, och han gick bort. Och molnet vände sig bort från tältet, och se, Miriam var spetälsk liksom snö, och Aron tittade på Miriam, och se, hon var spetälsk. Och Aron sa till Mose: Jag ber, herre, lägg inte synd på oss, eftersom vi handlade okunnigt i det att vi syndade. Må hon inte bli som lika med döden, som ett missfall som kommer ut från moderns livmoder och som äter upp hälften av hennes kött. Och Moses ropade till Herren och sade: Gud, jag ber dig, bota henne. Och Herren sade till Mose: Om hennes fader spottade i hennes ansikte, skulle hon inte skämmas i sju dagar? Låt honom bli avskild i sju dagar utanför lägret, och efter detta ska han gå in. Och Miriam var avskild utanför lägret i sju dagar, och folket bröt inte upp förrän Miriam var renad. Och efter detta bröt folket upp från Aseroth, och de slog läger i öknen Paran.

13

Och Herren talade till Mose och sade: Sänd ut män åt dig själv, och låt dem spionera ut kananéernas land, vilket jag ger till Israels söner till besittning; en man per stam, enligt deras fäders klaner skall du sända dem, alla ledare bland dem. Och Moses sände ut dem från öknen Paran genom Herrens röst; alla dessa män var ledare för Israels söner. Och dessa är deras namn, av Rubens stam: Samuel, Zackurs son. Av stammen Simeon, Safat,

son till Souri. Av stammen Juda, Kaleb, Jefunnes son. Av stammen Issakar, Igal, Josefs son. Av stammen Efraim, Hosea, Nuns son. Av Benjamins stam, Palti, Raphus son. Av stammen Zebulun, Gudi'el, son av Sudi. Av Josefs stam, av Manasses söner, Gaddi, Susis son. Av stammen Dan, Ammiel son till Gamaliel. Av stammen Asher, Sathour, son till Mikael. Av stammen Nefthali, Nabi, son till Sabi. Av stammen Gad, Gudi'el, son till Machi. Dessa är namnen på de män som Moses sände ut för att bespeja landet, och Moses gav Hoshea, Nuns son, namnet Joshua. Och Mose sände dem att spionera ut landet Kanaan, och han sade till dem: Gå upp genom denna öknen, och ni kommer att gå upp till berget, och ni kommer att se landet vad det är, och folket som bor på det, om det är starkt eller svagt, eller om de är få eller många. Och vad är det för land som dessa bor i, är det gott eller ont, och vilka är de städer som dessa bor i, om de bor i befästa läger eller i obefästa. Och hur är jorden, bördig eller mager, om det finns träd i den eller inte, och om ni uthärdar ska ni ta från jordens frukter. Och dagarna, dagar av vår, förelöpare av druvan. Och efter att ha gått upp spionerade de ut landet från öknen Sin ända till Rehob, vid ingången till Hamath. Och de gick upp genom öknen och de gick till Hebron, och där var Ahiman och Sheshai och Talmai, Anaks ättlingar, och Hebron byggdes sju år före Tanis i Egypten. Och de kom ända till Druvklasens ravin, och de utforskade den, och de skar ner därifrån en gren med en druvklase på, och de bar den på stänger, och även granatäpplen och fikon. Och de namngav den platsen Druvdalen, på grund av den druvklase som Israels söner skar ner därifrån. Och de vände tillbaka därifrån efter att ha utforskat landet i fyrtio dagar. Och

efter att ha gått kom de till Moses och Aron och till hela församlingen av Israels söner, in i öknen Paran Kadesh, och de svarade dem med ett ord och hela församlingen, och de visade frukten av landet, och de berättade för honom, och de sade: Vi kom in i landet som du sände oss till, ett land som flyter av mjölk och honung, och detta är frukten av det. Men att nationen som bor där är djärv, och städerna är befästa, muromgärdade och mycket stora, och vi har sett Anaks ättlingar där. Och Amalek bor i landet mot söder, och hettiterna, och hiviterna, och jebusiterna, och amoriterna bor i bergsbygden, och kananéerna bor vid havet och vid floden Jordan. Och Kaleb tystade folket inför Mose och sade till honom: Nej, utan vi skall gå upp, ja vi skall gå upp, och vi skall inta det, därför att vi är starka nog att besegra dem. Och de människor som hade gått upp tillsammans med honom sade: Vi går inte upp, eftersom vi inte kan gå upp mot detta folk, därför att det är starkare än vi. Och de förde ut häpnad om det land som de hade utspionerat till Israels söner och sade: Det land som vi gick igenom för att utspionera är ett land som uppslukar sina invånare, och allt det folk som vi har sett där är män av stor storlek. Och där har vi sett jättarna, och vi var inför dem som gräshoppor, men också så var vi inför dem.

14

Och hela församlingen höjde sin röst, och folket grät hela den natten. Och alla Israels söner klagade på Mose och Aron, och hela församlingen sa till dem: Om bara vi hade dött i Egyptens

land, eller i denna öken, om vi hade dött! Och varför för Herren in oss i detta land att falla i krig? Våra kvinnor och barnen kommer att bli plundrade; nu därför är det bättre att vända om till Egypten. Och de sade till varandra: Låt oss utse en ledare och vända tillbaka till Egypten. Och Moses och Aaron föll på sitt ansikte framför hela Israels barns församling. Josua, Nuns son, och Kaleb, Jefunnes son, av dem som hade spionerat ut landet, rev sönder sina kläder och sa till hela Israels söners församling: Landet som vi spionerade ut är mycket, mycket gott. Om Herren väljer oss, kommer han att föra oss in i detta land och ge det till oss, ett land som flyter av mjölk och honung. Men bli inte rebeller mot Herren, och ni ska inte frukta jordens folk, eftersom de är föda åt er, för tiden har vänt sig bort från dem, men Herren är med oss, frukta dem inte. Och hela församlingen sade att de skulle stena dem med stenar, och Herrens härlighet visade sig i molnet över vittnesbördets tält för alla Israels söner. Och Herren sade till Mose, hur länge ska detta folk provocera mig? Och hur länge kommer de inte att tro mig trots alla de tecken som jag gjorde bland dem? Jag kommer att slå dem till döds och förstöra dem, och jag kommer att göra dig och din faders hus till ett stort folk, och mycket mer än detta. Och Moses sade till Herren: Egypten kommer att höra att du med din styrka förde upp detta folk från dem. Men också alla de som bor på denna jord har hört att du är Herre bland detta folk, du som ses öga mot öga, Herre, och ditt moln står över dem, och i en molnpelare går du före dem om dagen, och i en eldpelare om natten. Och du kommer att förstöra detta folk som en enda man, och folken som har hört ditt namn kommer att säga: Eftersom

Herren inte kunde föra in detta folk i landet som han svor åt dem, slog han ner dem i öknen. Och nu låt din styrka bli upphöjd, Herre, på det sätt du sade, sägande: Herren är tålmodig och rik på barmhärtighet och sann, tagande bort laglösheter och orättfärdigheter och synder, och genom rening kommer han inte rena den skyldige, givande tillbaka fäders synder på barn till tredje och fjärde generationen. Förlåt synden åt detta folk enligt din stora nåd, liksom du var nådig mot dem från Egypten ända till nu. Och Herren sa till Moses: Jag är dem nådig enligt ditt ord. Men jag lever, och mitt namn lever, och Herrens härlighet skall fylla hela jorden. Att alla männen som sett min härlighet och tecknen som jag gjorde i Egypten och i öknen, och de prövade mig denna tionde gången, och de inte lyssnade på min röst, sannerligen inte ska de se landet som jag svor åt deras fäder; men deras barn som är med mig här, så många som inte vet gott eller ont, varje yngre oerfaren, åt dessa ska jag ge landet; men alla som har retat mig, de ska inte se det. Men min son Kaleb, eftersom en annan ande är i honom, och han följde mig, kommer jag att föra in honom i det landet som han gick in i där, och hans avkomma kommer att ärva det. Men Amalek och kananéen bor i dalen, i morgon vänd om och bryt upp ni in i öknen, vägen till Röda havet. Och Herren sade till Mose och Aron: Hur länge denna onda församling? Det som de själva knorrar inför mig, knorrandet av Israels söner, som de knorrade om er, har jag hört. Så sant jag lever, säger Herren, sannerligen på det sätt ni har talat i mina öron, så skall jag göra med er. I denna öken kommer era kroppar att falla; och hela er mönstring, och era räknade från tjugo år och uppåt, så många

som knorrade mot mig; ni kommer inte att gå in i landet över vilket jag sträckte ut min hand för att låta er bo på det; utom Kaleb son till Jefunne, och Josua son till Nun. Och barnen, som ni sa skulle bli till plundring, dem ska jag föra in i landet; och de ska ärva landet som ni vände er bort från. Och era lemmar kommer att falla i denna ödemark. Era söner kommer att vara bofasta i öknen i fyrtio år, och de kommer att bära er otukt, tills era kroppar blir förtärda i öknen, enligt antalet av de dagar som ni spanade ut landet, fyrtio dagar, en dag för varje år, ni kommer att bära era synder i fyrtio år, och ni kommer att känna min vredes harm. Jag, Herren, har talat, sannerligen så skall jag göra med denna onda församling som har samlats mot mig: i denna öken skall de förtäras, och där skall de dö. Och männen, vilka Mose sände för att spionera ut landet, och efter att ha anlänt knorrade de mot det till församlingen för att föra fram onda ord om landet, och männen som talade onda ord mot landet dog i plågan inför Herren. Och Josua, Nuns son, och Kaleb, Jefunnes son, överlevde av de män som hade gått för att bespeja landet. Och Moses talade dessa ord till alla Israels söner, och folket sörjde mycket. Och efter att ha stigit upp tidigt på morgonen gick de upp till bergstoppen och sade: Se, vi skall gå upp till den plats som Herren sade, ty vi har syndat. Och Mose sade, varför överträder ni Herrens ord? Det kommer inte att vara framgångsrikt för er. Gå inte upp, för Herren är inte med er, och ni kommer att falla inför era fiender. Att amalekit och kananéen är där framför er, och ni kommer att falla för svärd, därför att ni vände bort er och var olydiga mot Herren, och Herren kommer inte att vara med er. Och efter att ha tvingat sig fram, gick de

upp på toppen av berget, men förbundsarken av Herren och Mose rördes inte från lägret. Och Amalek och kananiterna som bodde i det berget kom ner, och de vände dem på flykten, och de högg ner dem ända till Horma, och de vände tillbaka till lägret.

15

Och Herren sade till Mose och sa: tala till Israels söner och säg till dem, när ni går in i det land där ni skall bo, som jag ger er, och ni skall göra brännoffer till Herren, heloffer eller offer, för att uppfylla ett löfte, eller frivilligt, eller vid era högtider för att göra en välluktande doft åt Herren, vare sig från nötkreaturen eller från fåren. Och den som frambär sin gåva ska bringa åt Herren ett offer av fint mjöl, en tiondedel av en efa, blandat i olja, en fjärdedel av ett hin. Och vin till drickoffer, den fjärde delen av ett hin, skall ni göra vid brännoffret eller vid offret, till det ena lammet skall du göra så mycket, ett offer till en välluktande doft åt Herren. Och till baggen, när ni gör honom till ett brännoffer eller till ett offer, ska du göra ett offer av fint mjöl, två tiondelar blandat i olja, en tredjedel av en hin. Och vin till ett drickoffer, en tredjedel av en hin, ska ni offra till en välbehaglig doft åt Herren. Om ni gör från oxarna till brännoffer eller till offer för att uppfylla ett löfte, eller till frälsningsoffer åt Herren, så ska han föra fram på kalven ett offer av fint mjöl, tre tiondelar blandat i olja, en halv hin. Och vin till drickoffer, hälften av hinen, ett offer till en välluktande doft för Herren. Så skall du göra med den ena kalven, eller med den ena baggen,

eller med det ena lammet från fåren eller från getterna. Enligt antalet som ni gör, så skall ni göra med var och en, enligt deras antal. Alla infödda skall göra så när de offrar gåvor till en välbehaglig doft åt Herren. Om men en främling bland er tillkommer i ert land, eller vem som skulle bli bland er i era generationer, och kommer att göra ett offer med välluktande doft åt Herren, på det sätt ni gör, så skall församlingen göra åt Herren. En lag skall gälla för er och för främlingarna som bor bland er, en evig lag för era generationer, som ni skall främlingen vara inför Herren. En lag skall vara och en stadga skall vara för er och för främlingen som bor bland er. Och Herren talade till Mose och sade: Tala till Israels söner och säg till dem: När ni går in i landet som jag för in er i där, och det kommer att vara så att när ni äter av landets bröd, ska ni avskilja ett offer, en avsöndrad del åt Herren, förstlingen av er deg. Ni kommer avskilja bröd som offergåva; som offergåva från trösklogen, så ni kommer avskilja det, förstlingen av er deg, och ni kommer ge Herren offergåva för era generationer. När ni syndar och inte gör alla dessa bud som Herren talade till Mose, såsom Herren befallde er genom Mose hand, från den dag som Herren befallde er och därefter in i era generationer, och det ska vara om det sker oavsiktligt från församlingens ögon, så ska hela församlingen göra en kalv från nötkreatur felfri till brännoffer till en doft av vällukt för Herren, och dess matoffer och dess drickoffer enligt föreskriften, och en bock från getter angående synd. Och prästen ska göra försoning för hela Israels söners församling, och det ska förlåtas dem, därför att det är oavsiktligt, och de själva bar sin gåva som offer till Herren

angående sin synd inför Herren, angående sina oavsiktliga synder. Och det ska bli förlåtet för hela Israels barns församling och för främlingen som bor bland er, eftersom det var ofrivilligt för hela folket. Om en själ syndar oavsiktligt, ska han offra en ettårig get för synden. Och prästen ska göra försoning för själen som har syndat oavsiktligt och som har syndat oavsiktligt inför Herren, att göra försoning för honom. För den infödde bland Israels söner och för främlingen som bor bland dem skall det vara en lag för dem, för den som handlar oavsiktligt. Och den själ som handlar med arrogans från de infödda eller från proselyterna, denne provocerar Gud, den själen ska förstöras från hennes folk, eftersom hon föraktade Herrens ord och skingrade hans bud; den själen ska fullständigt förstöras, hennes synd i henne. Och Israels söner var i öknen, och de fann en man som samlade ved på sabbatsdagen. Och de som hade funnit honom samlande ved på sabbatsdagen förde honom till Moses och Aaron, och till hela Israels söners församling. Och de satte honom i fängelse, för de hade inte beslutat vad de skulle göra med honom. Och Herren talade till Moses och sade: Mannen skall döden dö, hela församlingen skall stena honom med stenar. Och hela församlingen förde ut honom utanför lägret, och hela församlingen stenade honom med stenar utanför lägret, såsom Herren hade befallt Mose. Och Herren sade till Mose: Tala till Israels söner och säg till dem att de skall göra tofsar åt sig själva på hörnen av sina kläder för sina kommande generationer, och de skall sätta en blå tråd på tofsarna vid hörnen. Och det ska vara till er i tofsarna, och ni ska se dem, och ni ska komma ihåg alla Herrens bud, och ni ska göra dem, och ni ska inte vända er

bort efter era tankar och era ögon med vilka ni horar efter dem, så att ni skulle komma ihåg och göra alla mina bud, och ni ska vara heliga för er Gud. Jag är Herren er Gud, den som har lett ut er från Egyptens land, för att vara er Gud, jag är Herren er Gud.

16

Och Kora, son till Ishar, son till Keat, son till Levi talade, och Datan och Abiram, söner till Eliab, och On, son till Pelet, son till Ruben; och de reste sig upp inför Mose, och män av Israels söner, tvåhundrafemtio, ledare för församlingen, kallade till rådet, och berömda män. De samlades mot Mose och Aron, och de sade: Låt det vara nog för er, ty hela församlingen, de är alla heliga, och Herren är bland dem, så varför reser ni er upp mot Herrens församling? Och när Moses hörde detta, föll han på sitt ansikte. Och han talade till Kore och till hela hans församling och sade: Gud har besökt och känt de som är hans och de heliga, och han förde dem nära till sig själv, och dem som han utvalde för sig själv förde han nära till sig själv. Gör detta: ta åt er själva fyrfat, Kora och hela hans församling, och lägg på dem eld och lägg på dem rökelse inför Herren i morgon; och det skall vara den man som Herren har utvalt, denne är helig; låt det vara nog åt er, Levis söner. Och Moses sade till Korah: Lyssna på mig, Levis söner. Är inte detta litet för er, att Israels Gud avsöndrade er från Israels församling och förde er nära till sig själv för att tjäna i Herrens tälts tjänster och för att ställa er framför tältet för att tjäna dem? Och han vann dig över och alla dina bröder,

Levis söner, med dig, och ni söker också att tjäna som präster? Således du och hela din församling som har samlats mot Gud, och vem är Aron, att ni knorrar mot honom? Och Moses sände för att kalla Dathan och Abiram, Eliabs söner, och de sade: Vi går inte upp. Är detta inte nog, att du förde upp oss till ett land som flyter av mjölk och honung för att döda oss i öknen, eftersom du härskar över oss? Är du en härskare? Och du förde in oss till ett land som flyter av mjölk och honung, och gav oss arv av fält och vingårdar? Skulle du ha stuckit ut ögonen på de där männen? Vi går inte upp. Och Moses blev mycket bedrövad, och sade till Herren: Beakta inte deras offer, jag har inte tagit något åtråvärt från någon av dem, inte heller har jag gjort orätt mot någon av dem. Och Mose sa till Kora, helga din församling, och bli redo inför Herren du och Aron och de själva imorgon. Och ta var och en sitt fyrfat, och lägg på dem rökelse, och bär fram inför Herren var och en sitt fyrfat, femtio och tvåhundra fyrfat, och du och Aron var och en sitt fyrfat. Och var och en tog sitt rökelsekär, och de lade eld på dem, och de kastade rökelse på dem, och de stod vid dörrarna till vittnesbördets tält, Moses och Aron. Och Kora samlade hela sin församling emot dem vid dörren till vittnesbördets tält, och Herrens härlighet visade sig för hela församlingen. Och Herren talade till Mose och Aron och sade: Skilj er från denna församling, och jag skall förtära dem på en gång. Och de föll på sina ansikten och sade: Gud, andarnas och allt kötts Gud, om en människa syndade, ska då Herrens vrede komma över hela församlingen? Och Herren talade till Mose och sade: Tala till församlingen och säg: Dra er bort runt omkring från Koras församling. Och Moses reste sig och gick till Dathan

och Abiram, och alla Israels äldste gick med honom. Och han talade till församlingen och sade: Separera er från dessa hårda människors tält, och rör inte vid något av det som tillhör dem, så att ni inte förgås tillsammans med dem i all deras synd. Och de drog sig tillbaka från Koras tält runt omkring, och Datan och Abiram gick ut och stod vid dörrarna till sina tält, och deras hustrur och deras barn och deras bagage. Och Moses sade: Genom detta skall ni veta att Herren har sänt mig att göra alla dessa verk, att det inte är från mig själv. Om dessa ska dö enligt alla människors död, om deras hemsökelse ska vara enligt alla människors hemsökelse, så har inte Herren sänt mig. Men eller i en syn ska Herren visa, och jorden ska öppna sin mun och sluka dem, och deras hus, och deras tält, och allt som tillhör dem, och de ska gå ner levande i dödsriket, och ni ska veta att dessa människor retade Herren. Såsom han upphörde att tala alla dessa ord, brast jorden under dem. Och jorden öppnades och uppslukade dem och deras hus och alla människorna som var med Korah och deras boskap. Och de gick ner själva, och allt som var deras levande, in i Hades, och jorden täckte dem, och de förgicks från församlingens mitt. Och hela Israel som var omkring dem flydde från deras röst, eftersom de sade: Att jorden inte någonsin uppslukar oss. Och eld gick ut från Herren och uppslukade de tvåhundrafemtio männen som offrade rökelsen.

17

Och Herren sade till Mose och till Eleasar, Arons son prästen, ta upp de bronsa eldpannorna från mitten av de brända, och elden den främmande, denna, strö där, eftersom de helgade eldpannorna av dessa syndare i deras själar, och gör dem till hamrade plattor som ett hölje till altaret, eftersom de bars fram inför Herren och helgades, och de blev till ett tecken för Israels söner. Och Eleasar, prästen Arons son, tog de bronsfyrfaten som de uppbrända hade burit fram, och de lade dem som ett överdrag på altaret, en påminnelse för Israels söner, så att ingen främling som inte är av Arons säd skulle komma fram för att lägga rökelse inför Herren och bli som Kora och hans uppror, såsom Herren talade genom Moses hand till honom. Och Israels söner knorrade nästa dag mot Mose och Aron och sade: Ni har dödat Herrens folk. Och det hände när församlingen samlade sig mot Mose och Aron, och de rusade mot vittnesbördets tält, och molnet täckte det, och Herrens härlighet visade sig. Och Mose och Aron gick in framför vittnesbördets tält. Och Herren talade till Mose och Aron och sade: Dra er tillbaka från mitten av denna församling, och jag skall förtära dem med ens. Och de föll på sina ansikten. Och Moses sade till Aaron: Ta rökelsekaret och lägg eld på det från altaret, och kasta rökelse på det, och bär det snabbt in i lägret, och sona för dem, för vrede har gått ut från Herrens ansikte, han har börjat förstöra folket. Och Aaron tog emot, just som Moses hade talat till honom, och sprang in i församlingen, och redan hade plågan börjat bland folket, och han lade på rökelsen och gjorde försoning för folket. Och han stod mellan de döda och de levande, och pesten upphörde. Och de döda i plågan blev fjorton tusen sju hundra, förutom de döda

på grund av Korah. Och Aaron återvände till Moses vid dörren till vittnesbördets tält, och plagen upphörde. Och Herren talade till Mose och sade: tala till Israels söner och ta från dem en stav, en stav enligt fädernas hus från alla deras furstar, enligt deras fädernas hus, tolv stavar, och skriv vars och ens namn på staven. Och Aarons namn skall du skriva på Levis stav, för de skall ge en stav enligt var stam av deras fäders hus. Och du ska placera dem i vittnesbördets tält, mittemot vittnesbördet, där jag ska uppenbara mig för dig. Och den man som jag väljer, hans stav kommer att spira, och jag kommer att avlägsna från mig Israels söners knorrande, som de själva knorrar mot er. Och Moses talade till Israels söner, och alla deras härskare gav honom en stav, till varje härskare en stav enligt härskare, enligt deras fäders hus, tolv stavar, och Arons stav var mellan deras stavar. Och Mose lade stavarna framför Herren i vittnesbördets tält. Och det hände nästa dag att Moses och Aaron inträdde i vittnesbördets tält, och se, Aarons stav hade spirat för Levis hus och framburit skott och blommat ut blommor och burit nötter. Och Mose bar ut alla stavarna från Herrens ansikte till alla Israels söner, och de såg, och de tog var och en sin stav. Och Herren sade till Moses: Lägg bort Arons stav framför vittnesbördet till bevarande, som ett tecken åt de olydiga sönerna, och låt deras knorrande upphöra från mig, så att de inte må dö. Och Moses och Aaron gjorde som Herren hade befallt Moses, så gjorde de. Och Israels söner sade till Mose: Se, vi förgås, vi har förgåtts, vi förstörs. Var och en som rör Herrens tabernakel dör, ska vi då till slut alla dö?

18

Och Herren sade till Aaron: Du och dina söner och din faders hus skall ta synderna av de heliga tingen, och du och dina söner skall ta synderna av ert prästadöme. Och för dina bröder, Levi stam, din faders folk, nära till dig själv, och låt dem fogas till dig, och låt dem tjäna dig, och du och dina söner med dig framför vittnesbördets tält. Och de ska hålla dina vakter och tältets vakter. Utom till de heliga kärlen och till altaret ska de inte närma sig, så att varken de eller ni ska dö. Och de ska fogas till dig, och de ska hålla vakt vid vittnesbördets tält för all tjänst vid tältet, och ingen främling ska närma sig dig. Och ni skall hålla vakt över de heliga tingen och över altaret, och det skall inte finnas vrede bland Israels söner. Och jag har tagit era bröder leviterna från Israels söners mitt som en gåva given åt Herren, för att tjäna i vittnesbördets tälts tjänster. Och du och dina söner med dig skall bevara ert prästadöme enligt allt sätt vid altaret och det som är innanför förlåten, och ni skall tjänstgöra i tjänstgöringarna som en gåva av ert prästadöme, och främlingen som närmar sig skall dö. Och Herren talade till Aaron, och se, jag har givit er bevarandet av förstlingarna från allt det helgade till mig från Israels söner; till dig har jag givit dem som belöning, och till dina söner med dig, en evig stadga. Och detta skall vara till er från de helgade heliga offergåvorna, från alla deras gåvor och från alla deras offer och från alla deras överträdelser och från alla deras synder, så många som de ger tillbaka till mig från alla de heliga tingen, till dig skall det vara

och till dina söner. I det heliga av de heliga skall ni äta dem, varje manlig skall äta dem, du och dina söner, heligt skall det vara för dig. Och detta kommer att vara till er förstfrukter av deras gåvor, från alla Israels söners offer. Till dig har jag gett dem och till dina söner och dina döttrar med dig, en evig stadga. Var och en som är ren i ditt hus skall äta dem. Alla förstfrukter av olja, och alla förstfrukter av vin, förstfrukterna av säd som de ger till Herren, dem har jag givit till dig. Förstfrukterna, allt som finns i deras land, allt som de bär fram till Herren, skall tillhöra dig; var och en som är ren i ditt hus skall äta av dem. Allt som är tillägnat bland Israels söner skall tillhöra dig. Och varje förstföding från allt kött, så många som de offrar åt Herren, från människa till boskap, skall tillhöra dig, men de förstfödda av människorna skall lösas med lösensumma, och de förstfödda av den orena boskapen skall du lösa. Och hans lösen, från en månads ålder, är värderingen fem siklar, enligt den heliga sikeln som är tjugo oboler. Utom förstfödda kalvar och förstfödda får och förstfödda getter skall du inte lösa, heliga är de, och deras blod skall du hälla ut mot altaret, och fettet skall du offra som offer till en välluktande doft åt Herren. Och köttet ska vara ditt, liksom bröstet av viftoffret och den högra armen ska vara ditt. Varje offergåva av de heliga ting, så många som Israels söner avskiljer åt Herren, har jag givit till dig och till dina söner och till dina döttrar med dig, en evig stadga, det är ett evigt saltförbund inför Herren, till dig och till din säd med dig. Och Herren talade till Aaron: I deras land skall du inte ärva, och ingen del skall du ha bland dem, därför att jag är din del och din arvedel bland Israels söner. Och till Levis söner, se, jag har givit all tionde i

Israel som arvedel i stället för deras tjänster, så många som de själva tjänar tjänst i vittnesbördets tält. Och Israels söner ska inte längre komma in i vittnesbördets tält för att ta på sig dödlig synd. Och Leviten ska själv tjäna i vittnesbördets tält, och de ska bära deras synder, en evig stadga för deras släkten, och bland Israels söner ska de inte ärva något arv. Därför att de tiondelar av Israels söner, så många som de avskiljer åt Herren som en offergåva, har jag gett till leviterna som arvedel. På grund av detta har jag sagt till dem: Bland Israels söner skall de inte ärva någon arvedel. Och Herren talade till Mose och sade: till leviterna skall du tala och säga till dem, om ni tar emot från Israels söner tiondet som jag har gett er från dem som arv, så skall ni avskilja från det ett offer till Herren, en tiondel av tiondet. Och era avdrag kommer att räknas till er som säd från tröskplatsen, och som avdrag från vinpressen. Sålunda skall ni avsätta dem, även ni, från alla Herrens offergåvor, från alla era tiondedelar, så många som ni tar emot från Israels söner, och ni skall giva från dem en offergåva åt Herren, åt prästen Aron. Från alla era gåvor skall ni avskilja en offergåva åt Herren, det helgade från alla förstlingarna. Och du ska säga till dem: När ni tar bort förstlingarna från det, så ska det räknas för leviterna som avkastning från tröskplatsen och som avkastning från vinpressen. Och ni ska äta det på varje plats, ni och era hushåll, därför att denna lön är er i stället för era tjänster i vittnesbördets tält. Och ni kommer inte att ta emot synd genom det, om ni tar bort förstfrukten från det, och ni skall inte vanhelga Israels söners heliga ting, så att ni inte dör.

19

Och Herren talade till Moses och Aron och sade: Detta är föreskriften om lagen, som Herren befallde och sade: Tala till Israels söner och låt dem ta till dig en röd fläckfri kviga, som inte har någon fläck på sig, och som det inte har lagts något ok på. Och du skall ge den till prästen Eleazar, och de skall föra ut den utanför lägret till en ren plats, och de skall slakta den inför honom. Och Eleazar skall ta av dess blod och stänka framför vittnesbördets tält av dess blod sju gånger. Och de ska bränna den inför honom, och huden och köttet och blodet med spillningen ska brännas. Och prästen kommer att ta cederträ och hyssop och scharlakan, och de kommer att kasta in dem i mitten av brännandet av kvigan. Och prästen ska tvätta sina kläder, och han ska bada sin kropp i vatten, och efter detta ska han gå in i lägret, och prästen ska vara oren till kvällen. Och den som bränner det skall tvätta sina kläder och bada sin kropp, och han kommer vara oren till kvällen. Och en ren man ska samla askan av kvigan och lägga den utanför lägret på en ren plats, och den ska vara för Israels söners församling till bevarande, stänkningsvatten, det är rening. Och den som samlar askan av kvigan skall tvätta sina kläder, och han skall vara oren till kvällen, och det skall vara för Israels söner och för de främlingar som bor bland dem en evig stadga. Den som rör den döde av varje människosjäl, skall vara oren i sju dagar. Denne skall renas den tredje dagen och den sjunde dagen, och ren skall han vara, men om han inte renas den tredje dagen och den

sjunde dagen, skall han inte vara ren. Var och en som rör den döde från en människas själ, om han dör och inte blir renad, har orenat Herrens tält. Den själen skall utrotas från Israel, eftersom stänkningsvatten inte stänktes på honom. Han är oren, hans orenhet är ännu i honom. Och detta är lagen: om en människa dör i ett hus, ska var och en som går in i huset, och allt som finns i huset, vara orent i sju dagar. Och varje öppet kärl som inte har ett band bundit på sig är orent. Och var och en som rör vid en dödad man eller en död eller mänskligt ben eller en grav på fältets yta, skall vara oren i sju dagar. Och de ska ta åt den orene från askan av det brända reningsoffret, och de ska hälla levande vatten över den i ett kärl. Och han ska ta isop och doppa den i vattnet, en ren man, och han ska stänka på huset och på kärlen och på de själar som finns där, och på den som har rört vid det mänskliga benet eller vid den dräpte eller vid den döde eller vid graven. Och den rene ska stänka på den orene på den tredje dagen och på den sjunde dagen, och han ska bli renad på den sjunde dagen, och ska tvätta sina kläder, och ska bada i vatten, och ska vara oren till kvällen. Och den man som blir orenad och inte blir renad, den själen skall utrotas från församlingens mitt, eftersom han orenade Herrens heliga ting, eftersom reningsvatten inte stänktes på honom, han är oren. Och det skall vara för er en evig stadga, och den som stänker reningsvatten skall tvätta sina kläder, och den som rör vid reningsvattnet skall vara oren till kvällen. Och allt som den orene rör vid kommer att vara orent, och den själ som rör vid det kommer att vara oren till kvällen.

20

Och Israels söner kom, hela församlingen, in i öknen Sin under den första månaden, och folket stannade kvar i Kadesh, och Miriam dog där och blev begravd där. Och det fanns inget vatten för församlingen, och de samlades mot Moses och Aaron. Och folket klagade till Moses och sade: Måtte vi ha dött vid våra bröders förgörelse inför Herren. Och varför förde ni upp Herrens församling in i denna öken för att döda oss och vår boskap? Och varför detta? Ni förde upp oss från Egypten, att komma till denna onda plats; en plats där det inte sås, inte heller fikonträd, inte heller vinrankor, varken granatäpplen, varken vatten finns att dricka. Och Moses och Aaron kom från församlingens ansikte till dörren av vittnesbördets tält, och de föll på sitt ansikte, och Herrens härlighet visade sig för dem. Och Herren talade till Mose och sade: Ta din stav och samla församlingen, du och din broder Aron, och tala till klippan inför dem, och den skall ge sitt vatten, och ni skall föra ut vatten åt dem från klippan, och ni skall ge församlingen och deras boskap att dricka. Och Moses tog staven som var framför Herren, såsom Herren hade befallt. Och Moses och Aaron församlade menigheten framför klippan, och han sade till dem: Hör mig, ni olydiga, skall vi inte ur denna klippa föra ut vatten till er? Och Moses lyfte sin hand och slog klippan med staven två gånger, och mycket vatten kom ut, och församlingen drack, och deras boskap. Och Herren sa till Moses och Aaron: Eftersom ni inte trodde på att helga mig inför Israels söner, därför skall ni inte

föra denna församling in i det land som jag har gett åt dem. Detta är vattnet av Motsägelse, eftersom Israels söner blev smädade inför Herren, och han blev helgad bland dem. Och Moses sände budbärare från Kades till kungen av Edom och lät säga: Så säger din broder Israel: Du vet all den möda som har drabbat oss. Och våra fäder gick ner till Egypten, och vi vistades i Egypten många dagar, och egyptierna behandlade oss illa och våra fäder. Och vi ropade till Herren, och Herren hörde vår röst, och han sände en budbärare och förde oss ut ur Egypten, och nu är vi i staden Kadesh, vid gränsen av ditt område. Vi kommer att passera genom ditt land, vi kommer inte att gå genom fält, inte heller genom vingårdar, inte heller kommer vi att dricka vatten från din brunn, vi kommer att gå på den kungliga vägen, vi kommer inte att vika av vare sig till höger eller till vänster, tills vi har passerat genom dina gränser. Och Edom sade till honom: Du kommer inte att passera genom mitt land, annars kommer jag att gå ut i krig för att möta dig. Och Israels söner säger till honom: Vi skall passera vid berget. Om vi dricker av ditt vatten, jag och min boskap, skall jag ge dig betalning. Men saken är ingenting, vi skall passera vid berget. Men han sade: Du skall inte passera genom mitt land. Och Edom gick ut för att möta honom med en stor folkmassa och med stark hand. Och Edom ville inte ge Israel tillåtelse att passera genom hans gränser, och Israel vände bort från honom. Och de reste från Kadesh, och Israels söner, hela församlingen, kom till berget Hor. Och Herren sa till Mose och Aron på berget Hor vid gränserna till Edoms land och sade: Låt Aron bli tillagd till sitt folk, eftersom ni inte skall gå in i det land som jag har gett åt Israels söner, därför att

ni retade mig vid grälets vatten. Ta Aron och Eleasar, hans son, och för upp dem till berget Hor inför hela församlingen, och ta av Aron hans dräkt och klä Eleasar, hans son, i den, och Aron, efter att ha blivit tillagd, skall dö där. Och Mose gjorde precis som Herren befallde honom, och han förde honom upp till berget Hor, inför hela församlingen, och han klädde av Aron hans kläder, och han klädde dem på Eleasar hans son, och Aron dog på toppen av berget, och Mose och Eleasar gick ner från berget. Och hela församlingen såg att Aron hade dött, och de grät över Aron i trettio dagar, hela Israels hus.

21

Och den kananéiske kungen Arad, som bodde i öknen, hörde att Israel kom vägen genom Atharein, och han stred mot Israel och tog några av dem till fånga. Och Israel bad en bön till Herren och sade: Om du överlämnar detta folk i min hand, skall jag fullständigt förstöra dem och deras städer. Och Herren hörde Israels röst och överlämnade kananéen i deras hand, och de vigde honom åt förintelse och hans städer, och de kallade den platsens namn Anatema. Och efter att ha brutit upp från berget Hor på vägen mot Röda havet, omringade de landet Edom; och folket blev modlöst på vägen. Och folket talade emot Gud och emot Mose och sade: Varför detta? Du förde ut oss från Egypten för att döda oss i öknen? För att det inte finns bröd, inte heller vatten; men vår själ har blivit trött på detta tomma brödet. Och Herren sände in de dödande ormarna bland folket, och de bet

folket, och mycket folk av Israels söner dog. Och när folket hade kommit till Mose, sa de: Vi har syndat, eftersom vi talade emot Herren och emot dig. Be därför till Herren, och låt honom ta bort ormen från oss. Och Moses bad till Herren angående folket, och Herren sade till Moses: Gör åt dig själv en orm och sätt den på ett tecken, och det skall ske att om en orm biter en människa, skall var och en som har blivit biten leva när han ser den. Och Mose gjorde en orm av brons och satte upp den på ett tecken, och det hände att när en orm bet en människa och han såg på ormen av brons, så levde han. Och Israels söner bröt upp och slog läger i Obot. Och efter att ha brutit upp från Oboth slog de läger i Achalga på andra sidan i öknen, som ligger mitt för Moab, mot solens uppgång. Och därifrån avreste de, och de slog läger i ravinen Zared. Och därifrån bröt de upp och slog läger bortom Arnon i ödemarken, det som skjuter fram från amoreernas gränser, för Arnon är Moabs gräns, mellan Moab och amoreen. Därför sägs det i boken: Herrens krig satte Zahab i brand, och Arnons bäckar. Och han utsåg bäckarna för att bosätta Er, och det gränsar till Moabs område. Och därifrån brunnen, denna brunn som Herren sade till Moses: Samla folket, och jag ska ge dem vatten att dricka. Då sjöng Israel denna sång vid brunnen: börja för den, brunn, härskare grävde den, kungar av nationer högg ut den i deras kungarike, när de härskade, och från brunnen till Mattana, och från Mattana till Nahaliel, och från Nahaliel till Bamot, och från Bamot till Jahaz, som är på Moabs slätt, från toppen av det uthugna, det som ser mot öknens ansikte. Och Mose sände budbärare till Sihon, kung av amoreerna, med fredliga ord och sade: Vi kommer att passera

genom ditt land, på vägen kommer vi att gå. Vi kommer inte att vika av varken till åker eller till vingård. Vi kommer inte att dricka vatten från din brunn. På den kungliga vägen kommer vi att passera, tills vi passerar genom dina gränser. Och Sihon gav inte Israel tillåtelse att passera genom hans gränser, och Sihon samlade allt sitt folk, och gick ut för att strida mot Israel i öknen, och kom till Jahaz, och ställde upp sig till strid mot Israel. Och Israel slog honom med svärd och tog hans land i besittning från Arnon till Jabbok, till Ammons söner, eftersom Jazer är Ammons söners gränser. Och Israel tog alla dessa städer, och Israel bodde i alla amoréernas städer, i Hesbon och i alla som gränsade till denna. Ty Hesbon är staden som tillhörde Sihon, amoriteernas kung, och denne stred mot Moabs kung tidigare, och de tog hela hans land, från Aroer till Arnon. På grund av detta kommer gåttalarna att säga: Kom till Hesbon, så att Sihons stad må bli byggd och upprättad, eftersom eld gick ut från Hesbon, en låga från Sihons stad, och uppslukade ända till Moab och uppsväljde Arnons pelare. Ve dig Moab, du har förgåtts folk av Kemosh, deras söner blev uppgivna för att rädda sig själva, och deras döttrar blev fångar till kungen av amoreerna Sihon, och deras säd kommer att förgås, Heshbon ända till Dibon, och kvinnorna tände ännu ytterligare eld över Moab. Och Israel bosatte sig i alla amoréernas städer. Och Moses sände ut spejare för att utforska Jazer, och de intog det och dess byar, och de drev ut amoréerna som bodde där. Och efter att ha återvänt, gick de upp vägen in i Basan, och Og, kung av Basan, gick ut för att möta dem, och allt hans folk till krig i Edrei. Och Herren sade till Moses: Frukta inte honom, därför att jag har givit honom i dina

händer, och allt hans folk, och hela hans land, och du skall göra med honom såsom du gjorde med Sihon, amoreernas kung, som bodde i Hesbon. Och de slog honom och hans söner och allt hans folk, tills de inte lämnade kvar någon överlevande av hans, och de ärvde hans land.

22

Och Israels söner bröt upp och slog läger väster om Moab vid Jordan mitt emot Jeriko. Och Balak, Sippors son, hade sett allt som Israel hade gjort mot amoréerna, och Moab fruktade folket mycket eftersom de var många, och Moab var bekymrad på grund av Israels söner. Och Moab sade till Midians råd: Nu kommer denna församling att slicka upp allt runt omkring oss, såsom kalven slickar upp det gröna från slätten, och Balak, Zippors son, var kung av Moab vid den tiden. Och han sände ambassadörer till Balaam, son till Beor i Pethor, som ligger vid floden i hans folks söners land, för att kalla honom och säga: Se, ett folk har kommit ut från Egypten, och se, det har täckt jordens yta, och detta folk sitter intill mig. Och nu, kom hit och förbanna åt mig detta folk, eftersom de är starkare än vi, om vi kan besegra dem, så att jag kan driva ut dem från landet, eftersom jag vet att de som du välsignar blir välsignade, och de som du förbannar blir förbannade. Och äldsterådet från Moab och äldsterådet från Midian gick med spådomarna i sina händer, och de kom till Bileam och sade till honom Balaks ord. Och han sade till dem: Stanna här över natten, och jag kommer att svara er

med de saker som Herren talar till mig. Och furstarna från Moab stannade hos Bileam. Och Gud kom till Bileam och sade till honom: Vad vill dessa män hos dig? Och Bileam sade till Gud: Balak, son av Sippor, kung av Moab, sände dem till mig och sade: Se, ett folk har kommit ut från Egypten och har täckt landet, och de sitter bredvid mig, och nu kom och förbanna dem åt mig, om jag då kanske kan slå dem och kasta ut dem från landet. Och Gud sade till Balaam: Du ska inte gå med dem, inte heller ska du förbanna folket, för det är välsignat. Och Balaam reste sig på morgonen och sade till Balaks furstar: Återvänd till er herre, Gud tillåter mig inte att gå med er. Och Moabs härskare reste sig och kom till Balak, och de sade: Bileam vill inte följa med oss. Och Balak fortsatte ännu att sända fler härskare, och mer hedervärda än dessa. Och de kom till Bileam och sade till honom: Så säger Balak, Sippors son: Jag ber dig, tveka inte att komma till mig. Hedersamt kommer jag att hedra dig, och allt vad du säger kommer jag att göra för dig, och kom och förbanna detta folk för mig. Och Balaam svarade och sade till Balaks furstar: Om Balak ger mig sitt hus fullt av silver och guld, kommer jag inte att kunna överträda Herrens, Gudens, ord, att göra det litet eller stort i mitt sinne. Och nu, vänta även ni här denna natt, och jag ska få veta vad Herren ytterligare kommer att tala till mig. Och Gud kom till Balaam om natten och sade till honom: Om dessa män är närvarande för att kalla dig, res upp och följ dem, men det ord som jag talar till dig, det skall du göra. Och Bileam steg upp på morgonen, sadlade sin åsna, och gick med Moabs furstar. Och Gud blev arg i vrede eftersom han själv gick, och Guds budbärare reste sig för att motsätta sig honom.

Och han själv red på sin åsna, och hans två tjänare var med honom. Och när åsnan hade sett Guds budbärare stå i vägen med draget svärd i sin hand, vände åsnan åt sidan från vägen och gick ut på slätten, och han slog åsnan med sin stav för att styra den tillbaka på vägen. Och Guds budbärare stod i vingårdarnas fåror, ett stängsel på ena sidan och ett stängsel på andra sidan. Och när åsnan hade sett Guds budbärare tryckte hon sig själv mot väggen och krossade Bileams fot mot väggen, och han fortsatte att piska henne. Och Guds ängel tillade, och efter att ha gått bort ställde han sig på en trång plats, där det inte var möjligt att vika undan vare sig åt höger eller åt vänster. Och när åsnan såg Guds budbärare, satte den sig ner under Bileam, och Bileam blev arg och slog åsnan med staven. Och Gud öppnade åsnans mun, och den säger till Balaam: Vad har jag gjort dig, eftersom du har slagit mig denna tredje gång? Och Balaam sade till åsnan: Du har hånat mig, och om jag hade haft ett svärd i handen skulle jag redan ha genomborrat dig. Och åsnan säger till Bileam: Är inte jag din åsna som du har ridit på från din ungdom till denna dag? Kommer du inte förbise att jag föraktfullt gjorde så mot dig? Men han sa nej. Och Gud avslöjade Bileams ögon, och han ser Herrens budbärare stående emot på vägen, och svärdet draget i hans hand, och han böjde sig ner och tillbad med sitt ansikte. Och Guds budbärare sade till honom: Varför slog du din åsna denna tredje gången? Och se, jag gick ut mot dig, eftersom din väg inte var ädel inför mig, och åsnan som såg mig vek undan från mig denna tredje gången. Och om hon inte hade vänt åt sidan, så skulle jag nu ha dödat dig, men henne skulle jag ha skyddat. Och Balaam sade till Herrens budbärare:

Jag har syndat, för jag visste inte att du hade ställt dig emot mig på vägen för att möta mig, och nu, om det inte behagar dig, skall jag vända om. Och Guds budbärare sade till Bileam, följ med männen; men det ord som jag säger till dig, det ska du se till att tala. Och Bileam gick med Balaks furstar. Och när Balak hade hört att Balaam hade kommit, gick han ut för att möta honom, till en stad i Moab, som ligger vid gränserna till Arnon, vilken är vid en del av gränserna. Och Balak sa till Balaam: Skickade jag inte till dig för att kalla dig? Varför kom du inte till mig? Kommer jag verkligen inte att kunna ära dig? Och Bileam sa till Balak: Se, jag har kommit till dig nu; kan jag säga något? Det ordet som Gud kastar in i min mun, det kommer jag att tala. Och Balaam gick med Balak, och de kom till städerna i utkantsområdena. Och Balak offrade får och kalvar, och sände till Bileam och till furstarna som var med honom. Och det hände på morgonen, och Balak tog Balaam och förde upp honom på Baals pelaren, och visade honom därifrån en del av folket.

23

Och Balaam sa till Balak: Bygg åt mig här sju altare, och förbered åt mig här sju kalvar och sju baggar. Och Balak gjorde på det sätt som Balaam sade till honom, och offrade upp en kalv och en bagge på altaret. Och Balaam sade till Balak: Stå vid ditt offer, och jag kommer att gå om Gud kommer att visa sig för mig i mötet, och det ord som han visar mig, kommer jag att förkunna för dig, och Balak stod vid sitt offer. Och Balaam gick för att fråga

Gud, och han gick rakt fram, och Gud visade sig för Balaam, och Balaam sade till honom: De sju altarna har jag förberett, och jag har offrat upp en kalv och en vädur på altaret. Och Gud lade ord i Bileams mun och sade: Vänd dig mot Balak, så skall du tala. Och han vände sig till honom, och denne stod vid sina brännoffer, och alla Moabs furstar var med honom, och Guds ande kom över honom. Och han tog upp sin liknelse och sade: Från Mesopotamien sände Balak, Moabs konung, bud efter mig från bergen i öster och sade: Kom och förbanna Jakob åt mig, och kom och förbanna Israel åt mig. Vad ska jag förbanna som Herren inte förbannar? Eller vad ska jag förbanna som Gud inte förbannar? Därför att från bergens topp kommer jag att se honom, och från kullarna kommer jag att observera honom. Se, folket kommer att bo ensamt, och bland nationerna kommer det inte att räknas. Vem har exakt räknat Jakobs säd, och vem ska räkna Israels folk? Må min själ dö bland rättfärdiga själar, och må min säd bli som dessas säd. Och Balak sa till Balaam, vad har du gjort mot mig? Till att förbanna mina fiender har jag kallat dig, och se, du har välsignat dem med välsignelse. Och Balaam sade till Balak: Ska jag inte bevara att tala allt det som Gud lägger i min mun? Och Balak sade till honom: Kom hit ännu med mig till en annan plats varifrån du inte kommer att se honom därifrån, utan endast någon del av honom kommer du att se, men alla kommer du inte att se, och förbanna honom åt mig därifrån. Och han tog honom till fältets utkikstorn på toppen av det huggna, och han byggde där sju altare, och offrade upp en kalv och en bagge på altaret. Och Balaam sade till Balak: Stå vid ditt offer, men jag ska gå för att fråga Gud. Och Gud mötte

Balaam, och han lade ord i hans mun, och sade: Vänd tillbaka till Balak, och dessa saker skall du tala. Och han vände sig till honom, och denne stod vid sitt brännoffer, och alla Moabs furstar var med honom, och Balak sade till honom: Vad talade Herren? Och efter att ha tagit upp sin liknelse sade han: Res dig Balak, och hör, lyssna vittne, Sepphors son. Gud är inte som en människa att ljuga, inte heller som en människas son att hotas - har han själv sagt och inte ska göra det? Ska han tala och inte förbli? Se, att välsigna har jag åtagit mig, jag skall välsigna, och jag skall inte vända bort. Det kommer inte att finnas möda i Jakob, inte heller kommer smärta att ses i Israel. Herren hans Gud är med honom, härskarnas härlighet är i honom. Gud som har fört honom ut från Egypten, är för honom som en enhörnings ära. Ty det finns ingen spådom i Jakob, inte heller förutsägelse i Israel; i rätt tid skall det sägas till Jakob och till Israel, vad Gud skall fullborda. Se, folket skall resa sig som en unge och yppas som ett lejon; det skall inte sova förrän det äter byte och dricker blod av de sårade. Och Balak sade till Balaam: Förbanna honom inte åt mig, och välsigna honom inte heller. Och Balaam svarade och sade till Balak: Talade jag inte till dig och sade: Det ord som Gud talar, det skall jag göra? Och Balak sade till Balaam: Kom, jag ska ta dig till en annan plats, om det behagar Gud, och förbanna honom åt mig därifrån. Och Balak tog Balaam till toppen av Peor, som sträcker sig ut mot öknen. Och Balaam sa till Balak: Bygg åt mig här sju altare, och förbered åt mig här sju kalvar och sju baggar. Och Balak gjorde precis som Balaam sade till honom, och offrade upp en kalv och en bagge på altaret.

24

Och när Balaam såg att det var gott inför Herren att välsigna Israel, gick han inte som han brukade för att möta omenen, och han vände sitt ansikte mot öknen. Och Balaam lyfte upp sina ögon och såg Israel lägrad enligt stammarna, och Guds ande kom över honom. Och efter att ha tagit upp sin liknelse sade han, säger Bileam son av Beor, säger mannen som sant ser, säger hörande ord av den starke, som såg Guds syn i sömn, hans ögon avslöjade. Hur vackra är dina hem Jakob, dina tält Israel; Som dalar som ger skugga, och som trädgårdar vid en flod, och som tält, som Herren slog upp, och som cedrar vid vatten. En man skall gå ut från hans säd, och han skall härska över många folk, och Gogs rike skall upphöjas, och hans rike skall växa. Gud ledde honom ut från Egypten, som en enhörnings ära till honom, han skall uppsluka sina fienders folk, och suga märgen ur deras ben, och med sina pilar skall han genomskjuta fienden. Havande lagt sig ned vilade han som ett lejon och som en unge, vem skall resa upp honom? De som välsignar dig är välsignade och de som förbannar dig är förbannade. Och Balak blev arg på Balaam, och slog ihop sina händer, och Balak sade till Balaam: För att förbanna min fiende har jag kallat dig, och se, välsignande har du välsignat detta tredje gången. Nu därför, fly till din plats. Jag sa att jag skulle hedra dig, men nu har Herren berövat dig äran. Och Bileam sa till Balak: Talade jag inte också till dina budbärare som du sände till mig och sa: Om Balak skulle ge mig sitt hus fullt av silver och guld, kommer jag inte att kunna

överträda Herrens ord för att göra något gott eller ont av mig själv; vad Gud än säger, det kommer jag att säga. Och nu, se, jag går bort till min plats, kom, jag skall råda dig vad detta folk skall göra mot ditt folk i de sista dagarna. Och efter att ha tagit upp sin liknelse sade han: Bileam, Beors son, säger, mannen som sant ser säger, hörande Guds ord, vetande kunskap från den Högste, och havande sett Guds syn i sömn, hans ögon avslöjade. Jag kommer att visa honom, men inte nu, jag välsignar, men det närmar sig inte, en stjärna kommer att uppgå från Jakob, en man kommer att uppstå från Israel, och han kommer att krossa ledarna i Moab, och han kommer att plundra alla Seths söner. Och Edom kommer att vara arv, och Esau hans fiende kommer att vara arv, och Israel handlade i styrka. Och en kommer att uppstå från Jakob, och han kommer att förstöra den som räddas från staden. Och när han såg Amalek, och tog upp sin liknelse, sade han: Amalek är de första bland folken, men deras säd skall förgås. Och efter att ha sett keniterna och efter att ha tagit upp sin liknelse sa han: stark är din boning, och om du placerar ditt bo i klippan, och om det blir ett bo av listighet för Beor, kommer assyrierna att ta dig till fånga. Och när han hade sett Og och tagit upp sin liknelse, sade han: O, o, vem kommer att leva när Gud lägger ner dessa ting? Och det skall gå ut från Kittims hand, och de skall misshandla Assyrien, och de skall misshandla hebréerna, och de själva skall enhälligt förgås. Och Bileam reste sig och gick bort, efter att ha vänt tillbaka till sin plats, och Balak gick till sig själv.

25

Och Israel bodde i Shittim, och folket blev vanhelgat genom att bedriva otukt med Moabs döttrar. Och de kallade dem till offrena av deras avgudar, och folket åt av deras offer, och de tillbad deras avgudar. Och Israel invigdes åt Baal Peor, och Herren blev vred i vrede mot Israel. Och Herren sade till Mose: Ta alla folkets ledare och gör ett exempel av dem åt Herren mitt emot solen, så skall vredens ilska från Herren vändas bort från Israel. Och Moses sade till Israels stammar: Döda var och en sin egen som var invigd till Baal Peor. Och se, en man av Israels söner kom och förde sin broder till den midianitiska kvinnan inför Moses och inför hela Israels söners församling, men de grät vid dörren till vittnesbördets tält. Och när Pinehas, son till Eleasar, son till Aron prästen, hade sett detta, reste han sig upp från mitten av församlingen, och efter att ha tagit ett spjut i handen gick han in efter den israelitiske mannen in i ugnen, och han genomborrade båda, både den israelitiske mannen och kvinnan genom hennes livmoder, och plågan upphörde från Israels söner. Och de döda i plagen blev tjugofyratusen. Och Herren talade till Mose och sade: Pinehas, son till Eleasar, son till prästen Aron, stoppade min vrede från Israels söner, genom att visa min nitälskan bland dem, och jag förstörde inte Israels söner i min nitälskan. Så sade jag, se jag ger honom ett förbund av frid, och det kommer att vara för honom och för hans säd efter honom ett förbund av prästadöme evigt, i gengäld för vilket han var nitisk för sin Gud, och gjorde försoning för Israels

söner. Men namnet på mannen, israeliten som hade blivit slagen, som blev slagen tillsammans med midianitkvinnan, var Zambri, son till Salmon, härskare över Simeons familjehus. Och namnet på den midianitiska kvinnan som blev slagen var Chasbi, dotter till Zur, härskare över nationen Ommoth, av Midians familjehus. Och Herren talade till Mose och sade: Tala till Israels söner och säg: Var fientliga mot midjaniterna och slå dem, eftersom de själva är fientliga mot er med listighet, i allt som de bedrar er genom Peor, och genom Chasbi, dotter till en härskare av Midian, deras syster, hon som blev slagen på slagets dag på grund av Peor.

26

Och det skedde efter slaget, och Herren talade till Mose och prästen Eleasar och sade: Ta räkningen av hela Israels söners församling från tjugo år och uppåt enligt deras fäders hus, var och en som går ut för att ställa upp sig till strid i Israel. Och Mose och prästen Eleasar talade i Moabs slätter vid Jordan mitt emot Jeriko och sade: från tjugo år och uppåt, på det sätt som Herren befallde Mose; och Israels söner som gick ut från Egypten, Ruben Israels förstfödde; och Rubens söner Enok, och Enoks folk; Pallu, Pallus folk. Till Asron, folket av Asronei; till Charmi, folket av Charmi. Dessa folk av Ruben, och deras räkning blev fyrtiotre tusen sjuhundratrettio. Och Pallus söner: Eliab. Och Eliabs söner, Nemuel och Dathan och Abiram, dessa kallade från församlingen, dessa är de som reste sig upp mot Moses och

Aaron i Korahs församling, i upproret mot Herren. Och efter att ha öppnat sin mun sväljde jorden dem och Kora, i döden av hans samling, när elden förtärde de tvåhundrafemtio, och de blev till ett tecken; men Koras söner dog inte. Och Simeons söner, Simeons söners folk: av Nemuel, nemueliternas folk; av Jamin, jaminiternas folk; av Jakin, jakiniternas folk; av Sera, seraiternas folk; av Saul, sauliternas folk. Dessa folk av Simeon från deras folkräkning, tjugotvåtusen och tvåhundra. Söner av Juda var Er och Onan, och Er och Onan dog i landet Kanaan. Och Judas söner blev enligt deras klaner: till Shiloh, folket Shelaniterna, till Perez, folket Pereziterna, till Zerah, folket Zerahiterna. Och Phares söner blev: till Hezron, folket Asroniterna, till Iamun, folket Iamuniterna. Dessa är Judas folk enligt deras mönstring: sjuttiosex tusen femhundra. Och Isaskars söner enligt deras klaner: till Tola, klanen Tolaiterna; till Pua, klanen Puaiterna; till Jasub, klanen Jasubiterna; till Simron, klanen Simroniterna. Dessa var Isaskars folk enligt deras räkning, sextiofyra tusen fyrahundra. Zebuluns söner enligt deras klaner: till Sered, folket Serediterna; till Allon, folket Alloniterna; till Allel, folket Alleliterna. Dessa folk av Zebulun från deras räkning, sextio tusen och femhundra. Gads söner enligt deras klaner: till Sefon, klanen sefoniter; till Haggi, klanen haggiter; till Shuni, klanen shuniter; till Ozni, klanen ozniter; till Addi, klanen additer; till Arodi, klanen aroditer; till Ariel, klanen arieliter. Dessa är Gads söners folk från deras räkning, fyrtiofyra tusen och femhundra. Ashers söner enligt deras klaner: till Jamin, folket Jaminiterna; till Jesou, folket Jesouiterna; till Baria, folket Bariaiterna. Till Kober, folket Koberi, till Melchiel, folket

Melchieli. Och dottern till Asher hette Sara. Dessa folk av Asher från deras räkning, fyrtiotre tusen fyrahundra. Josefs söner enligt deras klaner, Manasse och Efraim. Manasses söner. Till Makir, folket makiriterna; och Makir födde Gilead; till Gilead, folket gileaditerna. Och dessa var Gileads söner: Ahiezer, Ahiezeriternas folk, Cheleg, Chelegiternas folk. Till Esriel, folket av esrieliterna; till Shekem, folket av shekemiterna; till Shemaer, folket av shemaeriterna; och till Hefer, folket av heferiterna. Och Salpaad, Ophers son, fick inte söner, utan döttrar, och dessa är namnen på Salpaads döttrar: Mala, Noua, Egla, Melcha och Thersa. Dessa är Manasses folk från deras räkning, femtiotva tusen och sjuhundra. Och dessa var Efraims söner: till Suthala, folket shuthelahiterna, till Taanach, folket tahaniterna. Dessa är Suthalas söner, till Eden, Edens folk. Dessa folk av Efraim från deras räkning, trettiotvåtusen femhundra, dessa folk av Josefs söner enligt deras klaner. Benjamins söner enligt deras klaner: till Bale, klanen Belaiterna, till Ashbel, klanen Ashbeliterna, till Ahiram, klanen Ahiramiterna. Till Sophan, folket av Sophanes. Och Bales söner blev Adar och Noeman; till Adar hörde folket Adari, och till Noeman hörde folket Noemani. Dessa är Benjamins söner enligt deras klaner, från deras räkning: trettiofemtusen femhundra. Och Dans söner enligt deras klaner: till Samah, klanen Shameiter, dessa Dans klaner enligt deras klaner. Alla Shuhamiternas folkslag enligt deras mönstring, sextiofyra tusen fyrahundra. Naftalis söner enligt deras klaner: till Asiel, det asielitiska folket, till Gauni, det gaunitiska folket. Till Jeser, folket Jeseri; till Sellem, folket Sellemi. Dessa folk av Naftali från deras räkning, fyrtio tusen och trehundra. Denna

räkning av Israels söner: sexhundraettusen sjuhundratrettio. Och Herren talade till Mose och sade: Åt dessa ska landet delas, att ärvas efter antal namn. Till de fler ska du öka arvet, och till de färre ska du minska deras arv. Till var och en ska deras arv ges, såsom de räknades. Genom lotter skall landet delas åt namnen; enligt deras fädernas stammar skall de ärva. Genom lotten skall du fördela deras arvedel mellan de många och de få. Och Levis söner enligt deras klaner: till Gershon, folket Gershoniterna, till Kohath, folket Kohatiterna, till Merari, folket Merariterna. Dessa är Levis söners folk: lobeniterna, hebroniterna, koréerna och mousiterna, och Kaat födde Amram. Och namnet på hans hustru var Jokebed, dotter till Levi, som födde dessa åt Levi i Egypten, och hon födde åt Amram Aron och Mose, och Mirjam deras syster. Och Aaron fick Nadab och Abiud och Eleazar och Ithamar. Och Nadab och Abiud dog när de offrade främmande eld inför Herren i öknen Sinai. Och de blev från deras folkräkning tjugotre tusen, varje man från en månad gammal och uppåt, för de blev inte räknade tillsammans bland Israels söner, eftersom ingen lott gavs åt dem bland Israels söner. Och detta var folkräkningen av Moses och prästen Eleazar, som besökte Israels söner i Moabs Araboth, vid Jordan mitt emot Jeriko. Och bland dessa fanns ingen människa av de som inspekterats av Moses och Aron, vilka inspekterade Israels söner i öknen Sinai. Därför att Herren sade till dem: Med döden ska de dö i öknen, och ingen blev lämnad kvar av dem, inte en enda, utom Kaleb, Jefunnes son, och Josua, Nuns son.

27

Och efter att ha kommit fram döttrarnas till Salpaad son av Ofer, son av Galaad, son av Makir, av folket Manasse, av Josefs söner, och dessa deras namn, Maala, och Noua, och Egla, och Melka, och Tersa, och efter att ha stått inför Mose, och inför Eleasar prästen, och inför härskarna, och inför hela församlingen vid dörrarna av vittnesbördets tält, säger de, vår far dog i öknen, och han var inte i mitten av församlingen som samlades mot Herren i Kores församling, eftersom han dog genom sin synd, och söner blev inte till honom; må inte vår fars namn utplånas från mitten av hans folk, eftersom det inte finns till honom en son; ge oss besittning i mitten av vår fars bröder. Och Moses förde deras dom framför Herren. Och Herren talade till Mose och sade: Rättvist har Selofhads döttrar talat; du skall ge dem besittning av arv bland deras fars bröder, och du skall överföra deras fars arv till dem. Och till Israels söner ska du tala och säga: Om en man dör och han inte har en son, ska ni överföra hans arv till hans dotter. Men om han inte har en dotter, ska ni ge arvet till hans bror. Om han men inte har bröder, skall ni ge arvet till hans faders broder. Om det inte finns bröder till hans fader, skall ni ge arvet till den närmaste släktingen från hans stam, att ärva det som är hans, och detta skall vara för Israels söner en rättsstadga, såsom Herren befallde Mose. Och Herren sade till Moses: Gå upp på berget som ligger bortom Jordan, detta berget Nabau, och se landet Kanaan, som jag ger åt Israels söner till besittning. Och du kommer att se det, och du kommer

att samlas till ditt folk, du också, såsom din broder Aaron samlades vid berget Hor. Eftersom ni överskred mitt ord i öknen Sin, när församlingen motsatte sig, att helga mig, heligade ni inte mig vid vattnet inför dem, detta är motsägelsens vatten i Kadesh i öknen Sin. Och Mose sade till Herren, låt Herren, andarnas och allt kötts Gud, utse en man över denna församling, som skall gå ut inför dem, och som skall gå in inför dem, och som skall föra ut dem, och som skall föra in dem, och Herrens församling skall inte vara som får som inte har herde. Och Herren talade till Mose och sade: Ta till dig Josua, Nuns son, en man som har ande i sig, och du skall lägga dina händer på honom. Och du skall ställa honom framför prästen Eleasar, och du skall ge honom befallning framför hela församlingen, och du skall ge befallning om honom inför dem. Och du skall ge av din härlighet på honom, så att Israels söner må lyda honom. Och inför prästen Eleazar skall han stå, och de skall fråga honom om visandets dom inför Herren. På hans mun skall de gå ut, och på hans mun skall de gå in, han själv och Israels söner endräktigt, och hela församlingen. Och Mose gjorde precis som Herren hade befallt honom, och han tog Josua och ställde honom framför prästen Eleasar och framför hela församlingen, och lade sina händer på honom, och tillsatte honom precis som Herren hade befallt Mose.

28

Och Herren talade till Mose och sade: Befalla Israels söner, och

du skall säga till dem: Mina gåvor, mina gåvor, mina offer till en välluktande doft skall ni bevara att offra åt mig vid mina högtider. Och du skall säga till dem: Dessa är de offerings som ni skall frambära åt Herren: två årsgamla felfria lamm om dagen till brännoffret, ständigt. Det ena lammet skall du göra på morgonen, och det andra lammet skall du göra mot aftonen. Och du skall göra en tiondedel av en efa fint mjöl till ett offer blandat i olja, i en fjärdedel av ett hin. Ständigt brännoffer, det som blev på berget Sinai till en välluktande doft för Herren. Och hans drickoffer, den fjärde delen av en hin till det ena lammet; i helgedomen skall du gjuta drickoffer av starkt dryck till Herren; och det andra lammet skall du göra mot kvällen; enligt dess offer och enligt dess drickoffer skall ni göra det till en välluktande doft åt Herren. Och på sabbatsdagen ska ni offra två ettåriga fläckfria lamm, och två tiondelar fint mjöl blandat med olja till matoffer och drickoffer, sabbatens brännoffer på sabbaten utöver det ständiga brännoffret, och dess drickoffer. Och på nymånedagarna ska ni offra brännoffer till Herren, två tjurar från oxar, och en vädur, sju ettåriga felfria lamm. Tre tiondelar fint mjöl blandat i olja till den ena tjuren, och två tiondelar fint mjöl blandat i olja till den ena väduren. En tiondel fint mjöl blandat i olja till det ena lammet, ett offer, en doft av vällukt, en gåva till Herren. Deras drickoffer ska vara hälften av en hin för den ena kalven och en tredjedel av en hin ska vara för den ena baggen. Och en fjärdedel av en hin vin ska vara till det ena lammet; detta brännoffret månad efter månad under årets månader. Och en killing från getterna om synd till Herren skall göras vid det ständiga brännoffret, och hans dryckoffer. Och i

den första månaden, på den fjortonde dagen av månaden, är påsk för Herren. Och på den femtonde dagen av denna månad är en högtid, i sju dagar skall ni äta osyrat bröd. Och den första dagen skall kallas helig för er, inget trälarbete skall ni göra. Och ni ska frambära brännofferingar som offergåva till Herren: två kalvar från oxar, en vädur, sju årsgamla lamm; de ska vara felfria för er. Och deras offer av fint mjöl blandat i olja: tre tiondedelar till den ena kalven och två tiondedelar till den ena baggen. En tiondel skall du göra för vart och ett av de sju lammen. Och en get från getterna angående synd, för att försona för er; Utom det ständiga morgonbrännoffret, vilket är det ständiga brännoffret. Dessa saker skall ni göra varje dag under de sju dagarna, en gåva, ett offer till en välluktande doft för Herren; utöver det ständiga brännoffret skall du göra dess drickoffer. Och den sjunde dagen skall kallas helig för er, inget slavarbete skall ni göra på den. Och på de ungas dag, när ni bär fram ett nytt offer till Herren under veckorna, skall det vara en helig högtid för er, inget trälarbete skall ni göra. Och ni skall offra brännoffer till en välbehaglig lukt för Herren: två kalvar av nötkreatur, en vädur och sju årsgamla felfria lamm. Deras offer av fint mjöl blandat i olja, tre tiondelar för den ena kalven, och två tiondelar för den ena baggen. En tiondel för varje lamm, för de sju lammen; och en killing från getterna angående synd, att försona för er; förutom det ständiga brännoffret; och deras offer skall ni göra åt mig, felfria skall de vara för er, och deras drickoffer.

29

Och i den sjunde månaden, på den första dagen av månaden, skall en helig sammankomst vara för er, inget trälarbete skall ni göra, en dag av betydelse skall det vara för er. Och ni skall göra brännofferingar till en välluktande doft åt Herren: en kalv från oxar, en bagge, sju årsgamla felfria lamm. Deras offergåva är finmjöl blandat i olja; tre tiondelar till den ena tjuren, och två tiondelar till den ena baggen; en tiondel till vart och ett av de sju lammen; och en bock från getterna som syndoffer, för att försona för er; utom nymånens brännoffer och deras offergåvor och deras drickoffer, och det ständiga brännoffret och dess offergåvor och dess drickoffer enligt deras föreskrift, till en välluktande doft för Herren. Och den tionde dagen av denna månad skall vara kallad helig för er, och ni skall plåga era själar, och inget arbete skall ni göra. Och ni ska bringa brännoffren till en lukt av doft åt Herren, offren åt Herren: en kalv från oxar, en bagge, sju årgamla lamm; de ska vara felfria för er. Deras offergåva är finmjöl blandat i olja: tre tiondelar till den ena kalven, och två tiondelar till den ena baggen; en tiondel till vart och ett av de sju lammen; och en getabock från getterna angående synd, för att försona för er; utom syndoffret för försoningen, och det ständiga brännoffret; dess offergåva, och dess drickoffer enligt föreskriften till en välluktande doft, ett offer till Herren. Och på den femtonde dagen av denna sjunde månad skall en helig sammankomst vara för er, inget trälarbete skall ni göra, och ni skall fira denna högtid åt Herren i sju dagar.

Och ni ska frambära brännofferingar som offergåva till en välluktande doft åt Herren: på den första dagen tretton kalvar av oxar, två baggar, fjorton årsgamla lamm; de ska vara felfria. Deras matoffer finmjöl blandat i olja: tre tiondelar till varje kalv, för de tretton kalvarna, och två tiondelar till varje bagge, för de två baggarna. En tiondel till varje lamm, för de fjorton lammen. Och en bock från getterna för synden, utom det ständiga brännoffret, deras matoffer och deras drickoffer. Och den andra dagen tolv kalvar, två baggar, fjorton årsgamla lamm utan fel. Deras offer och deras drickoffer till kalvarna och till vädurarna och till lammen enligt deras antal, enligt föreskriften för dem. och en killing från getterna om synd, utom det ständiga brännoffret, deras offer och deras drickoffer. Den tredje dagen elva kalvar, två baggar, fjorton årsgamla lamm utan fläck. Deras offer och deras drickoffer till kalvarna och till vädurarna och till lammen enligt deras antal, enligt föreskriften för dem. Och en killing från getterna om synd, utom det ständiga brännoffret, deras offer och deras drickoffer. Den fjärde dagen: tio kalvar, två baggar, fjorton årsgamla lamm utan fel. Deras offer och deras drickoffer till kalvarna och till baggarna och till lammen enligt deras antal, enligt deras föreskrift. Och en killing från getterna om synd, utom det ständiga brännoffret, deras offer och deras drickoffer. Den femte dagen nio kalvar, två baggar, fjorton årsgamla lamm utan fläck. Deras offer och deras drickoffer till kalvarna och till baggarna och till lammen enligt deras antal, enligt deras föreskrift. Och en killing från getterna om synd, utom det ständiga brännoffret, deras offer och deras drickoffer. Den sjätte dagen åtta kalvar, två baggar, fjorton ettåriga lamm

utan fel. Deras offer och deras drickoffer till kalvarna och till baggarna och till lammen enligt deras antal, enligt deras föreskrift. Och en killing från getterna om synd, utom det ständiga brännoffret, deras offer och deras drickoffer. Den sjunde dagen sju kalvar, två baggar, fjorton ettåriga lamm utan fläck. Deras offer och deras drickoffer till kalvarna och till baggarna och till lammen enligt deras antal, enligt deras föreskrift. Och en killing från getterna om synd, utom det ständiga brännoffret, deras offer och deras drickoffer. Och på den åttonde dagen skall det vara en slutförsamling för er, inget slavarbete skall ni utföra på denna dag. Och ni skall bringa brännoffren till en doft av vällukt, offren åt Herren: en kalv, en bagge, sju åriga lamm utan fel. Deras offer och deras drickoffer till kalven och till baggen och till lammen enligt deras antal, enligt deras anordning. Och en killing från getterna om synd, utom det ständiga brännoffret, deras offer och deras drickoffer. Dessa saker skall ni göra åt Herren vid era högtider, utom era böner och era frivilliga gåvor och era brännoffer och era slaktoffer och era drickoffer och era frälsningsoffer.

30

Och Moses talade till Israels söner enligt allt som Herren hade befallt Moses. Och Moses talade till furstar av Israels söners stammar och sade: Detta är det ord som Herren har befallt. En man som avlägger ett löfte till Herren, eller svär en ed, eller binder sig med en bindande förpliktelse angående sin själ, skall

inte vanhelga sitt ord; allt som går ut ur hans mun skall han göra. Om en kvinna avlägger ett löfte till Herren, eller binder en bindande förpliktelse i sin fars hus i sin ungdom, och hennes far hör hennes löften och hennes bindande förpliktelser som hon band mot sin själ, och hennes far tiger stilla, då ska alla hennes löften stå fast, och alla de bindande förpliktelserna som hon band mot sin själ ska förbli för henne. Men om hennes far vägrar på den dag han hör alla hennes löften och de bindande förpliktelserna som hon band mot sin själ, ska de inte stå fast. Och Herren ska rena henne, eftersom hennes far vägrade. Om men, havande blivit, hon blir en mans, och hennes böner är på henne enligt hennes läppars åtskillnad, vilka hon band mot sin själ, och hennes man hör och tiger till henne den dag han hör, så ska alla hennes böner stå, och hennes förpliktelser, vilka hon band mot sin själ, ska stå. Om hennes man vägrande vägrar den dag han hör det, så förblir inte alla hennes böner och hennes förpliktelser som hon har bestämt mot sin själ, eftersom mannen vägrade från henne, och Herren skall rena henne. Och en änkas och en bortkastad kvinnas löfte, allt som hon lovar vid sin själ, skall förbli för henne. Om men hennes löfte är i hennes mans hus, eller den bindande förpliktelsen mot hennes själ med ed, och hennes man hör, och tiger till henne, och inte förbjuder henne, och alla hennes löften ska stå, och alla hennes bindande förpliktelser som hon band mot hennes själ, ska stå mot henne. Om hennes man tar bort allt den dag han hör det, så skall ingenting av det som har gått ut från hennes läppar enligt hennes böner och enligt de förpliktelser som gäller hennes själ förbli giltigt för henne, eftersom hennes man har tagit bort det,

och Herren skall rena henne. Varje löfte och varje ed av band att skada själen, hennes man kommer att ställa upp för henne, och hennes man kommer att ta bort den. Men om han tyst förblir tyst för henne dag från dag, så kommer han att ställa upp för henne alla hennes löften, och förpliktelserna på henne kommer han att ställa upp för henne, eftersom han blev tyst för henne den dagen som han hörde. Om men mannen, efter att ha tagit bort, tar bort hennes efter den dag då han hörde, så skall han ta hans synd. Dessa är de stadgar som Herren befallde Moses, mellan en man och hans hustru, och mellan en fader och dotter i hennes ungdom i faderns hus.

31

Och Herren talade till Mose och sade: Hämnas Israels söners hämnd på Midianiterna, och därefter skall du fogas till ditt folk. Och Moses talade till folket och sade: Beväpna män från er, och ställ upp dem i slagordning inför Herren mot Midian, för att utföra Herrens hämnd mot Midian. Tusen från varje stam, tusen från varje stam, från alla Israels söners stammar, sänd ut till strid. Och de räknade ut från Israels tusenden tusen från varje stam, tolv tusen beväpnade till slagordning. Och Moses sände dem, tusen från varje stam, tusen från varje stam med deras styrka, och Pinehas, son till Eleasar, Arons son, prästen, och de heliga kärlen, och signaltrumeterna i deras händer. Och de drog upp i stridsordning mot Midian, som Herren befallde Mose, och de dödade varje man. Och de dödade kungarna av Midian

samtidigt med deras sårade: Evi, Rekem, Zur, Hur och Reba, fem kungar av Midian, och Bileam son av Beor dödade de med svärd tillsammans med deras sårade. Och de plundrade Midians kvinnor, och deras bagage, och deras boskap, och alla deras ägodelar, och de plundrade deras styrka. Och alla deras städer i deras bosättningar, och deras gårdar brände de i eld. Och de tog all deras plundring och allt deras byte, från människa till boskap. Och de förde till Moses och till prästen Eleazar och till alla Israels söner fångenskapen och bytet och plundringen in i lägret i Araboth Moab, som är vid Jordan mitt emot Jeriko. Och Moses och prästen Eleazar och alla församlingens furstar gick ut för att möta dem utanför lägret. Och Moses blev arg på styrkornas övervakare, befälhavarna över tusen och befälhavarna över hundra, som kom från krigets slagordning. Och Moses sa till dem: Varför har ni skonat varje kvinna? Dessa var för Israels söner enligt Balaams ord för att vända dem bort och förbise Herrens ord på grund av Peor, och plågan drabbade Herrens församling. Och nu döda allt mankön bland allt bytet, och varje kvinna som har känt en mans säng, döda. Och spara vid liv alla kvinnor som inte har haft umgänge med en man. Och ni ska slå läger utanför lägret i sju dagar, var och en som har dödat och den som rör vid den dödade ska bli renad på den tredje dagen och på den sjunde dagen, ni och era fångar. Och varje täcke och varje läderkärl, och allt arbete av getskinn, och varje träkärl skall ni rena. Och Eleasar prästen sade till männen i styrkan som kom från krigets slagordning: Detta är lagens stadga som Herren befallde Mose. Utom guldet och silvret och bronset och järnet och blyet och tennet, varje sak som kommer

att passera genom eld, ska renas, men med reningens vatten ska den renas; och allt som inte passerar genom eld, ska passera genom vatten. Och tvätta kläderna den sjunde dagen, och ni skall bli renade, och efter detta skall ni gå in i lägret. Och Herren talade till Mose och sade: Ta summan av bytet från fångenskapen, från människa till boskap, du och prästen Eleasar och stammarna av fäderna i församlingen. Och ni ska dela bytet mellan krigarna som gått ut i stridslinjen och hela församlingen. Och ni ska avskilja en gåva till Herren från männen, krigarna som har gått ut till striden, en själ från femhundra, från männen, och från boskapen, och från oxarna, och från fåren, och från åsnorna, och från deras hälft ska ni ta. Och du ska ge prästen Eleasar förstlingarna åt Herren. Och från Israels söners hälft skall du ta en av femtio av människorna, och av oxarna, och av fåren, och av åsnorna, och av all boskap, och du skall ge dem till leviterna som bevakar vakterna i Herrens tält. Och Moses och prästen Eleazar gjorde såsom Herren hade befallt Moses. Och överskottet av bytet som männen krigarna hade plundrat blev, av fåren, sexhundrasjuttiofem tusen. Och oxar, sjuttiotvå tusen. Och åsnor, sextioett tusen. Och själar av människor bland kvinnorna som inte hade känt en mans säng, alla själar, trettiotvå tusen. Och det blev så att hälften, den del som tillföll dem som hade dragit ut i kriget, av antalet får var tre hundra trettio tusen sju tusen fem hundra. Och avgiften till Herren blev från fåren sexhundrasjuttiofem. Och oxar, trettiosex tusen, och avgiften till Herren, sjuttiotvå. Och åsnor, trettiotusen femhundra, och avgiften till Herren, sextioett. Och människosjälar, sexton tusen, och avgiften av dem till Herren,

trettiotvå själar. Och Mose gav offergåvan till Herren, Guds offergåva, åt prästen Eleasar, såsom Herren befallde Mose, från hälften av Israels söner, vilka Mose avskilde från krigsmännen. Och hälften från församlingen av fåren blev trehundratrettiosjutusen femhundra. Och oxar, trettiosex tusen. Åsnor, trettiotusen femhundra. Och människosjälar, sexton tusen. Och Moses tog från Israels söners halva portion en av femtio, från människorna och från boskapen, och gav dem åt leviterna som bevakar Herrens tälts vakter, på det sätt som Herren befallde Moses. Och de närmade sig Mose, alla de som var utsedda till tusentalsförare av styrkan, tusentalsförare och hundratalsförare, och de sade till Mose: Dina tjänare har tagit summan av männen, av krigarna bland oss, och inte en enda har saknats bland dem. Och vi har burit fram gåvan till Herren, var man det han fann av gyllene föremål: armband och fotring och ring och armring och halsband, för att försona för oss inför Herren. Och Moses och prästen Eleazar tog emot guldet från dem, alla bearbetade föremål. Och allt guldet, offergåvan som de gav åt Herren, blev sexton tusen sjuhundra och femtio siklar från befälhavarna över tusen och från befälhavarna över hundra. Och männen, krigarna, plundrade var och en för sig själv. Och Moses och prästen Eleazar tog guldet från befälhavarna över tusen och från befälhavarna över hundra, och han förde in det i vittnesbördets tält, ett minnesmärke för Israels söner inför Herren.

32

Och Rubens söner och Gads söner hade boskap i mängd, mycket stor mängd; och de såg landet Jaser och landet Gilead; och platsen var en plats för boskap. Och Rubens söner och Gads söner kom fram och sa till Mose och till prästen Eleasar och till församlingens ledare: Atarot och Dibon och Jaser och Nimra och Hesbon och Eleale och Sibma och Nebo och Beon, landet som Herren har överlämnat inför Israels söner, är land för boskapsuppfödning, och dina tjänare har boskap. Och de sade: Om vi har funnit ynnest inför dig, låt detta land bli givet till dina tjänare i besittning, och låt oss inte korsa Jordan. Och Moses sade till Gads söner och till Rubens söner: Era bröder går ut i kriget, och ni skall sitta här? Och varför förvränger ni Israels söners sinnen så att de inte ska korsa in i det land som Herren ger åt dem? Gjorde inte era fäder på samma sätt, när jag sände dem från Kadesh Barnea för att bese landet? Och de gick upp till Druvklasens ravin, och de utforskade landet, och de vände bort Israels söners hjärtan, så att de inte skulle gå in i det land som Herren hade gett åt dem. Och Herren blev vred i vrede på den dagen, och svor och sade: Om dessa män som har gått upp från Egypten, från tjugo år och uppåt, de som känner gott och ont, kommer att se landet som jag svor åt Abraham och Isak och Jakob, för de följde inte fullständigt efter mig; utom Kaleb, Jefunnes son, den som har blivit avskild, och Josua, Nuns son, eftersom han följde fullständigt efter Herren. Och Herren blev vred i vrede på Israel, och skingrade dem i öknen i fyrtio år, tills hela den generation som gjorde det onda inför Herren blev förtärd. Se, ni har rest er upp i era fäders ställe, en förstörelse av syndiga människor, för att ännu mer öka Herrens vredes harm

mot Israel. Att ni ska vända er bort från honom för att ytterligare lämna honom kvar i öknen, och ni ska handla laglöst mot hela denna församling. Och de närmade sig honom och sade: Vi kommer att bygga fårhagar här åt vår boskap och städer åt vårt bagage. Och vi beväpnade oss som förtrupp före Israels söner, tills vi skulle leda dem in till deras egen plats, och vårt bagage skall bo i befästa städer på grund av de som bor i landet. Inte ska vi vända tillbaka till våra hus förrän Israels söner är fördelade, var och en till sin arvedel. Och vi skola icke längre ärva bland dem från andra sidan Jordan och bortom, därför att vi ha mottagit våra lotter på andra sidan Jordan i öster. Och Mose sade till dem, om ni gör enligt detta ord, om ni beväpnar er inför Herren till krig, och var och en av era beväpnade soldater passerar över Jordan inför Herren, tills hans fiende blir förstörd från hans ansikte, och landet blir underkuvat inför Herren, och efter detta vänder ni om, och ni kommer att vara oskyldiga inför Herren och från Israel; och detta land kommer att vara er besittning inför Herren. Om ni men inte gör således, kommer ni att synda inför Herren, och ni kommer att veta er synd, när ondskorna griper er. Och ni ska bygga städer åt er för ert bagage och gårdar för er boskap, och ni ska göra det som utgår från er mun. Och Rubens söner och Gads söner sade till Mose: Dina barn kommer att göra såsom vår Herre befaller. Vårt bagage, våra hustrur och all vår boskap kommer att vara i Gileads städer. Men dina barn kommer att passera förbi alla beväpnade och uppställda inför Herren till kriget, på det sätt som herren säger. Och Mose sammanställde för dem prästen Eleasar och Josua, Nuns son, och Israels

stammars fäders styrande. Och Moses sade till dem: Om Rubens söner och Gads söner korsar Jordan med er, alla beväpnade till krig inför Herren, och ni underkuvar landet framför er, så skall ni ge dem landet Gilead i besittning. Om de inte korsar över beväpnade med er in i kriget framför Herren, så skall ni föra över deras packning och deras kvinnor och deras boskap före er in i Kanaans land, och de skall ärva tillsammans med er i Kanaans land. Och Rubens söner och Gads söner svarade och sade: Allt vad Herren säger till sina tjänare, det skall vi göra. Vi ska korsa beväpnade framför Herren in i landet Kanaan, och ni ska ge besittningen till oss på andra sidan Jordan. Och Moses gav åt Gads söner och åt Rubens söner och åt den halva stammen Manasse, Josefs söner, kungariket Sihon, amoriternas kung, och kungariket Og, Basans kung, landet och städerna med dess gränser, landets städer runt omkring. Och Gads söner byggde Dibon och Atarot och Aroer och Sofar och Jaser och upphöjde dem och Nimra och Bet-Haran, befästa städer och fårhagar. Och Rubens söner byggde Hesbon och Eleale och Kirjataim och Baal Meon, omgivna med murar, och Sibma, och de namngav enligt deras namn namnen på städerna som de byggde. Och Machirs son, Manassehs sons, gick till Gilead och tog det, och förstörde amoreén som bodde där. Och Moses gav Gilead till Machir, Manasses son, och han bodde där. Och Jair, Manassehs son, gick och tog deras gårdar, och kallade dem Jairs gårdar. Och Nabau gick och tog Kaath och dess byar, och namngav dem Naboth efter sitt namn.

33

Och dessa är etapperna för Israels söner, när de gick ut från Egyptens land med sin styrka under Moses och Arons ledning. Och Moses skrev deras avgångar och deras etapper genom Herrens ord, och dessa är etapperna av deras resa. De avlägsnade sig från Ramesse den första månaden, den femtonde dagen av den första månaden, nästa dag efter påsken gick Israels söner ut med upplyft hand inför alla egyptierna. Och egyptierna begravde alla sina döda som Herren hade slagit, allt förstfött i Egyptens land, och mot deras gudar utförde Herren hämnd. Och Israels söner, som hade brutit upp från Rameses, slog läger i Suckot. Och efter att ha brutit upp från Suckot slog de läger i Etam, som är en del av öknen. Och de bröt upp från Etam och slog läger vid mynningen av Irot, som är mittemot Baal-Sefon, och de slog läger mittemot Migdol. Och de bröt upp mittemot Eiroth, och de korsade havet in i ödemarken, och de gick tre dagars väg genom ödemarken, och de slog läger i Pikriais. Och de bröt upp från de Bittra vattnen och kom till Elim, och i Elim fanns tolv vattenkällor och sjuttio palmträd, och de slog läger där vid vattnet. Och de avreste från Elim och slog läger vid Röda havet. Och de avreste från Röda havet, och de slog läger i öknen Sin. Och de avlägsnade sig från öknen Sin, och de slog läger i Rephaka. Och de avreste från Rephaka och slog läger i Ailous. Och de reste från Ailous och slog läger i Rafidim, och det fanns inget vatten där för folket att dricka. Och de avreste från Raphidin och slog läger i öknen Sinai. Och de

avreste från öknen Sinai, och de slog läger vid begärets gravar. Och de bröt upp från begärets gravar och slog läger i Aseroth. Och de avreste från Aseroth och slog läger i Rathamah. Och de avreste från Ratama och slog läger i Remmon Fares. Och de avreste från Remmon Phares och slog läger i Lebona. Och de avreste från Lebona och slog läger i Ressan. Och de avreste från Ressan och slog läger i Makellath. Och de avreste från Makellath och slog läger i Saphar. Och de avreste från Safar och slog läger i Charadath. Och de avreste från Charadath och slog läger i Makeloth. Och de avreste från Makeloth och slog läger i Kataath. Och de avlägsnade sig från Kataath, och de slog läger i Tarath. Och de bröt upp från Tarath och slog läger i Mathekka. Och de avlägsnade sig från Mathekka och slog läger i Selmona. Och de avreste från Selmona och slog läger i Masuruth. Och de avreste från Masouruth och slog läger i Banaia. Och de avlägsnade sig från Banaia, och de slog läger vid berget Gadgad. Och de avlägsnade sig från berget Gadgad och slog läger i Etebatha. Och de bröt upp från Etebatha och slog läger i Ebrona. Och de avreste från Ebrona och slog läger i Esjon-Geber. Och de avrest från Ezion Geber, och de slog läger i öknen Sin, och de avrest från öknen Sin, och de slog läger i öknen Paran, denna är Kadesh. Och de bröt upp från Kadesh, och de slog läger vid berget Hor nära Edoms land. Och Aaron prästen gick upp genom Herrens befallning, och dog där i det fyrtionde året av Israels söners uttåg från Egyptens land, i den femte månaden, den första dagen av månaden. Och Aaron var etthundratjugotre år gammal när han dog på berget Hor. Och den kanaaneiske kungen Arad, och denne bodde i Kanaans land, när Israels söner

kom in, och de bröt upp från berget Hor, och de slog läger i Selmona. Och de avreste från Selmona och slog läger i Phinon. Och de avreste från Finon och slog läger i Oboth. Och de bröt upp från Oboth och slog läger i Ai, på andra sidan vid Moabs gränser. Och de bröt upp från Ai och slog läger i Dibon-Gad. Och de avreste från Daibon Gad och slog läger i Gelmon Deblathaim. Och de bröt upp från Gelmon Deblathaim och slog läger vid Abarims berg, mittemot Nebo. Och de bröt upp från Abarims berg, och de slog läger väster om Moab, vid Jordan mitt emot Jeriko. Och de slog läger vid Jordan mellan Aesimoth och Belsa väster om Moab. Och Herren talade förut Moses vid väster av Moab bredvid Jordan vid Jeriko, sägande, tala till Israels söner, och du skall säga till dem, ni korsar över Jordan in i Kanaans land. Och ni skall förstöra alla de boende i landet inför ert ansikte, och ni skall avlägsna deras utkiksplatser, och alla deras avgudar, de gjutna bilderna, skall ni förstöra dem, och alla deras pelare skall ni avlägsna. Och ni ska förstöra alla som bor i landet, och ni ska bo där, för till er har jag givit deras land som arvedel. Och ni ska ärva deras land genom lott enligt era stammar; åt de fler ska ni öka deras besittning, och åt de färre ska ni minska deras besittning. Dit namnet går ut, där ska hans vara; enligt era fäders stammar ska ni ärva. Om ni inte förstör de boende på jorden från ert ansikte, så kommer det att vara så att de som ni lämnar kvar av dem blir törnen i era ögon och pilar i era sidor, och de kommer att vara fiender till er på den jorden där ni kommer att bo. Och det kommer att vara så att just som jag beslutade att göra dem, så kommer jag att göra er.

34

Och Herren talade till Mose och sade: Befalla Israels söner och säg till dem: Ni går in i landet Kanaan; detta ska vara åt er till arv, landet Kanaan med dess gränser. Och den södra sidan skall vara er från öknen Sin till gränsen mot Edom, och den södra gränsen skall vara er från den östra delen av salthavet. Och gränsen ska omge er från söder mot Akrabins höjd, och den ska passera förbi Ennak, och dess utgång ska vara mot söder vid Kadesh-Barnea, och den ska gå ut till Arads bosättning, och den ska passera förbi Asemona. Och gränsen ska gå runt från Asemona till Egyptens bäck, och dess utlopp ska vara havet. Och havets gränser skall vara för er, det stora havet skall utgöra gränsen, detta skall vara för er havets gränser. Och detta kommer att vara era gränser mot norr: från det stora havet skall ni mäta åt er själva vid berget. Och från berget skall ni mäta ut berget åt dem, när de går in i Hamath, och dess utgång skall vara gränserna vid Saradak. Och gränserna kommer att gå ut från Dephrona, och dess utgång kommer att vara Arsenain; detta kommer att vara era gränser från norr. Och gränserna skall gå ner från Sephephamar till Bela från öster vid källorna, och gränserna skall gå ner från Bela på ryggen av Chinnereths hav från öster. Och gränserna skall gå ner från Sephamar till Bela från öster vid källorna, och gränserna skall gå ner från Bela på ryggen av Chinnereths hav från öster. Och gränserna skall gå ner till Jordan, och utloppet skall vara det salta havet, detta skall vara åt er landet och dess gränser runt omkring. Och Moses

befallde Israels söner och sade: Detta är det land som ni skall ärva genom lott, på det sätt som Herren befallde att ge det till de nio stammarna och till den halva stammen Manasse. Att Rubens söners stam och Gads söners stam enligt deras fäders hus tog, och den halva stammen av Manasse erhöll sina lotter. Två stammar och en halv stam tog sina lotter bortom Jordan vid Jeriko från söder mot öster. Och Herren talade till Mose och sade: Dessa är namnen på de män som skall tilldela er landet: prästen Eleasar och Josua, Nuns son. Och ni ska ta en härskare från varje stam för att fördela landet åt er som arv. Och dessa är namnen på männen av Juda stam: Kaleb, son till Jefunne. Av stammen Simeon, Salamiel, son till Semiud. Av stammen Benjamin, Eldad son till Chaslon; av stammen Dan, fursten Bakchir son till Egli. Av Josefs söners stam, Manasses söner, fursten Aniel, son till Soufi. Av Efraims söners stam, härskaren Kamuel, Sabathans son. Av stammen Zebulun, fursten Elisaphan, son till Parnach. Av Isaskars söners stam, härskaren Faltiel, Ossas son. Av Ashers söners stam, härskaren Achior, Salamis son. Av stammen Nefthali, härskaren Fadael, son till Iamioud. Dessa befallde Herren att dela åt Israels söner i landet Kanaan.

35

Och Herren talade till Mose i västra Moab vid Jordan vid Jeriko och sade: befalla Israels söner att de skall ge åt leviterna städer att bo i från deras besittningars arvslotter, och förstäderna till

städerna runt omkring dem skall de ge åt leviterna. Och städerna skall vara till dem att bo i, och deras inhägnader skall vara till deras boskap och alla deras fyrfotadjur. Och de angränsande områdena av de städer som ni skall ge till leviterna, från stadens mur och utåt tvåtusen alnar runt omkring. Och du skall mäta utanför staden sidan mot öster tvåtusen alnar, och sidan mot söder tvåtusen alnar, och sidan mot havet tvåtusen alnar, och sidan mot norr tvåtusen alnar, och staden skall vara i mitten av detta åt er, och gränserna av städerna. Och ni ska ge städerna till leviterna: de sex frisstäderna som ni ska ge för att den som har mördat ska kunna fly dit, och utöver dessa fyrtiotvå städer. Alla städerna ni skall ge åt leviterna, fyrtioåtta städer, dessa och deras förstäder. Och de städer som ni skall ge från Israels söners besittning, från dem som har många, många, och från dem som har färre, färre, var och en enligt sin arvedel som de skall ärva, skall de ge från städerna till leviterna. Och Herren talade till Mose och sade: Tala till Israels söner och säg till dem: Ni korsar över Jordan in i Kanaans land. Och ni ska avskilja åt er städer; tillflyktsorter ska de vara åt er att fly dit för mördaren, var och en som har slagit en själ oavsiktligt. Och städerna kommer att vara tillflyktsorter för er från blodshämnaren, och mördaren skall inte dö förrän han står inför församlingen till dom. Och de sex städer som ni skall ge skall vara tillflyktsorter åt er. De tre städerna skall ni ge bortom Jordan, och de tre städerna skall ni ge i landet Kanaan. En tillflykt skall det vara för Israels söner, och för främlingen, och för den bosatte som är bland er, dessa städer skall vara till tillflykt, att fly dit för var och en som har slagit en själ

oavsiktligt. Om han däremot slår honom med ett järnföremål och han dör, är han en mördare; mördaren skall straffas med döden. Om men någon med en sten från handen, med vilken han kan dö, slår honom och han dör, så är han en mördare; mördaren ska dödas. Om någon med ett träredskap från handen, varav han kan dö, slår honom, och han dör, är han en mördare; mördaren skall döden dö. Blodshämnaren skall döda mördaren; när han möter honom skall han döda honom. Om men genom fiendskap knuffar honom, och kastar på honom något föremål från bakhåll, och han dör, eller genom vrede slår honom med handen, och han dör, med döden ska dödas den som slog, en mördare är han; med döden ska dödas mördaren; blodsförvanten ska döda mördaren när han möter honom. Om han plötsligt, inte genom fiendskap, knuffar honom, eller kastar på honom något föremål, inte från bakhåll, eller med någon sten, genom vilken han kan dö, utan att veta det, och den faller på honom, och han dör, men han själv inte var hans fiende, inte heller sökte att skada honom, så ska församlingen döma mellan den som slog och blodets hämnare, enligt dessa domar. Och församlingen skall befria mördaren från blodshämnaren, och församlingen skall återställa honom till hans tillflyktstad, dit han flydde, och han skall bo där tills den store prästen dör, som de smorde med den heliga oljan. Om men mördaren går ut genom att gå ut gränserna av staden till vilken han flydde där, och blodsförvanten finner honom utanför gränserna av hans tillflyktsstad, och blodsförvanten dödar mördaren, är han inte skyldig. I tillflyktstaden skall han bo tills den store prästen dör, och efter att den store prästen dött, skall mördaren återvända

till sitt besittningsland. Och detta kommer att vara för er en rättighet för dom för era generationer i alla era bosättningar. Var och en som har slagit en själ, genom vittnen skall du mörda mördaren, och ett enda vittne skall inte vittna för att en själ ska dö. Och ni skall inte ta lösensumma för själen från mördaren som är skyldig att dödas, för han skall dödas. Ni ska inte ta lösensumma för att fly till någon av tillflyktsstäderna, för att återigen bo i landet, förrän den store prästen dör. Och ni skall inte mörda landet där ni bor, ty detta blod mördar landet, och landet skall inte bli försonat från det blod som blivit utgjutet på det, utan genom blodet av den som gjuter ut. Och ni skall inte befläcka det land på vilket ni bor, på vilket jag bor bland er, för jag är Herren som bor mitt ibland Israels söner.

36

Och hövdingarna av stammen av Gileads söner, son av Makir, son av Manasse, från stammen av Josefs söner närmade sig, och de talade inför Mose, och inför prästen Eleasar, och inför hövdingarna av fädernas hus av Israels söner, och de sade: Till vår herre befallde Herren att ge tillbaka arvet av landet genom lott till Israels söner; och till herren befallde Herren att ge vår broder Selofhads arv till hans döttrar. Och de kommer att vara hustrur till en av Israels söners stammar, och deras lott kommer att tas bort från våra fäders besittning och läggas till arvsdelen av den stam som de blir hustrur till, och från vår arvedels lott kommer den att tas bort. Om frigivningen av Israels söner blir,

så kommer deras arvedel att läggas till arvedelen av den stam som de blir hustrur åt, och från vår familjs stams arvedel kommer deras arvedel att tas bort. Och Moses befallde Israels söner genom Herrens befallning och sade: Således säger Josefs söners stam. Detta är det ord som Herren befallde Salpaads döttrar och sade: De som behagar dem, låt dem bli hustrur, dock endast från deras faders folk låt dem bli hustrur. Och arvet ska inte överföras till Israels söner från stam till stam, eftersom var och en ska hålla fast vid arvet av sin familjs stam, Israels söner. Och varje dotter som ärver arv från Israels söners stammar, skall bli hustrur åt en av hennes faders folks män, så att Israels söner var och en må ärva sitt fäderneärvda arv. Och lotten ska inte överföras från en stam till en annan stam, utan var och en ska hålla fast vid sitt arv, Israels söner. På det sätt som Herren befallde Mose, så gjorde Salpaads döttrar. Och Tirsa och Hogla och Milka och Noa och Mahla, Selofhads döttrar, blev hustrur till sina kusiner från Manasses folk, Josefs söner; och deras arv blev kvar i deras faders folks stam. Dessa är buden och förordningarna och domarna, som Herren befallde genom Mose hand väster om Moab vid Jordan mitt emot Jeriko.

Andra Lagen

1

Dessa är de ord som Moses talade till hela Israel bortom Jordan i öknen mot väster, nära Röda havet, mellan Paran, Tofel, Lobon, Aulon och Katacrysea. Elva dagars väg från Horeb över Seirs berg till Kadesh Barnea. Och det skedde i det fyrtionde året i den elfte månaden den första dagen av månaden, talade Mose till alla Israels söner, enligt allt som Herren hade befallt honom till dem; efter att ha slagit Sihon kung av amoreerna som bodde i Hesbon, och Og kung av Basan som bodde i Ashtarot och i Edrei, på andra sidan Jordan i Moabs land, började Mose förklara denna lag och sade: Herren vår Gud talade till oss i Horeb och sade: Låt det vara nog för er att bo på detta berg. Vänd om och ge er av, ni, och drag in i amoreernas berg och till alla grannar i Araba, in i berg och slätt och mot söder och till kananéernas kustland och Antilibanon ända till den stora floden, floden Eufrat. Se, han har givit över landet inför er, gå in och ta det i besittning, det land som jag svor åt era fäder Abraham, Isak och Jakob, att ge åt dem och åt deras avkomlingar efter dem. Och jag

sade till er vid den tiden och sade: Jag kommer inte att kunna bära er ensam. Herren er Gud har multiplicerat er, och se, ni är idag såsom himlens stjärnor till antalet. Herren, era fäders Gud, må lägga till er tusenfallt som ni är, och välsigna er såsom han talade till er. Hur ska jag ensam kunna bära er möda och era bördor och era tvister? Ge åt er själva visa, kunniga och förståndig män från era stammar, och jag skall sätta dem över er som era ledare. Och ni svarade mig och sade: Det är gott att göra det som du har talat. Och jag tog från er män som var visa och kunniga och förståndiga, och jag utsåg dem att leda över er som befälhavare över tusen, och befälhavare över hundra, och befälhavare över femtio, och befälhavare över tio, och skrivare åt era domare. Och jag befallde era domare vid den tiden och sade: Lyssna mellan era bröder, och döm rättvist mellan man och mellan broder och mellan hans främling. Du skall inte känna igen ansikte i domen, enligt den lille och enligt den store skall du döma, du skall inte visa partiskhet för människans ansikte, därför att domen är Guds, och det ord som är svårt från er, skall ni bära upp det till mig, och jag skall höra det. Och jag befallde er vid den tiden allt som ni skulle göra. Och efter att ha rest från Horeb gick vi genom hela den stora och fruktansvärda öknen, som ni såg, vägen till de amoreitiska bergen, såsom Herren vår Gud befallde oss, och vi kom till Kadesh Barnea. Och jag sa till er: Ni har kommit ända till amoréernas berg, som Herren, vår Gud, ger åt er. Se, Herren er Gud har givit över åt er landet framför ert ansikte, gå upp och ta det i besittning på det sätt som Herren, era fäders Gud, sade till er, frukta inte och var inte heller rädda. Och ni kom alla till mig och sade: Låt oss sända

våra män i förväg, och låt dem utforska landet åt oss, och låt dem rapportera till oss om den väg genom vilken vi skall dra upp, och om de städer som vi skall gå in i. Och det behagade mig, och jag tog tolv män från er, en man från varje stam. Och efter att ha vänt tillbaka gick de upp i bergen, och de kom ända till Druvklasdalen och spanade ut den. Och de tog i sina händer av jordens frukt, och de förde den till er, och de sade: Gott är det land som Herren vår Gud ger oss. Och ni ville inte gå upp, utan ni olydigade Herrens, vår Guds, ord. Och ni knotade i era tält och sade: Därför att Herren hatar oss, förde han ut oss från Egyptens land för att överlämna oss i amoréernas händer och förgöra oss. Vart går vi upp? Men era bröder fick era hjärtan att vika, sägande: Ett folk stort och talrikt och starkare än oss, och städer stora och befästa ända till himlen; men också söner av jättar har vi sett där. Och jag sa till er: Bli inte förskräckta och frukta dem inte. Herren er Gud som går före er, han själv kommer att strida tillsammans med dem för er enligt allt det som han gjorde för er i Egyptens land, och i denna öken som ni såg, på vägen till amoréernas berg; som Herren din Gud bar dig, som en man bär sin son, under hela den väg som ni vandrade tills ni kom till denna plats. Och i det här ordet litade ni inte på Herren vår Gud, som går före er först på vägen för att välja åt er en plats, ledande er i eld om natten, visande er vägen på vilken ni går, och i moln om dagen. Och Herren hörde rösten av era ord, och uppretad svor han, sägande, om någon av dessa män skall se detta goda land, vilket jag svor åt deras fäder, utom Kaleb son av Jefunne, denne skall se det, och åt denne skall jag ge landet på vilket han steg, och åt hans söner, därför att han var

fäst vid Herren. Och Herren blev arg på mig på grund av er och sade: Inte heller du skall gå in där. Josua, Nuns son, som står bredvid dig, denne kommer att gå in där; stärk honom, eftersom han kommer att ge den som arv åt Israel. Och varje ungt barn som inte vet idag gott eller ont, dessa ska gå in där, och till dessa ska jag ge det, och de själva ska ärva det. Och ni vände tillbaka och slog läger i ödemarken, på vägen vid Röda havet. Och ni svarade och sade: Vi har syndat inför Herren vår Gud, vi skall gå upp och strida enligt allt vad Herren vår Gud har befallt oss. Och var och en tog upp sina stridsvapen, och ni samlade er och gick upp mot berget. Och Herren sade till mig: Säg till dem: Ni skall inte gå upp och inte heller strida, för jag är inte med er, och ni skall inte krossas inför era fiender. Och jag talade till er, men ni lyssnade inte på mig, och ni överskred Herrens ord, och ni överskred det och gick upp på berget. Och amoriterna som bodde i det berget gick ut för att möta er, och de förföljde er såsom bin skulle göra, och de sårade er från Seir ända till Horma. Och ni satt ner och grät inför Herren vår Gud, och Herren hörde inte er röst, inte heller gav han akt på er. Och ni satt i Kadesh många dagar, så många dagar som ni någonsin satt.

2

Och efter att ha vänt tillbaka avfor vi in i öknen, vägen mot Röda havet, på det sätt som Herren talade till mig, och vi omringade berget Seir i många dagar. Och Herren sade till mig: Låt det vara nog åt er att gå runt detta berg; vänd er därför mot norr. Och

befalla folket och säg: Ni går igenom era bröders gränser, Esaus söner, som bor i Seir, och de kommer att frukta er och de kommer att vara mycket försiktiga för er. Inled inte krig mot dem, för jag ger er inte från deras land, inte ens en fotbredd, därför att jag genom lott har gett Esaus söner berget Seir. För silver skall ni köpa mat från dem och äta, och vatten med mått skall ni ta från dem för silver och dricka. Ty Herren vår Gud välsignade dig i all dina händers gärning, ta nota om hur du gick genom den stora och fruktansvärda öknen där, se, i fyrtio år var Herren din Gud med dig, du saknade inget. Och vi passerade våra bröder, Esaus söner, som bodde i Seir, från vägen vid Araba från Ailon och från Ezion Geber, och efter att ha vänt om passerade vi genom Moabs ökenvildmark. Och Herren sade till mig: Var inte fientliga mot moabiterna, och gå inte i krig mot dem, för jag skall inte ge er något av deras land som arvedel, ty åt Lots söner har jag givit Aroer till arv. De Ommin hade tidigare bosatt sig där, ett stort och talrikt och starkt folk, liksom Anakiterna. De kommer att räknas som refaéer, och dessa precis som anakiterna, och moabiterna kallar dem emiter. Och i Seir bodde horéerna tidigare, och Esaus söner förstörde dem och utplånade dem från deras ansikte. Och de bosatte sig i stället för dem, på samma sätt som Israel gjorde med sitt arvedels land, som Herren har gett dem. Nu därför, res er och bege er bort, och drag genom ravinen Zaret. Och de dagar som vi reste från Kadesh Barnea tills vi passerade ravinen Zered var trettio och åtta år, tills hela generationen av krigsmän föll bort döende från lägret, eftersom Herren Gud svor mot dem. Och Guds hand var på dem för att helt förstöra dem från lägrets mitt tills de föll. Och

det kom att ske när alla männen, krigarna, föll döende från mitten av folket, och Herren talade till mig och sade: Du skall idag passera förbi Moabs gränser vid Aroer, och ni skall komma nära Ammons söner. Var inte fientliga mot dem och gå inte heller i krig med dem, för jag skall inte ge dig något av Ammons söners land som arv, eftersom jag har gett det åt Lots söner som arv. Rephaims land ska det räknas, ty på det bodde Rephaim förr och Ammoniterna kallar dem Zamzummim. En nation stor och mäktig och starkare än er, precis som Enakeim, och Herren förstörde dem inför deras ansikte, och de ärvde och bosatte sig i stället för dem till denna dag. Precis som de gjorde för Esaus söner som bodde i Seir, på det sätt de utrotade horiterna från deras ansikte, och ärvde dem, och bosatte sig i deras ställe ända till denna dag. Och euaierna som bodde i Asedoth ända till Gaza, och kappadokierna som hade gått ut från Kappadokien, utrotade dem och bosatte sig i deras ställe. Nu därför, res er och bege er, och korsa ravinen Arnon. Se, jag har givit i dina händer Sihon, kung av Heshbon, amoréen, och hans land. Börja att ta det i besittning, inled krig mot honom på denna dag. Börja att ge din skräck och din fruktan över alla nationers ansikte under himlen, vilka, när de har hört ditt namn, kommer att bli oroade och kommer att ha plågor från ditt ansikte. Och jag sände ambassadörer från öknen Kedemot till Sihon kung av Heshbon med fredliga ord och sade: Jag kommer att passera genom ditt land; på vägen kommer jag att gå, jag kommer inte att vika av vare sig till höger eller till vänster. Mat för silver ska du sälja mig, och jag ska äta; och vatten för silver ska du sälja mig, och jag ska dricka; förutom att jag ska passera genom till fots; Precis

som Esaus söner som bor i Seir gjorde för mig, och moabiterna som bor i Aroer; tills jag passerar genom Jordan in i landet, vilket Herren vår Gud ger oss. Och Sihon, kung av Heshbon, var inte villig att låta oss passera genom hans land, eftersom Herren vår Gud förhärdade hans ande och stärkte hans hjärta, så att han skulle bli överlämnad i dina händer som på denna dag. Och Herren sade till mig: Se, jag har börjat att överlämna inför ditt ansikte Sihon, kungen av Heshbon, amoréen, och hans land, och börja att ärva hans land. Och Sihon, kungen av Heshbon, gick ut för att möta oss, han själv och allt hans folk, till krig vid Jahaz. Och Herren vår Gud utlämnade honom inför oss, och vi slog honom och hans söner och allt hans folk. Och vi intog alla hans städer vid den tiden, och vi förintade varje stad i tur och ordning, och deras kvinnor och deras barn, vi lämnade ingen vid liv. Utom boskapen plundrade vi, och bytet från städerna tog vi från Aroer, som ligger vid kanten av bäcken Arnon, och staden som ligger i ravinen, och ända till berget Gilead; det fanns ingen stad som undkom oss. Herren vår Gud överlämnade dem alla i våra händer. Utom nära Ammons söner närmade vi oss inte, allt det angränsande vid bäcken Jabbok och städerna i bergslandet, såsom Herren vår Gud befallde oss.

3

Och efter att ha vänt tillbaka gick vi upp vägen till Bashan, och Og, kungen av Bashan, gick ut för att möta oss, han själv och allt hans folk, till krig i Edraim. Och Herren sade till mig: Frukta inte

honom, eftersom jag har givit honom i dina händer, och allt hans folk, och hela hans land, och du skall göra med honom, just som du gjorde med Sihon, amoreernas kung, som bodde i Heshbon. Och Herren vår Gud överlämnade honom i våra händer, och Og kungen av Basan, och hela hans folk, och vi slog honom så att vi inte lämnade kvar hans säd. Och vi erövrade alla hans städer vid den tiden; det fanns inte någon stad som vi inte tog från dem; sextio städer, alla omgivande regioner av Argob, kung Og i Basan. Alla städer befästa, höga murar, portar och bommar; utom perisséernas städer, de mycket många. Vi utrotade fullständigt, precis som vi gjorde med Sihon kung av Heshbon, och vi utrotade fullständigt varje stad i följd, och kvinnorna, och barnen, och all boskap; och bytet från städerna plundrade vi åt oss själva. Och vi tog vid den tiden landet från händerna av två kungar av amoreerna, som var bortom Jordan från bäcken Arnon och ända till Hermon. Fenicierna kallar Hermon Sanior, och amoreen kallade det Sanir. Alla städer i Misor, och hela Gilead, och hela Basan ända till Elcha och Edrei, städer i riket av Og i Basan. För utom Og kung av Basan lämnades kvar från rafaiterna. Se, hans säng, en säng av järn, se, denna är i citadellet av Ammons söner. Nio alnar dess längd, och fyra alnar dess bredd i en mans aln. Och det landet ärvde vi vid den tiden från Aroer, som ligger vid stranden av bäcken Arnon, och hälften av berget Gilead, och dess städer gav jag åt Ruben och åt Gad. Och återstoden av Gilead och hela Bashans kungarike Og gav jag åt halva stammen Manasseh, och hela den omgivande regionen Argob, hela det Bashan, Rephaims land skall det räknas. Och Jair, Manasses son, tog hela den omgivande

regionen Argob ända till gränserna av Gargasi och Machathi, han kallade dem efter sitt namn Basan Thauoth Jaeir ända till denna dag. Och till Machir gav jag Gilead. Och till Ruben och till Gad har jag gett från Gilead till bäcken Arnon, mitten av bäcken som gräns, och till Jabbok; bäcken är gräns för Ammons söner. Och Araba och Jordan som gräns vid Kinneret, och till Arabas hav, salthavet, vid Asedot-Pisga österut. Och jag befallde er vid den tiden och sade: Herren er Gud gav er detta landet till arvedel; beväpnade skall ni gå framför era bröder, Israels söner, var och en som är duglig. Utom era kvinnor och era barn och er boskap, jag vet att ni har mycket boskap, låt dem bo i era städer som jag gav er, tills Herren er Gud ger vila åt era bröder, precis som åt er, och de också ärver landet som Herren vår Gud ger dem på andra sidan Jordan, och ni kommer att återvända var och en till sin arvedel som jag gav er. Och åt Josua befallde jag vid den tiden, sägande: Era ögon har sett allt som Herren vår Gud gjorde åt dessa två kungar, således skall Herren vår Gud göra mot alla de kungariken som du går över till där. Ni ska inte frukta dem, eftersom Herren vår Gud själv ska strida för er. Och jag bad till Herren vid den tiden och sade: Herre Gud, du började visa din tjänare din styrka och din kraft och den mäktiga handen och den upphöjda armen; ty vem är Gud i himlen eller på jorden som kommer att göra såsom du gjorde och enligt din styrka? Efter att ha korsad, kommer jag därför att se detta goda land som är bortom Jordan, detta goda berg och Anti-Libanon. Och Herren förbisåg mig på grund av er, och han hörde mig inte, och Herren sade till mig: Låt det vara nog för dig, tala inte mer om detta. Gå upp på toppen av det huggna

berget, och blicka upp med dina ögon mot havet och norr och söder och öster, och se med dina ögon, att du inte kommer att korsa denna Jordan. Och befalla Josua och stärka honom och uppmuntra honom, ty han skall gå över före detta folk, och han skall ge dem till arv hela det land som du har sett. Och vi slog oss ner i dalen nära Peors hus.

4

Och nu Israel, lyssna till stadgarna och domarna, så många som jag lär er idag att göra, så att ni lever och mångfaldigas, och när ni har inträtt må ni ärva det land som Herren, era fäders Gud, ger er. Ni skall inte lägga till något till det ord som jag befaller er, och ni skall inte ta bort något från det. Håll Herrens, vår Guds, bud, så många som jag befaller er idag. Era ögon har sett allt vad Herren vår Gud gjorde med Baal Peor, att varje man som gick efter Baal Peor, honom förstörde Herren er Gud från er. Ni men de som håller fast vid Herren er Gud, lever alla idag. Se, jag har visat er stadgar och domar såsom Herren befallde mig, att göra så i det land som ni går in i där för att ärva det. Och ni ska hålla dem och ni ska göra dem, eftersom detta är er visdom och er förståelse inför alla nationer, så många som skulle höra alla dessa stadgar, och de kommer att säga: Se, ett vist och kunnigt folk, denna stora nation. Därför att vilket stort folk har en Gud som är dem nära, såsom Herren vår Gud är oss nära i allt när vi åkallar honom? Och vilket stort folk har stadgar och rättvisa domar enligt hela denna lag, som jag ger inför er idag? Ge akt på

dig själv, och bevaka din själ mycket; glöm inte alla de ord som dina ögon har sett, och låt dem inte vika från ditt hjärta alla dagar i ditt liv; och du skall undervisa dina söner och dina söners söner om den dag då ni stod inför Herren vår Gud i Horeb på församlingens dag; när Herren sade till mig, samla folket till mig, och låt dem höra mina ord, så att de må lära sig att frukta mig alla de dagar som de själva lever på jorden, och de skall lära sina söner. Och ni närmade er och ni stod vid berget, och berget brann i eld ända till himlen: mörker, dunkel, storm. Och Herren talade till er från mitten av elden med ordens röst, vilken ni hörde; och någon gestalt såg ni inte, utan bara en röst; Och han förkunnade för er sitt förbund, som han befallde er att göra, de tio orden, och han skrev dem på två stentavlor. Och Herren befallde mig vid den tiden att lära er stadgar och domar, så att ni skulle göra dem i det land som ni går in i för att ärva det. Och ni skall bevara era själar mycket noga, därför att ni inte såg någon likhet på den dag då Herren talade till er i Horeb på berget från mitt i elden. Ni ska inte handla laglöst och göra åt er själva en skuren avbild, någon bild som liknar man eller kvinna, avbild av något djur som finns på jorden, avbild av någon bevingad fågel som flyger under himlen, avbild av något kräldjur som krälar på jorden, avbild av någon fisk, så många som finns i vattnen under jorden. Och inte efter att ha blickat upp mot himlen och sett solen och månen och stjärnorna och hela himlens värld, vilseledd, tillbe dem och tjäna dem, som Herren din Gud tilldelade åt alla nationerna under himlen. Men er tog Gud, och han ledde ut er från Egyptens land, från järnugnen, från Egypten, för att vara åt honom ett

egendomsfolk, såsom på denna dag. Och Herren Gud blev arg på mig på grund av det som sades av er, och svor att jag inte skulle passera genom denna Jordan, och att jag inte skulle gå in i det land som Herren din Gud ger dig som arvedel. Jag dör nämligen i detta land och korsar inte denna Jordan, men ni korsar och ni ska ärva detta goda land. Ge akt på er, att ni inte glömmer det förbund som Herren vår Gud gjorde med er, och handlar laglöst, och gör åt er själva en snidad likhet av allt det som Herren din Gud befallde dig. Att Herren din Gud är en förtärande eld, en nitälskande Gud. Om du föder söner och dina söners söner, och ni stannar länge i landet, och ni handlar laglöst, och ni gör en skuren avbild av allting, och ni gör det onda inför Herren er Gud för att reta honom, så betygar jag för er idag både himlen och jorden, att ni med förstörelse skall förgås från det land som ni korsar Jordan för att komma dit och ärva det; ni skall inte leva länge dagar på det, utan ni skall helt utrotas. Och Herren kommer att skingra er bland alla folk, och ni kommer att bli lämnade få till antalet bland alla de folk dit Herren kommer att föra er. Och ni kommer att tjäna där andra gudar, verk av människors händer, trä och stenar, vilka inte kommer att se, och inte heller höra, och inte heller äta, och inte heller lukta. Och ni kommer att söka där Herren er Gud, och ni kommer att finna honom när ni söker honom av hela ert hjärta och av hela er själ i er nöd. Och alla dessa ord kommer att finna dig vid de sista dagarna, och du kommer att vända tillbaka till Herren din Gud, och du kommer att höra hans röst. Eftersom Herren din Gud är en barmhärtig Gud, han kommer inte att överge dig, inte heller kommer han att förstöra dig, han kommer inte att glömma

förbundet med dina fäder, som Herren svor åt dem. Fråga om de forna dagarna som har varit före dig från den dag då Gud skapade människan på jorden, och från den ena änden av himlen till den andra änden av himlen, om det har skett enligt detta stora ord, om sådant har hörts; om en nation har hört den levande Gudens röst talande från mitten av elden, på det sätt som du har hört och levde; om Gud har prövat att gå in och ta åt sig själv en nation från mitten av en nation i prövning, och i tecken, och i under, och i krig, och i stark hand, och i hög arm, och i stora syner, enligt allt som Herren vår Gud gjorde i Egypten inför dig som såg; så att du ska veta att Herren din Gud denne är Gud, och det finns inte mer utom honom. Från himlen blev hans röst hörbar för att undervisa dig, och på jorden visade han dig sin stora eld, och du hörde hans ord från mitten av elden. Eftersom han älskade dina fäder valde han deras avkomlingar efter dem, nämligen er, och han förde ut dig själv med sin stora styrka från Egypten, för att helt förstöra nationer som var stora och starkare än du framför dig, för att föra in dig och ge dig deras land att ärva, såsom du har det idag. Och du ska veta idag, och du ska vända om i sinnet, att Herren din Gud är denne Gud i himlen ovan och på jorden nedan, och det finns ingen annan utom honom. Och håll hans bud och hans stadgar, så många som jag befaller dig idag, så att det blir väl för dig och dina söner efter dig, så att ni blir långlivade på den jorden som Herren din Gud ger dig, alla dagar. Då avsöndrade Mose tre städer bortom Jordan från solens uppgång, att fly dit dråparen som skulle döda den närmaste utan att veta, och denne inte hatade honom före gårdagen och den tredje dagen, och han skall fly till en av dessa

städer, och han skall leva: Beser i ödemarken i slättlandet åt Ruben, och Ramot i Gilead åt Gad, och Golan i Basan åt Manasse. Denna är den lag som Moses lade fram inför Israels söner. Dessa vittnesbörd och stadgar och domar som Mose talade till Israels söner, när de hade gått ut från Egyptens land, på andra sidan Jordan, i ravinen, nära Peors hus, i Sihons land, amoreernas kung, som bodde i Hesbon, vilken Mose och Israels söner slog, när de hade gått ut från Egyptens land. Och de ärvde hans land och landet tillhörande Og, kung av Bashan, två kungar av amoreerna som var bortom Jordan mot solens uppgång, från Aroer som ligger vid kanten av bäcken Arnon och vid berget Sihon som är Hermon, hela Araba bortom Jordan mot solens uppgång under Asedoth den huggna.

5

Och Moses kallade hela Israel och sade till dem: Lyssna, Israel, på de stadgar och domar som jag talar i era öron denna dag, och ni skall lära er dem och hålla dem och göra dem. Herren er Gud gjorde ett förbund med er i Horeb. Inte till era fäder gjorde Herren detta förbund, utan till er, ni som alla lever här idag. Ansikte mot ansikte talade Herren till er på berget från eldens mitt. Och jag stod mellan Herren och er vid den tiden för att förkunna er Herrens ord, eftersom ni var rädda för eldens ansikte, och ni gick inte upp på berget, sägande: Jag är Herren din Gud som har fört ut dig från Egyptens land, från slaveriets hus. Du skall inte ha andra gudar framför mig. Du skall inte göra

dig någon avgudabild, inte heller någon avbildning av allt som finns i himlen ovan, och av allt som finns på jorden nedan, och av allt som finns i vattnen under jorden. Du skall inte tillbe dem, inte heller skall du tjäna dem, eftersom jag är Herren din Gud, en nitisk Gud, som ger tillbaka fäders synder på barn i tredje och fjärde generationen till dem som hatar mig, och som visar barmhärtighet mot tusentals till dem som älskar mig, och till dem som håller mina bud. Du skall inte ta Herrens, din Guds, namn på fåfängt, för Herren, din Gud, skall inte hålla den oskyldig som tar hans namn på fåfängt. Bevaka sabbatsdagen för att helga den, på det sätt som Herren din Gud befallde dig. Sex dagar ska du arbeta och göra alla dina arbeten; men den sjunde dagen är sabbat åt Herren din Gud; du ska inte göra något arbete på den, varken du eller din son eller din dotter, din tjänare eller din tjänarinna, din oxe eller ditt lastdjur, eller något av ditt boskap, eller främlingen som bor hos dig; så att din tjänare må vila, och din tjänarinna, och ditt lastdjur, liksom du själv. Och du skall komma ihåg att du var tjänare i Egyptens land, och Herren din Gud ledde dig ut därifrån med mäktig hand och med upplyft arm, därför befallde Herren din Gud dig att hålla sabbatens dag och helga den. Hedra din fader och din moder, på det sätt som Herren din Gud befallde dig, så att det må gå dig väl, och så att du må leva länge på den jord som Herren din Gud ger dig. Du skall inte mörda. Du skall inte begå äktenskapsbrott. Du skall inte stjäla. Du ska inte bära falskt vittnesbörd mot din nästa. Du skall inte begära din nästas hustru; du skall inte begära din nästas hus, varken hans fält, varken hans barn, varken hans tjänsteflicka, varken hans oxe,

varken hans lastdjur, varken något av hans djur, varken allt som tillhör din nästa. Dessa ord talade Herren till hela er församling på berget från mitt i elden, mörker, dunkel, storm, med stark röst, och han lade inte till mer, och han skrev dem på två stentavlor, och han gav dem till mig. Och det skedde när ni hörde rösten från mitten av elden, och berget brann i eld, och ni kom fram till mig, alla ledarna av era stammar och era äldste, och ni sade: Se, Herren vår Gud har visat oss sin härlighet, och vi hörde hans röst från mitten av elden; på denna dag såg vi att Gud talar till människan, och hon lever. Och nu, låt oss inte dö, eftersom denna stora eld kommer att förbruka oss, om vi ännu en gång hör Herrens, vår Guds, röst, så skall vi dö. Ty vem av kött som hörde rösten av den levande Guden, talande från mitten av elden, som vi, och kommer att leva? Kom närmare du, och hör allt vad Herren vår Gud skulle säga, och du skall tala till oss allt vad Herren vår Gud skall tala till dig, och vi skall höra och vi skall göra. Och Herren hörde rösten av era ord som ni talade till mig, och Herren sade till mig: Jag hörde rösten av detta folks ord, allt vad de talade till dig, rättvist allt vad de talade. Vem kommer ge dem ett sådant hjärta, så att de fruktar mig och håller alla mina bud alla dagar, så att det må gå dem väl, och deras söner, genom evigheten? Gå, sade jag till dem, vänd tillbaka ni till era hus; men du stå här med mig, och jag skall tala till dig budorden och stadgarna och domarna som du skall lära dem, och låt dem göra så i landet som jag ger dem i arv. Och ni ska se till att göra på det sätt som Herren din Gud befallde dig; ni ska inte vika av till höger eller till vänster, enligt hela den väg som Herren din Gud befallde dig att vandra på, så att han ger

dig vila, och det går väl för dig, och ni ska leva länge i det land som ni ska ärva.

6

Och dessa är de bud och förordningar och domar som Herren vår Gud befallde att lära er att göra i det land som ni inträder där för att ärva det. So att ni må frukta Herren er Gud, hålla alla hans stadgar och hans bud, vilka jag befaller dig idag, du och dina söner och dina söners söner, alla dina livsdagar, så att ni må leva länge. Och hör Israel, och se till att göra det, så att det går väl för dig, och så att ni förökas mycket, precis som Herren din fäders Gud talade om att ge dig ett land som flyter av mjölk och honung; och dessa är de stadgar och domar som Herren befallde Israels söner i öknen, när de hade gått ut från Egyptens land. Hör Israel, Herren vår Gud, Herren är en. Och du skall älska Herren din Gud av hela ditt sinne, och av hela din själ, och av hela din styrka. Och dessa ord, som jag befaller dig idag, skall vara i ditt hjärta och i din själ. Och du skall lära dem åt dina söner, och du skall tala om dem när du sitter i ditt hus, och när du går på vägen, och när du lägger dig ner, och när du står upp. Och du skall binda dem till ett tecken på din hand, och det skall vara orubbligt framför dina ögon. Och ni ska skriva dem på dörrposterna till era hus och era portar. Och det ska ske när Herren din Gud för in dig i det land som han svor åt dina fäder, åt Abraham och åt Isak och åt Jakob, att ge dig stora och goda städer som du inte byggde, hus fulla av alla goda ting som du

inte fyllde, uthuggna cisterner som du inte högg ut, vingårdar och olivlundar som du inte planterade, och när du har ätit och blivit mätt, akta dig själv så att du inte glömmer Herren din Gud som förde ut dig från Egyptens land, från träldomens hus. Herren din Gud skall du frukta, och honom ensam skall du tjäna, och vid honom skall du hålla dig, och vid hans namn skall du svärja. Gå inte efter andra gudar från de nationers gudar som är omkring er, eftersom Gud är nitisk, Herren din Gud i dig; annars blir Herren din Gud vred i vrede mot dig och förstör dig från jordens ansikte. Inte skall du fresta Herren din Gud, på det sätt som ni frestade honom i frestelsen. Du skall noga bevaka Herrens, din Guds, bud, vittnesbörden och förordningarna, allt som han befallde dig. Och du ska göra det behagliga och det goda inför Herren din Gud, så att det blir väl för dig, och du går in och ärver det goda landet, som Herren svor åt era fäder, att driva ut alla dina fiender framför ditt ansikte, såsom Herren talade. Och det kommer att ske när din son frågar dig i morgon och säger: Vad är de vittnesbörd och de stadgar och de domar som Herren vår Gud befallde oss? Och du skall säga till din son: Vi var tjänare åt Farao i Egyptens land, och Herren förde oss ut därifrån med mäktig hand och med upplyft arm. Och Herren gav tecken och stora och onda under i Egypten åt Farao och åt hans hus inför oss, och han förde ut oss därifrån för att ge oss detta land, som han svor att ge våra fäder. Och Herren befallde oss att göra alla dessa stadgar, att frukta Herren vår Gud, så att det må vara oss väl alla dagar, så att vi lever liksom ock idag. Och barmhärtighet kommer att vara oss till del, om vi håller fast vid att göra alla dessa bud inför Herren vår Gud, såsom han

befallde oss.

7

Om Herren din Gud för in dig i landet som du går in i där för att ärva det, och han tar bort stora folk från ditt ansikte, hettiterna och girgashiterna och amoriterna och kanaaniterna och perissiterna och hiviterna och jebusiterna, sju folk många och starkare än er, och Herren din Gud överlämnar dem i dina händer, och du slår dem, med förintelse skall du förgöra dem, du skall inte sluta förbund med dem, och ni skall inte visa barmhärtighet mot dem, och ni skall inte gifta er med dem, din dotter skall du inte ge till hans son, och hans dotter skall du inte ta till din son. Han kommer att vända bort din son från mig, och han kommer att tjäna andra gudar, och Herren kommer att vredgas mot er, och han kommer att förgöra dig snabbt. Men således skall ni göra med dem: deras altaren skall ni riva ner, och deras pelare skall ni krossa, och deras lunder skall ni hugga ner, och deras gudars snidade bilder skall ni bränna upp i eld. Därför att du är ett heligt folk för Herren din Gud, och Herren din Gud utvalde dig att vara åt honom ett folk som är en särskild egendom framför alla folkslag som finns på jordens yta. Inte för att ni är många bland alla folk valde Herren er, och utvalde Herren er, ty ni är få bland alla folk. Men därför att Herren älskar er, och för att bevara eden som han svor åt era fäder, ledde Herren ut er med mäktig hand, och Herren friköpte dig från slaveriets hus, från Faraos, Egyptens kungs, hand. Och du

kommer veta, att Herren din Gud, denne är Gud; en trofast Gud, som bevarar förbund och barmhärtighet åt dem som älskar honom och åt dem som bevarar hans bud in i tusen generationer, och som ger tillbaka åt dem som hatar ansikte mot ansikte för att förgöra dem helt; och han dröjer inte åt dem som hatar; ansikte mot ansikte kommer han ge tillbaka åt dem. Och du skall hålla dessa bud, förordningar och domar, så många som jag befaller dig idag att göra. Och det skall ske, när ni hör dessa stadgar och håller dem och gör dem, då skall Herren din Gud bevara för dig det förbund och den barmhärtighet som han svor åt era fäder. Och han skall älska dig, och välsigna dig, och föröka dig, och välsigna din livmoders avkomma, och din jords frukt, din säd, och ditt vin, och din olja, dina boskapshjordar, och dina fårhjordar på den jord, som Herren svor åt dina fäder att ge dig. Välsignad skall du vara bland alla folkslag, det skall inte finnas bland er någon ofruktsam, inte heller någon ofruktbar, och bland din boskap. Och Herren din Gud ska avlägsna från dig all sjukdom och alla Egyptens onda sjukdomar, vilka du har sett och så många som du kände. Han ska inte lägga dem på dig, utan ska lägga dem på alla som hatar dig. Och du skall äta allt byte från de folk som Herren din Gud ger dig, ditt öga skall inte skona dem, och du skall inte tjäna deras gudar, eftersom detta är en snara för dig. Om du men säger i ditt sinne, att detta folket är mycket större än jag, hur ska jag kunna förgöra dem? Du ska inte frukta dem; du ska minnas allt som Herren din Gud gjorde mot Farao och alla egyptierna; de stora prövningarna som dina ögon såg, tecknen och de stora underverken, den mäktiga handen och den höga armen; hur Herren din Gud förde ut dig,

så ska Herren er Gud göra mot alla folk som du fruktar. Och getingarna kommer Herren din Gud att sända mot dem, tills de som lämnats kvar och de gömda från dig blir helt förstörda. Du kommer inte att såras av dem, eftersom Herren din Gud är i dig, en stor och mäktig Gud. Och Herren din Gud kommer att förtära dessa folk från ditt ansikte lite i taget, du kommer inte att kunna förgöra dem snabbt, så att inte landet blir öde, och vilddjuren förökar sig över dig. Och Herren din Gud kommer att överlämna dem i dina händer, och du kommer att förstöra dem med stor förstörelse, tills du helt förstör dem. Och han kommer att överlämna deras kungar i era händer, och ni kommer att förstöra deras namn från den platsen. Ingen kommer att stå emot dig, tills du helt förstör dem. De snidade bilderna av deras gudar skall ni bränna i eld. Ni skall inte åtrå silver, inte heller guld från dem skall ni ta för er själva, så att ni inte snubblar genom det, eftersom det är en styggelse för Herren er Gud. Och du ska inte föra in någon styggelse i ditt hus, och du kommer att vara förbannad liksom detta, du kommer att avsky det som en styggelse, och du ska avsky det som en styggelse, eftersom det är en förbannelse.

8

Alla de bud som jag befaller er idag skall ni hålla och göra, så att ni lever och förökas och går in och tar i besittning det land som Herren er Gud svor åt era fäder. Och du skall minnas hela den väg som Herren din Gud ledde dig i öknen, för att han skulle

ödmjuka dig och pröva dig, och för att det skulle bli känt vad som var i ditt hjärta, om du skulle hålla hans bud eller inte. Och han plågade dig och lät dig hungra, och han matade dig med manna, som dina fäder inte kände, för att förkunna för dig att människan inte skall leva på bröd allena, utan på varje ord som utgår genom Guds mun skall människan leva. Dina kläder blev inte gamla, dina sandaler slitits inte ut, dina fötter blev inte förhårdnade under fyrtio år. Och du ska veta i ditt hjärta, att såsom en man fostrar sin son, så kommer Herren din Gud att fostra dig. Och du skall hålla Herrens, din Guds, bud för att vandra på hans vägar och frukta honom. Ty Herren din Gud skall föra dig in i ett gott och stort land, där strömmar av vatten och källor från djupen flyter ut genom slätterna och genom bergen. Ett land av vete och korn, vinrankor, fikonträd, granatäpplen. Ett land av olivträd, olja och honung. Ett land på vilket du inte skall äta ditt bröd i fattigdom, och du skall inte sakna någonting på det. Ett land vars stenar är järn, och från dess berg skall du bryta koppar. Och du skall äta och bli mättad, och du skall välsigna Herren din Gud för det goda landet som han har givit dig. Akta dig själv så att du inte glömmer Herren din Gud, genom att inte bevara hans bud och domar och stadgar, så många som jag befaller dig idag; Att du inte, när du har ätit och blivit mätt, och byggt vackra hus och bott i dem, och dina oxar och dina får har förökat sig för dig, silver och guld har förökat sig för dig, och allt så mycket som du har har förökat sig för dig, blir upphöjd i hjärtat och glömmer Herren din Gud, som förde ut dig från Egyptens land, från träldomens hus; som ledde dig genom den stora och fruktansvärda öknen, där bitande orm

och skorpion och törst fanns, där det inte fanns vatten; som förde ut för dig ur den branta klippan en källa av vatten; som gav dig mat, mannat i öknen, som du inte kände och dina fäder inte kände, för att ödmjuka dig och pröva dig och göra väl för dig i slutet av dina dagar. Säg inte i ditt hjärta: min styrka och min hands makt har gjort åt mig denna stora kraft. Och du skall komma ihåg Herren din Gud, att han själv ger dig styrka att utöva kraft, och för att han må upprätta sitt förbund som Herren svor till dina fäder, såsom idag. Och det skall ske, om du glömmer och förgäter Herren din Gud, och går efter andra gudar, och tjänar dem, och tillber dem, så betygar jag för er idag himlen och jorden, att ni skall förgås i förstörelse. Liksom de övriga folken som Herren er Gud förstör inför ert ansikte, så skall ni förgås, därför att ni inte hörde Herrens er Guds röst.

9

Hör Israel, du korsar idag Jordan för att gå in och ärva nationer som är stora och starkare än er, städer som är stora och befästa ända till himlen, ett folk som är stort och talrikt och långväxt, Anaks söner, vilka du känner till och har hört om, vem kan stå emot Anaks söner? Och du skall veta idag att Herren din Gud, denne som skall gå framför ditt ansikte, är en förtärande eld. Denne skall förgöra dem, och denne skall vända bort dem från ditt ansikte, och han skall förstöra dem med hast, såsom Herren sade till dig. Säg inte i ditt hjärta när Herren din Gud förstör dessa folk framför ditt ansikte, sägande: På grund av min

rättfärdighet förde Herren in mig för att ärva detta goda land. Inte genom din rättfärdighet, inte heller genom ditt hjärtas helighet går du in för att ärva deras land, utan på grund av dessa nationers ogudaktighet kommer Herren att förstöra dem från ditt ansikte, och för att upprätta det förbund som Herren svor till våra fäder, till Abraham och till Isak och till Jakob. Och du ska veta idag att det inte är genom dina rättfärdiga gärningar som Herren din Gud ger dig detta goda land att ärva, utan därför att du är ett hårdnackat folk. Kom ihåg, glöm inte hur mycket du provocerade Herren din Gud i ödemarken, från den dag ni gick ut från Egypten och ni kom till denna plats, ni fortsatte att vara olydiga mot Herren. Och i Horeb provocerade ni Herren, och Herren blev arg på er för att förstöra er, när jag gick upp på berget för att ta emot stentavlorna, förbundets tavlor som Herren upprättade med er, och jag stannade på berget i fyrtio dagar och fyrtio nätter, jag åt inte bröd och jag drack inte vatten. Och Herren gav mig de två stentavlorna skrivna med Guds finger, och på dem var skrivna alla de ord som Herren talade till er på berget på församlingens dag. Och det skedde efter fyrtio dagar och fyrtio nätter att Herren gav mig de två stentavlorna, förbundets tavlor. Och Herren sade till mig: Res dig, gå ner snabbt härifrån, eftersom ditt folk, som du förde ut ur Egyptens land, har handlat laglöst. De har snabbt avvikit från den väg som jag befallde dem, och de har gjort sig en gjuten bild. Och Herren sade till mig: Jag har talat till dig en gång och två gånger och sagt: Jag har sett detta folk, och se, det är ett hårdnackat folk. Och nu, tillåt mig att fullständigt förgöra dem, och jag ska utplåna deras namn från under himlen, och jag ska

göra dig till ett stort och starkt folk, och mycket större än detta. Och efter att ha vänt tillbaka gick jag ner från berget, och berget brann i eld ända till himlen, och de två tavlorna med vittnesbörden var i mina två händer. Och när jag såg att ni syndade inför Herren er Gud, och ni gjorde åt er själva en gjuten bild, och ni avvek från den väg som Herren befallde er att följa; och när jag grep de två tavlorna, kastade jag dem från mina två händer och krossade dem inför er. Och jag bad inför Herren en andra gång, liksom även den förra gången, i fyrtio dagar och fyrtio nätter. Jag åt inte bröd och jag drack inte vatten, på grund av alla era synder som ni begick genom att göra det onda inför Herren Gud och reta honom. Och jag är rädd på grund av vreden och ilskan, eftersom Herren blev uppretad mot er för att förgöra er, och Herren hörde mig också vid denna tid. Och Herren var vred på Aaron och ville förstöra honom, och jag bad även för Aaron vid den tiden. Och er synd som ni gjorde, kalven, tog jag den och brände den i eld, och krossade den genom att krossa den mycket tills den blev fin, och den blev som damm, och jag kastade dammet i bäcken som rann ner från berget. Och i brännandet och i prövningen och i begärets gravar retade ni Herren. Och när Herren sände ut er från Kadesh Barnea och sade: Gå upp och ta i besittning det land som jag ger åt er, då olydde ni Herrens, er Guds, ord, och ni trodde inte på honom, och ni lyssnade inte till hans röst. Ni var olydiga mot Herren från den dag han blev känd för er. Och jag bad inför Herren i fyrtio dagar och fyrtio nätter, så länge som jag bad, för Herren hade sagt att han skulle förgöra er. Och jag bad till Guden, och jag sade: Herre, gudarnas kung, förstör inte fullständigt ditt folk

och din del, som du friköpte, vilka du förde ut ur Egyptens land i din stora styrka, och i din mäktiga hand, och i din höga arm. Kom ihåg Abraham och Isak och Jakob, dina tjänare, till vilka du svor vid dig själv, se inte på detta folks hårdhet och ogudaktigheter och på deras synder. Låt inte de som bor i det land varifrån du förde ut oss säga: Därför att Herren inte kunde föra in dem i det land som han hade lovat dem, och därför att han hatade dem, förde han ut dem i öknen för att döda dem. Och dessa är ditt folk och din lott, vilka du ledde ut från Egyptens land i din stora styrka, och i din mäktiga hand, och i din upplyfte arm.

10

I den tiden sade Herren till mig: Hugga åt dig två stentavlor såsom de första, och gå upp till mig på berget, och du skall göra åt dig en träark. Och du skall skriva på tavlorna de ord som var på de första tavlorna som du krossade, och du skall lägga dem i arken. Och jag gjorde en ark av oförgängligt trä och jag högg ut stentavlorna som de första, och jag gick upp på berget med de två tavlorna i mina händer. Och han skrev på tavlorna enligt den första skriften de tio orden, vilka Herren talade till er på berget från mitten av elden, och Herren gav dem till mig. Och efter att ha vänt tillbaka gick jag ner från berget och kastade tavlorna in i arken som jag hade gjort, och de var där, såsom Herren hade befallt mig. Och Israels söner avlägsnade sig från Beeroth, Jakans söners Moserah. Där dog Aaron och blev begravd där, och

Eleazar, hans son, tjänstgjorde som präst i hans ställe. Därifrån avlägsnade de sig till Gadgad, och från Gadgad till Etebatha, ett land med vattenströmmar. I den tiden avsöndrade Herren Levi stam för att bära Herrens förbundsark, för att stå inför Herren, för att tjäna och för att bedja i hans namn intill denna dag. Därför har leviterna ingen del och lott bland sina bröder, Herren själv är deras lott, såsom han sade till dem. Och jag stod på berget i fyrtio dagar och fyrtio nätter. Och Herren hörde mig även denna gång, och Herren ville inte förgöra er helt. Och Herren sade till mig: Gå, sätt ut framför detta folk, och låt dem gå in och ta i besittning det land som jag svor åt deras fäder att ge dem. Och nu, Israel, vad frågar Herren din Gud av dig, annat än att frukta Herren din Gud, och vandra på alla hans vägar, och älska honom, och tjäna Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ, att hålla Herrens din Guds bud och hans stadgar, så många som jag befaller dig idag, så att det må gå väl för dig. Se, himlarna och himlarnas himmel tillhör Herren din Gud, och jorden och allt som finns på den. Herren föredrog att älska era fäder, och han valde deras avkomlingar efter dem, nämligen er, framför alla folk, såsom det är denna dag. Och ni skall omskära ert hjärtas hårdhet, och er nacke skall ni inte förhärda. Ty Herren er Guden din, denne Guden över gudarna, och herren över herrarna, Guden den store, och starke, och fruktansvärde, som inte ser på personen, inte heller tar mutor; som utövar rättvisa åt främlingen och den föräldralösa och änkan, och älskar främlingen och ger honom bröd och kläder. Och ni ska älska främlingen, för ni var främlingar i Egyptens land. Herren din Gud ska du frukta, och honom ska du tjäna, och till honom

ska du hålla dig, och på hans namn ska du svära. Denne är din stolthet, och denne är din Gud, som gjorde dessa stora och härliga ting i dig, vilka dina ögon såg. I sjuttio själar gick dina fäder ner till Egypten, men nu har Herren din Gud gjort dig som himlens stjärnor till antalet.

11

Och du skall älska Herren din Gud, och du skall hålla hans förordningar, och hans stadgar, och hans bud, och hans domar alla dagar. Och ni ska veta idag, att det inte är era barn, de som inte vet och inte heller såg Herrens er Guds undervisning, och hans stora gärningar, och den starka handen, och den höga armen, och hans tecken, och hans under, som han gjorde mitt i Egypten åt Farao kungen av Egypten, och åt hela hans land, och vad han gjorde mot egyptiernas makt, och deras vagnar, och deras hästar, och deras styrka, hur Röda havets vatten översvämmade dem när de förföljde er bakifrån, och Herren förstörde dem ända till denna dag, och vad han gjorde för oss i öknen tills ni kom till denna plats, och vad han gjorde mot Datan och Abiram, söner till Eliab, son till Ruben, vilka jorden öppnade sin mun och svalde dem, och deras hus, och deras tält, och all deras egendom som var med dem mitt i hela Israel. För era ögon har sett alla Herrens stora verk, som han gjorde bland er idag. Och ni ska hålla alla hans bud som jag befaller dig idag, så att ni lever och förökas och går in och ärver landet som ni korsar över Jordan för att ärva det där. Så att ni lever länge i landet som

Herren svor åt era fäder att ge dem och deras avkomlingar efter dem, ett land som flyter av mjölk och honung. För landet som du går in i där för att ärva det är inte som Egyptens land, varifrån ni har kommit ut därifrån, när de sår säden och vattnar med sina fötter, som en grönsaksträdgård. Men landet som du går in i där för att ärva det är ett bergigt och slättland; av regnet från himlen dricker det vatten. Land som Herren din Gud ständigt övervakar, Herrens din Guds ögon är på den från årets början och till årets slut. Om ni verkligen hör alla de bud som jag befaller dig idag, att älska Herren din Gud och att tjäna honom av hela ditt hjärta och av hela din själ, så skall han ge regnet till ditt land enligt säsong, tidigt och sent, och du skall föra in din säd och ditt vin och din olja, och han skall ge foder på dina fält åt din boskap, och när du har ätit och blivit mätt, akta dig själv så att inte ditt hjärta blir uppblåst och ni överträder och tjänar andra gudar och tillber dem, och Herren blir vred med vrede över er och stänger himlen och det inte blir regn och jorden inte ger sin frukt och ni förgås snabbt från det goda landet som Herren gav er. Och ni ska lägga dessa ord i ert hjärta och i er själ, och ni ska binda dem till ett tecken på er hand, och det ska vara orubbligt framför era ögon. Och ni ska lära era barn att tala om dem när du sitter i huset, och när du går på vägen, och när du sover, och när du reser dig upp. Och ni ska skriva dem på dörrposterna till era hus och era portar, så att ni må leva länge, och era söners dagar på det land som Herren svor åt era fäder att ge dem, lika som himlens dagar på jorden. Och det kommer att ske om ni verkligen lyssnar på alla dessa bud som jag befaller er idag att följa, att älska Herren vår Gud, och att

vandra på alla hans vägar, och att hålla fast vid honom, då kommer Herren att driva ut alla dessa folk framför er, och ni kommer att ärva folk som är större och starkare än ni. All den plats där er fot trampar sitt spår, skall vara er, från öknen och Antilibanon, och från den stora floden, floden Eufrat, och till havet i väster skall era gränser vara. Ingen kommer att motstå er ansikte mot ansikte, och er fruktan och er skräck kommer Herren er Gud att lägga på hela jordens ansikte, på vilken ni än träder, på det sätt som han talade till er. Se, jag ger inför er idag välsignelsen och förbannelsen. Välsignelsen, om ni hör Herrens er Guds bud, så många som jag befaller er idag, och förbannelsen, om ni inte hör Herrens er Guds bud, så många som jag befaller er idag, och ni förs vilse från den väg som jag befallde er, genom att gå för att tjäna andra gudar, som ni inte känner. Och det skall ske, när Herren din Gud för in dig i det land som du går över till där för att ärva det, då skall du ge välsignelsen på berget Garizim och förbannelsen på berget Ebal. Är inte dessa bortom Jordan, efter vägen västerut mot solen, i landet Kanaan, som bebos västerut intill Golgol, nära den höga eken? Ni korsar över Jordan för att gå in och ärva det land som Herren vår Gud ger er som arvedel för all tid, och ni skall bo där. Och ni ska hålla er till att göra alla hans bud och dessa domar, så många som jag ger er idag.

12

Och dessa befallningar och domar, vilka ni skall hålla för att

göra i det landet, vilket Herren, era fäders Gud, ger till er som arvedel, alla de dagar som ni lever på jorden. Med förstörelse ska ni förstöra alla de platser där de tjänade sina gudar, vilka ni ärver, på de höga bergen, och på kullarna, och under tjocka träd. Och ni ska riva ner deras altare, och ni ska krossa deras pelare, och ni ska hugga ner deras lundar, och ni ska bränna upp deras gudars snidade bilder med eld, och ni ska förstöra deras namn från den platsen. Ni ska inte göra så mot Herren, er Gud. Men eller in till den plats som Herren din Gud skulle välja i en av era städer för att upprätta sitt namn där och bli åkallad, dit ska ni söka er och dit ska ni komma. Och ni skall föra dit era brännoffer och era offer och era förstlingar och era böner och era frivilliga gåvor och era överenskommelser, de förstfödda av era oxar och av era får. Och ni skall äta där inför Herren er Gud, och ni skall glädjas över allt som ni lägger er hand vid, ni och era hushåll, såsom Herren din Gud har välsignat dig. Ni kommer inte att göra allt det som vi gör här idag, var och en det som är behagligt inför honom. För ni har inte kommit fram till nu in i vilan och in i arvet som Herren vår Gud ger er. Och ni kommer att korsa Jordan och bo i det land som Herren, vår Gud, ger er som arv, och han kommer att ge er vila från alla era fiender runt omkring, och ni kommer att bo i säkerhet. Och den plats som Herren din Gud ska välja för att låta sitt namn bli åkallat där, dit ska ni bära allt som jag befaller er idag: era brännoffer och era slaktoffer och era tionden och förstlingarna av era händers verk och alla utvalda av era gåvor, så många som ni må lova åt Herren er Gud. Och ni ska glädjas inför Herren er Gud, ni och era söner och era döttrar och era tjänare och era tjänarinnor

och leviten vid era portar, eftersom han inte har någon del eller arv med er. Akta dig, att du inte bringar upp dina brännoffer på varje plats som du ser. Men in i den plats som Herren din Gud skall välja åt sig, i en av dina stammar, där skall ni föra upp edra brännoffera, och där skall du göra allt vad jag befaller dig idag. Men i all din begär ska du offra, och du ska äta kött enligt den välsignelse från Herren din Gud, som han gav till dig i varje stad, den orene bland dig och den rene ska äta det tillsammans, som gasell eller hjort. Utom blodet skall ni inte äta, på jorden skall ni gjuta ut det som vatten. Du kommer inte att kunna äta i dina städer tiondet av din säd, av ditt vin och av din olja, förstfödda av dina oxar och av dina får, alla de böner som ni må lova, era överenskommelser och förstlingarna av dina händer. Men du skall äta det inför Herren din Gud på den plats som Herren din Gud skall utvälja åt sig, du och din son och din dotter, din tjänare och din tjänarinna och främlingen som är i era städer, och du skall glädjas inför Herren din Gud över allt vad du lägger din hand vid. Akta dig själv så att du inte överger leviten under hela den tid du lever på jorden. Om Herren din Gud utvidgar dina gränser, såsom han talade till dig, och du säger: Jag vill äta kött, om din själ begär att äta kött, så skall du äta kött efter all din själs begär. Om men platsen är långt borta från dig, vilken Herren din Gud skulle välja där för att hans namn skall bli kallat där, så skall du offra från dina oxar och från dina får som Gud ger till dig, på det sätt jag befallde dig, och du skall äta i dina städer enligt din själs begär. Som gasellen och hjorten äts, så skall du äta det; den orene bland dig och den rene skall likaledes äta. Akta dig noga för att inte äta blod, eftersom

blodet är hans själ; själen skall inte ätas med köttet. Ni skall inte äta det, ni skall hälla ut det på jorden som vatten. Du skall inte äta det, så att det må gå dig väl och dina söner efter dig, om du gör det goda och behagliga inför Herren din Gud. Undantag dina heliga ting om de blir till dig, och efter att ha tagit dina böner skall du komma till den plats som Herren din Gud skulle välja för att hans namn skall bli åkallat där. Och du skall göra dina brännoffer, köttet skall du offra upp på Herrens, din Guds, altare, men blodet av dina offer skall du gjuta ut mot basen av Herrens, din Guds, altare, men köttet skall du äta. Vakta och lyssna, och du skall göra alla de ord som jag befaller dig, så att det blir väl för dig och dina söner genom evigheten, om du gör det behagliga och det goda inför Herren din Gud. Om Herren din Gud förstör folken, till vilka du går in där för att ärva deras land, för ditt ansikte, och du tar det i besittning, och du bor i deras land, akta dig själv att du inte söker följa efter dem efter att de har blivit förstörda för ditt ansikte, sägande: hur gör dessa folk åt sina gudar? Jag kommer också att göra det. Du skall inte göra så åt din Gud, för de styggelser som Herren hatade har de gjort åt sina gudar, därför att de bränner sina söner och sina döttrar i eld åt sina gudar.

13

Varje ord som jag befaller er idag, detta skall ni hålla och göra, ni skall inte lägga till något på det, inte heller skall ni ta bort något från det. Om en profet eller en som drömmer drömmen

reser sig bland er och ger er ett tecken eller ett under, och tecknet eller undret som han talade till er kommer, och säger: låt oss gå och tjäna andra gudar som ni inte känner, skall ni inte lyssna på den profetens ord eller den som drömmer den drömmen, eftersom Herren er Gud prövar er, för att veta om ni älskar er Gud av hela ert hjärta och av hela er själ. Efter Herren er Gud skall ni gå, och honom skall ni frukta, och hans röst skall ni höra, och vid honom skall ni hålla fast. Och den där profeten eller den där drömmaren ska dö, för han talade för att vilseleda dig från Herren din Gud som förde ut dig från Egyptens land, han som friköpte dig från slaveriet, för att driva dig bort från den väg som Herren din Gud befallde dig att gå på, och du ska utplåna det onda från er. Om din bror från din far eller från din mor, eller din son, eller din dotter, eller din hustru i din famn, eller en vän lika din själ i hemlighet säger, låt oss gå och låt oss tjäna andra gudar, vilka varken du eller dina fäder kände, från gudarna av nationerna runt omkring er, av de som närmar sig dig eller av de långt från dig, från änden av jorden till änden av jorden, ska du inte samtycka med honom, och du ska inte höra på honom, och ditt öga ska inte skona honom, du ska inte ömka honom, och du ska inte dölja honom; du ska rapportera om honom, och dina händer ska vara på honom först för att döda honom, och händerna av hela folket sist. Och de ska stena honom till döds, därför att han sökte att vända bort dig från Herren din Gud, som förde ut dig från Egyptens land, från träldomens hus. Och hela Israel, när de har hört detta, kommer att frukta, och de kommer inte längre att göra denna onda gärning bland er. Om du hör i en av dina städer, som Herren din

Gud ger dig att bo i där, att ogudaktiga män gick ut från er och förledde alla invånarna i deras land och sade: Låt oss gå och tjäna andra gudar som ni inte kände, då ska du undersöka och fråga och forska mycket, och se, om ordet är sant och klart, att denna styggelse har skett bland er, ska du döda alla invånarna i det landet med svärdets slakt, du ska förbanna det med förbannelse och allt som är i det. Och allt byte från den skall du samla på dess gator, och du skall bränna staden i eld, och allt dess byte med hela folket inför Herren din Gud, och den skall vara obebodd för evigt, den skall inte återuppbyggas mer. Och ingenting av det bannade ska fästa vid din hand, så att Herren vänder sig bort från sin vredes vrede, och ger dig barmhärtighet, och förbarmar sig över dig, och mångfaldigar dig, på det sätt som han svor åt dina fäder, om du hör Herrens din Guds röst, att bevara hans bud, så många som jag befaller dig idag, att göra det goda och det behagliga inför Herren din Gud.

14

Ni är Herrens, er Guds, söner; ni skall inte göra er skalliga mellan ögonen för en död persons skull. Därför att du är ett heligt folk för Herren din Gud, och Herren din Gud utvalde dig att bli ett folk åt honom, en särskild egendom från alla folk som finns på jordens yta. Ni skall inte äta någon styggelse. Dessa boskap som ni ska äta: kalv från oxar, och lamm från får, och killing från getter; hjort, och gasell, och vitgumpantilop,

oryxantilop, och giraff. Varje djur som delar hoven och har klövade klövar i två hovar, och för upp idisslandet bland djuren, dessa skall ni äta. Och dessa skall ni inte äta av de som idisslar, och av de som har delade klövar på hovarna och klor: kamelen, luddfotadjuret och klippgrevlingen, därför att de idisslar, men hovarna delar de inte – orena är dessa för er. Och svinet, därför att det delar hoven och klyver klövarna på hoven, och detta idisslar inte, är orent för er, från deras kött skall ni inte äta, deras döda kroppar skall ni inte röra. Och dessa skall ni äta av allt som finns i vattnet: allt som har fenor och fjäll skall ni äta. Och allt som inte har fenor och fjäll skall ni inte äta, det är orent för er. Varje ren fågel skall ni äta. Och dessa ska ni inte äta av dem: örnen och gamen och havsörnen och gamen och gladan och de liknande den, och sparven och ugglan och måsen och hägern och svanen och ibisen och kormoranen och höken och de liknande den, och härfågeln och nattkorpen och pelikanen och piplärkan och de liknande den, och purpurhönan och fladdermusen. Alla krypande saker av fåglarna är orena för er, ni skall inte äta av dem. Varje ren fågel skall ni äta. Inget kadaver ska ni äta; åt främlingen som är i dina städer ska det ges och han ska äta, eller du ska sälja åt utlänningen, eftersom du är ett heligt folk åt Herren din Gud. Du ska inte koka lamm i mjölk från dess moder. Tionde ska du ge av all avkastning av ditt säd, avkastningen av ditt fält år efter år. Och du skall äta det på den plats som Herren din Gud skall välja för att låta sitt namn bli åkallat där, ni skall föra tiondelarna av din säd och av ditt vin och av din olja, de förstfödda av dina oxar och av dina får, så att du må lära dig att frukta Herren din Gud alla dagar. Om vägen

blir lång från dig, och du inte kan bära upp dem, eftersom platsen är långt från dig, som Herren din Gud skulle välja att låta sitt namn bli kallat där, eftersom Herren din Gud ska välsigna dig, så ska du sälja dem för silver, och du ska ta silvret i dina händer, och du ska gå till platsen som Herren din Gud skulle välja. Och du ska ge silver för allt vad din själ begär, för oxar eller för får, eller för vin eller för starkt dryck, eller för starkt dryck, eller för allt vad din själ begär, och du ska äta där inför Herren din Gud, och du ska glädjas du och ditt hus, och leviten som är i dina städer, eftersom det inte finns för honom del och inte heller arv med dig. Efter tre år skall du föra ut hela tiondedelen av din produkt, under det året skall du placera den i dina städer. Och Leviten skall komma, därför att han inte har någon portion eller lott med dig, och främlingen och den faderlöse och änkan som är i dina städer, och de skall äta och bli mätta, så att Herren din Gud må välsigna dig i alla de gärningar som du gör.

15

Genom sju år skall du göra frigörelse. Och således är befallningen om frigörelsen: du skall efterskänka varje egen skuld som din nästa är skyldig dig, och din broder skall du inte kräva, för frigörelse har blivit utlyst åt Herren din Gud. Den främmande ska du kräva på vad som än tillhör dig hos honom, men åt din broder ska du ge efterskänkande av din fordran. Att det inte kommer att finnas bland dig någon behövande,

eftersom Herren din Gud rikligen kommer att välsigna dig i det land som Herren din Gud ger dig till arvedel att ärva. Om ni verkligen lyssnar till Herrens er Guds röst för att hålla och göra alla dessa bud, så många som jag befaller dig idag, eftersom Herren din Gud har välsignat dig på det sätt han talade till dig; och du kommer att låna ut till många folk, men du kommer inte att låna; och du kommer att härska över många folk, men över dig kommer de inte att härska. Om det bland dig blir någon som saknar något av dina bröder i en av dina städer i det land som Herren din Gud ger dig, skall du inte förhärda ditt hjärta, och inte heller tillsluta din hand från din behövande broder. Du skall öppna dina händer till honom, och du skall låna honom så mycket som han behöver, eftersom han är i behov. Akta dig själv så att det inte blir ett dolt ord i ditt hjärta, en laglöshet, som säger: Det sjunde året närmar sig, befrielsens år, och ditt öga blir ont mot din broder som är i nöd, och du inte ger åt honom, och han ropar ut mot dig till Herren, och det blir en stor synd i dig. Du skall ge till honom, och du skall låna till honom så mycket som han behöver, eftersom han är i nöd, och du skall inte bli bedrövad i ditt hjärta när du ger till honom, eftersom Herren din Gud på grund av detta ord kommer att välsigna dig i alla dina gärningar och i allt vad du företar dig. Ty den behövande skall inte upphöra från ditt land, därför befaller jag dig att göra detta, sägande: du skall öppna dina händer till din broder, den fattige och den behövande som är i ditt land. Om din hebreiske broder eller hebreiska syster säljs till dig, skall han tjäna dig i sex år, och det sjunde året skall du låta honom gå fri. När du sänder bort honom fri från dig, ska du inte sända bort honom

tom. Du skall ge honom provision från dina får och från din säd och från ditt vin, såsom Herren din Gud har välsignat dig, skall du ge till honom. Och du ska komma ihåg att du var tjänare i Egyptens land, och Herren din Gud friköpte dig därifrån. Därför befaller jag dig att göra detta ord. Om han men säger till dig: Jag kommer inte att gå ut från dig, eftersom han har älskat dig och ditt hus, eftersom det är gott för honom hos dig. Och du skall ta sylen och genomborrar hans öra mot dörren, och han kommer att vara din tjänare för evigt, och med din tjänstekvinna skall du göra likaså. Det ska inte vara hårt för dig när de skickas bort fria från dig, därför att han tjänade dig sex år för den årliga lönen av en anställd arbetare, och Herren din Gud kommer att välsigna dig i allt som du gör. Varje förstfödd som föds bland dina oxar och bland dina får, de hanliga skall du helga åt Herren din Gud, du skall inte arbeta med din förstfödda kalv, och du skall inte klippa de förstfödda av dina får. Inför Herren skall du äta det år från år på den plats som Herren din Gud väljer, du och ditt hus. Om det finns en lyte i det, halt eller blind, en ond lyte, skall du inte offra det till Herren din Gud. I dina städer skall du äta det, den orene bland dig och den rene likaledes skall äta det som gasell eller hjort. Utom blod skall ni inte äta, på jorden skall ni utgjuta det som vatten.

16

Bevaka de ungas månad och håll påsk åt Herren din Gud, eftersom du under de ungas månad gick ut från Egypten om

natten. Och du ska offra påsken åt Herren din Gud, får och oxar, på den plats som Herren din Gud väljer för att låta sitt namn bli åkallat där. Inte skall du äta surdeg på det, sju dagar skall du äta osyrat bröd på det, bedrövelsens bröd, därför att i hast gick ni ut från Egypten, så att ni minns dagen för er utgång från Egyptens land alla dagar i ert liv. Ingen syra ska ses hos dig inom alla dina gränser i sju dagar, och inget av köttet som du offrar på kvällen den första dagen ska ligga kvar till morgonen. Du kommer inte att kunna offra påsken i någon av dina städer som Herren din Gud ger dig, utan endast på den plats som Herren din Gud väljer att låta sitt namn bli åkallat där, ska du offra påsken på kvällen mot solnedgången, vid den tid då du gick ut från Egypten. Och du ska koka och steka och äta på den plats som Herren din Gud väljer, och du ska vända tillbaka på morgonen och komma till dina hus. I sex dagar skall du äta osyrat bröd, och på den sjunde dagen är en avslutande högtid för Herren din Gud; du skall inte göra något arbete på denna, utom det som skall göras för själen. Sju veckor ska du räkna för dig själv, från det att du börjar skära skörden ska du börja räkna sju veckor. Och du skall hålla veckofest för Herren din Gud, såsom din hand förmår, så mycket som Herren din Gud ger dig. Och du skall glädjas inför Herren din Gud, du och din son och din dotter, din tjänare och din tjänarinna, och leviten och främlingen och den faderlöse och änkan som är bland er, på den plats som Herren din Gud väljer, att låta sitt namn bli åkallat där. Och du ska komma ihåg att du blev tjänare i Egyptens land, och du ska hålla och göra dessa bud. Fest av tält skall du göra för dig själv i sju dagar, när du samlar från din tröskplats och från din vinpress. Och du ska

glädja dig vid din högtid, du och din son och din dotter, din tjänare och din tjänarinna och leviten och främlingen och den faderlöse och änkan som finns i dina städer. Sju dagar skall du fira högtid åt Herren din Gud på den plats som Herren din Gud må välja åt honom, om Herren din Gud välsignar dig i all din avkastning och i allt dina händers verk, och du skall vara glad. Tre gånger om året skall varje man bland er visa sig inför Herren din Gud på den plats som Herren utväljer, vid de osyrade brödets högtid, och vid veckornas högtid, och vid lövhyddehornas högtid; du skall inte visa dig inför Herren din Gud tomhänt. Var och en enligt sina händers kraft, enligt den välsignelse som Herren din Gud gav dig. Domare och tjänstemän ska du tillsätta för dig själv i dina städer, vilka Herren din Gud ger till dig enligt stammarna, och de ska döma folket med rättfärdig dom. De vänder inte bort domen, inte heller tar de emot gåvor, för gåvorna förblindar de visas ögon och tar bort de rättfärdigas ord. Rättvist ska du förfölja det rättfärdiga, så att ni må leva, och efter att ha inträtt ärva det land som Herren din Gud ger dig. Du skall inte plantera för dig själv någon lund, inget träd bredvid din Guds altare skall du göra för dig själv. Du ska inte sätta upp en pelare åt dig själv, som Herren din Gud hatade.

17

Du skall inte offra till Herren din Gud kalv eller får som har något lyte, något ont fel, eftersom det är en styggelse för Herren din Gud. Om det blir funnet i en av dina städer, som Herren din

Gud ger dig, en man eller kvinna som gör det onda inför Herren din Gud, genom att överträda hans förbund, och har kommit och tjänat andra gudar, och tillbett dem, solen, eller månen, eller något av himlens här, som han inte befallde dig, och det blir rapporterat till dig och du undersöker noggrant, och se, sannerligen har saken blivit sann, denna styggelse har skett i Israel: Då skall du föra ut den mannen, eller den kvinnan, och ni skall stena dem med stenar, och de skall dö. På två vittnens eller på tre vittnens utsaga skall den som skall dö dö; han skall inte dö på en enda vittnes utsaga. Och vittnenas hand skall vara på honom först för att döda honom, och folkets hand sist, och du skall utrota det onda från er. Om det blir omöjligt för dig att avgöra i dom mellan blod och blod, och mellan dom och dom, och mellan beröring och beröring, och mellan tvist och tvist, domsord i era städer, så ska du resa dig och gå upp till den plats som Herren din Gud väljer där, och du ska komma till prästerna leviterna och till domaren som finns i de dagarna, och de ska efter att ha frågat förkunna domen för dig. Och du skall göra enligt den sak som de rapporterar till dig från den plats som Herren din Gud skall välja, och du skall noga iaktta att göra allt som föreskrivs för dig. Enligt den lag och enligt den dom som de säger till dig, skall du göra; du skall inte vika åt sidan från det ord som de rapporterar till dig, vare sig åt höger eller åt vänster. Och den man som handlar i arrogans, så att han inte lyder prästen som står och tjänar vid Herrens, din Guds, namn, eller domaren som är där i de dagarna, den mannen ska dö, och du ska utrota det onda från Israel. Och allt folket som har hört detta kommer att frukta och inte längre handla ogudaktigt. Om du går

in i det land som Herren din Gud ger dig, och ärver det, och bor i det, och säger: Jag vill sätta en härskare över mig, liksom de övriga folken runt omkring mig, så ska du sätta över dig en härskare som Herren din Gud väljer. Från dina bröder ska du sätta över dig en härskare. Du får inte sätta över dig en främmande man, eftersom han inte är din broder. Därför att han inte skall föröka hästar för sig själv, och inte heller vända folket tillbaka till Egypten, så att han inte må föröka hästar för sig, men Herren sade: Ni skall inte längre vända tillbaka på denna väg. Och han skall inte skaffa sig många hustrur, så att inte hans hjärta vänds bort, och silver och guld skall han inte skaffa sig i överflöd. Och när han sitter på sitt styre, ska han skriva åt sig själv denna andra lagen i en bok från prästerna leviterna, och den ska vara med honom, och han ska läsa i den alla dagarna av sitt liv, så att han må lära sig frukta Herren din Gud, och hålla alla dessa bud, och göra dessa stadgar, så att inte hans hjärta blir upphöjt från hans bröder, så att inte han avviker från buden till höger eller vänster, så att han må förlänga sitt styre, han själv och hans söner bland Israels söner.

18

Det kommer inte att finnas någon del eller lott för prästerna, leviterna, hela Levi stam, tillsammans med Israel. Herrens offer är deras lott, dem ska de äta. Men de ska inte ha någon lott bland sina bröder, Herren själv är hans lott, såsom han sade till honom. Och detta är domen för prästerna från folket, från dem

som offrar offren, vare sig kalv eller får; och du ska ge armen till prästen, och käkarna, och magen, och förstlingarna av din säd, och av ditt vin, och av din olja; och förstlingen av klippningarna av dina får ska du ge honom. Att honom utvalde Herren från alla dina stammar, att stå inför Herren Guden, att tjäna och att välsigna i hans namn, han och hans söner bland Israels söner. Om leviten kommer från en av städerna från alla Israels söner, där han bor, enligt vad hans själ önskar, till den plats som han väljer, ska han tjäna i Herrens sin Guds namn, precis som alla hans bröder leviterna som står där inför Herren din Gud. En delad portion ska han äta, utom det som kommer från försäljningen enligt familjen. Om du går in i det land som Herren din Gud ger dig, skall du inte lära dig att göra enligt dessa folks styggelser. Det ska inte finnas hos dig någon som renar sin son och sin dotter i eld, som spår spådomar, tolkar omen och tar omen, som sjunger besvärjelser över gifter, buktalare och tolkare av förebud, som frågar de döda. Ty det är en styggelse för Herren din Gud, var och en som gör dessa ting, för på grund av dessa styggelser skall Herren förgöra dem från ditt ansikte. Perfekt ska du vara inför Herren din Gud. Dessa folk som du fördriver lyssnar till omen och spådomar, men åt dig har Herren din Gud inte gett så. En profet från dina bröder, som mig, kommer Herren din Gud att resa upp åt dig; honom skall ni höra. Enligt allt som du bad Herren din Gud om i Horeb på församlingens dag, sägande: vi kommer inte att fortsätta höra Herrens din Guds röst, och denna stora elden kommer vi inte att se längre, så att vi inte dör. Och Herren sade till mig: Riktigt är allt vad de talade till dig. En profet ska jag resa upp åt dem från

deras bröder, precis som dig, och jag ska ge orden i hans mun, och han ska tala till dem enligt allt som jag befaller honom. Och den människa som inte hör allt som profeten talar i mitt namn, jag ska straffa honom. Utom den profet som ogudaktigt skulle tala i mitt namn ett ord som jag inte befallde att tala, och som skulle tala i andra gudars namn, skall den profeten dö. Om men du säger i ditt hjärta, hur ska vi veta det ordet som Herren inte talade? Allt som profeten talar i Herrens namn, och det inte blir, och det inte händer, detta är det ord som Herren inte talade, i ogudaktighet talade den profeten, ni skall inte frukta honom.

19

Om men Herren din Gud förstör nationerna, som Gud ger dig landet, och ni ärver dem, och ni bor i deras städer och i deras hus, skall du avskilja tre städer för dig själv i mitten av ditt land, som Herren din Gud ger dig. Sikta ut vägen för dig och dela ditt lands gränser i tre delar, vilket Herren din Gud fördelar åt dig, och det skall vara en tillflykt för varje dråpare. Detta ska vara befallningen om mördaren som skulle fly dit och leva: den som skulle slå sin granne utan att veta det, och denne inte hatade honom före igår och förrgår. Och om någon går in med sin granne in i skogen för att samla ved, och hans hand halkar med yxan när han hugger veden, och järnet faller av från träet och träffar grannen, och han dör, denne skall fly till en av dessa städer, och han skall leva. Så att blodshämnaren inte förföljer mördaren, eftersom hjärtat har blivit upphettat, och hinner ifatt

honom om vägen är längre, och slår hans själ, och denne inte har dödsdom, eftersom han inte hatade honom före gårdagen eller före den tredje dagen. Därför befaller jag dig detta ord och säger: tre städer skall du avskilja för dig själv. Om Herren din Gud utvidgar dina gränser, på det sätt han svor åt dina fäder, och Herren ger dig hela landet som han sade att ge åt dina fäder, om du lyssnar för att göra alla dessa bud som jag befaller dig idag, att älska Herren din Gud, att vandra på alla hans vägar alla dagar, så skall du lägga till åt dig själv ytterligare tre städer till dessa tre. Och oskyldigt blod skall inte utgjutas i det land som Herren din Gud ger dig till arvedel, och du skall inte vara skyldig till blod. Om det blir bland dig en man som hatar sin nästa, och bakhåller honom, och reser sig upp mot honom, och slår hans själ, och han dör, och flyr in i en av dessa städer, så kommer de äldstes råd av hans stad att sända, och de kommer att ta honom därifrån, och de kommer att överlämna honom i händerna av blodets släktingar, och han kommer att dö. Ditt öga ska inte spara honom, och du ska rena det oskyldiga blodet från Israel, och det ska gå väl för dig. Inte ska du flytta din grannes gränser, vilka dina fäder satte i den arvedel som du har ärvt i det land, vilket Herren din Gud ger dig till arvedel. Ett vittne skall inte förbli för att vittna mot en människa enligt all orättfärdighet och enligt varje synd och enligt all synd som han syndar; på mun av två vittnen och på mun av tre vittnen skall varje ord stå. Om ett orättfärdigt vittne står fram mot en man och listar hans ogudaktighet, så ska de två männen som har tvisten mellan sig stå inför Herren och inför prästerna och inför domarna som finns i de dagarna. Och domarna ska undersöka noggrant, och

se, ett orättfärdigt vittne har vittnat orättfärdigt, han har stått emot sin broder. Och ni ska göra mot honom på det sätt som han ondskefullt planerade att göra mot sin broder, och du ska ta bort det onda från er själva. Och de återstående som har hört detta kommer att frukta, och de skall inte längre göra enligt detta onda ord bland er. Ditt öga ska inte skona honom, själ i stället för själ, öga i stället för öga, tand i stället för tand, hand i stället för hand, fot i stället för fot.

20

Om men du går ut i krig mot dina fiender, och du ser häst och ryttare och folk som är fler än du, skall du inte frukta dem, eftersom Herren din Gud är med dig, han som förde upp dig från Egyptens land. Och det ska vara när du närmar dig kriget, och prästen, efter att ha närmat sig, ska tala till folket, och han ska säga till dem: Hör, Israel! Ni går idag in i kriget mot era fiender. Låt inte ert hjärta bli svagt, frukta inte, och bli inte heller krossade, och vänd er inte heller bort från deras ansikte. Ty Herren er Gud, som går framför er, skall strida tillsammans med er mot era fiender för att rädda er. Och de skriftlärda kommer att tala till folket och säga: Vem är den man som har byggt ett nytt hus och inte har invigt det? Låt honom gå och låt honom vända tillbaka till sitt hus, så att han inte dör i kriget, och en annan man inviger det. Och vem är den mannen som har planterat en vingård och inte har blivit glad av den? Låt honom gå och låt honom vända tillbaka till sitt hus, så att han inte dör i

kriget, och en annan man glädjs av det. Och vem är den man som har trolovats med en kvinna, och inte har tagit henne? Låt honom gå och låt honom vända tillbaka till sitt hus, så att han inte dör i kriget, och en annan man tar det. Och skriftlärda kommer att fortsätta tala till folket, och de kommer att säga: Vem är den man som är rädd och feg i hjärtat? Låt honom gå och låt honom vända tillbaka till sitt hus, så att han inte gör sin brors hjärta rädd, precis som sitt eget. Och det skall ske när de skriftlärda upphör att tala till folket, och de skall förordna härens befälhavare som ledare för folket. Om du närmar dig en stad för att föra krig mot dem, skall du kalla ut dem med fred. Om de svarar dig fredligt och öppnar för dig, skall allt folket som finns där vara dig skattskyldiga och dina undersåtar. Om de inte lyder dig, och de gör krig mot dig, ska du belägra den, tills Herren din Gud överlämnar den i dina händer, och du ska slå alla män av den i slakt med svärd, utom kvinnorna och bagaget, och all boskap, och allt som finns i staden, och allt byte ska du plundra för dig själv, och du ska äta allt byte av dina fiender, som Herren din Gud ger dig. Så skall du göra med alla de städer som är mycket långt borta från dig, inte från städerna av dessa folk, vilkas land Herren din Gud ger dig att ärva. Ni ska inte ta levande någon andande varelse, utan med en förbannelse ska ni helt förgöra dem, hettiterna och amoreerna och kanaaneerna och perisseerna och hiveerna och jebusiterna och girgasheerna, på det sätt som Herren din Gud befallde dig, så att de inte ska lära er att göra alla deras styggelser som de gjorde åt sina gudar, och ni kommer att synda inför Herren er Gud. Om du belägrar en stad i flera dagar för att erövra den, skall du inte förstöra

dess träd genom att lägga järn på dem, utan du skall äta från dem, men du skall inte hugga ner dem, för är inte trädet på fältet en människa, att det skulle gå in från ditt ansikte till palisaden? Men träd som du vet att inte är fruktbärande, detta skall du förstöra och hugga ner, och du skall bygga belägringsverk mot den stad som för krig mot dig, tills den överlämnas.

21

Om en sårad blir funnen i landet, vilket Herren din Gud ger dig att ärva, fallen på slätten, och de inte vet vem som slog, ska din äldsteråd och dina domare gå ut, och de ska mäta ut till städerna runt omkring den sårade. Och det ska vara staden som är närmast den sårade, och äldsterådet i den staden ska ta en kviga från nötkreatur, som inte har arbetat, och som inte har dragit ok. Och äldsterådet i den staden ska föra ner kvigan till en skrovlig ravin, som inte har bearbetats och inte heller besåtts, och de ska bryta nacken på kvigan i ravinen. Och prästerna leviterna ska komma, eftersom Herren Gud valde dem att stå inför honom och att välsigna i hans namn, och enligt deras mun ska all tvist och all beröring avgöras. Och hela äldsterådet i den staden som närmar sig den sårade mannen ska tvätta händerna över huvudet på kvigan som har blivit halshuggen i ravinen, och de ska svara och säga: våra händer har inte utgjutit detta blod, och våra ögon har inte sett. Var nådig mot ditt folk Israel, som du friköpte, Herre, så att oskyldigt blod inte kommer att finnas i ditt

folk Israel, och blodet ska försonas för dem. Men du ska ta bort det oskyldiga blodet från er själva, om du gör det goda och det behagliga inför Herren din Gud. Om du drar ut i krig mot dina fiender, och Herren din Gud överlämnar dem i dina händer, och du tar deras plundring, och du ser i plundringen en kvinna vacker till utseendet, och du åtrår henne, och du tar henne åt dig till hustru, och du för henne in i ditt hus, och du rakar hennes huvud, och du klipper hennes naglar, och du tar bort fångskapets kläder från henne, och hon skall sitta i ditt hus, och hon skall gråta över fadern och modern en månads dagar, och efter detta skall du gå in till henne och leva tillsammans med henne, och hon skall vara din hustru. Och det skall vara så att om du inte vill ha henne, skall du sända bort henne fri, och hon skall inte säljas för silver, du skall inte behandla henne som värdelös, eftersom du ödmjukade henne. Om en man får två hustrur, en av dem älskad och en av dem hatad, och de föder åt honom, den älskade och den hatade, och det blir en förstfödd son av den hatade; Och det ska vara så att den dag han delar ut sina ägodelar som arv åt sina söner, ska han inte kunna behandla den älskades son som förstfödd, och därmed förbise den hatades son, den förstfödde; Men den förstfödde sonen av den hatade ska han erkänna genom att ge honom dubbelt av allt som finns hos honom, eftersom denne är början av hans barn, och åt denne tillkommer förstfödslorätten. Om någon har en son som är olydig och upprorisk som inte lyder faderns röst och moderns röst, och de tuktar honom, och han inte lyssnar på dem, och fadern och modern har gripit honom, och de ska föra ut honom till äldsterådet i hans stad och till platsens port, och de

ska säga till männen i deras stad: Denna vår son är olydig och uppvigglar, han lyder inte vår röst, han är frossare och drickare. Och männen i hans stad ska stena honom med stenar, och han ska dö, och du ska avlägsna det onda från er, och de återstående som hör detta ska frukta. Om det blir i någon synd, dom av död, och han dör, och ni hänger honom på ett träd, ska inte hans kropp ligga kvar på trädet, utan ni ska begrava den på den dagen, eftersom förbannad av Gud är var och en som hänger på träd, och ni ska inte orena landet, som Herren din Gud ger dig som arv.

22

Om du ser din broders kalv eller hans får gå vilse på vägen, skall du inte förbise dem, utan du skall föra dem tillbaka till din broder och ge tillbaka dem till honom. Om men din broder inte närmar sig dig, och inte heller du vet vem han är, skall du ta det in i ditt hus, och det skall vara hos dig tills din broder söker det, och du skall återlämna det till honom. Således skall du göra med hans åsna, och således skall du göra med hans kläde, och således skall du göra med allt som din broder förlorat, vad som än må ha gått förlorat från honom och du finner; du får inte förbise det. Du ska inte se din broders åsna eller hans kalv fallna på vägen och förbise dem, utan du ska resa upp dem tillsammans med honom. Det skall inte finnas en mans redskap på en kvinna, och inte heller skall en man ikläda sig en kvinnas dräkt, ty en styggelse för Herren din Gud är var och en som gör detta. Om du

möter ett fågelbo framför dig på vägen eller i något träd, eller på marken, med ungar eller ägg, och modern ruvar på ungarna eller på äggen, skall du inte ta modern tillsammans med barnen. Genom att skicka iväg ska du skicka iväg modern, men barnen ska du ta för dig själv, så att det må gå väl för dig och du må bli långlivad. Om du bygger ett nytt hus, ska du göra ett räcke till ditt tak, så att du inte orsakar mord i ditt hus, om någon faller från det. Du skall inte så olika slag i din vingård, så att inte avkastningen och säden som du sår må bli helgad tillsammans med avkastningen av din vingård. Du ska inte plöja med kalv och åsna tillsammans. Du skall inte bära förfalskat tyg, ull och lin tillsammans. Tvinnade tofsar skall du göra för dig själv på de fyra hörnen av dina kläder, vilka du kläder dig i. Om någon tar en kvinna och bor tillsammans med henne, och hatar henne, och lägger på henne falska ord, och för mot henne ett ont namn, och säger, denna kvinna har jag tagit, och när jag närmade mig henne fann jag inte hennes oskuld. Och fadern till flickan och modern ska ta och föra ut flickans oskuld till de äldste vid porten. Och flickans far kommer att säga till rådet: Jag har gett min dotter till denna man som hustru, och han har hatat henne, nu lägger denne falska anklagelser på henne och säger: Jag har inte funnit oskuld hos din dotter, och dessa är min dotters oskuldsbevis. Och de kommer att veckla ut klädesplagget framför stadens äldsteråd. Och äldsterådet i den staden kommer att ta den mannen, och de kommer att disciplinera honom, och de kommer att böta honom hundra siklar, och de kommer att ge dem till den unga kvinnans far, eftersom han förde fram ett ont namn på en israelitisk jungfru, och hon kommer att vara hans

hustru; han kommer inte att kunna skicka bort henne under hela tiden. Om men detta ord blir sanning, och oskuld inte finns hos den unga kvinnan, så ska de föra ut den unga kvinnan till hennes fars hus dörrar, och de ska stena henne med stenar, och hon ska dö, eftersom hon gjorde dårskap bland Israels söner genom att prostituera hennes fars hus, och du ska ta bort det onda från er själva. Om en man blir funnen sovande med en kvinna som är gift med en man, skall ni döda båda, mannen som sover med kvinnan, och kvinnan, och du skall utrota det onda från Israel. Om det blir en flicka, en jungfru som är trolovad med en man, och en man hittar henne i staden och ligger med henne, ska ni föra ut båda till deras stads port, och de ska stenas med stenar, och de ska dö; den unga kvinnan, därför att hon inte ropade i staden; och mannen, därför att han förödmjukade grannens hustru; och du ska ta bort det onda från er själva. Om en man finner den trolovade flickan på slätten, och efter att ha tvingat henne ligger med henne, ska ni döda endast den som ligger med henne. Och för den unga kvinnan finns det inte någon synd som förtjänar döden; som om en man reser sig upp mot sin nästa och mördar hans själ, således är denna sak, eftersom han fann henne i fältet; den trolovade unga kvinnan ropade, och det fanns ingen som hjälpte henne. Om någon finner flickan, jungfrun, som inte är trolovad, och efter att ha tvingat henne ligger med henne, och de blir funna, ska mannen som har legat med henne ge den unga kvinnans fader femtio silverdidrakmer, och hon ska vara hans hustru, därför att han förödmjukade henne; han ska inte kunna skicka bort henne under all tid.

23

En man ska inte ta sin faders hustru, och han ska inte avslöja sin faders täcke. Ingen kastrerad eller avskuren skall inträda i Herrens församling. Ingen som är född av en prostituerad skall inträda i Herrens församling. En ammonit och en moabit ska inte komma in i Herrens församling, och fram till tionde generationen ska han inte komma in i Herrens församling, och fram till evigheten; på grund av att de inte mötte er med bröd och vatten på vägen, när ni gick ut från Egypten, och för att de hyrde mot dig Bileam, son av Beor, från Mesopotamien för att förbanna dig. Och Herren din Gud var inte villig att lyssna till Bileam, och Herren din Gud vände förbannelserna till välsignelse, eftersom Herren din Gud älskade dig. Du ska inte tilltala dem med fredliga och fördelaktiga ord under alla dina dagar in i evigheten. Inte ska du avsky en idumé, därför att han är din broder, inte ska du avsky en egyptier, därför att du blev främling i hans land. Söner, om de föds åt dem, ska i tredje generationen gå in i Herrens församling. Om du däremot går ut för att slå läger mot dina fiender, skall du hålla dig från allt ont ord. Om det bland dig finns en man som inte kommer att vara ren från sitt nattliga flöde, och han kommer att gå ut utanför lägret, och han kommer inte att gå in i lägret. Och mot kvällen skall han bada sin kropp i vatten, och när solen har gått ner skall han gå in i lägret. Och en plats ska finnas för dig utanför lägret, och du ska gå ut dit. Och en pinne ska du ha på ditt bälte, och när du sätter dig ner utanför, ska du gräva med den, och när

du vänt dig om ska du täcka din orenhet. För Herren din Gud vandrar omkring i ditt läger för att rädda dig och överlämna din fiende framför dig, och ditt läger ska vara heligt, och ingen orenhet ska ses hos dig, annars ska han vända sig bort från dig. Du ska inte överlämna barnet till hans herre, som har kommit till dig från hans herre. Med dig ska han bo, bland er ska han bo där det behagar honom, du ska inte betunga honom. Det ska inte finnas någon prostituerad bland Israels döttrar, och det ska inte finnas någon som prostituerar sig bland Israels söner, det ska inte finnas någon som initierar bland Israels döttrar, och det ska inte finnas någon som är initierad bland Israels söner. Du skall inte föra in betalning från en prostituerad, inte heller utbyte från en hund, i Herrens, din Guds, hus för någon löfte, därför att det är en styggelse för Herren, din Gud, både det ena och det andra. Du ska inte låna ut på ränta till din broder: ränta av silver och ränta av mat och ränta av varje sak som du lånar ut. Till den främmande skall du ta ränta, men till din broder skall du inte ta ränta, så att Herren din Gud må välsigna dig i alla dina gärningar på den jord som du går in i för att ärva den. Om men du lovar ett löfte åt Herren din Gud, skall du inte dröja att infria det, eftersom Herren din Gud söker ut det från dig, och det kommer att vara synd hos dig. Om du men inte vill be, är det inte synd i dig. Det som utgår genom dina läppar skall du hålla, och du skall göra på det sätt du lovade Herren din Gud en gåva, som du talade med din mun. Om du går in i din grannes skörd och samlar ax i dina händer, så skall du inte lägga lie på din grannes skörd. Om du går in i din grannes vingård, ska du äta druvor så mycket som din själ kan bli mättad, men i kärl ska du

inte lägga några.

24

Om någon tar en hustru och bor tillsammans med henne, och det kommer att vara så att om han inte finner nåd inför sig, eftersom han fann hos henne en skamlig sak, och han skriver åt henne ett skilsmässobrev, och ger det i hennes händer, och skickar bort henne från sitt hus, och efter att ha gått bort blir hon en annan mans hustru, och den siste mannen hatar henne, och skriver åt henne ett skilsmässobrev, och ger det i hennes händer, och skickar bort henne från sitt hus, och den siste mannen dör, som tog henne åt sig till hustru, kommer inte den förre mannen som skickade bort henne att kunna, efter att ha vänt tillbaka, ta henne åt sig till hustru, efter att hon blivit orenad, eftersom det är en styggelse inför Herren din Gud, och ni skall inte orena landet, som Herren din Gud ger dig till arvedel. Om någon nyligen tar en hustru, ska han inte dra ut i krig, och ingenting ska åläggas honom. Han ska vara fri i sitt hus ett år och glädja sin hustru som han tagit. Du ska inte ta kvarnsten som pant, inte heller överkvarnsten, därför att den som gör det tar själen som pant. Om men en man ertappas stjälande en själ från sina bröder av Israels söner, och har förtryckt honom och säljer honom, skall den tjuven dö, och du skall avlägsna det onda från er. Akta dig själv vid beröring av spetälska, du skall mycket noga handla enligt hela den lag som prästerna, leviterna, må förkunna för er, på det sätt jag befallde

er; vakta att göra detta. Kom ihåg vad Herren din Gud gjorde med Miriam på vägen, när ni gick ut från Egypten. Om det finns en skuld hos din granne, vilken skuld som helst, skall du inte gå in i hans hus för att ta hans pant. Utanför ska du stå, och den man som du har lånat till ska bära ut panten till dig. Om mannen blir fattig, skall du inte ligga i hans pant. Genom återbetalning skall du återlämna hans pant vid solnedgången, och han kommer att sova i sin mantel, och han kommer att välsigna dig, och det kommer att vara barmhärtighet för dig inför Herren din Gud. Du ska inte göra orätt mot lönen för den fattige och behövande bland dina bröder, eller bland främlingarna i dina städer. Samma dag ska du ge tillbaka hans lön, solen får inte gå ner över honom, eftersom han är fattig, och i den har han sitt hopp, och han kommer att ropa ut mot Herren angående dig, och det kommer att vara synd hos dig. Fäder ska inte dö för sina barns skull, och söner ska inte dö för sina fäders skull, var och en ska dö för sin egen synd. Du ska inte vränga domen för en främling och en föräldralös och en änka; du ska inte ta en änkas kläder i pant, och du ska komma ihåg att du var en tjänare i landet Egypten, och Herren din Gud befriade dig därifrån; därför befaller jag dig att göra detta. Om du skördar skörd på ditt fält och glömmer en kärve på ditt fält, skall du inte återvända för att ta den, till främlingen och till den föräldralösa och till änkan skall den vara, så att Herren din Gud må välsigna dig i alla dina händers gärningar. Om du skördar oliver, ska du inte vända tillbaka för att samla det som finns kvar efter dig, det ska tillhöra främlingen och den föräldralöse och änkan, och du ska minnas att du var tjänare i Egyptens land, därför befaller jag

dig att göra detta. Om du skördar din vingård, ska du inte skörda den igen efter dig; det ska vara åt främlingen och åt den faderlöse och åt änkan; och du ska komma ihåg att du var tjänare i landet Egypten; därför befaller jag dig att göra detta.

25

Om det uppstår en tvist mellan män, och de kommer till dom, och de dömer, och de rättfärdigar den rättfärdige, och de fördömer den ogudaktige; Och det ska vara så, om den ogudaktige är värdig slag, ska du lägga ner honom inför domarna, och de ska gissla honom inför dem enligt hans ogudaktighet. Och i antal fyrtio ska de gissla honom, de ska inte lägga till. Men om du lägger till att gissla fler slag än dessa, ska din broder vanäras inför dig. Inte ska du munkavla en oxe som tröskar. Om bröder bor tillsammans och en av dem dör, men avkomma inte fanns hos honom, skall inte den dödes hustru giftas bort med en utomstående man. Hennes mans broder skall gå in till henne och ta henne till sig som hustru och bo tillsammans med henne. Och barnet som hon föder kommer att upprättas i den avlidnes namn, och hans namn kommer inte att utplånas från Israel. Om mannen inte önskar ta sin broders hustru, så skall kvinnan gå upp till porten, till äldsterådet, och säga: Min mans broder vill inte upprätta sin broders namn i Israel, min mans broder var inte villig. Och de ska kalla honom stadens äldsteråd, och de ska säga till honom, och han ska stå och säga: Jag vill inte ta henne. Och hustrun till hans broder ska

komma fram inför äldsterådet, och hon ska lossa hans ena sandal från hans fot, och hon ska spotta i hans ansikte, och hon ska svara och säga: Så ska de göra med mannen som inte ska bygga sin broders hus i Israel. Och hans namn ska i Israel kallas: den losses sandals hus. Om män slåss med varandra, en man med sin bror, och hustrun till en av dem kommer för att rädda sin man från handen av den som slår honom, och hon sträcker ut sin hand och tar tag i hans könsorgan, ska du hugga av handen; ditt öga ska inte skona henne. Det ska inte finnas i din påse olika vikter, stora eller små. Det skall inte finnas i ditt hus två olika mått, ett stort eller ett litet. Vikten ska vara sann och rättvis för dig, och måttet ska vara sant och rättvist för dig, så att du blir långlivad på den jorden som Herren din Gud ger dig till arvedel. Att en styggelse för Herren din Gud är var och en som gör dessa saker, var och en som gör orätt. Kom ihåg allt som Amalek gjorde mot dig på vägen, när du gick ut från Egyptens land, hur han stod emot dig på vägen, och han högg ner din eftertrupp, de som var utmattade bakom dig, och du var hungrig och utmattad, och han fruktade inte Gud. Och det kommer att ske när Herren din Gud ger dig vila från alla dina fiender runt omkring dig i det land som Herren din Gud ger dig att ärva, då skall du utplåna Amaleks namn från det som är under himlen, och du skall inte glömma.

26

Och det kommer att ske om du går in i landet, vilket Herren din

Gud ger dig att ärva, och du tar det i besittning, och du bor i det, och du tar från förstlingarna av frukterna av ditt land, vilket Herren din Gud ger dig, och du lägger dem i en korg, och du går till den plats, vilken Herren din Gud väljer för att hans namn ska bli åkallat där. Och du skall gå till prästen som skall vara i de dagarna, och du skall säga till honom: Jag förkunnar idag för Herren min Gud, att jag har kommit in i det land som Herren svor åt våra fäder att ge oss. Och prästen skall ta korgen från dina händer och skall placera den framför Herrens, din Guds, altare. Och svarande skall han säga inför Herren din Gud: Syrien övergav min fader, och han gick ner till Egypten och vistades där i litet antal, och blev där till ett stort folk och en stor mängd. Och egyptierna misshandlade oss, och de förödmjukade oss, och de lade hårda arbeten på oss. Och vi ropade till Herren vår Gud, och Herren hörde vår röst, och han såg vår förödmjukelse, och vårt slit, och vårt förtryck. Och Herren ledde ut oss från Egypten, han själv i sin stora styrka, och med mäktig hand, och med upplyft arm, och med stora syner, och med tecken, och med under. Och han förde in oss till denna plats, och han gav oss detta land, ett land som flyter av mjölk och honung. Och nu, se, jag har fört förstlingarna av produkten av landet som du gav mig, Herre, ett land som flyter av mjölk och honung; och du skall lämna det framför Herren din Gud, och du skall tillbe framför Herren din Gud, och du skall glädjas i alla de goda tingen som Herren din Gud gav dig, och ditt hus, och leviten, och främlingen som är hos dig. Om men du fullbordar att tiondelavgifta varje tiondedel av din avkastning i det tredje året, kommer du att ge den andra tiondedelen åt leviten och åt främlingen och åt den

faderlöse och åt änkan, och de kommer att äta i dina städer och glädjas. Och du skall säga inför Herren din Gud: Jag har avlägsnat det heliga ur mitt hus, och jag gav det åt leviten och åt främlingen och åt den faderlöse och åt änkan, enligt alla de bud som du befallde mig. Jag har inte överträtt ditt bud, och jag har inte glömt. Och jag åt inte av dem i min smärta, jag tog inte frukt av dem till något orent, jag gav inte av dem till den döde, jag lydde Herrens vår Guds röst, jag gjorde såsom du befallde mig. Skåda ner från ditt heliga hus från himlen, och välsigna ditt folk Israel, och det land som du gav till dem, såsom du svor till våra fäder, att ge oss ett land som flyter av mjölk och honung. I denna dag befallde Herren din Gud dig att göra alla dessa stadgar och domar, och ni skall hålla och ni skall göra dem av hela ert hjärta och av hela er själ. Den Gud du har valt idag att vara din Gud, och att gå i alla hans vägar, och att hålla stadgarna och domarna, och att lyda hans röst. Och Herren valde dig idag att bli åt honom ett folk, en skatt, precis som han sa, att vakta hans bud, och att vara över alla nationerna, som han gjorde dig berömd och en stolthet och ärofull, att vara ett heligt folk åt Herren din Gud, såsom han talade.

27

Och Moses och Israels äldsteråd befallde och sade: Bevara alla dessa bud, så många som jag befaller er idag. Och det skall ske den dag du går över Jordan in i det land som Herren din Gud ger dig, att du skall resa åt dig stora stenar och bestryka dem med

kalk. Och du skall skriva på dessa stenar alla orden av denna lag, när ni korsar över Jordan, när ni går in i det land som Herren, dina fäders Gud, ger till dig, ett land som flyter av mjölk och honung, på det sätt som Herren, dina fäders Gud, sade till dig. Och det skall ske, när ni har korsat Jordan, skall ni resa upp dessa stenar som jag befaller dig idag, på berget Ebal, och du skall putsa dem med kalk. Och du ska bygga där ett altare åt Herren din Gud, ett altare av stenar; du ska inte lägga järn på det; av hela stenar ska du bygga altaret åt Herren din Gud, och du ska offra brännoffer på det åt Herren din Gud. Och du skall offra där frälsningsoffer, och du skall äta och bli mättad och glädjas inför Herren, din Gud. Och du skall skriva på stenarna hela denna lag mycket tydligt. Och Mose och prästerna leviterna talade till hela Israel och sade: Var tyst och lyssna Israel! På denna dag har du blivit ett folk åt Herren din Gud, och du skall höra Herrens din Guds röst, och du skall göra alla hans bud och hans stadgar, så många som jag befaller dig idag. Och Mose befallde folket på den dagen och sade: dessa kommer att stå för att välsigna folket på berget Garizim efter att ha korsat Jordan: Simeon, Levi, Juda, Isaskar, Josef och Benjamin. Och dessa ska stå vid förbannelsen på berget Ebal: Ruben, Gad och Asher, Sebulon, Dan och Naftali. Och leviterna kommer att svara och säga till hela Israel med hög röst: Förbannad är den man som gör en skuren bild och en gjuten bild, en styggelse för Herren, ett verk av hantverkares händer, och sätter den på en hemlig plats. Och hela folket kommer att svara och säga: Så ske. Förbannad är den som vanärar sin fader eller sin moder, och allt folket skall säga: Så vare det. Förbannad är den som flyttar sin

grannes gränser, och hela folket skall säga: Så vare det. Förbannad är den som leder en blind vilse på vägen, och allt folket skall säga: Så vare det. Förbannad är den som vränger domen för främlingen, den föräldralöse och änkan, och allt folket skall säga: Så ske. Förbannad den som sover med sin fars kvinna, eftersom han avslöjade sin fars täcke; och hela folket skall säga, må det ske. Förbannad är den som sover med något djur, och allt folket ska säga: Så vare det. Förbannad är den som sover med sin syster från hans far eller mor. Och hela folket kommer att säga: Må det ske. Förbannad är den som sover med sin svärdotter, och allt folket skall säga: Så ske. Förbannad är den som sover med sin hustrus syster, och allt folket skall säga: Så ske. Förbannad är den som slår sin nästa med svek, och allt folket ska säga: Så vare det. Förbannad är den som tar gåvor för att slå en själ av oskyldigt blod, och hela folket skall säga: Så vare det. Förbannad är var man som inte förblir vid alla orden i denna lag för att utföra dem, och hela folket skall säga: Amen.

28

Och det kommer att vara om du verkligen hör Herrens din Guds röst, att bevara och göra alla dessa bud som jag befaller dig idag, och Herren din Gud kommer att sätta dig högst över alla jordens folk, och alla dessa välsignelser kommer att komma över dig och finna dig, om du verkligen hör Herrens din Guds röst, välsignad är du i staden, och välsignad är du på fältet. Välsignad din livmoders avkomma, och din jords gröda, och dina

boskapshjordar, och dina fårflockar. Välsignade är dina förrådshus och dina återstoder. Välsignad är du när du går in, och välsignad är du när du går ut. Herren din Gud må ge över dina fiender som har motsatt sig dig, krossade inför ditt ansikte. På en väg ska de gå ut mot dig, och på sju vägar ska de fly från ditt ansikte. Herren skall sända välsignelsen över dig i dina förrådskammare, och över allt vad du lägger din hand vid, i det land som Herren din Gud ger dig. Herren ska resa upp dig åt sig själv som ett heligt folk, på det sätt som han svor åt dina fäder, om du hör Herrens din Guds röst och vandrar på alla hans vägar, och alla jordens folk ska se dig, att Herrens namn har blivit åkallat över dig, och de ska frukta dig. Och Herren din Gud skall föröka dig till goda ting i din livmoders avkomlingar, och i din boskaps avkomlingar, och i din jords avlingar, på din jord som Herren svor åt dina fäder att ge åt dig. Herren ska öppna för dig sin goda skatt, himlen, för att ge regn åt ditt land i rätt tid; välsigna alla dina händers verk; och du ska låna ut åt många folk, men du ska inte låna. Och du kommer att härska över många folk, men över dig kommer de inte att härska. Herren din Gud skall göra dig till huvud och inte till svans, och du skall då vara ovanpå och inte vara under, om du hör Herrens din Guds röst och håller allt det som jag befaller dig i dag. Du skall inte överträda något av alla de budord som jag befaller dig idag, vare sig till höger eller till vänster, genom att gå efter andra gudar för att tjäna dem. Och det skall ske, om du inte lyssnar till Herrens, din Guds röst, för att hålla alla hans bud, som jag befaller dig idag, så skall alla dessa förbannelser komma över dig och gripa dig. Förbannad är du i staden, och förbannad är du på fältet.

Förbannade dina förråd, och dina återstoder. Förbannad avkomman av din buk, och avkastningen av din jord, hjordarna av dina oxar, och flockarna av dina får. Förbannad är du när du går in, och förbannad är du när du går ut. Herren skall sända över dig bristen och förtäringen och undergången över allt vad du lägger din hand vid, tills han förstör dig, och tills han förgör dig i hast på grund av dina onda gärningar, därför att du övergav mig. Må Herren låta döden klibba fast vid dig, tills han helt förtär dig från det land som du går in i för att ärva det. Herren skall slå dig med hjälplöshet och med feber och med frossa och inflammation och mjöldryga och blekhet, och de skall förfölja dig tills de har förstört dig. Och himmelen över ditt huvud kommer att vara brons, och jorden under dig järn. Må Herren din Gud ge regnet åt din jord som damm, och damm från himlen skall komma ner, tills han utplånar dig och tills han förgör dig med hast. Må Herren ge dig åt nederlag inför dina fiender, på en väg skall du dra ut mot dem, och på sju vägar skall du fly från deras ansikte, och du skall vara en spridning i alla jordens kungariken. Och era döda kommer att bli föda åt himmelens fåglar och jordens vilddjur, och ingen kommer att skrämma bort dem. Herren skall slå dig med egyptiskt sår på sätet, och med vild skabb, och med klåda, så att du inte skall kunna bli botad. Herren skall slå dig med vansinne, och med blindhet, och med sinnesförvirring. Och du kommer att famla vid middagstid, liksom en blind famlar i mörkret, och du kommer inte att lyckas på dina vägar, och du kommer då att vara orättvist behandlad och plundrad alla dagar, och det kommer inte att finnas någon som hjälper. Du ska ta en hustru,

och en annan man ska ha henne, du ska bygga ett hus, och du ska inte bo i det, du ska plantera en vingård, och du ska inte skörda den. Din kalv slaktad framför dig, och du äter inte av den; din åsna gripen från dig, och den kommer inte att återlämnas till dig; dina får givna åt dina fiender, och det kommer inte att finnas någon som hjälper dig. Dina söner och dina döttrar är givna till ett annat folk, och dina ögon ska se förtvinande mot dem, din hand ska inte ha styrka. Skörden av din jord och alla dina arbeten ska en nation äta, som du inte känner, och du ska vara orättvist behandlad och krossad alla dagar. Och du kommer att bli galen genom de syner som dina ögon ser. Herren skall slå dig med onda sår på knäna och på benen, så att du inte skall kunna bli botad från fotsulan till hjässan. Herren må leda bort dig och dina härskare, vilka du må utse över dig själv, till ett folk som varken du eller dina fäder känner, och du skall tjäna där andra gudar av trä och sten. Och du kommer att vara där som en gåta och liknelse och berättelse bland alla de folk dit Herren för bort dig. Mycket utsäde kommer du att bära ut till slätten, och lite kommer du att bära in, eftersom gräshoppan kommer att äta upp det. Vingård kommer du att plantera och bearbeta, och vin kommer du inte att dricka och inte heller glädjas åt den, eftersom masken kommer att äta upp den. Olivträd kommer att finnas hos dig inom alla dina gränser, men olja kommer du inte att smörja dig med, eftersom ditt olivträd kommer att rinna bort. Söner och döttrar skall du föda, men de skall inte vara kvar, för de skall gå bort i fångenskap. All dina träd och din jords gröda skall mjöldrygan förtära. Den främling som är hos dig kommer att stiga allt högre

upp, men du kommer att sjunka allt längre ner. Denne kommer att låna åt dig, men du kommer inte att låna åt denne, denne kommer att vara huvud, men du kommer att vara svans. Och alla dessa förbannelser skall komma över dig, och de skall förfölja dig, och de skall gripa dig, tills han förstör dig, och tills han förgör dig, eftersom du inte lyssnade till Herrens, din Guds, röst för att bevara hans bud och de förordningar som han befallde dig. Och det kommer att finnas tecken i dig, och under i din säd till evigheten, därför att du inte tjänade Herren din Gud med glädje och med gott sinnelag trots överflödet av allt. Och du ska tjäna dina fiender, vilka Herren ska sända över dig, i hunger och i törst och i nakenhet och i brist på allt, och du ska sätta ett järnok på din nacke, tills han förstör dig. Herren kommer att föra över dig en nation från långt borta från jordens ände som en örns anstormning, en nation vars röst du inte kommer att höra, en nation skamlig till ansiktet, som inte kommer att respektera den gamles ansikte och inte kommer att visa barmhärtighet mot den unge. Och den skall uppsluka din boskaps avkomma och din jords avkastning, så att den inte lämnar kvar åt dig vare sig säd, vin, olja, dina oxars hjordar eller dina fårs hjordar, tills den förgör dig. Och han ska förstöra dig i dina städer, tills de höga och befästa murarna, som du har litat på, rivs ner i hela ditt land, och han ska plåga dig i dina städer som han gav dig. Och du ska äta avkomman från din buk, köttet av dina söner och dina döttrar, så många som han gav dig, i din nöd och i din bedrövelse, som din fiende bedrövelse dig med. Den mjuke bland dig och den mycket förfinade kommer att se med avund på sin bror, och hustrun i sitt sköte, och de

återstående barn som lämnats kvar åt honom, så att han inte ger åt någon av dem av köttet från sina barn som han äter, därför att ingenting lämnats kvar åt honom i din nöd och i din bedrövelse, som dina fiender bedrövat dig i alla dina städer. Och den mjuka bland er och den ömtåliga, vars fot inte fick erfarenhet av att gå på jorden på grund av ömtåligheten och på grund av mjukheten, kommer att se med avund med sitt öga på sin man i sin famn, och på sin son och sin dotter, och på sin efterbörd som gått ut genom hennes lår, och på sitt barn som hon föder; för hon kommer att uppsluka dem på grund av bristen på allt i hemlighet i din nöd, och i din bedrövelse, som din fiende kommer att bedrövelse dig i dina städer, om du inte lyssnar för att göra alla orden av denna lag, de skrivna i denna bok, att frukta detta ärade underbara namnet, HERREN din GUD. Och Herren kommer att göra dina plågor underbara, och ditt sädes plågor, stora och underbara plågor, och onda och varaktiga sjukdomar. Och han kommer att vända tillbaka all den onda smärtan från Egypten, som du undvek från deras ansikte, och den kommer att klänga fast vid dig. Och all sjukdom och all plåga som inte är skriven, och all som är skriven i denna lags bok, skall Herren föra över dig, tills han förstör dig. Och ni kommer att lämnas kvar i litet antal, istället för att ni var som himlens stjärnor till antalet, därför att ni inte lyssnade till Herrens, er Guds, röst. Och det kommer att vara så att på samma sätt som Herren gladde sig över er för att göra er gott och föröka er, så kommer Herren att glädja sig över er för att förstöra er, och ni kommer att tas bort hastigt från det land som ni går in i där för att ärva det. Och Herren din Gud kommer att skingra dig

till alla folken, från jordens ena ände till jordens andra ände, och du kommer att tjäna där andra gudar, trän och stenar, vilka varken du eller dina fäder trodde på. Men även i de nationerna kommer du inte att få vila, och det kommer inte heller att finnas någon ståndpunkt för din fots fotspår, och Herren kommer där att ge dig ett annat olydigt hjärta, sviktande ögon och en försmäktande själ. Och ditt liv kommer att hänga framför dina ögon, och du skall frukta dag och natt, och du kommer inte att tro på ditt liv. På morgonen kommer du säga, hur skulle det kunna bli kväll, och på kvällen kommer du säga, hur skulle det kunna bli morgon, på grund av rädslan i ditt hjärta som du ska frukta, och på grund av synerna för dina ögon som du kommer att se. Och Herren kommer att föra dig tillbaka till Egypten i skepp, på den vägen som jag sa, du kommer inte att se den mer; och ni kommer att säljas där till era fiender som slavar och slavinnor, och det kommer inte att finnas någon köpare. Dessa är orden av det förbund som Herren befallde Mose att upprätta för Israels söner i Moabs land, utöver det förbund som han upprättade med dem i Horeb.

29

Och Mose kallade alla Israels söner och sade till dem: Ni har sett allt som Herren gjorde i Egyptens land inför er, åt Farao och hans tjänare och hela hans land, de stora prövningarna som dina ögon har sett, tecknen och de stora underverken. Och Herren Guden gav er inte hjärta att veta, och ögon att se, och

öron att höra förrän denna dag. Och han ledde er fyrtio år i öknen, era kläder blev inte gamla, och era sandaler slitna inte från era fötter. Bröd åt ni inte, vin och stark dryck drack ni inte, så att ni skulle veta att jag är Herren er Gud. Och ni kom ända till denna plats, och Sihon, kung av Heshbon, och Og, kung av Bashan, gick ut för att möta oss i krig. Och vi slog dem och vi tog deras land och jag gav den som lott åt Ruben och åt Gad och åt halva stammen Manasse. Och ni skall hålla och göra alla orden i detta förbund, så att ni må förstå allt vad ni skall göra. Ni står alla idag inför Herren er Gud, era stamledare, och ert äldsteråd, och era domare, och era skrivare, varje man av Israel, era kvinnor, och era barn och främlingen i mitten av ert läger, från er vedhuggare och till er vattenbärare, för att gå in i förbundet med Herren er Gud, och i hans förbannelser, så många som Herren din Gud sluter med dig idag; för att han ska upprätta dig åt sig till ett folk, och han ska vara din Gud, på det sätt han sade till dig, och på det sätt han svor åt dina fäder Abraham och Isak och Jakob. Och inte endast för er upprättar jag detta förbund och denna förbannelse, utan också för dem som är här med er idag inför Herren er Gud, och för dem som inte är med er här idag. Att ni vet hur vi bodde i Egyptens land, hur vi passerade genom de nationers mitt som ni passerade. Och se deras styggelser och deras avgudar, trä och sten, silver och guld, vilka är bland dem. Ingen är bland er, man eller kvinna eller släkt eller stam, vars sinne har vänt sig bort från Herren er Gud, efter att ha gått för att tjäna de folkens gudar; ingen är bland er rot som växer uppåt i galla och bitterhet. Och det skall ske om han hör orden av denna förbannelse och välsignar sig själv i sitt hjärta och säger:

heligt må det bli för mig, eftersom jag skall gå i mitt hjärtas villfarelse, så att syndaren inte förstör den syndfrie tillsammans med sig. Gud skall inte vilja vara nådig mot honom, utan då skall Herrens vrede och hans nitälskan tändas mot den mannen, och alla förbannelserna av detta förbund som är skrivna i denna bok skall fästa sig vid honom, och Herren skall utplåna hans namn från det som är under himlen. Och Herren kommer att avskilja honom till det onda från alla Israels söner, enligt alla förbundets förbannelser som är skrivna i denna lags bok. Och de kommer att säga, den andra generationen, era söner som kommer att resa sig upp efter er, och främlingen som kommer från ett land långt borta, och de kommer att se det landets slag och dess sjukdomar som Herren sände på det, svavel och salt uppbränt, hela dess land kommer inte att sås, inte heller kommer det att gro, inte heller kommer något grönt att växa upp på det. Precis som Sodom och Gomorra, Adma och Seboim blev förstörda, vilka Herren förstörde i vrede och raseri. Och alla folken kommer att säga, varför gjorde Herren så mot detta land? Vad är denna stora vrede av ilskan? Och de kommer att säga, att de övergav förbundet med Herren, deras fäders Gud, vilket han slöt med deras fäder, när han förde ut dem från Egyptens land, och de gick och tjänade andra gudar, vilka de inte kände, och som han inte heller hade tilldelat dem. Och Herren blev vred i sin vrede över det landet för att bringa över det alla förbannelserna som var skrivna i denna lags bok. Och Herren förde bort dem från deras land i vrede och harm och mycket stor raseri, och han drev ut dem till ett annat land som nu. Det dolda tillhör Herren vår Gud, men det synliga tillhör oss och

våra barn in i evigheten, för att göra alla ord i denna lag. Det dolda tillhör Herren vår Gud, men det uppenbara tillhör oss och våra barn till evig tid, att göra alla ord i denna lag.

30

Och det ska vara så att när alla dessa ord kommer över dig, välsignelsen och förbannelsen, som jag gav framför ditt ansikte Och du kommer ta emot i ditt hjärta bland alla de folkslag där Herren skingrar dig, och du kommer vända tillbaka till Herren din Gud, och du kommer höra hans röst enligt allt som jag befaller dig idag, av hela ditt hjärta och av hela din själ, och Herren kommer hela dina synder och han kommer förbarma sig över dig och igen samla dig från alla de folkslag till vilka Herren skingrade dig där. Om din dispersion är från himlens ände till himlens ände, därifrån skall Herren din Gud samla dig, och därifrån skall Herren din Gud ta dig. Och din Gud skall föra dig därifrån in i det land som dina fäder ärvde, och du skall ärva det, och han skall göra dig väl, och han skall göra dig talrikare än dina fäder. Och Herren kommer grundligt att rensa ditt hjärta och dina efterkommandes hjärta, för att älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ, så att du må leva. Och Herren din Gud kommer att ge dessa förbannelser på dina fiender och på dem som hatar dig, de som förföljde dig. Och du ska vända om och du ska höra Herrens, din Guds, röst och du ska göra hans bud, så många som jag befaller dig idag. Och Herren din Gud skall välsigna dig i varje verk av dina händer, i

avkomman av ditt liv, och i avkomman av din boskap, och i produkterna av ditt land, eftersom Herren din Gud skall vända sig för att glädjas över dig till goda ting, liksom han gladdes över dina fäder. Om du lyssnar till Herrens din Guds röst, för att bevara hans bud, och hans stadgar, och hans domar de skrivna i denna lagens bok, om du vänder dig till Herren din Gud från hela ditt hjärta, och från hela din själ. Därför att detta bud som jag befaller dig idag inte är för svårt, inte heller är det långt från dig. Den är inte i himlen där uppe, så att man skulle säga: Vem skall stiga upp för oss till himlen och hämta den åt oss, så att vi, sedan vi hört den, skall göra den? Inte heller är det bortom havet, så att man säger: Vem kommer att korsa över havet för oss till det som är bortom havet, och ta det till oss, och göra det hörbart för oss, så att vi kan göra det? Ordet är mycket nära dig, i din mun och i ditt hjärta och i dina händer att göra det. Se, jag har idag lagt fram inför dig livet och döden, det goda och det onda. Om du lyssnar till Herrens, din Guds, bud, som jag befaller dig idag, att älska Herren din Gud, att vandra på alla hans vägar och att hålla hans stadgar och hans domar, så skall ni leva och bli många, och Herren din Gud skall välsigna dig i hela det land som du går in i där för att ärva det. Och om ditt hjärta vänder sig bort, och du inte lyssnar, och har vilseletts tillber andra gudar och tjänar dem, förkunnar jag för dig idag att ni ska förgås med förgörelse, och ni ska inte bli långlivade på det landet som ni korsar över Jordan för att komma dit och ärva det. Jag vittnar högtidligt inför er idag och kallar himlen och jorden till vittne, livet och döden har jag gett framför ert ansikte, välsignelsen och förbannelsen; välj livet du, så att du må leva du

och din säd, att älska Herren din Gud, att lyssna till hans röst, och att hålla fast vid honom; eftersom detta är ditt liv och längden av dina dagar, att bo på jorden, som Herren svor åt dina fäder Abraham och Isak och Jakob att ge dem.

31

Och Mose avslutade att tala alla dessa ord till alla Israels söner, och han sa till dem: Jag är hundra och tjugo år idag, jag kommer inte längre att kunna gå in och gå ut. Men Herren sa till mig: Du kommer inte att korsa denna Jordan. Herren din Gud, som går framför dig, han skall förstöra dessa folk från ditt ansikte, och du skall ärva dem, och Josua som går framför dig, såsom Herren talade. Och Herren din Gud skall göra med dem såsom han gjorde med Sihon och Og, de två kungarna av amoréerna, som var bortom Jordan, och med deras land, såsom han fullständigt förstörde dem. Och Herren levererade dem till er, och ni skall göra med dem såsom jag befallde er. Var modig och var stark, frukta inte, var inte heller förskräckt, var inte heller skrämd för deras ansikte, eftersom Herren din Gud, han som går framför er, är med er. Han skall varken upphöra med dig, eller överge dig. Och Moses kallade Josua och sade till honom inför hela Israel: Var modig och var stark, ty du skall gå in framför detta folk in i det land som Herren svor åt era fäder att ge dem, och du skall ge det som arv åt dem. Och Herren som följer med dig kommer inte att lämna dig, inte heller överge dig; frukta inte och var inte feg. Och Moses skrev orden av denna lag i en bok, och gav den till

prästerna, Levis söner, som bär Herrens förbundsark, och till de äldste av Israels söner. Och Mose befallde dem på den dagen och sade: Efter sju år, i tiden för frigivningsåret, vid lövhyddornas högtid, när hela Israel samlas för att visa sig inför Herren er Gud på den plats som Herren väljer, skall ni läsa denna lag inför hela Israel så de hör det, efter att ha samlat folket, männen och kvinnorna och barnen och främlingen i era städer, så att de hör och så att de lär sig frukta Herren er Gud, och de skall höra för att göra alla orden i denna lag. Och deras söner som inte vet, de kommer att höra och de kommer att lära sig att frukta Herren din Gud alla de dagar som de själva lever på den jord som ni korsar över Jordan för att ärva. Och Herren sade till Moses: Se, dina dödsdagar har kommit nära. Kalla Josua, och stå vid vittnesbördets tälts dörrar, så skall jag befalla honom. Och Moses och Josua gick in i vittnesbördets tält, och de stod vid vittnesbördets tälts dörrar. Och Herren kom ner i molnet och stod vid dörrarna till vittnesbördets tält, och molnpelaren stod vid dörrarna till vittnesbördets tält. Och Herren sade till Moses: Se, du skall sova med dina fäder, och detta folk skall resa sig och bedriva hor efter främmande gudar i det land som de går in i, och de skall överge mig och bryta mitt förbund som jag upprättade med dem. Och jag kommer att vredgas i vrede mot dem på den dagen, och jag kommer att överge dem, och jag kommer att vända bort mitt ansikte från dem, och det kommer att bli föda, och de kommer att finna honom, många onda ting och trångmål, och han kommer att säga på den dagen: Eftersom Herren min Gud inte är hos mig, har dessa onda ting funnit mig. Jag kommer att vända bort mitt ansikte från dem på den dagen,

på grund av all ondska som de gjorde, därför att de vände sig till främmande gudar. Och skriv nu orden av denna sång, och lär den åt Israels söner, och lägg den i deras mun, så att denna sång blir för mig ett vittne inför Israels söner. Jag kommer att föra in dem i det goda landet, som jag svor åt deras fäder att ge dem, landet som flyter av mjölk och honung, och de kommer att äta och bli mätta och tillfredsställda, och de kommer att vända sig till främmande gudar och tjäna dem, och de kommer att reta mig och bryta mitt förbund. Och denna sång kommer att ersättas inför deras ansikte som ett vittnesbörd, för den skall inte glömmas från deras mun, och från deras säds mun, ty jag vet om deras ondska, allt som de gör här idag, innan jag för in dem i det goda land som jag svor åt deras fäder. Och Moses skrev denna sång på den dagen, och lärde den åt Israels söner. Och han befallde Josua och sade: Var modig och var stark, ty du skall föra Israels söner in i det land som Herren svor åt dem, och han skall vara med dig. När Mose slutförde att skriva alla orden av denna lag i en bok ända till slutet, befallde han leviterna som bär Herrens förbundsark och sade: När ni har tagit denna lagbok, skall ni placera den vid sidan av Herrens, er Guds, förbundsark, och den skall vara där hos dig till ett vittnesbörd. Därför att jag vet din provokation och din hårda nacke, ännu medan jag lever med er idag, var ni rebellerande mot Gud, hur skulle ni då inte vara det efter min död? Samla till mig era stamledare och era äldste och era domare och era skrivare, så att jag skall tala alla dessa ord i deras öron, och jag betygar för dem både himlen och jorden. Jag vet att sist i min död ni kommer att handla laglöst i laglöshet, och ni skall vända bort

från den väg som jag befallde er, och de onda tingen kommer att möta er i de sista dagarna, därför att ni skall göra det onda inför Herren och reta honom genom era händers gärningar. Och Moses talade in i öronen på hela församlingen orden av denna sång ända till slutet.

32

Ge akt, himmel, och jag ska tala, och låt jorden höra orden från min mun. Låt mitt yttrande förväntas som regn, och låt mina ord komma ner som dagg, som regn på gräs, och som snöfall på gräs. Därför att jag åkallade Herrens namn, giv storhet åt vår Gud. Gud, sanna är hans verk, och alla hans vägar är domar, Gud är trofast, och det finns ingen orättfärdighet, rättfärdig och helig är Herren. De syndade, inte hans barn – klandervärda, en krokig och perverterad generation. Är det så här ni återgäldar Herren? Således ett dåraktigt folk och inte visst? Är det inte han själv, din far, som förvärvade dig och gjorde dig och formade dig? Kom ihåg evighetens dagar, förstå åren från generation till generation. Fråga din far och han kommer förklara för dig, dina äldste och de kommer säga till dig. När den Högste delade nationerna, då han spred Adams söner, upprättade han nationernas gränser enligt antalet Guds budbärare. Och Herrens portion blev hans folk Jakob, hans arvs mätlina Israel. Han gjorde honom tillräcklig i öknen, i törst av hetta i ett vattenlöst land; han omringade honom och uppfostrade honom, och bevarade honom, som ögats pupill; Som en örn skyddar sitt bo,

och över sina ungar svävar, spred han sina vingar och tog emot dem, och lyfte upp dem på sina axlar. Herren ensam ledde dem, det var ingen främmande gud med dem. Han förde upp dem på jordens styrka, han matade dem med fältens produkter, de diede honung från klippan och olja från den fasta klippan. Smör från oxar och mjölk från får, med fett från lamm och baggar, söner av tjurar och bockar, med fett från vetets njurar, och blod från druvan drack han vin. Och Jakob åt och blev mätt, och den älskade sparkade bort, blev fet, blev tjock, blev bred, och övergav Gud som hade gjort honom, och vände sig bort från Gud, hans frälsare. De provocerade mig med främmande gudar, med sina styggelser förbittrade de mig. De offrade åt demoner och inte åt Gud, åt gudar som de inte kände, nya och färska som har kommit, vilka deras fäder inte kände. Gud som födde dig övergav du, och du glömde Gud som närer dig. Och Herren såg, och han var avundsjuk, och han blev provocerad genom vrede på grund av sina söner och döttrar, och han sade: Jag kommer att vända bort mitt ansikte från dem, och jag kommer att visa vad det kommer att bli för dem i de sista dagarna, eftersom det är en pervers generation, söner i vilka det inte finns tro. De själva retade mig till svartsjuka med det som inte är Gud, de provocerade mig med sina avgudar, och jag ska reta dem till svartsjuka med det som inte är ett folk, med ett dåraktigt folk ska jag reta dem till vrede. Därför att en eld har tänts från min vrede, kommer den att brinna ända till Hades nere, den kommer att förtära jorden och dess avkastning, den kommer att sätta bergens grundvalar i brand. Jag ska samla ondska över dem, och mina pilar ska jag förbruka i strid mot dem. Förtärande av svält

och genom fåglarnas ätande, och obotlig ryggstäckning – vilddjurens tänder skall jag sända mot dem, med vrede, släpande på marken. Från utsidan kommer svärdet att göra dem barnlösa, och från förrådshusen kommer fruktan att ta den unge mannen med jungfrun, det diande barnet med den åldrade gubben. Jag sade: Jag kommer att skingra dem och utplåna deras minne från människorna. Om inte på grund av fiendernas vrede, så att de inte dröjer, så att inte motståndarna angriper tillsammans, må de inte säga: vår höga hand, och inte Herren, gjorde allt detta. En nation som har förlorat rådet, och det finns ingen kunskap i dem. De tänkte inte på att förstå, låt dem ta emot detta i den kommande tiden. Hur skall en förfölja tusen, och två fördriva tiotusentals, om inte Gud sålde dem, och Herren överlämnade dem? Att deras gudar inte är som vår Gud, men våra fiender är dåraktiga. Från Sodoms vinstock kommer deras vinstock, och deras gren från Gomorra; deras druva är en druva av galla, en klase av bitterhet för dem. Deras vin är drakarnas vrede, och huggormars obotliga vrede. Är inte dessa samlat hos mig och förseglat i mina skatter? På hämndens dag kommer jag att återgälda, när deras fot halkar, eftersom förstörelsens dag är nära för dem, och det som är redo åt er är förestående. För att Herren kommer att döma sitt folk, och över sina tjänare kommer han att trösta sig; för han såg dem försvagade, och övergivna i fångenskap, och försvagade; Och Herren sade, var är deras gudar, på vilka de hade litat, av vilkas offers fett ni åt, och ni drack vinet av deras drickoffer? Låt dem resa sig upp och låt dem hjälpa er och låt dem bli era beskyddare. Se, se att jag är, och det finns ingen Gud utom mig, jag dödar och jag gör

levande, jag slår och jag helar, och det finns ingen som skall befria från mina händer. Att jag kommer lyfta upp min hand till himlen, och jag kommer svära vid min högra hand, och jag kommer säga, jag lever till evigheten. Att jag kommer vässa mitt svärd som blixt, och min hand kommer hålla fast vid domen, och jag kommer betala straff till fienderna, och till dem som hatar mig kommer jag vedergälla. Jag kommer att göra mina pilar berusade av blod, och mitt svärd kommer att äta kött av blod från de sårade och fångna, från fiendens härskares huvud. Gläd er, himlar, tillsammans med honom, och låt alla Guds budbärare tillbe honom. Gläd er, nationer, med hans folk, och låt alla Guds söner styrkas genom honom, ty hans söners blod hämnas, och han skall hämna och återgälda straff åt fienderna, och åt dem som hatar skall han återgälda, och Herren skall rena sitt folks land. Och Moses skrev denna sång på den dagen, och lärde den åt Israels söner, och Moses inträdde, och talade alla denna lags ord in i folkets öron, han själv och Josua, Nuns son. Och Moses slutförde att tala till hela Israel. Och han sade till dem: Fäst uppmärksamheten i hjärtat på alla dessa ord, som jag betygar för er idag, vilka ni skall befalla era söner att hålla och att göra alla orden i denna lag. Därför att detta inte är ett tomt ord för er, eftersom detta är ert liv, och för detta ords skull skall ni leva länge på den jord, in i vilken ni korsar över Jordan där för att ärva den. Och Herren talade till Mose på denna dagen och sade: Gå upp till berget Abarim, detta berget Nebo som är i Moabs land mitt emot Jeriko, och se landet Kanaan som jag ger till Israels söner, och dö på det berget som du går upp till där, och bli samlad till ditt folk; på samma sätt som din bror Aron

dog på berget Hor och blev samlad till sitt folk. Därför att ni olydde mitt ord bland Israels söner vid motsägelsens vatten i Kadesh, i öknen Sin, eftersom ni inte helgade mig bland Israels söner. Mitt emot kommer du att se landet, och där kommer du inte att gå in.

33

Och detta är den välsignelse som Moses, Guds man, välsignade Israels söner med före sin död. Och han sade: Herren har kommit från Sinai och har uppenbarat sig från Seir för oss, och har hastat från Parans berg med myriader från Kades, vid hans högra sida budbärare med honom. Och han skonade sitt folk, och alla de helgade är under dina händer, och dessa är under dig, och han mottog från hans ord en lag, som Moses befallde oss, ett arv för Jakobs församlingar. Och han skall vara härskare i den älskade, när folkens härskare samlas tillsammans med Israels stammar. Må Ruben leva och inte dö, och må han vara talrik till antalet. Och detta om Juda: Hör, Herre, Judas röst, och må du komma till hans folk. Hans händer skall urskilja åt honom, och du skall vara en hjälpare mot fienderna. Och till Levi sa han, ge Levi hans klara saker, och hans sanning till den heliga mannen, som de testade i prövning; de smädade honom vid tvistens vatten; Den som säger till fadern och modern, jag har inte sett dig, och sina bröder kände han inte igen, och sina söner gav han upp; han bevarade dina ord, och ditt förbund bevarade han. De skall förkunna dina stadgar till Jakob och din

lag till Israel, de skall lägga rökelse i din vrede ständigt på ditt altare. Välsigna, Herre, hans styrka, och mottag hans händers verk, krossa midjan på fiender som har rest sig upp mot honom, och låt inte de som hatar honom resa sig upp. Och till Benjamin sade han: Den älskade av Herren skall bo förtröstande, och Gud överskuggar honom alla dagar, och mellan hans axlar vilade han. Och till Josef sa han, från Herrens välsignelse hans land, från himmelens timmar och dagg, och från djupens källor underifrån, och enligt årstid av solens växters vändningar, och från månadernas sammanträffanden, från bergens topp från begynnelsen, och från de eviga kullarnas topp, och enligt årstid av jordens fyllande, och må det acceptabla för den som visade sig i busken komma på Josefs huvud, och på toppen av den som blivit förhärligad bland bröder. Förstfödd tjurs skönhet är hans, enhörningens horn är hans horn, med dem kommer han stångas mot nationer tillsammans, ända från jordens ände, dessa är Efraims tiotusentals, och dessa är Manasses tusentals. Och till Zebulun sade han: Gläd dig Zebulun i din avfärd, och Isaskar i sina tält. Nationer kommer de att förstöra, och ni kommer att kalla där, och ni kommer att offra där rättfärdighetens offer, eftersom havets rikedom kommer att ge dig di, och kustboendes handel. Och till Gad sade han: Välsignad är den som vidgar Gad. Som ett lejon vilade han, efter att ha krossat arm och härskare. Och han såg sina förstfrukter, att där delades härskares land när de var samlade tillsammans med folkens ledare; rättfärdighet gjorde Herren och sin dom med Israel. Och till Dan sa han: Dan är ett lejonunge som kommer att hoppa fram från Basan. Och till Naftali sade han: Naftali, fullhet av acceptabla ting, och må han

bli fylld med välsignelse från Herren, havet och södern skall han ärva. Och till Asher sade han: Välsignad av barn är Asher, och han kommer att vara accepterad av sina bröder, han kommer att doppa sin fot i olja. Järn och brons ska hans sandal vara, och som dina dagar ska din styrka vara. Det finns ingen som den älskades Gud, han som färdas över himlen, din hjälpare, och fästets ståtlige. Och Guds begynnelse skall täcka dig, och under de eviga armarnas styrka, och han skall driva ut fienden från ditt ansikte och säga: må du förgås. Och Israel kommer att bo i förtroende, ensamt på Jakobs jord, med säd och vin, och himlen kommer att vara molnig med dagg för dig. Välsignad är du Israel; vem är lik dig, ett folk som blir frälst av Herren? Din hjälpare kommer att försvara, och svärdet är din stolthet, och dina fiender kommer att ljuga för dig, och du kommer att trampa på deras nacke.

34

Och Mose gick upp från Moabs slätter vid Arabot till berget Nebo, till toppen av Pisga, som ligger mitt emot Jeriko; och Herren visade honom hela landet Gilead ända till Dan, och hela Naftalis land, och hela Efraims land, och Manasses land, och hela Judas land ända till havet längst bort, och öknen, och trakterna runt Jeriko, palmernas stad, ända till Soar. Och Herren sade till Moses: Detta är det land som jag svor åt Abraham och Isak och Jakob, sägande: Åt er säd skall jag ge det, och jag har visat det för dina ögon, men dit skall du inte gå in. Och Moses,

Herrens tjänare, dog i Moabs land genom Herrens ord. Och de begravde honom i Gai nära Peors hus, och ingen såg hans begravning till denna dag. Moses var hundra och tjugo år gammal när han dog, hans ögon blev inte förmörkade och inte heller blev hans sköldpaddor förstörda. Och Israels söner grät över Moses i Araboth vid Moab, vid Jordan mitt emot Jeriko, i trettio dagar, och sorgens och gråtens dagar för Moses fullbordades. Och Josua, Nuns son, blev fylld av förståelsens ande, för Mose hade lagt sina händer på honom, och Israels söner lyssnade till honom, och de gjorde såsom Herren hade befallt Mose. Och ingen profet har stått upp ännu i Israel som Moses, vilken Herren kände ansikte mot ansikte i alla de tecken och under, vilken Herren sände honom att göra dem i landet Egypten till Farao, och till hans tjänare, och till hela hans land, de stora undren, och den mäktiga handen, som Moses gjorde inför hela Israel.

Josua

1

Och det skedde efter Mose död att Herren sade till Josua, Nuns son, Mose tjänare, sägande: Mose min tjänare har dött. Nu därför, res dig upp och korsa Jordan, du och hela detta folk, in i landet som jag ger dem. Varje plats på vilken ni sätter era fötters fotsula, åt er kommer jag att ge den, på det sätt jag har sagt till Mose: Öknen och Anti-Libanon, ända till den stora floden, floden Eufrat, och ända till det yttersta havet; från solens nedgång kommer era gränser att vara. Ingen människa kommer att stå emot dig under alla dina livsdagar, och precis som jag var med Mose, så kommer jag att vara med dig, och jag kommer inte att överge dig och inte heller förbise dig. Var stark och modig, för du kommer att dela ut åt detta folk det land som jag svor åt era fäder att ge dem. Var stark därför och var modig, att hålla och göra enligt som Mose min tjänare befallde dig, och du skall inte vika från dem till höger eller till vänster, så att du må ha framgång i allt som du gör. Och denna lagbok skall inte vika från din mun, och du skall begrunda den dag och natt, så att du må

veta att göra allt det skrivna, då skall du blomstra, och du skall göra dina vägar blomstrande, och då skall du förstå. Se, jag har befallt dig: var stark och var modig, var inte feg och frukta inte heller, eftersom Herren din Gud är med dig vart du än går. Och Josua befallde folkets skrivare och sade: Gå in i mitten av folkets läger och befalla folket och säg: Förbered proviant, eftersom om tre dagar skall ni korsa över denna Jordan för att gå in och inta landet som Herren era fäders Gud ger er. Och till Ruben, och till Gad, och till halva stammen av Manasse sade Josua: Kom ihåg det ord som Mose, Herrens tjänare, befallde er och sade: Herren er Gud har gett er vila och gett er detta land. Era kvinnor och era barn och er boskap ska bo i landet som han gav er; men ni ska korsa över lättbeväpnade före era bröder, alla de starka; och ni ska strida tillsammans med dem, tills Herren vår Gud ger vila åt era bröder, precis som åt er, och de också ärver landet som Herren vår Gud ger dem; och ni ska återvända var och en till sitt arv som Mose gav er på andra sidan Jordan mot solens uppgång. Och de svarade Josua och sa: Allt vad du befaller oss ska vi göra, och till varje plats du sänder oss ska vi gå. Enligt allt som vi hörde Moses, så kommer vi att lyda dig, må bara Herren vår Gud vara med dig, på det sätt som han var med Moses. Den man som olyder dig, och vem som inte hör dina ord såsom du befaller honom, låt honom dö, men var stark och modig.

2

Och Josua, Nuns son, sände från Shittim två unga män för att

spionera ut landet, och sade: Gå upp och se landet och Jeriko. Och de två unga männen gick och inträdde i Jeriko, och de inträdde i en prostituerad kvinnas hus, vars namn var Rahab, och de logerade där. Och det rapporterades till kungen av Jeriko: Män av Israels söner har kommit hit för att bespeja landet. Och kungen av Jeriko sände och sade till Rahab: För ut de män som har gått in i ditt hus i natt, för de har kommit för att spionera ut landet. Och kvinnan som hade tagit de två männen gömde dem, och hon sa till dem och sade: Männen har kommit in till mig, men när porten stängdes i mörkret gick männen ut. Jag vet inte var de har gått. Förfölj dem om ni ska hinna upp dem. Denna förde upp dem på taket och gömde dem i linhalmarna som var uppstaplade på taket. Och männen förföljde efter dem på vägen till Jordan vid vadställena, och porten stängdes. Och det hände när de förföljande gick ut efter dem, och innan de själva lade sig, gick hon upp till dem på taket, och sade till dem, jag vet att Herren har gett er landet; er rädsla har för fallit över oss. Vi har hört att Herren Guden torkade upp Röda havet framför er när ni gick ut från Egyptens land, och allt som han gjorde mot de två kungarna av amoreerna som var bortom Jordan, mot Sihon och Og, vilka ni förstörde. Och när vi hörde detta blev vi häpna i vårt hjärta, och det fanns inte längre någon ande kvar i någon av oss inför ert ansikte, eftersom Herren er Gud är Gud i himmelen ovan och på jorden nedan. Och nu, svär vid Herren Gud för mig, att eftersom jag gör er barmhärtighet, så skall också ni göra barmhärtighet mot min fars hus, och bevara vid liv min fars hus, min mor och mina bröder och hela mitt hus och allt som tillhör dem, och rädda min själ från döden. Och männen sade till

henne: Vår själ istället för er till döden. Och hon sade: När Herren ger er staden, skall ni visa mig barmhärtighet och trohet. Och hon lät ner dem genom fönstret, och hon sa till dem: Gå bort till bergsbygden, så att förföljarna inte möter er, och gömma er där i tre dagar tills förföljarna vänder tillbaka från er, och efter detta skall ni gå er väg. Och männen sade till henne: Vi är oskyldiga från denna din ed. Se, vi går in i en del av staden, och du skall placera tecknet, detta scharlakansröda snöre skall du hänga ut i fönstret genom vilket du lät oss ner genom det, och din far och din mor och dina bröder och hela din fars hus skall du samla till dig i ditt hus. Och det skall vara att var och en som går ut genom dörren till ditt hus utanför, han skall vara skyldig för sig själv, men vi skall vara oskyldiga till denna din ed, och så många som blir med dig i ditt hus, vi skall vara skyldiga. Om någon gör oss orätt eller avslöjar dessa våra ord, kommer vi att vara oskyldiga från denna din ed. Och han sade till dem: Låt det vara enligt ert ord. Och han sände iväg dem, och de gick. Och de kom in i bergslandet och stannade där tre dagar, och förföljarna sökte igenom alla vägar men fann dem inte. Och de två unga männen återvände och gick ner från berget och korsade över till Josua, Nuns son, och berättade för honom allt som hade hänt dem. Och de sa till Josua att Herren har överlämnat hela landet i vår hand, och alla som bor i det landet har förlorat modet inför oss.

3

Och Josua steg upp tidigt på morgonen och avlägsnade sig från Shittim, och de kom ända till Jordan, och de härbärgerade där innan de korsade. Och det skedde efter tre dagar att skriftlärda gick genom lägret, och de befallde folket och sade: När ni ser förbundsarken av Herren vår Gud, och våra präster och leviterna bära den, ska ni bryta upp från era platser och gå efter den. Men låt det vara långt emellan er och den, så mycket som tvåtusen alnar skall ni stå, ni skall inte närma er den, så att ni må veta den väg som ni skall gå, ty ni har inte gått den vägen från igår och i förgår. Och Josua sade till folket: Rena er själva till i morgon, för i morgon skall Herren göra underbara ting bland er. Och Josua sade till prästerna: Lyft Herrens förbundsark och gå före folket. Och prästerna lyfte Herrens förbundsark och gick före folket. Och Herren sade till Josua: På denna dag börjar jag upphöja dig inför alla Israels söner, så att de må veta att såsom jag var med Mose, så skall jag vara med dig. Och nu befalla prästerna som bär förbundets ark och säg: När ni träder in i en del av Jordans vatten, skall ni stanna i Jordan. Och Josua sade till Israels söner: Kom hit och hör Herrens, vår Guds, ord. Härigenom skall ni veta att den levande Guden är bland er, och att han förvisso skall fördriva från vårt ansikte kananéerna, hetitéerna, perisséerna, hivéerna, amoréerna, girgaséerna och jebusséerna. Se, Herrens förbundsark över hela jorden passerar genom Jordan. Välj åt er tolv män från Israels söner, en från varje stam. Och det kommer att ske, så snart fötterna av prästerna som bär Herrens förbundsark, hela jordens Herre, vilar i Jordans vatten, kommer Jordans vatten att upphöra, och vattnet som strömmar ner kommer att stanna. Och folket bröt

upp från sina tält för att korsa Jordan, och prästerna bar Herrens förbundsark framför folket. När prästerna som bar förbundets ark gick in mot Jordan, och prästernas fötter som bar Herrens förbundsark doppades i en del av Jordans vatten, och Jordan var fylld längs hela sin strand, som under dagar av veteskörd, och vattnen som kom ner från ovan stannade, stannade som en hög stående borta mycket långt till delen av Kirjat Jearim, och det som kom ner gick ner i Araba havet, salthavet, tills det till slut upphörde, och folket stod mitt emot Jeriko. Och prästerna som bar Herrens förbundsark stod på torr mark mitt i Jordan, och alla Israels söner korsade genom torr mark, tills hela folket hade avslutat korsandet av Jordan.

4

Och när hela folket hade avslutat korsningen av Jordan, sade Herren till Josua: Ta män från folket, en från varje stam, befalla dem att ta upp tolv färdiga stenar från mitten av Jordan, och när ni har transporterat dessa med er, placera dem i ert läger där ni slår läger för natten. Och Josua kallade tillbaka tolv män av de ärorika från Israels söner, en från varje stam, och sa till dem: För fram framför mig inför Herrens ansikte till mitten av Jordan, och var och en som tar upp därifrån en sten, låt honom ta upp den på sina axlar enligt antalet av de tolv stammarna av Israel, så att dessa må vara för er ett tecken som ligger där ständigt, så att när din son frågar dig i morgon och säger: Vad är dessa stenar för oss? Och du kommer att visa din son och säga, att

Jordanfloden upphörde framför förbundsarken med Herren över hela jorden, när den korsades, och dessa stenar kommer att vara er ett minnesmärke för Israels söner till evig tid. Och Israels söner gjorde således, just som Herren befallde Josua, och de tog upp tolv stenar från Jordans mitt, just som Herren befallde Josua vid fullbordandet av Israels söners korsning, och de bar dem över tillsammans med sig själva in i lägret, och de placerade dem där. Josua satte upp även andra tolv stenar i själva Jordan, på den plats under fötterna av de präster som bar Herrens förbundsark, och de är där till denna dag. Men prästerna som bar förbundsarken stod i Jordan, tills Josua fullbordade allt vilket Herren befallde att förkunna åt folket, och folket skyndade och korsade över. Och det hände när allt folket hade avslutat att korsa, att Herrens förbundsark korsade, och stenarna framför dem. Och Rubens söner, Gads söner och den halva stammen Manasse korsade över förberedda före Israels söner, precis som Mose hade befallt dem. Fyrtiotusen beväpnade till strid korsade framför Herren för att gå i krig mot staden Jeriko. På den dagen upphöjde Herren Josua inför hela Israels folk, och de fruktade honom, precis som Mose, så länge han levde. Och Herren sa till Josua: Befalla prästerna som bär Herrens vittnesbörds förbundsark att gå ut från Jordan. Och Josua befallde prästerna och sade: Kom ut ur Jordan. Och det hände att när prästerna som bar Herrens förbundsark gick ut från Jordan och placerade sina fötter på jorden, rusade Jordans vatten tillbaka till sitt land, och det gick som igår och i förgår genom hela stranden. Och folket gick upp från Jordan den tionde dagen av den första månaden, och Israels söner slog läger i

Gilgal på den del som var mot solens uppgång från Jeriko. Och dessa tolv stenar, som han tog från Jordan, reste Josua i Gilgal och sade: När era söner frågar er och säger, vad är dessa stenar? Kungör för era söner, att Israel korsade denna Jordan på torr mark, när Herren vår Gud torkade upp Jordans vatten framför dem, tills de hade korsat; precis som Herren vår Gud gjorde med Röda havet, som Herren vår Gud torkade upp framför oss, tills vi hade passerat genom; så att alla jordens nationer må veta, att Herrens kraft är stark, och så att ni må vörda Herren vår Gud i varje gärning.

5

Och det hände att när kungarna av amoréerna som var bortom Jordan och kungarna av Fenicien som var vid havet hörde att Herren Gud hade torkat upp floden Jordan framför Israels söner när de korsade den, smälte deras sinnen och de blev slagna av fruktan, och det fanns ingen vishet i dem inför Israels söner. Under denna tid sa Herren till Josua: Gör åt dig själv svärd av sten från skarpkantad klippa, och sätt dig ner och omskär Israels söner en andra gång. Och Josua gjorde vassa stensvärd, och han omskar Israels söner på den plats som kallades Förhudshögen. Det sätt som Josua renade Israels söner: så många som någonsin blev på vägen, och så många som någonsin var oomskurna av dem som hade gått ut från Egypten, alla dessa omskar Josua; för i fyrtiotvå år har Israel vandrat omkring i öknen Mabdaritis. Därför var de flesta av dem oomskurna, av de stridsmän som

hade kommit ut från Egyptens land, de som olydde Guds befallningar, till vilka han också förordnade att de inte skulle se det land som Herren svor åt deras fäder att ge, ett land som flyter av mjölk och honung. Istället för dessa satte han deras söner, vilka Josua omskar, eftersom de hade blivit födda oomskurna under vägen. Efter att ha blivit omskurna hade de lugn där, sittande i lägret, tills de blev helade. Och Herren sade till Josua, Nuns son: På denna dag har jag tagit bort Egyptens förebråelse från er, och han kallade den platsens namn Gilgal. Och Israels söner höll påsken den fjortonde dagen i månaden från kvällen väster om Jeriko, på andra sidan Jordan, på slätten. Och de åt osyrat bröd och nytt säd från jorden. På denna dag upphörde mannat efter det att de hade ätit av säden från jorden, och det fanns inte längre manna för Israels söner, och de skördade Palmernas land under det året. Och det hände när Josua var i Jeriko, och han blickade upp med ögonen och såg en man stående framför honom, och svärdet draget i hans hand, och Josua närmade sig och sade till honom: Är du vår, eller fiendens? Han sa till honom, jag är överbefälhavare för Herrens styrka, nu har jag kommit. Och Josua föll på sitt ansikte till jorden, och sade till honom: Herre, vad befaller du din tjänare? Och Herrens överbefälhavare säger till Josua: Lossa sandalen från dina fötter, ty platsen där du nu står är helig.

6

Och Jeriko var stängt och befäst, och ingen gick ut ur det, inte

heller gick någon in. Och Herren sade till Josua: Se, jag överlämnar Jeriko i din hand, och dess kung som är däri, de mäktiga i styrka. Men du, stationera stridsmännen runt omkring denna i en ring. Och det ska vara så att när ni ljuder i trumpeten, ska hela folket ropa tillsammans, och när de har ropat ska murarna av staden falla av sig själva, och hela folket ska gå in, var och en rakt fram in i staden. Och Josua, Nuns son, gick in till prästerna och sade till dem: Befalla folket att gå runt och omringa staden, och låt de stridande männen gå förbi beväpnade framför Herren. Och sju präster som har sju heliga trumpeter, låt dem likaså gå fram inför Herren och låt dem blåsa kraftigt, och Herrens förbundsark låt den följa efter. Men stridsmännen skulle marschera framför, och prästerna som tog upp baktruppen efter Herrens förbundsark blåste i trumpeterna. Och till folket befallde Josua och sade: Ropa inte ut, och låt ingen höra er röst, förrän den dag han själv förkunnar att ni ska ropa ut, och då ska ni ropa ut. Och efter att ha gått runt återvände Guds förbundsark genast till lägret och stannade där. Och den andra dagen uppstod Josua tidigt på morgonen, och prästerna lyfte Herrens förbundsark. Och de sju prästerna som bar de sju trumpeterna gick före framför Herren, och efter detta gick stridsmännen in, och den återstående folkmassan bakom Herrens förbundsark, och prästerna blåste i trumpeterna, och hela den återstående folkmassan omringade staden sex gånger nära, och gick sedan tillbaka in i lägret. Så gjorde de i sex dagar. Och på den sjunde dagen reste de upp i gryningen och marscherade omkring staden sju gånger den dagen. Och det hände vid den sjunde omgången att prästerna

blåste, och Josua sade till Israels söner: Ropa ut, ty Herren har överlämnat staden till er. Och staden skall vara en förbannelse, den själv och allt som är i den, åt Herren Sebaot, utom Rahab skökan skall ni skona henne, och allt som är i hennes hus. Men ni ska mycket noga hålla er borta från det vigda tinget, så att ni inte, efter att ha övervägt det, själva tar från det vigda tinget och gör Israels söners läger till en förbannelse och förstör oss. Och allt silver eller guld, eller brons eller järn, skall vara heligt åt Herren och föras in i Herrens skattkammare. Och prästerna blåste i trumpeterna, och när folket hörde trumpeterna, skrek allt folket tillsammans med ett stort och starkt krigsrop, och hela muren föll runt omkring, och allt folket gick upp in i staden. Och Josua vigde den och allt som var i staden, från man till kvinna, från ung man till gammal man, och kalv och lastdjur, med svärdets mun. Och till de två unga männen som hade spionerat sade Josua: Gå in i kvinnans hus och för ut henne därifrån, och allt som tillhör henne. Och de två unga männen som hade spionerat ut staden gick in i kvinnans hus och förde ut skökan Rahab och hennes fader och hennes moder och hennes bröder och hennes släktingar och allt som var hennes, och de förde henne utanför Israels läger. Och staden brändes i eld med allt som fanns i den, utom silver och guld och brons och järn som de gav för att föras in i Herrens skattkammare. Och Rahab, skökan, och hela hennes fädernehem räddade Josua vid liv, och hon bosatte sig i Israel ända till denna dag, eftersom hon gömde spionerna som Josua hade sänt för att bespeja Jeriko. Och Josua svor en ed den dagen inför Herren och sa: Förbannad är den man som bygger upp den staden; när han lägger dess grund ska

hans förstfödde dö, och när han sätter upp dess portar ska hans yngste dö. Och så gjorde Hozan från Betel; med Abiron den förstfödde grundlade han den, och med den minste som bevarades satte han upp dess portar. Och Herren var med Josua, och hans namn var känt i hela landet.

7

Och Israels söner begick en stor överträdelse, och de tillägnade sig av det vigda, och Achar, son till Charmi, son till Zambri, son till Zara, från Juda stam, tog av det vigda, och Herren blev vred med harm mot Israels söner. Och Josua sände män till Ai, som ligger vid Betel, och sade: Spionera ut Ai. Och männen gick upp och spionerade ut Ai. Och de återvände till Josua och sade till honom: Låt inte allt folket gå upp, utan låt omkring tvåtusen eller tretusen män gå upp och belägra staden. För inte upp hela folket dit, för de är få. Och omkring tre tusen män gick upp, och de flydde undan Ais män. Och männen från Ai dödade omkring trettiosex av deras män, och de förföljde dem från porten och krossade dem vid nedförsbacken, och folkets hjärta blev förskräckt och blev som vatten. Och Josua rev sönder sina kläder och föll ned på sitt ansikte till jorden inför Herren till kvällen, han och Israels äldste, och de lade damm på sina huvuden. Och Josua sa: Jag ber, Herre, varför transporterade din tjänare detta folk över Jordan för att överlämna dem åt amoréerna för att förstöra oss? Och om vi hade förblivit och hade bosatt oss vid Jordan. Och vad ska jag säga eftersom Israel

vände nacken framför sin fiende? Och när kananéen och alla de som bor i landet har hört detta, skall de omringa oss och förgöra oss från jorden, och vad skall du göra med ditt stora namn? Och Herren sade till Josua: Res dig, varför har du fallit på ditt ansikte? Folket har syndat och överträtt förbundet som jag slöt med dem, genom att stjäla från det vigda och lägga det i sina kärl. Och Israels söner skall inte kunna stå emot sina fienders ansikte, de skall vända nacken inför sina fiender, eftersom de blev en förbannelse. Jag skall inte längre vara med er, om ni inte tar bort förbannelsen från er. Stå upp och helga folket, och säg att de skall helgas i morgon, så säger Herren Israels Gud, den förbannade saken är bland er, ni kommer inte att kunna stå emot era fiender, förrän ni tar bort den förbannade saken från er. Och ni ska alla samlas på morgonen enligt era stammar, och den stam som Herren utpekar ska ni föra fram enligt klaner, och den klan som Herren utpekar ska ni föra fram enligt hus, och det hus som Herren utpekar ska ni föra fram man för man. Och den som blir utpekad ska brännas i eld, och allt som tillhör honom, därför att han överskred Herrens förbund och begick laglöshet i Israel. Och Josua steg upp tidigt och förde fram folket enligt stammar, och stammen Juda blev uttagen. Och han fördes fram enligt klaner, och klanen Zerahit utpekades. Och han fördes fram man för man, och Achar, son till Zimri, son till Serah, visades. Och Josua sade till Akar: Ge ära idag åt Herren, Israels Gud, och avlägg din bekännelse, och berätta för mig vad du har gjort, och dölj det inte för mig. Och Achar svarade Joshua och sade: Sannerligen, jag har syndat inför Herren, Israels Gud, så och så har jag gjort. Jag såg i bytet en brokig mantel och

tvåhundra silverdidrakmer och en gyllene tunga på femtio didrakmer och efter att ha tänkt på dem tog jag dem och se de är gömda i mitt tält och silvret är gömt under dem. Och Josua sände budbärare, och de sprang in i tältet i lägret, och dessa saker var gömda i hans tält, och silvret låg under dem. Och de förde ut dem från tältet, och de förde dem till Josua och de äldste i Israel, och de placerade dem framför Herren. Och Josua tog Akar, Seras son, och förde upp honom till ravinen Akor, och hans söner och hans döttrar och hans kalvar och hans lastdjur och alla hans får och hans tält och alla hans ägodelar, och allt folket med honom, och förde upp dem till Emek-akor. Och Josua sade till Akar: Varför har du fördärvat oss? Herren förgör dig helt, precis som idag. Och hela Israel stenade honom med stenar, och de reste en stor stenhög över honom, och Herrens vredes ilska upphörde. På grund av detta namngav han det Emekachor ända till denna dag.

8

Och Herren sade till Josua: Frukta inte och var inte feg, ta med dig alla krigsmännen, res dig och gå upp till Ai. Se, jag har givit kungen av Ai och hans land i dina händer. Och du ska göra med Ai på samma sätt som du gjorde med Jeriko, och dess kung, och boskapen ska du plundra åt dig själv, men lägg ett bakhåll bakom staden. Och Josua reste sig och alla krigsfolket för att gå upp till Ai. Och Josua valde trettio tusen män som var mäktiga i styrka, och han sände dem på natten. Och han befallde dem och

sade: Ni skall ligga i bakhåll bakom staden, bli inte långt från staden, och ni skall alla vara redo. Och jag och alla de som är med mig ska närma oss staden, och det ska ske att när invånarna i Ai går ut för att möta oss, precis som förra gången, så ska vi fly från dem. Och när de går ut efter oss, ska vi dra bort dem från staden, och de ska säga: Dessa flyr från vårt ansikte, på samma sätt som förut. Ni men ska resa er upp från bakhållet och gå in i staden. Enligt detta ord ska ni handla, se, jag har befallt er. Och Josua sände dem, och de gick till bakhållet och satte sig mellan Betel och Ai, väster om Ai. Och Josua steg upp tidigt på morgonen och mönstrade folket, och han själv och de äldste gick upp framför folket mot Ai. Och alla krigsfolket med honom gick upp, och under färden kom de mitt emot staden från öster. Och bakhållet för staden var från havet. Och det skedde att när kungen av Ai såg detta, skyndade han sig och gick ut för att möta dem rakt in i kriget, han själv och allt folket som var med honom. Och han själv visste inte att ett bakhåll mot honom fanns bakom staden. Och han såg, och Josua och Israel drog sig tillbaka från dem. Och de förföljde Israels söner, och de själva avvek från staden. Ingen blev kvar i Gai som inte förföljde Israel; och de lämnade staden öppen, och de förföljde Israel. Och Herren sade till Josua, sträck ut din hand med spjutet som är i din hand mot staden, för i dina händer har jag överlämnat den; och bakhållet kommer att resa sig snabbt från sin plats. Och Josua sträckte ut sin hand med spjutet mot staden och bakhållet reste sig snabbt från sin plats och de gick ut när han sträckte ut handen och de gick in i staden och grep den och de skyndade sig och brände staden med eld. Och när invånarna i Ai tittade

bakom sig, såg de rök stiga upp från staden mot himlen, och de hade inte längre någonstans att fly, varken hit eller dit. Och Josua och hela Israel såg att bakhållet hade tagit staden och att röken från staden steg upp mot himlen, och de vände sig om och slog männen från Ai. Och dessa gick ut från staden för att möta dem, och de blev inneslutna mellan lägret, dessa från ena sidan och dessa från andra sidan, och de slog dem tills ingen av dem lämnades kvar, varken överlevande eller undkommen. Och de grep kungen av Ai levande och förde honom till Josua. Och när Israels söner upphörde att döda alla i Ai, och dem på fälten, och på berget vid nedstigningen, där de förföljde dem därifrån till slutet, då återvände Josua till Ai och slog den med svärdets egg. Och de som föll den dagen, från man till kvinna, blev tolv tusen, alla invånarna i Ai. Utom bytet i staden tog Israels söner allt som de plundrade för sig själva enligt Herrens befallning, på det sätt som Herren hade befallt Josua. Och Josua brände staden i eld, han gjorde den till en obebodd hög för evigt, ända till denna dag. Och kungen av Ai hängde han på ett kluvet träd, och han var på trädet till kvällen, och när solen gick ner befallde Josua, och de tog ner hans kropp från trädet, och de kastade den i gropen, och de reste över honom en hög av stenar, som finns kvar till denna dag.

9

När kungarna av amoreerna hörde detta, de bortom Jordan, de i bergsbygden, och de i låglandet, och de vid hela kusten av det

stora havet, och de mot Antilibanon, och hettiterna, och kanaaneerna, och perisseerna, och hiveerna, och amoreerna, och girgaseerna, och jebusiterna, samlades de tillsammans för att föra krig mot Josua och Israel, alla på samma gång. Och de som bodde i Gibeon hörde allt vad Herren hade gjort med Jeriko och Ai. Och de gjorde verkligen även de själva med list, och efter att ha kommit försåg de sig med proviant och förberedde sig, och de tog gamla säckar på sina axlar och gamla vinsäckar och sönderrivna hopbundna, och de ihåliga delarna av sina sandaler och sina sandaler gamla och lappade på sina fötter, och sina kläder utslitna ovanpå sig, och deras proviantbröd torrt och möglat och uppätet. Och de kom till Josua i Israels läger i Gilgal, och de sade till Josua och Israel: Från ett land långt borta har vi kommit, och nu, slut med oss ett förbund. Och Israels söner sade till horiten: Se till att du inte bor bland oss, och hur ska jag då kunna sluta ett förbund med dig? Och de sa till Josua: Vi är dina tjänare. Och Josua sa till dem: Varifrån är ni, och varifrån har ni kommit? Och de sade, från ett land mycket långt borta har dina tjänare kommit i Herren din Guds namn; för vi har hört om hans namn, och allt han gjorde i Egypten, och allt han gjorde mot amoréernas kungar, som var bortom Jordan, mot Sihon amoréernas kung, och mot Og Basans kung, som bodde i Ashtaroth och i Edrei. Och när de hade hört detta sade våra äldste och alla som bor i vårt land till oss: Tag proviant med er för resan, och gå dem till mötes, och ni skall säga till dem: Vi är era tjänare, och gör nu ett förbund med oss. Dessa bröd, vi försåg dem varma den dag då vi gick ut för att komma till er, men nu har de torkat upp och blivit mögliga. Och dessa

vinsäckar av vinet som vi fyllde nya, och dessa har spruckit, och våra kläder och våra sandaler har slitits ut från den mycket långa vägen. Och styresmännen tog av deras förråd, och de frågade inte Herren. Och Josua slöt fred med dem, och de ingick ett förbund med dem att rädda dem, och församlingens ledare svor en ed åt dem. Och det hände tre dagar efter det att förbundet med dem gjorts, att de hörde att de var från deras närhet, och att de bodde bland dem. Och Israels söner bröt upp och kom till deras städer, och deras städer var Gibeon och Kefira och Beerot och Jarins städer. Och Israels söner kämpade inte mot dem, därför att alla ledarna hade svurit vid Herren, Israels Gud, och hela församlingen knorrade mot ledarna. Och härskarna sade till hela församlingen: Vi svor vid Herren, Israels Gud, och nu kommer vi inte att kunna röra dem. Detta kommer vi att göra: att fånga dem levande, och vi kommer att bevara dem, och det kommer inte att finnas vrede mot oss på grund av den ed som vi svor till dem. De kommer att leva, och de kommer att vara vedhuggare och vattenbärare för hela församlingen, precis som härskarna sade till dem. Och Josua kallade dem tillsammans och sade till dem: Varför bedrog ni mig och sade: Vi är mycket långt från er, när ni i själva verket är grannar bland dem som bor hos oss? Och nu är ni förbannade, det skall aldrig upphöra att finnas bland er slavar, vedhuggare och vattenbärare åt mig och min Gud. Och de svarade Josua och sade: Det blev rapporterat till oss allt som Herren din Gud befallde Mose, hans tjänare, att ge er detta land och att fullständigt förstöra oss och alla som bor där inför er; och vi fruktade mycket för våra liv inför er, och vi gjorde denna sak. Och nu se, vi är underkastade

er; som det behagar er och som det synes er rätt, så gör med oss. Och de gjorde så mot dem, och Josua räddade dem på den dagen från Israels söners händer, och de dödade dem inte. Och Josua utnämnde dem på den dagen till vedhuggare och vattenbärare för hela församlingen och för Guds altare. På grund av detta blev de boende i Gibeon vedhuggare och vattenbärare för Guds altare intill denna dag, och för den plats som Herren skulle välja.

10

När Adonibezek, kung av Jerusalem, hörde att Josua hade tagit Ai och hade fullständigt förstört den, på vilket sätt de gjorde med Jeriko och dess kung, så gjorde de också med Ai och dess kung, och att de som bodde i Gibeon hade överlöpt till Josua och till Israel, blev de mycket rädda för dem, för han visste att Gibeon var en stor stad, liksom en av modersstäderna, och alla dess män var starka. Och Adonibezek, kung av Jerusalem, sände till Elam, kung av Hebron, och till Fidon, kung av Jerimut, och till Jefta, kung av Lakis, och till Dabein, kung av Adullam, och sade: Kom, gå upp till mig och hjälp mig, och låt oss göra krig mot Gibeon; de har deserterat till Josua och till Israels söner. Och de gick upp, de fem kungarna av jebusiterna: kungen av Jerusalem, och kungen av Hebron, och kungen av Jarmuth, och kungen av Lakish, och kungen av Adullam, de själva och allt deras folk. Och de slog läger runt Gibeon och belägrade det. Och de som bodde i Gibeon skickade till Josua in i Israels läger i

Gilgal och sade: Lossa inte dina händer från dina tjänare; kom upp till oss snabbt och hjälp oss och rädda oss; eftersom alla kungarna av amoreerna som bor i bergsbygden är samlade mot oss. Och Josua gick upp från Gilgal, han och allt krigarfolket med honom, alla mäktiga i styrka. Och Herren sade till Josua: Frukta inte dem, för jag har givit dem i dina händer; ingen av dem kommer att lämnas kvar inför er. Och sedan Josua plötsligt kom över dem, hade han marscherat hela natten från Gilgal. Och Herren förvirrade dem inför Israels söner, och Herren krossade dem med stor krossning i Gibeon, och de förföljde dem på vägen uppför Beth horon, och högg ner dem ända till Azeka och ända till Makkeda. Men när de flydde från Israels söners ansikte på nedstigningen vid Horonin, kastade Herren hagelstenar på dem från himlen ända till Aseka, och de som dog genom hagelstenarna blev fler än de som Israels söner dödade med svärd i kriget. Då talade Josua till Herren, den dagen Gud överlämnade amoreén i Israels händer, när han krossade dem i Gibeon, och de blev krossade inför Israels söner, och Josua sade: Stå stilla, du sol, över Gibeon, och du måne, över Ailons ravin. Och solen och månen stod stilla, tills Gud försvarade dem mot deras fiender, och solen stod mitt på himmelen och gick inte framåt mot väster förrän en hel dag hade gått till ända. Och det hände inte en sådan dag, varken förr eller senare, så att Gud hörde på en människa, eftersom Herren kämpade tillsammans med Israel. Och dessa fem kungar flydde och gömde sig i grottan i Makkeda. Och det rapporterades till Josua och sades: De fem kungarna har blivit funna gömda i grottan i Makkeda. Och Joshua sade: Rulla stenar för grottans mynning och förordna

män att vakta dem. Ni skall inte stanna, utan förfölja era fiender och gripa deras eftertrupp, och inte tillåta dem att gå in i deras städer, för Herren vår Gud har överlämnat dem i våra händer. Och det hände när Josua och alla Israels söner upphörde att hugga ner dem med mycket stora hugg ända till slutet, och överlevarna flydde in i de befästa städerna. Och allt folket vände tillbaka till Josua i Makkeda friska och välbehållna, och ingen av Israels söner morrade med sin tunga. Och Joshua sade: Öppna grottan och för ut dessa fem kungar från grottan. Och de förde ut de fem kungarna från grottan: kungen av Jerusalem, kungen av Hebron, kungen av Jarmuth, kungen av Lakish och kungen av Odollam. Och sedan de hade fört ut dem till Josua, sammankallade Josua hela Israel och krigets anförare som åtföljde honom, och sade till dem: Gå fram och sätt era fötter på deras nackar. Och de trädde fram och lade sina fötter på deras nackar. Och Josua sade till dem: Frukta inte dem, och var inte heller rädda, var modiga och var starka, eftersom Herren skall göra således med alla era fiender som ni strider mot. Och Josua dödade dem och hängde dem på fem träd, och de var hängande på träden till kvällen. Och det hände mot solnedgången att Josua befallde, och de tog ner dem från träden och kastade dem in i grottan dit de hade flytt, och de rullade stenar på grottan ända till denna dag. Och de intog Makkedah den dagen, och de dödade alla i den med svärd, och de utplånade varje levande varelse som var i den, och ingen blev lämnad kvar i den, varken räddad eller undkommen, och de gjorde med kungen av Makkedah på samma sätt som de hade gjort med kungen av Jeriko. Och Josua gick bort och hela Israel med honom från

Makkeda in i Libna, och belägrade Libna. Och Herren överlämnade den i Israels händer, och de tog den och dess kung, och de mördade den med svärdsegg, och allt som andades i den, och ingen lämnades kvar i den som räddad eller undkommen, och de gjorde med dess kung på samma sätt som de gjorde med kungen av Jeriko. Och Josua och hela Israel med honom gick från Lebna till Lakis, och belägrade den. Och Herren överlämnade Lakish i Israels händer. Och han tog den på den andra dagen, och de dödade den med svärdets mun, och de utplånade den fullständigt, på det sätt de gjorde med Libna. Då gick Elam, kungen av Gezer, upp för att hjälpa Lakish, och Josua slog honom med svärd, och hans folk, tills ingen av dem lämnades kvar som räddad och undkommen. Och Josua gick bort och hela Israel med honom från Lakis till Odollam, och belägrade den och intog den. Och Herren överlämnade den i Israels hand, och de tog den på den dagen, och mördade den med svärdsegg, och allt som andades mördade de i förstörelse, på samma sätt som de gjorde med Lakish. Och Josua gick bort och hela Israel med honom in i Hebron, och de belägrade den. Och de slog den med svärd, och allt som andades, så många som var däri, ingen blev räddad. På samma sätt som de gjorde med Odollam förstörde de den helt och hållet, och allt som var däri. Och Josua och hela Israel vände tillbaka till Debir, och efter att ha belägrat den, tog de den och dess kung och dess byar, och han slog den med svärdets egg, och de utrotade den och allt som andades i den, och de lämnade ingen överlevande i den; på samma sätt som de gjorde med Hebron och dess kung, så gjorde de med Debir och dess kung. Och Josua slog hela bergslandet,

och Negev, och låglandet, och Asedot, och dess kungar; de lämnade inte någon av dem räddad; och allt som andades liv utrotade han fullständigt, på det sätt som Herren, Israels Gud, befallde, från Kadesh Barnea till Gaza, hela Gosen till Gibeon. Och alla deras kungar och deras land slog Josua på en gång, därför att Herren, Israels Gud, stred med Israel.

11

När Jabis, kungen av Hasor, hörde detta, sände han till Jobab, kungen av Maron, och till kungen av Simron, och till kungen av Aksaf, och till kungarna vid stora Sidon, in i bergsbygden och in i Araba mittemot Kinneret, och in i slätten, och in i Nafot-Dor, och till kustkananeerna från öster, och till kustamoreerna, och hettiterna, och perisseerna, och jebusiterna i berget, och hiveerna, och de under Hermon in i landet Massyma. Och de gick ut, de och deras kungar med dem, såsom sanden vid havet till antalet, och hästar och vagnar i mycket stor mängd. Och alla kungarna kom själva tillsammans och de anlände på samma plats, och de slog läger vid vattnet Maron för att föra krig mot Israel. Och Herren sa till Josua: Frukta inte för dem, därför att i morgon vid denna timme skall jag överlämna dem besegrade inför Israel. Du skall förlama deras hästar och bränna upp deras vagnar i eld. Och Josua kom med allt krigarfolket över dem vid vattnet Maron plötsligt, och de föll över dem i bergslandet. Och Herren överlämnade dem i Israels händer, och de förföljde dem och högg ner dem ända till det stora Sidon, och ända till

Maseron, och ända till Massochs slätter i öster, och de högg ner dem så att ingen överlevande av dem lämnades kvar. Och Josua gjorde med dem på det sätt som Herren hade befallt honom: han senhuggna deras hästar och brände deras vagnar i eld. Och Josua vände tillbaka vid den tiden och grep Hasor och dess kung, och Hasor var förut härskande över alla dessa kungariken. Och de dödade varje andande varelse där med svärd, och de förstörde alla, och ingen andande varelse lämnades kvar där, och Hasor brände de i eld. Och alla städerna i kungarikena, och deras kungar tog Josua, och dödade dem med svärdsegg; och de utrotade dem helt, på det sätt som Mose, Herrens tjänare, hade befallt. Men alla de befästa städerna brände inte Israel, utom Hasor ensam brände Israel, och allt byte därifrån plundrade Israels söner för sig själva, men dem alla utrotade de med svärdets mun, tills de förstörde dem, de lämnade inte kvar av dem någonting som andades. På det sätt som Herren befallde Mose, sin tjänare, och Mose likaså befallde Josua, och så gjorde Josua, han överskred ingenting från allt som Mose befallde honom. Och Josua tog hela bergslandet, och hela landet Negev, och hela landet Goshen, och låglandet, och det mot väster, och Israels berg, och de låga områdena vid berget från berget Halak, som stiger upp mot Seir, och till Baal-Gad, och slätterna i Libanon under berget Hermon; och alla deras kungar tog han, och dödade och dödade. Och Josua förde krig mot dessa kungar i många dagar. Och det fanns ingen stad som Israel inte tog, allt tog de i krig. Att det genom Herren hände att deras hjärtan styrktes för att möta Israel i krig, så att de skulle bli förstörda, så att barmhärtighet inte skulle ges till dem, utan så

att de skulle bli förstörda, på det sätt som Herren sade till Moses. Och Josua kom vid den tiden och utrotade anakiterna från bergsbygden, från Hebron och från Debir och från Anaboth och från hela Juda med deras städer, och Josua utrotade dem. Inga av Anakim blev lämnade kvar bland Israels söner, utom i Gaza, och i Gath, och i Ashdod blev de lämnade kvar. Och Josua tog hela landet, just som Herren hade befallt Mose, och Josua gav dem i arv åt Israel i fördelning enligt deras stammar, och landet fick vila från krig.

12

Och dessa är de kungar av landet, vilka Israels söner dödade, och de ärvde deras land bortom Jordan från solens uppgång, från Arnons dal till Hermons berg, och hela Arabas land från öster. Sihon, amoriteernas kung, som bodde i Heshbon och härskade från Arnon, som ligger i dalgången vid en del av ravinen, och hälften av Gilead ända till Jabbok, Ammons söners gränser. Och Arabah intill havet Chinnereth österut, och intill havet Arabah, salthavet från öster, vägen mot Beth-jeshimoth, från Teman den vid Asedoth Phasga. Och Og kung av Basan var kvar från jättarna, den som bodde i Astarot och i Edrei, härskare från berget Hermon och från Salka, och hela Basan till gränserna av Gergesi, och Maki, och hälften av Gilead vid gränserna till Sihon kung av Hesbon. Mose, Herrens tjänare, och Israels söner slog dem, och Mose gav det i arv till Ruben och Gad och till hälften av Manasses stam. Och dessa kungar av

amoreerna, som Josua och Israels söner dödade bortom Jordan vid havet Baalgad i Libanons slätt, och ända till berget Halak som går upp mot Seir; och Josua gav det åt Israels stammar att ärva enligt deras lott, i bergsbygden, och i slätten, och i Araba, och i Asedot, och i öknen, och Negev; hettiterna, och amoreerna, och kanaaneerna, och perisseerna, och hiveerna, och jebusiterna. Kungen av Jeriko, och kungen av Ai, som är nära Betel, kungen av Jerusalem, kungen av Hebron, kungen av Jarmut, kungen av Lakish, kungen av Elam, kungen av Geser, kungen av Debir, kungen av Geder, kungen av Horma, kungen av Ader, kungen av Libna, kungen av Adullam, kungen av Elat, kungen av Tappua, kungen av Hefer, kungen av Afek av Sharon, kungen av Asom, kungen av Shimron, kungen av Madon, kungen av Aziph, kungen av Kadesh, kungen av Zachak, kungen av Maredot, kungen av Jokneam av Karmel, kungen av Adullam av Fenneador, kungen av Gai av Galileen, kungen av Tirsa; alla dessa kungar tjugonio.

13

Och Josua var äldre och framskriden i dagar, och Herren sade till Josua: Du har framskridit i dagar, och mycket land återstår till arv. Och detta landet lämnades kvar: gränserna för Filistéerna, Gesiriten och Kananéen, från den obebodda som är framför Egypten till gränserna för Ekron till vänster om Kananéerna, räknas till de fem satraperna för Filistéerna, Gasiten och Asdoditen och Askeloniten och Gittiten och

Ekroniten och Hiviten, från Teman och hela landet Kanaan framför Gasa, och Sidonierna till Afek, till gränserna för Amoreerna, och hela landet Gilead för Filistéerna, och hela Libanon från solens uppgång från Gilgal under berget Hermon till ingången till Hamat, alla som bor i bergslandet från Libanon till Misrefot-Maim. Alla sidonierna, jag kommer att förgöra dem från Israels ansikte; men fördela det som arv åt Israel, på det sätt som jag befallde dig. Och nu dela detta land som arv åt de nio stammarna och åt den halva stammen Manasse. Från Jordan till det stora havet mot solens nedgång skall du ge det; det stora havet skall vara gränsen. Åt de två stammarna, och åt halva stammen Manasse, åt Ruben och åt Gad gav Mose på andra sidan Jordan; mot solens uppgång gav honom Mose, Herrens tjänare, från Aroer som är vid kanten av bäcken Arnon, och staden i mitten av ravinen, och hela Misor från Medeba; alla städerna Sihon, amoréernas kung, som regerade i Hesbon ända till gränserna av Ammons söner; och Gilead och gränserna av Gesur och maakatiterna, hela berget Hermon och hela Basan ända till Saleka; hela riket Og i Basan, som regerade i Astarot och i Edrei; denne var kvar från jättarna, och Mose slog honom och utrotade honom. Och Israels söner förstörde inte gesiriterna, maachatiterna och kananéerna, och gesiriterkonungen och maachatiterna bodde bland Israels söner ända till denna dag. Utom för stammen Levi gavs ingen arvedel, Herren Israels Gud, denne är deras arvedel, såsom Herren sade till dem, och detta är den fördelning som Mose fördelade till Israels söner i Araboth Moab på andra sidan Jordan vid Jeriko. Och Moses gav stammen Ruben enligt deras klaner. Och deras

gränser blev från Aroer, som ligger vid ravinen Arnons ansikte, och staden som är i ravinen Arnon, och hela Misor, ända till Hesbon, och alla städer som finns i Misor, och Dibon, och Bamot-Baal, och huset Meelbot, och Basan, och Bakedmot, och Mefaat, och Kirjataim, och Sibma, och Serada, och Sion på berget Enab, och Bet-Peor, och Asdot-Pisga, och Bet-Jesimot, och alla städer i Misor, och hela riket av Sihon kung över amoreerna, vilken Mose slog, honom och ledarna av Midjan, och Evi, och Rekem, och Sur, och Hur, och Reba furste, byte av Sion, och de som bodde i Sion. Och de dödade siaren Balaam, Beors son, i vändpunkten. Gränserna för Ruben blev Jordan som gräns. Detta var arvet för Rubens söner enligt deras klaner, deras städer och deras gårdar. Och Moses gav åt Gads söner enligt deras klaner. Och deras gränser blev Jazer, alla städer i Gilead, och hälften av Ammons söners land till Arabah, som ligger mitt emot Arad. Och från Heshbon till Araboth vid Mizpa, och Botanim, och Maan till gränserna av Dibon, och Enadom och Othargai och Bainthanabra och Succoth och Shaphan och det återstående riket av Sihon, kung av Heshbon; och Jordan kommer att vara gränsen till en del av havet Kinneret bortom Jordan från öster. Detta är arvet för Gads söner enligt deras klaner och enligt deras städer, enligt deras klaner kommer de att vända nacken framför sina fiender, eftersom det skedde enligt deras klaner, deras städer och deras gårdar. Och Moses gav åt den halva stammen Manasse enligt deras klaner. Och deras gränser blev från Maan, och hela kungariket Basan, och hela kungariket Og, kung av Basan, och alla Jairs byar, vilka är i Basan, sextio städer. Och hälften av Gilead, och i Ashtaroth och i

Edrei, städerna i Ogs konungadöme i Bashan, till Machirs söner, Manassehs söner, och till hälften av Machirs söner, Manassehs söner, enligt deras klaner. Dessa som Moses gav i arv bortom Jordan i Moabs Araboth, bortom Jordan vid Jeriko från öster.

14

Och dessa som fördelade arvet åt Israels söner i landet Kanaan, vilka Eleasar prästen, och Josua, Nuns son, och familjernas härskare av Israels söners stammar fördelade som arv åt dem. Enligt lotter ärvde de, på det sätt som Herren befallde genom Josuas hand, åt de nio stammarna och den halva stammen från andra sidan Jordan. Och åt leviterna gav han inte någon arvedel bland dem, eftersom Josefs söner var två stammar, Manasse och Efraim, och ingen del gavs i landet åt leviterna, utan städer att bo i, och deras betesmarker åt boskapen, och deras boskap. På det sätt som Herren befallde Moses, så gjorde Israels söner, och de delade landet. Och Judas söner närmade sig Josua i Gilgal, och Kaleb, Jefunnes son, kenisiten, sade till honom: Du vet det ord som Herren talade till Mose, Guds man, om mig och dig i Kadesh Barnea. Fyrtio år gammal var jag när Mose, Guds son, sände mig från Kadesh Barnea för att spionera ut landet, och jag svarade honom med ord enligt hans sinne. Mina bröder som gick upp med mig avlägsnade folkets hjärta, men jag var fullt bestämd att följa Herren min Gud. Och Moses svor på den dagen och sade: Det land som du trädde på skall tillhöra dig som arvedel och dina barn för evigt, eftersom du helt och hållet

följde Herren, vår Gud. Och nu har Herren närt mig på det sätt han sa; detta är det fyrtiofemte året, från det att Herren talade detta ord till Mose; och Israel gick i öknen; och nu se, jag är idag åttiofem år; Fortfarande är jag idag stark, liksom när Mose sände mig, likaså är jag stark nu att gå ut och gå in i kriget. Och nu ber jag dig om detta berg, såsom Herren sade den dagen, eftersom du har hört detta ord den dagen. Men nu är Anakim där, befästa och stora städer. Om därför Herren är med mig, skall jag förgöra dem, på det sätt som Herren sade till mig. Och Josua välsignade honom och gav Hebron åt Kaleb, Jefunnes son, Kenas son, som arvedel. Därför blev Hebron Kalebs, Jefunnes son, kenisitens, arvedel ända till denna dag, därför att han följde Herrens, Israels Guds, befallning. Men namnet på Hebron var tidigare staden Argob, anakiternas huvudstad, och landet fick ro från kriget.

15

Och det blev stammens Judas gränser enligt deras klaner från Idumeas gränser från öknen Sin till Kadesh mot söder. Och deras gränser blev från söder till en del av salthavet, från den ås som leder mot söder. Och den passerar genom mittemot uppstigningen av Akrabbim och går runt Sena och går upp från söder till Kadesh Barnea och går ut från Hezron och går upp till Addar och går ut väster om Kadesh och går ut till Azmon och sträcker sig till Egyptens ravin och dess utgång av gränserna kommer att vara vid havet, detta är deras gränser från söder.

Och gränserna från öster: hela det salta havet till Jordan. Och deras gränser från norr och från havsåsen och från den del av Jordan. Den stiger upp till gränserna vid Bethaglaam och den passerar längs från norr vid Betharabah, och den stiger upp gränserna vid stenen Bohan, Rubens son. Och den stiger upp gränserna vid den fjärde av ravinen Achor, och den går ner vid Gilgal, som är mitt emot uppfarten Adummim, som är söder om ravinen, och den sträcker sig vid vattnet av solens källa och dess utgång kommer att vara källan Rogel. Och den stiger upp gränserna in i ravinen Hinnom, vid ryggen av jebuséen från söder, detta är Jerusalem och den sträcker sig gränserna vid toppen av berget, som är mitt emot ravinen Hinnom mot havet, som är från delen av Refaims land vid norr. Och den sträcker sig gränsen från toppen av berget vid vattenkällan Naftho, och den sträcker sig in i berget Efron och den kommer att leda gränsen in i Baal, detta är staden Jearim. Och gränsen kommer gå runt från Baal till havet, och den kommer passera in i berget Assar på baksidan av staden Jarin från norr; denna är Chaslon; och den kommer gå ner till solens stad, och den kommer passera till söder; Och gränsen sträcker sig vid baksidan av Ekron mot norr, och gränserna kommer sträcka sig till Suckot, och gränserna kommer passera till söder, och den kommer sträcka sig till Libna, och utgången av gränserna kommer vara vid havet; Och deras gränser från havet, det stora havet kommer markera gränsen. Dessa är gränserna för Judas söner runt omkring enligt deras klaner. Och till Kaleb, Jefunnes son, gav han en portion mitt ibland Judas söner genom Guds befallning, och Josua gav honom staden Arbok, Anaks moderstad, denna är Hebron. Och

Kaleb, Jefunnes son, utrotade därifrån Anaks tre söner: Seshai och Talmai och Ahiman. Och Kaleb gick upp därifrån mot invånarna i Debir, och Debirs namn var tidigare Skrifternas stad. Och Kaleb sade: Den som tar och erövrar Skrifternas stad och tar den i besittning, åt honom skall jag ge min dotter Aksa till hustru. Och Gotoniel, son till Kenez, Kalebs broder, tog den, och han gav honom sin dotter Askan till hustru. Och det hände när hon gick ut att hon rådgjorde med honom och sade: Jag skall be min fader om ett fält. Och hon ropade från åsnan, och Kaleb sade till henne: Vad är det med dig? Och hon sade till honom: Ge mig en välsignelse, eftersom du har gett mig landet Negev, ge mig Bothanis. Och han gav henne övre Gonathlah och nedre Gonathlah. Detta är arvedelen för Juda söners stam. Deras städer blev städer till Judas söners stam vid Edoms gränser i öknen, och Baiseheel, och Ara, och Asor, och Ikam, och Regma, och Aruel, och Kadesh, och Asorionain, och Mainam, och Balmainan, och deras byar, och Aserons städer, detta Asor, och Sen, och Salmaa, och Molada, och Seri, och Baiphalath, och Cholaseola, och Beersheba, och deras byar, och deras gårdar, Bala, och Bakok, och Asom, och Elboidad, och Bethel, och Horma, och Ziklag, och Macharim, och Sethennak, och Labos, och Sale, och Eromoth, tjugonio städer, och deras byar. I slätten Ashtaol, och Zorah, och Eshtaol. Och Ramen, och Tano, och Iluthoth, och Maiani, och Iermouth, och Adullam, och Membra, och Saocho, och Iazeka, och Sakarim, och Gadera, och dess gårdar; fjorton städer, och deras byar. Senna, och Adasan, och Magdalgad, och Dalad, och Mispa, och Iachareel, och Basedoth, och Ideadalea, och Chabra, och Maches, och Maachos, och

Geddor, och Bagadiel, och Noman, och Machedan; sexton städer och deras byar; Lebna, och Ithak, och Anoch, och Jana, och Nasib, och Keilam, och Akiezi, och Kezib, och Bathesar, och Ailom; tio städer och deras byar; Ekron och dess byar och deras gårdar, från Ekron till Gemna; och alla som finns nära Ashdod och deras byar, Asiedoth och dess byar och dess gårdar; Gaza och dess byar och dess gårdar ända till Egyptens bäck, och det stora havet utgör gränsen. Och i bergsbygden Samir, och Jether, och Socha, och Renna, och Skrifternas stad, det är Debir, och Anon, och Es, och Man, och Aisam, och Gosen, och Chalou, och Channa, och Gelom; elva städer och deras byar; Airem, och Remna, och Soma, och Jemain, och Baithachou, och Phakoua, och Euma, och Arboks stad, det är Hebron, och Soraith; nio städer och deras gårdar; Maor, och Karmel, och Ozib, och Itan, och Jariel, och Arikam, och Zakanaim, och Gibea, och Thamnatha; nio städer och deras byar; Ailoua, och Beth Zur, och Geddon, och Magaroth, och Baithanam, och Thekoum; sex städer och deras byar; Kariathbaal, det är Jarims stad, och Sotheba; två städer och deras gårdar; och Baddargeis, och Tharabaam, och Ainon, och Aiochioza, och Naphlazon, och Sadons städer, och Arkades; sju städer och deras byar. Och jebusiterna bodde i Jerusalem, och Judas söner var inte i stånd att förstöra dem, och jebusiterna bodde i Jerusalem till denna dag.

16

Och gränserna för Josefs söner blev från Jordan vid Jeriko från

öster, och den kommer att gå upp från Jeriko in i bergslandet, öknen, in i Betel Luz. Och den kommer att gå ut till Betel och kommer att passera förbi vid gränserna av Ahatarthi. Och den kommer att passera genom till havet vid gränserna för Aptalim ända till gränserna för Bethoron den nedre, och deras utgång kommer att vara vid havet. Och Josefs söner, Efraim och Manasse, ärvde. Och gränserna för Efraims söner fastställdes enligt deras klaner, och gränserna för deras arvedel blev från öster Atarot och Erok ända till övre Bet-Horon och Gasara. Och gränsen kommer vid havet till Ikasmon från norr Therma; den går runt österut till Thenasa, och Selles, och passerar från öster till Ianoka, och till Macho, och Ataroth, och deras byar; och den kommer till Jeriko, och går ut vid Jordan. Och från Graven skall gränserna gå till havet vid Chelkana, och deras utlopp skall vara vid havet, detta är stammen Efraims arvedel enligt deras klaner. Och de städer som hade blivit avsatta åt Efraims söner mellan Manasses söners arvedel, alla städerna och deras byar. Och Efraim förstörde inte kananéen som bodde i Gezer, och kananéen bodde i Efraim till denna dag, till Farao, Egyptens kung, gick upp och tog den och brände den i eld, och de genomborrade kananéerna och perisséerna och de som bodde i Gezer, och Farao gav den som hemgift till sin dotter.

17

Och det blev gränserna för Manasses söners stam, eftersom denne var förstfödd åt Josef, åt Makir, Manasses förstfödde,

Gileads fader, ty han var en krigare i Galaaditis och i Basanitis. Och det hände för Manasses återstående söner enligt deras klaner: för Iezis söner, och för Kelezs söner, och för Ieziels söner, och för Sychems söner, och för Symarims söner, och för Ofers söner; dessa var manliga enligt deras klaner. Och Salpaad, Ophers son, hade inga söner utan döttrar, och dessa är namnen på Salpaads döttrar: Maala och Noua och Egla och Melcha och Thersa. Och de stod inför prästen Eleazar, och inför Josua, och inför furstarna, sägande: Gud befallde genom Moses hand att ge oss arvedel bland våra bröder, och det blev givet till dem genom Herrens befallning en lott bland deras faders bröder. Och deras lottdelning föll från Anassa, och slätten Labek från landet Gilead, som ligger bortom Jordan; Eftersom Manasses söners döttrar ärvde lott mitt ibland sina bröder; men landet Gilead tillföll de kvarvarande sönerna av Manasse. Och det hände att gränserna för Manasses söner blev Delehanath, vilken är mitt emot Anaths söner, och går vidare till gränserna vid Jamin och Jassib vid källan Taphthoth. Åt Manasse ska det vara, och Tafet vid gränserna av Manasse åt Efraims söner. Och gränsen kommer att gå ner till ravinen Kana i söder enligt ravinen Jariel, terebinten tillhör Efraim mellan staden Manasse, och Manasses gränser i norr till bäcken, och dess utgång kommer att vara havet från söder för Efraim och i norr för Manasse, och havet kommer att vara gräns för dem, och vid Aser kommer de att förenas i norr, och med Isaskar från öster Och Manasse kommer att ha i Isaskar och i Aser Baitan och deras byar, och de boende i Dor och dess byar, och de boende i Megiddo och dess byar, och den tredje delen av Mafeta och dess byar. Och Manasses söner

kunde inte förstöra dessa städer, och kananéen började bo i detta land. Och det hände att när Israels söner hade blivit starkare, gjorde de kananéerna till undersåtar, men de förstörde dem inte fullständigt. Josefs söner talade emot till Josua och sade: Varför tilldelade du oss en lott och en uppmätt del? Jag är ett stort folk, och Gud har välsignat mig. Och Joshua sade till dem: Om du är ett stort folk, gå upp till skogen och röj för dig själv, om Ephraims berg begränsar dig. Och de sade: Efraims berg behagar oss inte, och kananéerna som bor där i Bet-Sean och i dess byar i Jisreels dal har utvalda hästar och järn. Och Josua sade till Josefs söner: Om du är ett stort folk och har stor styrka, ska du inte ha en enda lott. För skogen ska vara din, eftersom det är en skog och du ska röja den, och den ska vara din. Och när du förintar kananéen, fastän han har utvald häst, för du är starkare än honom.

18

Och hela Israels söners församling var församlad i Shiloh, och de slog upp där vittnesbördets tält, och landet var betvingat av dem. Och sju stammar av Israels söner som inte hade ärvt blev kvar. Och Josua sade till Israels söner: Hur länge kommer ni att dröja med att ärva det land som Herren vår Gud gav? Ge från er tre män från varje stam, och när de har rest sig låt dem gå genom landet, och låt dem beskriva det inför mig, såsom det kommer vara nödvändigt att dela det. Och de gick genom till honom, och han delade åt dem sju portioner. Juda ska stå åt dem

som gräns från söder, och Josefs söner ska stå åt dem från norr. Men ni ska dela landet i sju delar och ta dem hit till mig, och jag ska kasta lott åt er inför Herren, vår Gud. För det finns ingen andel för Levis söner bland er; för Herrens prästadöme är hans andel; och Gad och Ruben och den halva stammen Manasse tog sitt arv bortom Jordan i öster, vilket Mose, Herrens tjänare, gav dem. Och männen reste sig och gick, och Josua befallde de män som gick att kartlägga landet och sade: Gå och kartlägg landet och kom till mig, så skall jag här bringa er lott inför Herren i Shilo. Och de gick och genomkorsade landet, och de såg det, och de skrev ner det enligt städer, sju delar i en bok, och de förde den till Josua. Och Josua kastade lott för dem i Shilo inför Herren. Och lotten för Benjamins stam gick ut först enligt deras klaner, och gränserna för deras lott gick ut mellan Judas söner och Josefs söner. Och deras gränser blev från norr; från Jordan ska gränserna gå upp längs ryggen av Jeriko från norr och ska gå upp på berget mot havet, och dess utlopp ska vara Mabdaritis Bethon. Och gränsen kommer att passera därifrån till Luz på ryggen av Luz från söder om den, detta är Betel, och gränsen kommer att gå ner till Matarot Orech på bergslandet, som är mot söder om Bet-horon den nedre. Och gränsen kommer att passera genom och kommer att gå förbi den del som vetter mot havet från söder, från berget framför Bet-Horon söderut, och dess utgång kommer att vara vid Kirjat-Baal, detta är Kirjat-Jearim, Juda söners stad, detta är delen mot havet. Och delen mot söder från Kariath Baal, och gränsen kommer att gå genom in i Gasin, vid vattenkällan Naphto. Och gränsen kommer gå ner till en del, detta är mot ansiktet av dalen Sonnam, som är från delen av

Emek Refaim från norr, och den kommer gå ner Gehenna på ryggen av Jebuséen från söder; den kommer gå ner till källan Rogel; Och den kommer passera genom till källan Bet Shemesh; och den kommer passera förbi Galilot, som är mittemot uppgången till Adummim; och den kommer gå ner till stenen Bohan, Rubens söner; och den kommer passera genom bakom Bet Araba från norr, och den kommer gå ner till gränsen på ryggen av havet från norr. Och gränsernas utgång kommer att vara vid salthavsåsen i norr, mot Jordans del från söder, dessa är gränserna från söder. Och Jordan ska utgöra gränsen från östra sidan, detta är Benjamins söners arvedel, dess gränser runt omkring enligt deras klaner. Och Benjamins söners städer blev enligt deras klaner Jeriko, och Betegaio, och Amekasis, och Baithabara, och Sara, och Besana, och Aiein, och Fara, och Efrata, och Karafa, och Kefira, och Moni, och Gibea, tolv städer; och deras byar, Gibeon, och Rama, och Beerot, och Massema, och Miron, och Amoke, och Fira, och Kafan, och Nakan, och Zelekan, och Tareela, och Jebus; denna är Jerusalem; och Gabaot, Jarim, tretton städer, och deras byar; detta är Benjamins söners arvedel enligt deras klaner.

19

Och den andra lotten gick ut för Simeons söner, och deras arvedel blev mellan Judas söners lotter. Och deras lott blev Beersheba, och Samaa, och Kaladam, och Hazar Shual, och Bola, och Iason, och Erthoula, och Boula, och Horma, och Sikelag, och

Beth Makereb, och Sarsousin, och Batharoth, och deras fält; tretton städer, och deras byar. Eremmon, och Thalcha, och Jether, och Asan; fyra städer och deras byar, runt om deras städer till Balek, gående Bameth mot söder; detta arvet för stammen av Simeons söner enligt deras klaner. Från Judas lott kom Simeons söners stams arv, eftersom Judas söners del blev större än deras, och Simeons söner ärvde i mitten av deras lott. Och den tredje lotten gick ut till Sebulon enligt deras klaner, gränserna för deras arv kommer att vara Esedekgola, deras gränser, havet och Magelda, och den kommer att förena vid Baitharaba till ravinen som är mitt emot Iekman. Och den återvände från Seddouk från motsatt sida från öster om Bet-shemesh vid gränserna till Chaselotha-ith, och den skall passera genom Dabiroth, och den skall gå upp till Phanggai. Och därifrån kommer han att gå omkring från motsatt sida österut till Gebe, till staden Katasem, och kommer att passera genom till Remmona Matharaoza. Och den kommer gå runt gränserna i norr vid Amoth, och deras utgång kommer vara vid Gaifael, och Katanath, och Nabaal, och Symoon, och Jeriko, och Baithman. Detta är arvedelen för Zebuluns söners stam enligt deras klaner, städerna och deras byar. Och till Isaskar föll den fjärde lotten. Och deras gränser blev Jazel och Chesaloth och Shunem och Agis och Shion och Reeroth och Anachereth och Dabiron och Kishon och Rebes och Remmas och Jeon och Tomman och Aimarek och Bersaphes. Och gränserna kommer att mötas vid Gathbor och vid Salim mot havet och Beth-shemesh, och utgången för hans gränser kommer att vara Jordan. Detta är arvedelen för Issakars söners stam enligt deras klaner, städerna och deras byar. Och den femte

lotten gick ut till Asher enligt deras klaner. Och deras gränser blev Exeleketh, och Aleph, och Baithok, och Keaph, och Elimelech, och Ammiel, och Maasa; och det kommer att förena sig med Karmel vid havet, och med Zion, och Labanath. Och den kommer vända från solens öster och Baithgeneth, och den kommer ansluta till Zebulun och Ekgai, och Phthael mot norr, och den kommer gå in i gränserna för Saphthaibethme och Inael, och den kommer passera genom in i Chobamasomel och Elbon och Rahab och Ememaon och Kanthan ända till det stora Sidon. Och gränsen kommer att vända tillbaka till Rama, och till källan Masphassat, och tyriernas, och gränsen kommer att vända tillbaka vid Iasiph, och dess utgång kommer att vara havet, och Apoleb, och Echozob, och Archob, och Afek, och Raau. Detta är arvedelen för Ashers söners stam enligt deras klaner, städerna och deras byar. Och till Naphtali gick den sjätte lotten ut. Och deras gränser blev Moolam och Mola och Besemiin och Arme och Nabok och Iephthamai, ända till Dodam, och hans genomfarter blev Jordan. Och gränsen kommer att vända vid havet i Aththabor, och därifrån kommer den att passera genom Iakana, och den kommer att möta Zebulun från söder, och Asher kommer att möta vid havet, och Jordan från solens uppgång. Och de befästa städerna av tyrierna: Tyros, och Omathadaketh, och Kenereth, och Armaith, och Arael, och Hasor, och Kades, och Assari, och källan Hasor, och Keroe, och Megalaarim, och Baiththame, och Thessamys. Denna är arvdelen för Naftalis söners stam. Och för Dan föll den sjunde lotten. Och deras gränser blev Sarath, och Asa, och städerna Sammaus, och Salamin, och Ammon, och Silatha, och Elon, och Thamnatha, och

Ekron, och Alkatha, och Begethon, och Gebeelan, och Azor, och Banaibakat, och Gethremmon, och från havet Hierakon gräns nära Joppa. Detta var arvet för Dans söners stam enligt deras distrikt, deras städer och deras byar. Och Dans söner gick och förde krig mot Lakish, och grep den, och slog den med svärdets mun, och bosatte sig i den och kallade dess namn Lasendan. Och de gick för att ta landet i besittning enligt deras gräns. Och Israels söner gav en lott åt Josua, Nuns son, bland dem genom Guds befallning, och de gav honom den stad som han begärde, Timnat-Sera, som är i Efraims berg, och han byggde staden och bodde i den. Dessa är de uppdelningar som Eleazar prästen, och Josua, Nuns son, och familjernas ledare bland Israels stammar gav som arv genom lottkastning i Shilo inför Herren, vid vittnesbördets tälts dörrar, och de gick för att ta landet i besittning.

20

Och Herren talade till Josua och sade: Tala till Israels söner och säg: Ge tillflyktsstäderna, vilka jag sade till er genom Mose. Tillflykt för mördaren som slagit en själ oavsiktligt, och städerna skall vara er till tillflykt, och mördaren skall inte dö genom blodshämnaren, förrän han står inför församlingen till dom. Och han avsatte Kadesh i Galileen i Naftalis berg, och Sikem i Efraims berg, och staden Arbok, som är Hebron, i Judas berg. Och i landet bortom Jordan gav han Bosor i öknen på slätten från Rubens stam, och Aremoth i Gilead från Gads stam, och

Gaulon i Basan från Manasses stam. Dessa är de städer som är utsedda för Israels söner och för främlingen som bor bland dem, att fly dit för var och en som slår en själ oavsiktligt, så att han inte dör genom blodshämnarens hand, tills han står inför församlingen till dom.

21

Och de närmade sig, hövdingarna av fädernas hus av Levis söner, till prästen Eleasar, och Josua son av Nun, och till stamhövdingarna av fäderna från Israels stammar. Och de sade till dem i Shilo i Kanaans land och sade: Herren befallde genom Moses hand att ge oss städer att bo i, och betesmarkerna för vår boskap. Och Israels söner gav till Leviterna vid arvsfördelningen genom Herrens befallning städerna och deras betesmarker. Och lotten gick ut till Kaahts folk, och det blev så att Aarons söner, prästerna bland leviterna, fick från Judas stam och från Simeons stam och från Benjamins stam genom lott tretton städer. Och till Kehats söner, de återstående, från Efraims stam och från Dans stam och från hälften av Manasses stam, genom lott, tio städer. Och till Gershons söner från Issakars stam och från Ashers stam och från Naftalis stam och från Manasses halva stam i Basan, tretton städer. Och till Meraris söner enligt deras klaner gavs genom lott tolv städer från Rubens stam och från Gads stam och från Sebulons stam. Och Israels söner gav till leviterna städerna och deras betesmarker, på det sätt som Herren befallde Moses, genom lott. Och stammen av Judas söner och stammen av

Simeons söner och från stammen av Benjamins söner gav dessa städer, och de kallades till Arons söner från Kehats folk av Levis söner, eftersom lotten föll på dessa. Och han gav dem Kirjat Arba, Anaks moderstad – denna är Hebron i Judas bergsbygd – och betesmarkerna runt omkring den och stadens fält och dess byar gav Josua till Kalebs, Jefunnes sons, söner som besittning. Och till Arons söner gav han staden fristad till dråparen, Hebron, och betesmarkerna med den; och Libna, och betesmarkerna till den; och Ajjalon, och betesmarkerna till den; och Jattir, och betesmarkerna till den; och Gat, och betesmarkerna till den; och Debir, och betesmarkerna till den; och Asa, och betesmarkerna till den; och Jutta, och betesmarkerna till den; och Bet-Shemesh, och betesmarkerna till den; nio städer från dessa två stammar. Och från Benjamins stam, Gibeon och dess betesmarker, och Geba och dess betesmarker, och Anatot och dess betesmarker, och Gamala och dess betesmarker, fyra städer. Alla städerna för Arons söner, prästerna, tretton. Och till folken, Kehats söner, leviterna som var kvar från Kehats söner, och deras prästers stad blev från Efraims stam; och de gav dem tillflyktsstaden för mördaren, Sikem, och dess betesmarker; och Gasara och dess betesmarker; och Bet-Horon och dess betesmarker; fyra städer. Och från stammen Dan, Eltkeke och dess betesmarker, och Gat-Rimmon och dess betesmarker, och Ajalon och dess betesmarker, och Gat-Rimmon och dess betesmarker, fyra städer. Och från den halva stammen Manasse: Taanak med dess utmärkta områden och Iebatha med dess utmärkta områden – två städer. Alla tio städer och de till denna avsatta områdena vid dem åt de återstående

folkstammarna av Kaaths söner. Och till Gershons söner, leviterna, från Manassehs halva stam, de städer som avsatts åt dem som mördat: Gaulon i Bashan med dess utmarker, och Bezer med dess utmarker, två städer. Och från Isaskars stam: Kison och dess betesmarker, och Daberat och dess betesmarker, och Ramot och dess betesmarker, och En-Gannim och dess betesmarker; fyra städer. Och från stammen Asher: Basellan och dess betesmarker, och Dabbon och dess betesmarker, och Helkat och dess betesmarker, och Rahab och dess betesmarker; fyra städer. Och från Naftali stam, staden som var avsatt åt mördaren, Kadesh i Galileen, och dess utmarker, och Hammoth och dess utmarker, och Kartan och dess utmarker, tre städer. Alla Gershons städer enligt deras klaner, tretton städer. Och till folket av Meraris söner, de återstående leviterna, från Sebulons stam: Maan och dess betesmarker, och Kadesh och dess betesmarker, och Silla och dess betesmarker - tre städer. Och bortom Jordan vid Jeriko från Rubens stam, staden som är tillflyktsstaden för mördaren, Bosor i ödemarken, Miso och dess betesmarker, och Jazer och dess betesmarker, och Dekmon och dess betesmarker, och Mafaa och dess betesmarker, fyra städer. Och från Gads stam, staden som var fristad för mördaren, och Ramot i Gilead med dess betesmarker, Kamin med dess betesmarker, och Hesbon med dess betesmarker, och Jaser med dess betesmarker, alla städerna fyra. Alla städerna till Meraris söner enligt deras klaner, de som återstod från Levis stam, och gränserna blev de tolv städerna. Alla leviternas städer i mitten av Israels söners besittning, fyrtioåtta städer, och deras betesmarker runt om dessa städer; stad och betesmarkerna runt om staden för alla

dessa städer; Och Herren gav åt Israel hela landet, som han svor att ge åt deras fäder; och de tog det i besittning, och de bosatte sig i det. Och Herren lät dem vila runt omkring, just som han svor till deras fäder, ingen reste sig upp inför dem från alla deras fiender, alla deras fiender överlämnade Herren i deras händer. Inte ett enda av alla de goda ord som Herren talade till Israels söner misslyckades, alla kom.

22

Då kallade Josua tillsammans Rubens söner och Gads söner och halva Manasses stam, och sade till dem: Ni har hört allt som Mose, Herrens tjänare, befallde er, och ni har lytt min röst i allt som jag befallde er. Ni har inte övergivit era bröder under dessa många dagar, ända till denna dag har ni hållit Herrens, er Guds, befallning. Nu har Herren vår Gud gett våra bröder vila, på det sätt han sade till dem. Vänd därför om och gå till era hus och till ert besittningsland, vilket Moses gav er på andra sidan Jordan. Men håll er själva mycket noga med att göra budorden och lagen, som Mose, Herrens tjänare, befallde oss att göra; att älska Herren vår Gud, att vandra på alla hans vägar, att hålla hans bud, och att hålla fast vid honom, och att tjäna honom av hela ert sinne och av hela er själ. Och Josua välsignade dem och sände ut dem, och de gick till sina hus. Och till den halva stammen Manasse gav Mose land i Basan, och till den andra halvan gav Josua land med hans bröder på andra sidan Jordan vid havet, och när Josua sände ut dem till deras hus välsignade

han dem. Och med mycket pengar gick de hem till sina hus, och med mycket boskap, och silver, och guld, och järn, och mycket kläder. De delade bytet från fienderna med sina bröder. Och Rubens söner och Gads söner och den halva stammen Manasse gick från Israels söner i Shilo i Kanaans land för att gå bort in i Gilead, in i deras besittnings land, vilket de ärvde genom Herrens befallning i Moses hand. Och de kom till Gilead vid Jordan, som ligger i Kanaans land, och Rubens söner och Gads söner och den halva Manasse stammen byggde där ett altare vid Jordan, ett stort altare att se. Och Israels söner hörde att man sade: Se, Rubens söner och Gads söner och den halva stammen Manasse har byggt ett altare vid gränserna till Kanaans land, vid Gilead vid Jordan, på andra sidan om Israels söner. Och alla Israels söner samlades tillsammans i Shiloh, så att de gick upp för att föra krig mot dem. Och Israels söner skickade till Rubens söner och till Gads söner och till sönerna av halva Manasses stam in i Gileads land, både Pinehas son av Eleasar son av Aron överstеprästen, och tio av furstarna med honom; en furste från varje faders hus från alla Israels stammar; furstar av fäders hus är de militära befälhavarna i Israel. Och de kom till Reubens söner och till Gads söner och till halva Manasses stam in i Gileads land, och de talade till dem och sade: Detta säger hela Herrens församling: Vad är denna överträdelse som ni har begått inför Israels Gud, att vända er bort idag från Herren genom att bygga åt er själva ett altare, så att ni blir avfällingar från Herren? Är inte synden vid Peor för liten för oss, eftersom vi inte blev renade från den fram till denna dag? Och det blev en plåga i Herrens församling. Och ni har vänt er bort idag från

Herren, och det kommer att ske att om ni avfaller idag från Herren, så kommer imorgon vreden att vara över hela Israel. Och nu, om ert besittningsland är litet, så korsa över till Herrens besittningsland, där Herrens tält bor, och ni skall få arv bland oss. Men bli inte rebeller mot Gud, och ni, avfall inte från Herren genom att bygga er ett altare utanför Herrens, vår Guds, altare. Begick inte Akar, Seras son, överträdelse mot den vigda saken, och över hela Israels församling kom vrede? Och denne ene dog själv genom sin egen synd. Och Reubens söner och Gads söner och halva Manasses stam svarade och talade till Israels befälhavare över tusen och sade: Guden Gud Herren är, och Guden Gud han själv vet, och Israel han själv skall veta; om vi i uppror har syndat inför Herren, må han inte rädda oss på denna dag. Och om vi byggde åt oss själva ett altare för att avvika från Herren vår Gud, för att offra brännoffer på det, för att utföra frälsningsoffer på det, så kommer Herren att utkräva det. Men på grund av försiktighet med ord gjorde vi detta och sade, så att inte era barn i morgon ska säga till våra barn: Vad har ni med Herren, Israels Gud, att göra? Och Herren lade gränser mellan oss och er, nämligen Jordan, och ni har ingen del i Herren, och era söner skall göra våra söner främmande, så att de inte må dyrka Herren. Och vi sa att göra så, att bygga detta altare inte för offers skull och inte för slaktoffers skull, utan så att detta ska vara ett vittnesbörd mellan oss och er, och mellan våra generationer efter oss, att tjäna Herren inför honom, med våra offer och med våra slaktoffer och med våra frälsningsoffer; och era barn ska inte säga till våra barn i morgon, ni har ingen del i Herren. Och vi sa: Om det någonsin händer att de talar till oss

eller till våra generationer i morgon, och de säger: Se likheten av Herrens altare, som våra fäder gjorde, inte för offergåvornas skull och inte heller för offens skull, utan det är ett vittnesbörd mellan er och oss, och mellan våra söner. Må det därför inte bli så att vi vänder oss bort från Herren på denna dag, att vi avviker från Herren, så att vi bygger oss ett altare för fruktoffren och offren till Salamis och frälsningsoffret, utom Herrens altare som är framför hans tält. Och när Pinehas prästen och alla Israels församlings furstar som var med honom hade hört de ord som Rubens söner och Gads söner och Manasses halva stam talade, behagade det dem. Och Finees prästen sade till Rubens söner och till Gads söner och till Manasses halva stam: Idag har vi förstått att Herren är med oss, eftersom ni inte begick någon överträdelse inför Herren, och att ni befriade Israels söner från Herrens hand. Och Pinehas prästen och härskarna vände tillbaka från Rubens söner och från Gads söner och från den halva stammen Manasse från Gilead in i Kanaans land till Israels söner, och de svarade dem orden. Och det behagade Israels söner, och de talade till Israels söner, och de välsignade Israels söners Gud, och de sade att inte längre gå upp mot dem i krig för att förstöra Rubens söners och Gads söners och Manasses halva stams land, och de bosatte sig där. Och Josua namngav Rubens, Gads och Manasses halva stams altare, och sade att det är ett vittnesbörd mellan dem, att Herren är deras Gud.

23

Och det hände efter många dagar, efter det att Herren hade gett Israel vila från alla dess fiender runt omkring, och Josua var gammal, framskriden i ålder. Och Josua kallade tillsammans alla Israels söner och deras äldsteråd och deras furstar och deras domare och deras skriftlärda, och han sade till dem: Jag har blivit gammal och framskriden i ålder. Ni har sett allt som Herren vår Gud gjorde mot alla dessa folk framför oss, eftersom Herren er Gud är den som kämpade för er. Se att jag har tilldelat er de folk som lämnats kvar åt er, dessa genom arvsloterna till era stammar, från Jordan alla folken, och jag har förstört dem, och från det stora havet skall det gränsa vid solens nedgång. Men Herren vår Gud, han kommer att förstöra dem från vårt ansikte, tills de förgås, och han kommer att sända de vilda djuren till dem, tills han förstör dem och deras kungar från ert ansikte, och ni kommer att ärva deras land, såsom Herren vår Gud talade till er. Var starka därför mycket att vaka och göra allt det skrivna i boken av Moses lag, så att ni inte vänder er åt höger eller vänster, så att ni inte går in bland dessa kvarvarande folk; och namnen av deras gudar skall inte nämnas bland er, inte heller skall ni tjäna dem, inte heller skall ni tillbe dem, utan Herren vår Gud skall ni hålla er till, precis som ni gjorde ända till denna dag. Och Herren kommer att förstöra dem från ert ansikte, stora och starka nationer, och ingen har stått emot oss till denna dag. En av er förföljde tusen, därför att Herren vår Gud stred för er, såsom han sade till oss. Och vaka mycket över att älska Herren, vår Gud. Om ni vänder er bort och fogar er till de kvarvarande folken, dessa som är med er, och ingår giftermål med dem, och blandar er med dem och de med er, så vet att

Herren inte kommer att fortsätta att förgöra dessa folk från ert ansikte, och de kommer att vara snaror för er, och stötstenar, och spikar i era hälar, och pilar i era ögon, tills ni förgås från detta goda land, som Herren er Gud gav er. Jag går nu bort vägen, såsom alla på jorden, och ni skall veta i era hjärtan och era själar, att inte ett ord föll från alla de ord som Herren vår Gud sade om allt som tillhör oss, inte ett av dem misslyckades. Och det kommer att vara på samma sätt som alla de goda ord har kommit till oss, som Herren talade till er; så kommer Herren Gud att bringa på er alla de onda orden tills han förstör er från detta goda land, som Herren gav åt er, när ni överträder vårt förbund med Herren vår Gud, som han befallde oss, och går och tjänar andra gudar och tillber dem.

24

Och Josua samlade alla Israels stammar i Shilo, och han sammankallade deras äldste och deras skriftlärde och deras domare, och han ställde dem inför Gud. Och Josua sade till hela folket: Så säger Herren, Israels Gud: Bortom floden bosatte sig era fäder från begynnelsen, Tera, Abrahams fader, och Nahors fader, och de tjänade andra gudar. Och jag tog er fader Abraham från bortom floden, och jag ledde honom i hela landet, och jag mångfaldigade hans säd, och jag gav honom Isak, och till Isak gav jag Jakob och Esau, och jag gav till Esau berget Seir att ärva, och Jakob och hans söner gick ner till Egypten, och de blev där ett stort och talrikt och mäktigt folk, och egyptierna plågade

dem. Och jag slog Egypten med tecken som jag gjorde bland dem. Och efter detta ledde han ut våra fäder från Egypten, och ni inträdde i Röda havet, och egyptierna förföljde våra fäder med vagnar och hästar in i Röda havet. Och vi ropade till Herren, och han gav ett moln och mörker mellan oss och egyptierna, och han förde havet över dem och täckte dem, och era ögon såg allt som Herren gjorde i Egyptens land, och ni var i öknen många dagar. Och han ledde oss in i amoriternas land, de som bodde bortom Jordan, och Herren överlämnade dem i våra händer, och ni ärvde deras land, och ni utrotade dem för er. Och Balak, Sefors son, Moabs kung, reste sig upp och ställde upp sig till strid mot Israel, och han sände bud och kallade på Bileam för att förbanna oss. Och Herren din Gud ville inte förstöra dig, och med välsignelser välsignade han oss, och räddade oss från deras händer, och överlämnade dem. Och ni korsade Jordan och ni kom till Jeriko, och de stred mot oss, de som bodde i Jeriko: amoreéerna och kananéerna och perisséerna och hivéerna och jebuséérna och hetiterna och girgaséerna, och Herren utlämnade dem i våra händer. Och han sände getingen före er, och den drev bort dem från vårt ansikte, tolv kungar av amoreerna, inte med ditt svärd och inte med din båge. Och han gav er land som ni inte arbetade på, och städer som ni inte har byggt, och ni bosatte er i dem, och vingårdar och olivlundar som ni inte planterade, dem äter ni av. Och frukta nu Herren, och tjäna honom i rättrådighet och i rättfärdighet, och ta bort de främmande gudar som våra fäder tjänade på andra sidan floden och i Egypten, och tjäna Herren. Om det inte behagar er att tjäna Herren, välj själva idag vem ni skall tjäna, antingen era fäders

gudar, de i landet bortom floden, eller amoreernas gudar, i vars land ni bor, men jag och mitt hus skall tjäna Herren, eftersom han är helig. Och folket svarade och sade: Må det aldrig ske att vi lämnar Herren för att tjäna andra gudar. Herren vår Gud, han själv är Gud, han själv förde upp oss och våra fäder från Egypten och bevarade oss på hela den väg som vi gick, och bland alla de folk som vi passerade igenom. Och Herren kastade ut amoréen och alla de folk som bodde i landet från vårt ansikte, men vi skall också tjäna Herren, ty denne är vår Gud. Och Josua sade till folket: Ni kan inte tjäna Herren, eftersom Gud är helig, och nitälskande kommer han inte att förlåta era synder och era laglösa gärningar när ni överger Herren och tjänar andra gudar, och han kommer att komma över er och skada er och förtära er i stället för det goda han har gjort er. Och folket sade till Josua: Nej, utan Herren skall vi tjäna. Och Josua sade till folket: Ni är vittnen mot er själva, att ni har valt Herren för att tjäna honom. Och nu ta bort de främmande gudarna som är bland er, och rikta ert hjärta mot Herren, Israels Gud. Och folket sade till Josua: Herren skall vi tjäna och hans röst skall vi höra. Och Josua slöt ett förbund med folket på den dagen, och gav dem lag och rätt i Shilo inför Israels Guds tabernakel. Och han skrev dessa ord i Guds lagbok, och tog en stor sten, och Josua reste den vid terebinten framför Herren. Och Josua sade till folket: Se, denna sten kommer att vara bland er till vittnesbörd, eftersom den själv har hört allt som sagts till den av Herren, som talade till er idag, och denna kommer att vara bland er till vittnesbörd i de sista dagarna, när ni skulle handla falskt mot Herren, min Gud. Och Josua sände i väg folket, och de gick var och en till sin

plats. Och Israel tjänade Herren alla Josuas dagar och alla de äldste dagar, de som levde länge efter Josua och de som såg alla Herrens verk som han gjorde åt Israel. Och det hände efter detta att Josua, Nuns son, Herrens tjänare, dog, hundra tio år gammal. Och de begravde honom vid gränserna av hans lott i Thamnasarach i Efraims berg norr om Gileads berg. Och Israels söner förde upp Josefs ben från Egypten, och de begravde dem i Sikem, i den del av fältet som Jakob förvärvade från amoreerna som bodde i Sikem för hundra lamm, och han gav den till Josef som del. Och det hände efter dessa händelser att Eleazar, son till Aaron, översteprästen, dog och blev begravd i Gibea som tillhörde Pinehas, hans son, vilken han hade gett till honom i Efraims bergsbygd.